

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΔΕΜΑ ΜΕ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Το πλοίο προχωρούσε άρ-
γά πάνω στα ήρεμα νερά
του λιμανιού της Μασσα-
λίας.

— Φτάνομε, Μαρί-Φραν-
σουάξ. Είσαι εύχισμένη ;
— Ορθώς πλάι μου, ο Ζάκ
Ντεγκρέλ μου χαμογέλουσε.
Είχαμε παντρευτεί πριν από
έξη βδομάδες και φύγαμε ά-
μέσως μετά το γάμο μας
για την Αφρική. Γυρίζαμε
τώρα από το γαμήλιο ταξί-
δι μας, πλημμυρισμένοι από
αγάπη κι εύχισια.

— Ναί, Ζάκ, του άπάν-
τησα. Ποτέ δεν ήμουν πε-
ρισσότερο εύχισμένη.

Κι' έλεγα την αλήθεια. 'Η
φανή μου, ώστόσο, έτρεπε
ελαφρά. Όχι γιατί άμφέ-
βαλλα για την ειλικρίνεια
και την αγάπη του Ζάκ. Άλ-
λά γιατί φοβόμουν την
«άλλη».

Είπε εύκολο να τα βάλλω
κανείς με μια ζωντανή αντί-
παλο. Άλλά με μια νεκρή ;
— Ό, μην φανταστήτε κα-
νένα δράμα. 'Η «άλλη», ή
Σιμόν, ήταν ή πρώτη γυναί-
κα του Ζάκ. Είχε πεθάνει
δυό χρόνια πριν τον γνωρί-
σω. Κι' ο Ζάκ την αγαπού-
σε πάντα στο βάθος της ψυ-
χής του. Όχι, βέβαια, με
τον τρόπο που αγαπούσε έ-
μένα. 'Η Σιμόν ήταν γι' αυ-
τόν ή εύλαβική ανάμνησις έ-
νός εύχισμένου παρελθόν-
τος. Ένώ εγώ ήμουν το εύ-
χισμένο παρόν.

Δίχως άλλο, ο Ζάκ θα με
σύγκρινε κάποτε με τη νε-
κρή, και ή σύγκρισις αυτή
ίσως να ήταν είν βάρος μου.
— Έτσι, άρχισα σιγά-σιγά

να τη ζηλεύω και να τη μι-
σώ μ' όλη μου την ψυχή.

Σά να μην έφτανε αυτό, ο
Ζάκ, μ' όλες τις αντίρρη-
σεις μου, θέλησε να μείνω-
με στο ίδιο σπίτι, όπου εί-
χε ζήσει μαζί με τη Σιμόν.
Και μόνο έπειτα από πολ-
λές παρακλήσεις δέχτηκε ν'
αλλάξωμε τα έπιπλα.

Την ημέρα που έπρόκειτο
να πάρουν τα παλιά έπι-
πλα, για να φέρουν τα και-
νούργια, ο Ζάκ έφυγε από
το σπίτι.

— Θα λείψω δυό μέρες,
μου έλεπε.

Καταλάβαινα ποιό ήταν
το αίσημα που τον παρα-
κινούσε σ' αυτό το ταξίδι.
Τόν λυπούσε ή σκέψις ότι θα
άποχωριζόταν τα παλιά αυ-
τά έπιπλα, που ήταν σαν
τη ζωντανή ανάμνησις της Σι-
μόν.

Μά για μένα αυτή ή άν-
τικατάστασις ήταν κάτι το
άποραγίτητο. 'Ηθελα ν' αλ-
λάξω την ατμόσφαιρα του
σπιτιού όπου θα ζούσαμε
και να διώξω μακριά κάθε
τι που θα μπορούσε να θυ-
μίζει στον άντρα μου την
πρώτη του γυναίκα.

Όταν έμεινα μόνη στο
σπίτι, άρχισα ν' αδειάζω τα
ντουλάπια, τα συρτάρια, τα
μπαούλα, τα πάντα. Μαζί
με τα έπιπλα θα έδιωχνα
και ό,τι άλλο είχε άπομείνει
από τη Σιμόν: φορέματα,
ρούχα, κομφοτεχνήματα....
Δεν ήθελα να κρατήσω τίπο-
τε. Γιατί έννοιωθα πως έτσι
μόνο θάβρισκα τη γαλήνη.

Καθώς έψαχνα σ' ένα
παλιό ντουλάπι, βρήκα στο

βάθος, ανάμεσα σέ διάφορα
ρούχα, ένα δέμα από παλιά
γράμματα. Για μια στιγμή,
σκέφτηκα να τα πετάξω στο
ανάμμένο τζάκι. Άλλά ή πε-
ριέργεια μου υπέρσχυσε.
Κι' έλυσα το δέμα.

Τα γράμματα άπευθύνον-
ταν στη Σιμόν από κάποιον
Ροζέ. Κι' ήταν κάτι περισ-
σότερο από άποκαλυπτικά.
Μιλούσαν για συναντήσεις
στο σπίτι αυτού του Ροζέ,
για εύχισμένες ώρες που
είχαν περάσει μαζί, για
φλογεράς περιπτώσεις και
χάδια, για χιλιά δυό άλλα
πράγματα....

Κύτταξα τις ήμερομηνίες.
Τα γράμματα άρχισαν από
το δεύτερο χρόνο του γάμου
της Σιμόν με το Ζάκ και συ-
νεχίζονταν ως τον πέμπτο.
Σταματούσαν λίγο καιρό
πριν από την άρρώστεια
της Σιμόν, που την ώδήγη-
σε στο θάνατο.

Όστε αυτή ήταν ή «κα-
λή, τρυφερή και άφοσιωμένη
Σιμόν», που μου είχε περι-
γράψει ο άντρας μου; Κι'
αυτήν έλάτρευε πάντα στο
βάθος της ψυχής του ο Ζάκ;

Γιατί να το κρύψω; 'Η-
μουν πλημμυρισμένη από
χαρά. Δεν είχα πιά να κά-
νω με μια νεκρή. Αυτά τα
γράμματα είχαν ξαναζωντα-
νώνει τη Σιμόν κι' αυτά θ'
άνοιγαν τώρα τον πραγμα-
τικό τάφο της. Όχι! 'Η
Σιμόν δεν είχε πεθάνει την
πρώτη φορά. Τώρα μόνον
θα πέθαινε. Κι' ο θάνατός
της θα ήταν όριστικός.

Την άλλη μέρα, ο Ζάκ γύ-
ρισε άπ' το ταξίδι του και
διάβασα στο πρόσωπό του
τη χαρά, όταν είδε την και-
νούργια διαρρύθμισις του
σπιτιού.

Μετά το φαγητό, προφα-
σίστηκα πως ήμουν κουρα-
σμένη και πήγα στο δωμά-
τιό μου για να κοιμηθώ. 'Ο
Ζάκ πέρασε στο γραφείο
του.... Τα γράμματα του
Ροζέ στη Σιμόν τον περίμε-
ναν εκεί. Τα είχα βάλει σ'
ένα μέρος, όπου δεν μπορού-
σε παρά να τα δει.

Οι ώρες άρχισαν να κυ-
λούν άργά. Δεν κοιμόμουν.
Το μυαλό μου έτρεχε αδιά-
κοπα κοντά στον Ζάκ. Πόσο
θα υπέφερε!...

Οι δείχτες του ρολογιού
μου έδειχναν δώδεκα.... Έ-
πειτα, πέρασαν στη μία,
στις δύο, στις τρεις... Καί,
ξαφνικά, άκουσα ένα δυνατό
κρότο....

Τινάχτηκα άμέσως από
το κρεβάτι μου κι' έτρεξα
στο γραφείο του Ζάκ. Τόν
βρήκα να πλέη στο αίμα
του. Είχε αυτόκτονήσει. Τό
περίστροφό του, καθώς και
τα γράμματα του Ροζέ στη
Σιμόν βρίσκονταν πάνω στο
γραφείο του.

Είμαι τώρα μόνη, άπελ-
πιστικά μόνη, με το βάρος
του έγκλημάτος μου στη συ-
νειδήσι μου και τα έρείπια
της χαμένης εύχισίας μου
μέσα στην καρδιά μου. Είχα
φαντασθή πως θα εξαφανί-
ζαμ για πάντα τη Σιμόν.
Άλλά έγινε το αντίθετο:
'Η Σιμόν κατέστρεψε την
εύχισία μου και πήρε κοντά
της τον άνθρωπο που έλά-
τρευα!... Οι νεκροί έκδι-
κούνται!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ό θίασος πρόζας του Κώστα Μου-
σούρη, παίζει από προχθές το ώραιο
έργο του Μολιέρ «Λίλιουμ».

Τό ίδιο έργο παίχτηκε, πριν από
δεκαπέντε ακριβώς χρόνια από τόν ί-
διο θιασάρχη, που φοράει και στις ση-
μερινές παραστάσεις τό ίδιο πράσινο
σακκάκι από «βελούρ κοτλέ» όπως και
τότε.

— 'Η Λυρική Σκηνή ανέβασε αυτήν
την έβδομάδα στή «Ολύμπια», την ό-
περα του Σακελλαρίδη «Περσέυς», που
πρωτοπαίχτηκε πριν 40 χρόνια στή
«Αθήνα». Στο ρόλο της «Περσέυς» που
έπαιξε τότε ή μακαρίτισσα «Όλγα
Βαλτεσιώτη» θα έμφανιστή ή Κίτσα
Δαμασιώτη που γύρισε από τό Παρί-
σι, μαζί με τόν τεινόρο Κορώνη, τό
βαρύτονο Ευστρατίου και ένα καινούρ-
γιο καλλιτέχνη τόν Έγκολφοπούλο.

— Ό θεατρικός έπιχειρηματίας κ.
Θεοδ. Κρίτας που γύρισε στή «Αθή-
να» ύστερα από πολυμηνή άπουσία στή
Μέση Άνατολή, θα συγκροτήσθ, για
την βερνιη περίοδο, ένα καινούργιο θια-
σο πρόζας με πρωταγωνίστρια τη
Βάσω Μανωλίδου.

— Τέσσερις ήθοποιοί της πρόζας, ο
Περ. Χριστοφορίδης, ή Άννα Χριστο-
φορίδη, ο Κώστας Οικονομίδης και ο
Μ. Νικολόπουλος, γύρισαν προχθές
στή «Αθήνα» έπειτα από μια τετρα-
μηνη περιόδεία στο έξωτερικό.

Οι τέσσερις αυτοί ήθοποιοί, έδωσαν
σειρά παραστάσεων σέ όλες τις πό-
λεις της Κύπρου και στή Βρυτανία, με
τά έργα «Οικογένεια με δόσεις», «Στη
φωλιά των λύκων» και «Δική σου και
δική μου».

— Ό συνθέτης Χρήστος Χαιρόπου-
λος, παρουσιάζει στήν καλλιτεχνική
του μπουάτ για πρώτη φορά τη νέα
τραγουδιάρια «Έλλη Λάμπο, μια ξαν-
θη όμορφη, με πολύ γλυκειά φωνή».

— 'Η 'Ιωάννα Άλβα, έπανεμφανί-
στηκε, για πρώτη φορά, μετά τό γάμο
της, στο κέντρο «Παλιά Άθήνα».

— Ό κωμικός Μίμης Κοκκίνης έφυ-
γε για την Κωνσταντινούπολη, για να
κλείσθ συμφωνία με τό εκεί θέατρο
«Μαξίμ» όπου θα έμφανιστή με τό θια-
σό του, τόν έρχόμενο μήνα.

— Τό ελληνικό φίλμ «Ό Μεθύστα-
κας» έσπασε εισπρακτικά όλα τα ρε-
κόρ, με 91.600 εισιτήρια που έπραγ-
ματοποίησε την πρώτη εβδομάδα.

— Τέσσερα καινούργια φίλμ γυρί-
ζονται τώρα, εκτός από τα «Άρραβω-
νίσματα» που είναι έτοιμα.

Τα «Έλα στο θείο», με τό Νίκο
Σταυρίδη, «Θύελλα στο φάρος», με την
Ιντα Χριστιανάκη, «Μητέρα στο Βουρ-
κο», με την μικρούλα Ζωή Νάχη και
«Άγγελος με χειροπέδες».

Στό τελευταίο αυτό ελληνικό φίλμ,
πρωταγωνιστεί μαζί με τόν Κωνσταν-
τάρα, μια καινούργια ήθοποιός, ή Μαλ-
βίνα Καθουνπούλου.

— Άναγγέλλεται ένα ενδιαφέρον
«Μουσικό Πρωινό», τών καλλιτεχνικών
περιοδικών «Μοντέρνο» και «Καινούρ-
γιο τραγούδι» τού κ. Κ. Μάνεση για
τό πρωί της Κυριακής 12ης Φεβρουα-
ρίου στο κινηματοθέατρον «Παλλάς».

— 'Η νέα καλλιτεχνική μπουάτ (Φι-
λελλήνων και Πέτα 3) που έγκαινιάσε
για τούς φίλους της καλής μουσικής
ο Χαιρόπουλος με τόν τίτλο του πιο
αγαπημένου του τραγουδιού «Έλα γι'
άποψε...», συγκεντρώνει κάθε βράδυ πολ-
λύ έκλεκτό κόσμο. Όλοι οι καλλιτέ-
χνες της Άθήνας σέ πρωτότυπες και
άπρόοπτες έμφανίσεις, δίνουν κάθε
βράδυ άποκρηάτικο κέφι, γύρω από τό
Χαιρόπουλο που συνοδεύει σέ μια σει-
ρά από τα πιο μελωδικά τραγούδια
του την Άλίκη Ζαγράφου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΑΝΤΡΕ ΒΑΛΜΟΝ

Προεκδοτικές Έρωτος!

Α νάγκη είν' επίκαιρη και... προεκλογική
να κάνουμε στον Έρωτα κι' έμεις πολιτική!
Τα βράδια τα ξαστέρωτα
που οι γνωστοί μας ποιητάι τα λένε «αξημέρωτα»,
σκορπάμε δώ, σκορπάμε και κάνουμε πολιτική,
πολιτική στον έρωτα!
(Κι' ούτε μας έμποδίζουν βροχές, χαλάζια, χιόνια...)
Μ' έρωτική πολιτική, νικάς ως και τα χρόνια...)

δου είς «άνδρας» ώριμος με πάθος και καρδιά
που λεί τύφλα νάχουνε μπροστά μου τα παιδιά!
Έχει ένα ύφος έξυπνο και πουρο και καμάρι
— Μου μοιάζει κατά συμπτωσι του Ντινού του Τσαλδάρη
και μοιάζει κατά πολλές γλυκειές Άγγλίδες
Λένε ότι γοήτευσε πολλές γλυκειές Άγγλίδες
αλλά κι' ενδιαφέρουσες Γαλλίδες κι' Ιταλίδες
Τ' άρσουν και κατεκτησε τα λαϊκά κορίτσια
μά και φλερτάρει αρκετά με μια Γιουγκοσλαβίτσα
Πάντα τόν αισιόδοξος και με πολλές έλπίδες
και άς άπέτυχε ελαφρώς... στις Αμερικανίδες!

Ζυγώνει μια νεαρή, κάνει «ντεκλαρασιόν»
κι' ένα μεταχειρίζεται πολλές «βαριασιόν»
έκείνη ώρα του άπαντα, ως είνε φυσικόν
— Μου μοιάζει με ύπουργό... τών Έξωτερικών
Αλλά ο Έρως, μάτια μου, δεν ξέρει άπ' άστείο
και ούτ' ενδιαφέρεται για τη διπλωματία
Μπορείς, αν είσαι πονηρός, και να με συνταράξεις
άλλα μ' ενδιαφέρουνε τ' έργα και οι πράξεις!

Ό ριμος άλλος «μπόν διδέρ» μ' ύφος άνδρος μοιραίου
να αντίγραψή στη ζωή, θέλει τον Παπανδρέου
κι' άρχίζει την πολιτική
μ' ευφράδεια ρητορική
και λεί στο κορίτσι του και λεί κι' όλο λεί
— Για σάς γλυκειά μου δεσποινίς, πως ή καρδιά μου κλαίει
Έχετε μάτια ουρανούς, αν γαλανούς
άκεανούς
που κάποτε, αγάπη μου, τούς βλέπω σκοτεινούς
και άπορώ
πούσαι μωρό
κι' ως τόσο μπρός σου νοιώθω τράκ γερό και ζωρό
Και να σέ κατακτήσω, παιδί μου, δεν μπορώ!
Και τό μικρό τό πονηρό, σά νάταν Έξουσία
του άπαντα πολύ στεγνά
— Να μηπτε... στην ουσία!
Την έρω γώ τών έραστών
τών της καρδιάς κυβερνητών
την τόσο πολυδαίδαλη έρωτική μαφία
κι' έχω κι' εγώ στη γειτονιά... πολλή πλειοψηφία!
Όση έπίδεξιότητα στα λόγια σου κι' αν δείχνης
έμένα δεν με κρίχνεις!...

Ό οποίος κωμικός, ύψιπτης
ρωμαντικός και ποιητής
θυμίζει Κανελλόπουλο και είνε φυσικόν
να έχη «ατύλ» πολιτικόν και στρατιωτικόν
Σ' αυτόνε λεί μια μικρή
— Έχε, μικρέ, τό νου σου!
Οά σέ ζητήσω αν σ' αγαπώ - μάλλον άπ' τόν «Πασαπού» σου!

Μ' άλλοι μας έρωτιδείς,
και οι σεμνοί κι' οι άναίδεις
έχουν τα λόγια στεία
τό ύφος διαβόητο του Νίκου του Πλαστήρα
άλλα στον έρωτα, παιδιά
δεν φτάνει ούτε τό ύφος, μα ούτε κι' ή καρδιά!
Ζούμε καιρούς περιέργους,
ζούμε καιρούς μοιραίους
Κι' ο Έρως κι' ή Πολιτική θέλουνε άυτες νέους
Κι' οι γεροκατεργάρηδες να κατσουνε στον μάγκο!
Νέους έμεις ψηφίζουμε και ό,τι θέλει άς γίνθ
(έκτος του Μαρκεζίνη,
που είδικα στον Έρωτα, δεν πιάνει ούτε φράγκο!)

Επισημογραφείσθ & υπογράψθ
Μ. Τάκης

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πυριφλεγής έρως

Έρωτευθείς πυριφλεγώς ώραιότατην χήραν
και διασέτω, ως είκος, και μακροτάτην πείραν,
έσκέφθη δρών μετά σπουδής, τούτέστιν έπειγόντως,
να κατακτήσθ την γυνήν άρκούντως και δούντως.
Ασκήσας όθεν πείσιν πεπονηράν βεβιάως
και χαίρων φήμην θρυλικήν και δη Κασανόβως
προέβλεπον περιχωρής την φτιάδιν και τό γούριον,
πλευρίζων ταύτην και κολλών τούτέστιν ως... τσιμπού-
(ριον!...)

Πλήν, παρά ταύτα, ή γυνή ήδιαφορεί πλήρως
και μάλιστα, ως έμαθον σαφώς τε και έγκυρως,
ήτο σεμνή και άδολος, τούτέστι, γάρ και ήτοι
να παρχεινή ήθελεν πιστή τώ... μακαρίτη.
Έν τούτοις έσυνέχισον νοιώθων έρώτων λάβαν
και άπαξ σκέψις πονηρά μ' έμβήκεν εις την γκλάβαν
μετέθην νύκτωρ παρ' αυτή — χαίρων από μακρόθεν —
ίνα εισέλθω πονηρής και δη... παραθυρόθεν.

Πλήν, φίλτατοι, καθ' ήν στιγμήν ανήλ-
(θον τό πρεδάζιον
με άντελήφθησαν τινές — όποιον δυ-
(τως κάκιοι!
και με συνέλαβον εύθύς, παρ' όλην μου
(τήν πείραν,
ένώ έκραύγαζον σφοδρώς: «Θέλω ίδειν
(τήν χήραν!»
Και βλέποντες την έμνηνην την τώσον
(έρρωμένην
πρός δε την ήλικίαν μου την προκεχω-
(ρημένην...
— Άφες αυτόν, άνέκραξαν έκνευρισμέ-
(νοι πανύ
άφες να έμβθ, ο μασκαρεύς, να δούμε
(τί θα κάνθ!...
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Είπε ανήκουστο, κύριε ... Κιτάξτε τί μου συμβαίνει!...

ΠΩΣ ΔΕΝ ΦΑΓΩΝΗΚΕ μιά γυναίκα... ψητή

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Στά γραφεία του «Ελευθέρου Λόγου», όπου εργαζόμουν τους τελευταίους μήνες του 1926, δεχόμουν τακτικά την επίσκεψη ενός καλού, ευγενικού και προθύμου νέου, που έφερνε ενδιαφέρουσες ειδήσεις για ένα ώριμο κλάδο, χωρίς καμιά αξίωση αμοιβής, απλώς και μόνο επειδή έτρεφε συμπάθεια προς το δημοσιογραφικό επάγγελμα.

Ήταν ένας χρήσιμος επισκέπτης του γραφείου και σιγά - σιγά μας έγινε και απαραίτητος. Διατύπωνε με σαφήνεια τις ειδήσεις του κι' αργότερα και ειδικά άρθρα του, που τα φιλοξενούσαμε με μεγάλη προθυμία, πρώτα γιατί ήταν καλογραμμένα και κατόπιν επειδή ο «Ελευθέρος Λόγος» δεν διέθετε εκείνη την εποχή αθονία συντακτικού προσωπικού.

Έτσι, δεν είναι περίεργο ότι με τον καιρό ο επισκέπτης μας έγινε οικείος των γραφείων, ότι τον κερνούσαμε γενναϊοδώρας καφέ και γλυκό του κουταλιού, ότι γινηκαμε και φίλοι. (Τώρα είναι φίλατός μου και γνωστό μέλος μίας επαγγελματικής οικογενείας. Άλλα δεν έχω δικαίωμα να αποκαλύψω το όνομά του).

Μιά μέρα λοιπόν ο φίλος μου διέτύπωσε με την εξαιρετική σεμνότητα που τον διέκρινε μιά μικρή παράκληση: Να τον εφοδιάσωμε με μιά ταυτότητα της έφημερίδας. Δεν ήταν μεγάλη ή αξίωση. Ο άνθρωπος συνεργαζόταν φιλικά τόσο καιρό. Γιατί να μην του δώσουμε μιά ταυτότητα συνεργάτου;

Τού ζήτησα μιά φωτογραφία. Έβγαλε από το πορτοφόλι του μιά περίφημη, καλλιτεχνικωτάτη, που απέδιδε θαυμάσια όλα τα άδρα χαρακτηριστικά του και τονίζε ζωνχρά και μιά ελπία που είχε στο πηγούνι του.

— Δεν έχεις, τον ρώτησα, καμιά άλλη προχειρότερη φωτογραφία; Είναι κρίμα να τη χαρμίσσης αυτή.

— Δεν έχει σημασία, μου απάντησε. Έχω άλλες δέκα όμοιες. Τις έβγαλα στην Όλυμπια. Δεν είναι περίφημες; Ο φωτογράφος έμεινε τόσο ενθουσιασμένος από την επιτυχία του, που έβαλε τη φωτογραφία μου στη βιτρίνα του για δείγμα. Δεν είναι περίφημη;

Πραγματικά ήταν σπουδαία. Την έκοψα και την κόλλησα στην ταυτότητα. Αυτό ήταν...

Πέρασαν δυο - τρεις μήνες. Μιά μέρα εφύλλισα αγγλικά εικονογραφημένα περιοδικά, ζητώντας εικόνες επίκαιρων γεγονότων για να τις κάνω κλισέ. Σ' ένα από τα περιοδικά αυτά, τυπωμένο σε χοντρό λουφάτο ναρτί, είδα με κατάπληξη μιά πολύ

γνωστή μου φωτογραφία: τη φωτογραφία του φίλου μου και έθελοντού συνεργάτου του «Ελευθέρου Λόγου». Άκριβως την ίδια που κόλλησα με τα χέρια μου στην ταυτότητα.

Προτού διαβάσω τη λεζάντα της, την κύτταξα καλά - καλά σ' όλες τις λεπτομέρειες. Δεν έλειπε, φυσικά, και η χαρακτηριστική ελπία.

— Μπράβο, είπα μέσα μου. Αυτός φαίνεται πως είναι σπουδαίο πρόσωπο και μας κάνει τη σιγανόπαταίσα. Για να δημοσιεύη τη φωτογραφία του ένα μεγάλο και έγκυρο αγγλικό περιοδικό...

Μπορώ να πω ότι αισθάνθηκα ένα είδος υπερφανεσίας, γιατί συνδέομαι φιλικά μ' αυτή τη σημαίνουσα προσωπικότητα. Και χωρίς να χάσω περισσότερο καιρό, έπεσα με τα μούτρα στο διάβασμα της λεζάντας, η οποία θα με διεφώτιζε επί τέλους περί του τί ήταν στην πραγματικότητα ο διαπρεπής φίλος μου. Ίδου τί έγραφε η λεζάντα:

«Η φωτογραφία που δημοσιεύομεν ανωτέρω είναι του διασήμου Άλβανου έγκληματίου (ακολουθούσε ένα αρδανίτικο όνομα), ο οποίος κατέσφαξε την σύζυγόν του, την έψησε κατόπιν εις τον φούρνον του κτήματός του εις ένα χωρίον πλησίον του Δυσραχίου και την έφαγε μαζί με δύο φίλους του, οι οποίοι δεν γνώριζαν ότι έπρόκειτο περί ανθρώπινου κρέατος. Ο έγκληματίας καταζητείται. Ο ως άνω Άλβανος είναι ένας πλούσιος έμπορος...».

Επί μισή ώρα έτριβα τα μάτια μου από την κατάπληξη. Άν και δεν ήταν δυνατόν να πιστέψω ότι ο φίλος μου ήταν ανθρωποφάγος, δεν μπορούσα να εξηγήσω το πως δημοσιεύθηκε η φωτογραφία του στο αγγλικό περιοδικό. Μου ενέπνευσε μερικές ανησυχίες και το γεγονός ότι είχε άρκετον καιρό να φανή στο γραφείο.

— Έχει γούστο να θέλει να με κάνει και μένα κοκκινιστό, έλεγα μέσα μου...

Δυο μέρες αργότερα τον είδα να μπαίνει ταραγμένος και ανήσυχος στο γραφείο μου. Κρατούσε στα χέρια του το περιοδικό κι' ήταν έτοιμος να... φάγη άνθρωπο.

— Είναι ανήκουστο, φώναξε. Κιτάξτε τί μου συμβαίνει.

ΤΟ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Ένα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμών της Νέας Υόρκης λανσάρει το κομψό αυτό αδιαβροχο, απαραίτητο σε μιά νοικοκυρά που πηγαίνει στην αγορά για να κάνει τις προμήθειές της. Οι φαρβιές τσέπες μπορούν να χαρτίσουν διάφορα μικροπράγματα ενώ τα μεγάλα δέματα τοποθετούνται μέσα σε μιά τσάντα που κρέμεται απ' τον ώμο. Στο άριστο πανί υπάρχει μια λευκή ζελαντίνα, πάνω στην οποία η νοικοκυρά σημειώνει ότι θέλει να ψανίση καθώς και τα χρήματα που ξόδεψε.

Έτοιμάσθηκα να πάρω τα ένδεικνύμενα προφυλακτικά μέτρα, αλλά δεν άργησα να διαπιστώσω ότι δεν διέτρεχε κίνδυνο η σωματική μου ακεραιότητα.

— Και τώρα τί πρέπει να κάνω; με ρώτησε σε τόσο άπογνώσεως.

Τον συνεδούλευσα να έρευνήση πρώτα στο φωτογραφείο της Όλυμπιας για να εξακριβώση το πως βρέθηκε στα ξένα χέρια η φωτογραφία του. Πραγματικά έσπευσε να εξετάσει και πληροφορήθηκε ότι ένας Άγγλος περιηγητής που είχε περάσει από εκεί πριν λίγες εβδομάδες, προμηθεύθηκε διάφορες φωτογραφίες — αρχαίων μνημείων, φουστανελλάδων, παπαδών, χωρικών κλπ. — και μαζί μ' αυτές και τη φωτογραφία του φίλου μου, που την είδε στη βιτρίνα. Ο φωτογράφος ένόμισε ότι δεν υπήρχε κανείς λόγος να την άρνηθ.

Πήγε κατόπιν στην αγγλική πρεσβεία κι' ανέφερε το πάθημά του. Η αρμοδία υπηρέστια της πρεσβείας έγραψε αμέσως στη διεύθυνσι του περιοδικού. Σε λίγες ημέρες ήλθε μιά απάντησις, η οποία δεν ανέφερε τίποτε σχετικά με τις συνθήκες υπό τις οποίες δημοσιεύθηκε η φωτογραφία, αλλά καλούσε τον... ανθρωποφάγο να πάη στο Λονδίνο — με δαπάνες του περιοδικού βέβαια — για να «τακτοποιηθ

Ετσι ο «στυγερός έγκληματίας» ξεκίνησε σε λίγο για το Λονδίνο. Παρουσιάσθηκε στη διεύθυνσι του περιοδικού, η οποία χάλασε κόσμο να τον περιποιηθ. Τον παρακάλεσε να μην κάνει θόρυβο και του εξήγησε ότι τη φωτογραφία την είχε στείλει ένας αναγνώστης — άγνωστος στη διεύθυνσι του περιοδικού — ο οποίος περιέγραφε λεπτομερώς το πως ο εικονιζόμενος είχε σφάξει και καταβροχθείσει ψητή τη γυναίκα του. Το περιοδικό δηλαδή έπεσε θύμα ενός κακοηθεστάτου φαρσέρ...

Και επειδή δεν υπήρχε άλλη διέξοδος, στο επόμενο τεύχος αναδημοσιεύθηκε η φωτογραφία του φίλου μου με την εξής λεζάντα: «Η διεύθυνσις του περιοδικού μας λυπείται βαθύτατα διότι εξαπατηθείσα από άγνωστον κακοήγη φαρσέρ ήδίκησε τον ως άνω εικονιζόμενον Έλληνα κ. (τάδε), ο οποίος είναι ένας ευπόληπτος και έντιμος άνθρωπος και δεν έχει καμμίαν σχέση με την φανταστικήν κατά πάσαν πιθανότητα ιστορίαν του Άλβανου που έφαγε την σύζυγόν του, αφού την έτεμάχισε και την έψησε εις τον φούρνον. Διά το λάθος εις το όποιον ακουσίως υπέπεσεν το περιοδικόν μας, ζητούμεν συγγνώμην και από τους αναγνώστας μας...».

Ετσι αποκαταστάθηκε η τιμή και η υπόληψις του φίλου μου, ο οποίος έμεινε επί ένα διάστημα στο Λονδίνο, φιλοξενούμενος του περιοδικού. Είναι περιττό να πω πόσο ήσυχασα κι' εγώ όταν είδα την επανόρθωσι και βεβαιώθηκα ότι ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος επί τέλους ήταν και συνεργάτης μας, δεν έπρόκειτο να επαναλάβη εις βάρος μου το κανιβαλικό πείραμα.

Ευτυχώς δεν είχε άλλη συνέχεια ή υπόθεσις. Έξακριβώθηκε μόνον ότι η ιστορία του φαγώματος της όρεκτικής Άλβανίδος δεν ήταν φανταστική. Πραγματικά ένας Άλβανος είχε διαπράξει αυτό το κανιβαλικό έγκλημα, για το όποιον είχαν γράψει και οι ξένες έφημερίδες. Ένας νεαρός Άγγλος περιηγητής, θέλοντας να κάνει τον έρασιτέχνη ρεπόρτερ, ανέκαλυψε τυχαία τη φωτογραφία του φίλου μου στην Όλυμπια, την αγόρασε και την έστειλε στο περιοδικό του Λονδίνου, το όποιον πάλι τη δημοσίευσε έντελως καλόπιστα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Χυλόπητα!

Ένας νεαρός, στη Φιλαδέλφεια, είχε βάλει τα δυνατά του να συγκινήση την εκλεκτή της καρδιάς του με τη λογοτεχνική ικανότητα της πέννας του. Πράγματι, άρχισε να της στέλνη καθημερινώς ωραιότατα ερωτικά γράμματα. Αυτή η δουλειά κράτησε 65 μέρες. Την 66η όμως, ο έρωτευμένος έμεινε στα κρύα του λουτρού, γιατί το κορίτσι του... παντρεύτηκε το γραμματοκυμιστή!

11

Η δυσία της Λιάνας

Η Λιάνα χάρεισε στοργικά τ' ασπρα μαλλιά του πατέρα της και τον ρώτησε:

— Τί έχεις, πατέρα;
— Ο κ. Δημήτρης σήκωσε το κεφάλι του, γέλασε μ' ένα προσποιητό χαμόγελο, και είπε:

— Τίποτα, παιδί μου. Ένας περαστικός που κεφάλι...

— Όχι, πατέρα. Δεν είναι αλήθεια. Έβλεπε λίγους καιρούς τώρα που σε βλέπω πολύ αλλαγμένο. Έχεις χάσει το κέφι σου, την δρεξί σου, την καλή σου διάθεση. Πολλές φορές σε βλέπω αψημασμένο. Νά, όπως τώρα. Μπήκε στο γραφείο σου κι' ούτε με κατάλαβε. Κάτι πολύ σοβαρό και πολύ δυσάρεστο πρέπει να σε απασχολεί.

Πραγματικά, ήταν ένας μήνας σχεδόν που ο κ. Δημήτρης είχε αλλάξει. Η εκφορά της ξενοδοσίας και της αίσιοδοξίας που ήταν πάντα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, είχε χαθεί. Η βαρεία συλλογή, η θλίψη, είχαν βάλει τώρα τη σφραγίδα τους. Τού κάκου προσπαθούσε να κρυφτεί, κάνοντας τον ευθυμίο. Ναι, κάτι πολύ σοβαρό πρέπει να τον τυραννούσε, κάτι που έμοιαζε με απειλή.

— Γιατί δεν μου ανοίγεις την καρδιά σου; είπε η Λιάνα. Μπορεί να σε βοηθήσω.

— Δεν μπορείς, παιδί μου! απάντησε ο κ. Δημήτρης.

— Βλέπεις, λοιπόν, που έχω δίκιο; Πές μου, λοιπόν.

— Ο κ. Δημήτρης κούνησε το κεφάλι του και απάντησε:

— Είμαστε κατεστραμένοι, παιδί μου! Έντελως κατεστραμένοι!

— Δηλαδή, δεν έχουμε τίποτα, πατέρα;

— Όχι μόνο δεν έχουμε τίποτα, αλλά είμαι και χρεωμένος ως το λαιμό και...

Δίστασε μιά στιγμή και ψιθύρισε πολύ σιγά:

— ... Δεν μου μένει παρά η αυτοκτονία! ... Ο θάνατος! ...

Η Λιάνα τον άκουσε. Άκουσε τα τρομερά εκείνα λόγια. Κι' αγκαλιάζοντάς τον τον παρακάλεσε, με τα μάτια βορκωμένα, να της πη τι του συμβαίνει.

Ο πατέρας της της άνοιξε την καρδιά του. Είχε πέσει έξω στο εμπόριο του και για να μπορέσει να κρατηθεί είχε βάλει δυο υποθήκες στο σπίτι τους. Άλλα πάλι δεν έφτασαν τα χρήματα. Κι' αναγκάστηκε να δανειστή μεγάλα χρηματικά ποσά από τον Πετρόπουλο, που είχε προθυμοποιηθεί μόνος του να τον διευκολύνει. Υπόγραψε γραμμάτια, που είχαν λήξει, χωρίς να μπορέσει να τα εξοφλήσει. Τώρα ο Πετρόπουλος του έδωσε μιά τελευταία προθεσμία που

τελείωνε σε δυο μέρες. Άν δεν τον εξοφλούσε, θα τον κήρυττε σε πτώχευση. Μάλιστα τον παρακάλεσε να περιμένη. Εκείνος ήταν ανένδοτος. Ήταν, λέει κι' αυτός ανοιχμένος κι' είχε υποχρεώσεις στην αγορά. Σε δυο μέρες, λοιπόν, θάρχονταν η τελειωτική καταστροφή, η συμφορά.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τη στάση του Πετρόπουλου, πρόσθεσε με απορία ο κ. Δημήτρης. Αυτός μ' ανακάτωσε σ' αυτό το εμπόριο. Αυτός με δάνεισε. Αυτός μου είπε πως δεν πείραζε κι' αν άργουσα να τον εξοφλήσω και πως οι ημερομηνίες της λήξεως των γραμματίων, ήταν τυπικές.

Η Λιάνα όμως κατάλαβε. Έφερε στο νου της την αντιπαθητική και βάρανση φουσιονομία του Πετρόπουλου, κι' εκείνο τόσο χυδαίο βλέμμα του. Τis σκηνές που είχαν γίνει μεταξύ τους. Ο Πετρόπουλος, που συχνάζε στο σπίτι τους, την ένοχλούσε διαρκώς. Έφτασε να της πη πως θα χώριζε τη γυναίκα του για να την παντρευτεί. Η Λιάνα με φρίκη άκουγε αυτές τις προτάσεις. Τον Πετρόπουλο τον είχε αντιπαθήσει από την πρώτη στιγμή που τον είδε — κι' ήταν μικρό κορίτσι ακόμα. Όταν η Λιάνα μεγάλωσε πιά και έγινε σωστή γυναίκα, ο Πετρόπουλος αποζητούσε πάντα να την ξεμοναχιάσει, να της πετάει υπονοούμενα, ως που ήρθε ώμα στο σκοπό του: Τού άρεσε, ήταν αποφασισμένος να θυσιάσει τα πάντα γι' αυτή. Η Λιάνα απέκρουε όλες τις προτάσεις του. Απόφευγε να φαίνεται στο σπίτι, όταν έρχονταν εκείνος. Εύρισκε πάντα μιά πρόφαση γι' αυτό. Σε μιά δεξίωση που είχαν πριν λίγον καιρό, την βρήκε μόνη στον κήπο. Ήταν και λίγο πωμένος. Την αγκάλιασε βάρανσα και τη φίλησε. Η Λιάνα του απάντησε μ' ένα χαστούκι. Κι' ο Πετρόπουλος, λυσασμένος από το κακό του, της είπε:

— Θα γίνης δική μου! Και δεν με νοιάζει τί μέσο θα μεταχειριστώ! Αυτό σημειώσε το καλά!

Τώρα έπαιρνε την εκδίκησή του. Ήταν φανερό πιά, πως είχε στήσει παγίδα.

Η Λιάνα σηκώθηκε και στάθηκε λίγο στη μαλκονόπορτα.

— Τί σκέπτεσαι, παιδί μου; ρώτησε ο πατέρας της.

— Σκέπτομαι πως δεν κάνεις καλά γ' απελπίζεσαι. Τίποτα δεν χάθηκε ακόμα...

— Δεν τον ξέρεις τον Πετρόπουλο!...

— Μήπως τον ήξερες εσύ, πατέρα;

— Έχεις δίκιο. Άν τον ήξερα...

— Δεν πιστεύω νάχης πη τίποτα στη μαμά. Στην κατάστασι που είναι; Θα ήταν θανάσιμο χτύπημα γι' αυτήν.

Αυτά τα δουλικά!

Η οικοδέσποινα (Γνήσιο αντίτυπο της μαντάμ Σουσούς, στην υπηρεσία της που βρίσκεται στην υπηρεσία της εδώ και δυο βδομάδες): Τελειώσε όλες σου τις δουλειές, Μαρία; Ξεσκόνισες, σκούπισες, έπλυνες, σιδέρωσες, μαντήρες τις κάλτσες; Η υπηρέτρια. — Μάλιστα, κυρία.

Η οικοδέσποινα. — Έπλυνες τα πιάτα και τα τακτοποίησες στη θέση τους;

Η υπηρέτρια (δύσθυμη). — Όλα τελείωσαν κυρία!...

Η οικοδέσποινα. — Α!...

Α!... Στοιχηματίζω πως δεν γυάλισες τους μπρούτζους.

Η υπηρέτρια (έκνευρισμένη). — Τους τέλειωσα κι' αυτούς κυρία.

Η οικοδέσποινα. — Όλους τους μπρούτζους;

Η υπηρέτρια (θυμωμένη). — Όλους... έκτος από τα δαχτυλίδια, τα βραχιόλια και τις κορφοίτες της κυρίας!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Όχι... Δεν ξέρει τίποτα. Και ήταν πολύ άρρωστη η κυρία Άγγελική. Υπόφερε από την καρδιά της. Άν της έρχονταν μιά δυνατή κρίσι ακόμα, μπορούσε να μείνει. Έτσι είχαν πη οι γιατροί... Δυο θάνατοι μέσα στο σπίτι, μ' άλλα λόγια, αν δεν κανονιζόταν αυτή η υπόθεση.

Η Λιάνα πήγε ξανά κοντά στον πατέρα της και του χάρεισε τα μαλλιά.

— Μην απελπίζεσαι, πατέρα, τού είπε. Έχω κάποιο προαίσθημα πως όλα θα κανονιστούν όπως πρέπει. Κοιμήσου ήσυχος απόψε...

Ο πατέρας της θ' αυτοκτονούσε! Η μητέρα της θα πέθαινε!... Κι' όλα αυτά για έναν παλιάνθρωπο, που τους κρατούσε γερά στο χέρι και περιέμενε την πληρωμή του. Η Λιάνα πέρασε όλη τη νύχτα μ' αυτές τις θλιβερές σκέψεις. Και πήρε τέλος, πάνω στη μεγάλη της απελπισία, την απόφασή της.

Το πρωί τηλεφώνησε στον Πετρόπουλο. Ήθελε να τον δη' ιδιαιτέρως. Της έδωσε τη διεύθυνσι κάποιου σπιτιού. Και τ' απόγευμα η Λιάνα χτυπούσε το κουδούνι ενός διαμερίσματος πολυκατοικίας. Της άνοιξε ο ίδιος και τα μάτια του έλαμψαν από αγαλλίασι μόλις την είδε.

— Πάντα περίμενα αυτή τη στιγμή! της είπε και την ώδηγησε σ' ένα σαλονάκι. Μίλα ελεύθερα, Λιάνα. Είμαστε μόνοι. Ένα λικέρ!

— Όχι ακόμα. Θάβελαι να μιλήσουμε πρώτα. Καταλαβαίνετε, βέβαια, για ποιο λόγο ήρθα!

— Δεν είμαι ήλιθος, Λιάνα. Λοιπόν, άκου.

— Είναι για τα γραμμάτια του μπαμπά. Παρασύρουμε τον αγαθο αυτό άνθρωπο, που σάς είχε τυφλή εμπιστοσύνη, σε καταστρεπτικές επιχειρήσεις. Τού δανείσατε χρήματα, τού πήρατε γραμμάτια, λέγοντας πως δεν σάς πείραζε κι' αν τα καθυστερούσε και ξαφνικά τον πιάνετε απ' το λαιμό. Και τού κάνετε το φίλο!

— Άλλο ή φίλα, Λιάνα κι' άλλο το εμπόριο. Πρέπει κι' εγώ να πληρώσω!

— Και θα καταστρέψετε αυτόν το γέρο άνθρωπο! Θα τον αναγκάσετε να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα; Γιατί αυτό πρόκειται να γίνει. Κι' η άρρωστη μητέρα μου θα πεθάνη απ' τον πόνο της, απ' το σπαραγμό της!...

— Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν γίνεται διαφορετικά.

Η Λιάνα τον κτύπησε στα μάτια και τού είπε:

— Καί τί θέλετε για να μη γίνη αυτή η καταστροφή;

— Αυτό το ξέρεις εσύ, Λιάνα!... Στόχω πη πολλές φορές!

— Αυτός είναι ο σκοπός σας, λοιπόν; Στήσατε παγίδα!

— Ναι. Καθένας πολεμάει με τα μέσα που έχει, για να πετύχ' το σκοπό του.

— Έστω! είπε η Λιάνα αποφασιστικά. Ζητάτε να θυσιάσω... Άλλα όταν θα φύγω από δω, θέλω νάχω τα γραμμάτια μαζί μου!

— Πολύ καλά, μικρούλα μου. Νά τα γραμμάτια, κλειστά στην τσάντα σου.

Είχε βραδυάσει όταν η Λιάνα κατέβηκε από κείνο το σπίτι. Έτρεχε στο δρόμο, με το κεφάλι χαμηλωμένο, αποφεύγοντας να κυττάξ' πίσω της. Συχαίνονταν τον εαυτό της, τον κόσμο ολόκληρο. Μά με τη θυσία της, είχε εξαγοράσει δυο ζωές.

Τ' άλλο μεσημέρι, ο κ. Δημήτρης ήρθε χαρούμενος στο σπίτι. Αγκάλιασε την κόρη του.

— Έγινε ένα θαύμα! της είπε. Ο Πετρόπουλος με ειδοποίησε σήμερα ότι μου δίνει δυο χρόνια προθεσμία ακόμα! Και μου δίνει και χρήματα να ξενασπηλωθώ, χωρίς γραμμάτια. Μόνο με το λόγο μου! Δεν ξέρω πως να εξηγήσω αυτή την ξαφνική του καλωσύνη.

Η Λιάνα έπνιξε δυο δάκρυα που της ήρθαν στα μάτια, χαμογέλασε ψεύτικα, κι' έπιασε το χέρι του πατέρα της.

— Μά δεν σου τ' είπα εγώ, πατέρα; Είχα αυτή την προαίσθησι!...

Και γύρισε τα μάτια της άλλοι, για να μη φανούν τα δάκρυά της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Ο υποψήφιος: Κακός οίονος να πάρη ο διαβολός! Όσο ζυγώνουν οι έκλογες, όσο και περισσότερους από δαύτους, συναντώ από δρόμο μου!...

— Εύκαιρει ο κύριος υποψήφιος να βγη για λίγο στον εξώστη; Ο λαός ζητάει να βγάλετε λόγο!...

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ της ετυχίας

(Η σκηνή στο κατάστημα του μικρού βαποριού που κάνει τη γραμμή Αίγινα — Μέθανα — Πόρο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μια δυναμική μελαχροινή γοητεία, γεμάτη νεύματα που σφυρίζουν, χωρίς καθορισμό ηλικίας. Κορμί σφιχτό, εύκινητο, πλαστικό που η φύση το τοποθέτησε στο μοντέρνο καλλιτέχνημά της περιφρονώντας την εφεύρεση των ανθρώπων που λέγεται «ασυνούτης». Το θερινό ταξιδιωτικό φουστανάκι, με τη σαγήνη του ήμιγυμνου, την κάνει πιο προκλητική.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζωηρός, αλκιμος, ηλικιακός, με χρυσά μαλλιά. 28 χρονών. ΕΚΕΙΝΟΣ (της ανάδει το τοιγάρο που εκείνη δυσκολεύεται να το ανάψι απ' τον αέρα): Μου έπιτρεπετε; ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ. (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθώντας να πιάσει κουδούνια, χωρίς να δει ότι η κουδούνη επιθυμία του): Πάτε στα Μέθανα; ΕΚΕΙΝΗ (εύγενικά): Όχι, στον Πόρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σκέπτεται πώς έχει βγάλει εισιτήριο για τα Μέθανα. «Θα τη χάσω, λοιπόν;... Α, όχι αδύνατον!»): Κι' εγώ στον Πόρο πάω. Μ' αρέσει ο Πόρος.

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι γραφικός. Έχει πολλές ομορφιές! ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τώρα που θα πάτε σεις, θ' αποκτήσει και την κυριότητα!

ΕΚΕΙΝΗ (Με συμπληρωτικό βλέμμα): Κάνετε πάντα τόσο... χοντροειδή κομπλιμέντα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοκκινίζοντας): Είναι η πρώτη φορά. ΕΚΕΙΝΗ: Είναι η πρώτη φορά που κάνετε κομπλιμέντο... ή που είναι χοντροειδής;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αυθόρμητα): Και τα δύο!... Είν' ένα σπορ που δεν το ξέρω καθόλου. (Αξάφνα). Μα γιατί ήταν «χοντροειδής»; (Παιδικά). Δεν είναι αλήθεια πως είσατε πολύ όμορφη; Η το

βρίσκετε αγένεια να σας το λέει κανείς;

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελώντας): Όχι, δεν είν' αυτό. Πώς να σας το πω;... Μ' αινιδιασάτε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλά): Δεν ξέρω να κάνω κοσμικά φλέρτ!

ΕΚΕΙΝΗ: Α, ώστε είναι φλέρτ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξανακοκκινίζοντας): Ίσως... Μπορεί!... Ούτε αυτό το ξέρω.

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτα «δεν ξέρετε»... κι' όμως ξέρετε να τα λέτε όλα! Και μάλιστα με ηλεκτρική ταχύτητα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξανακοκκινίζοντας): «Εσείς κατορθώσατε μέσα στο πρώτο πεντάλεπτο να φέρετε τη συζήτηση εκεί που σας ενδιαφέρει!» ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν κρύβω ποτέ αυτό που μ' ενδιαφέρει.

ΕΚΕΙΝΗ: Το διεπίστωσα! (γελεί).

(Παύση)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα μείνετε πολύ στον Πόρο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ίσως ένα μήνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ... έπρόκειτο να πάω στα Μέθανα. Αλλά τώρα θάρρω στον Πόρο!

ΕΚΕΙΝΗ: Α, ώστε μου είπατε ψέματα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί! Ήταν το μόνο ψέμμα που σας είπα και το έπανορθώνα!

ΕΚΕΙΝΗ (που τώρα πιά έχει παρασυρθεί στη μονομαχία του διαλόγου): Και γιατί θάρρητε στον Πόρο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με χαμόγελο): Ρωτάτε σε να μην το καταλαβαίνετε... ή σε να θέλετε να με διευκολύνετε να το πω!... Για να σας βλέπω! Για να ε'μαι κοντά σας! Για να ζω με το γλυκό καρδιοχτύπι που μου δώσατε.

ΕΚΕΙΝΗ (ψευδοειρωνικά): Κου - ντέ - φούντρ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν υπάρχουν όριμοι σ' αυτά. Ο έρωτας δεν είναι ιατρική. Πώς μπορεί να κάνει κανείς τη διάγνωση; Φαίνεται παρόρανο ν' αγαπήσεις μέσα σε τρία δευτερόλεπτα. Κι' όμως είν' έν' αρκετό διάστημα για να πεθάνεις. (Αναπνοή). Υπάρχουν άνθρωποι που περιμένουν ολόκληρα χρόνια... αυτά τα τρία δευτερόλεπτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Δε με πείσατε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γι' αυτό έρχομαι στον Πόρο. Για να σας πείσω!... (Την κυττάζει κατάματα): Θα με βοηθήσετε;

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν σοβαρά): Δεν ξέρω.

(Μεγάλη παύση)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μιλάει σε να μιλάει στον εαυτό του)...

Θάναι ώραία στον Πόρο. 'Ακρογιαλιά... φεγγάρι... θάλασσα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλάτε σε να σκέπτεστε... Δηλαδή θέλω να πω... σκέπτεστε μεγαλοφώνως.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ονειροπολώ!... Είμαι μάλλον σ' εχθρικές σχέσεις με την τύχη και δεν πολυπιστεύω να μου χαρίσει τόσο ευνοία. (Μελαγχολικά). Είμαι σχεδόν βέβαιος πως θα σας χάσω.

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Χάνει κανείς κάτι που το είχε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Χάνει κι' εκείνο που βρήκε! (Σε να μιλάει σε παλιό φίλο). Δεν αγάπησα ποτέ στη ζωή μου. Και δεν είν' ούτ' αυτό. Δεν εννοώ ποτέ μου την έρωτική συγκίνηση. Σίγουρα είν' αυτό που νοιώθω τώρα. Έμωχα να βρω την 'Αγάπη κι' ως σήμερα ήμουν έρωτευμένος με τον 'Ερωτα. Πιστεύω πως υπήρχε!... (Παθητικά). Κι' είχα δική.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλάτε σε μικρό παιδί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Αί - σ θ' ανόμαι σαν παιδί.

ΕΚΕΙΝΗ: Λυπάμαι που σας αφήνω... Έχει πολύ θάλασσα και με ζαλίζει. Θα πάω να ξεπλώσω. (Γλυκιά ματιά σαν πληρωμή για τα λόγια που της είπε). 'Ορε-δουάρ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να κατέβω μαζί σας; Μήπως με χρειάζεστε;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, μην ανησυχίτε. Μερίσι. (Χαμόγελο. Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μένει μόνος του κι' εξαντλεί ολόκληρο πακέτο τοιγάρα με τις σκέψεις. Οι ώρες περνούν γρήγορα. Το μυαλό τρέχει και σκονοθετεί το μέλλον σύμφωνα με τους πόθους του. Τη βλέπει δίπλα του σε νύφη... 'Υστερα γλυκιά κι' ευτυχισμένη, σ' ένα μικρό κομψό apartman αν τον συνοδεύη το πρωί ως την πόρτα μ' ένα τρυφερό φιλή... 'Υστερα ένα παιδάκι με χρυσά μαλλιά... Ίσως και μαύρα... ή όχι... μπορεί και κοριτσάκι... και να μοιάζει και στους δυό... Το μυαλό τρέχει ατίθασσο, αχαλίνωτο... Κι' οι ώρες περνούν... Νάτην!... 'Ανεβαίνει. Είναι τώρα πιο φρέσκια και πιο ζωηρή... Αισθάνεστε καλά;

ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ, πολύ καλά. Τώρα κάνει μπουντάσα (Κυττάζει γύρω). Φτάσαμε στον Πόρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί. (Σκέπτεται). Στο λιμάνι της ετυχίας...

(Ο κόσμος κατεβαίνει. 'Εκείνη προχωρεί κι' 'Εκείνος έρχεται πίσω, λίγο καθυστερημένος καθώς τον έσπρωξαν κάποιοι επιβάτες. 'Εκείνη πατάει στη γη κι' αγκαλιάζει με λαχτάρα ένα νέο αξιωματικό του Ναυτικού που κρατάει απ' το χέρι ένα μελαχροινό κοριτσάκι. Το κοριτσάκι της μοιάζει πολύ. Είναι ίδια 'Εκείνη... 'Η μινιατούρα της... Το παίρνει στην αγκαλιά της και το γεμίζει φιλιά.

'Εκείνος στέκει μαρμαρωμένος και παρακολουθεί με λυπημένα μάτια την εικόνα).

(Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΦΑΓΕ ΤΗ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ

Ο Σουλτάνος, ένα λιοντάρι 5 χρόνων, πρὸ ημερῶν κατεσπάρσε τὴ δαμάστριά του, Μαίη Σέφερ, ἐνῶ αὐτὴ ἐκτελοῦσε τὸ συννηθισμένο της νούμερο μαζί του. Ἡ τραγωδία ἐγένετο στὴς Ἡνωμένες Πολιτείες, ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ γιου τοῦ κόρη τοῦ θύματος! Στὴν εἰκόνα μας κάτω, ἡ Σέφερ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Στὴν Ἀμερική κατασκευάστηκε ἓνα μικρὸ ἐλαφρὸ αὐτοκίνητο, κατάλληλο γιὰ τίς γυναῖκες. Ἡ καρότσα του εἶναι ἀπὸ πεπιεσμένο ἔλαιο. Ἀναπτύσσει ταχύτητα 45 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, καί εἰς ἓνα γαλόνι στὰ 100 χιλιόμετρα κι' ἔχει θέσεις γιὰ τίς βαλίτσες τοῦ μπροστινοῦ μέρους. Ἡ μηχανὴ βρίσκεται πίσω.

ΚΑΦΕΣ ΧΩΡΙΣ ΔΕΛΤΙΟ

Στὴ Γαλλία καταργήθηκε τελευταία τὸ δελτίο τοῦ καφέ. Μία παρτίσινη ἐφημερίδα δημοσιεύει, με τὴν εὐκαιρία αὐτή, τὴν παραπάνω χαρακτηριστικὴ φωτογραφία. Μία ὥραία Γαλλίδα ποίησε με τὸ μαγικό της σ' ἓνα μεγάλο πρατήριο καφέ, ὅπου στέβουν οἱ πελάτες νὰ τὴν θαυμάσουν καὶ νὰ ψωνίσουν.

(Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΡΕΥΝΑ

Με το φακό του μπιτσι

ΥΠΕΡΑ από δέκα ολόκληρα χρόνια, κατά τα οποία η περιηγητική κίνηση είχε πέσει σε κατάρτασι νάρκης, έφθασαν την περασμένη έβδομάδα στον Πειραιά οι πρώτες μεγάλες ομάδες των μεταπολεμικών περιηγητών. Εκείνο όμως που τους έκανε άσχημη εντύπωση ήταν ότι δεν είχαν στη διάθεσή τους αρκετούς ξεναγούς. Οι ελάχιστοι τους οποίους έπεστράτευσε βιαστικά η τουριστική υπηρεσία, μοινοτά γλωσσικά έστατοι και ικανώτατοι, δεν ήταν σε θέση να εξυπηρετήσουν τόσο κόσμο. Αυτό γιατί ο Τουρισμός μας δε σκέφθηκε ποτέ να συστηματοποίηση την υπηρεσία των ξεναγών, που αποτελούν μια από τις ασφαλέστερες βάσεις της επιτυχίας της τουριστικής πολιτικής. Ένα άλλο που έκανε άσχημη εντύπωση στους ξένους είνε ότι σε κάθε βήμα τους τους κύκλων διάφοροι ένοχλητικοί τύποι που τους ρωτούσαν αν έχουν νά... πουλήσουν τίποτα... (τσιγάρα, κ.τ.λ.). Αὐτοί οι αερίτζηδες είνε μια παλιά πληγή των περιηγητών, η οποία πρέπει να εξουδετερωθί με κάθε μέσον, τώρα που γίνονται σχέδια αναδιοργάνωσης του τουρισμού.

Κ' ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ γράψαμε για τη «Σωτηρία». Επανερχόμαστε όμως επειδή μας πληροφορούν ότι η κατάσταση δεν παρουσιάζει καμμία βελτίωση τον τελευταίο καιρό. Το ίδρυμα λειτουργεί υπό συνθήκες κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές. Οι ασθενείς είνε πολύ περισσότεροι από τον κανονικό αριθμό. Το έπιστημονικό προσωπικό την μπορεί για να αντιμετώπιση την κατάσταση, αλλά οι ανάγκες ξεπερνούν τις δυνατόει του. Η κακοδομία του ιδρύματος οφείλεται κατ' ένα μεγάλο μέρος στους ύπουλους 'Υγιεινής των τελευταίων ετών, που ενώ αδιαφόρησαν για την επέκτασι και ανασυγκρότησι της «Σωτηρίας», έστειλαν με τα περιήματα «μπιλιετακία» πλήθη ενδοσυνεχώντων τους νόμους του αδιαχωρήτου. Η κατάσταση αυτή πρέπει να τελειώσει.

ΕΝΤΕΛΩΣ... αθόρυβα, οι τιμές του λαδιού υπήλθαν τις τελευταίες μέρες κατά 2.000 — 2.500 δραχ. την όκα. Και οι ανατιμητικές τάσεις συνεχίζονται παρά την βελτίωση των «αρμοδίων» κρατικών υπηρεσιών ότι «ανάμενεται συντομικά φορτία ελαίου εκ των νημάτων, καθυστερήσαντα λόγω της θαλασσοταραχής». Έτσι, λοιπόν, κάθε φορά που πιάνει φουρτούνα πρέπει να... ακριβαίνει η ζωή! Μέγας είσαι Κύριε!...

ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ πως θα τεθί επί τέλους τέρμα στην υπόθεσι των αυθαίρετων επιτάξεων; Η ύπηρεσιακή κυβέρνηση με μια έγκυλο προς τίς διάφορες κρατικές υπηρεσίες ζητεί να εφαρμοσθί με αυστηρότητα το Ν. Διάταγμα 1315, σπρόττοντα το Ν. Διάταγμα με τίς δε-που κανονίζει τα σχετικά με τίς σμεύσεις και επιτάξεις ακινήτων. Ας σημειωθί ότι στο παρελθόν κα-νένας σχετικός νόμος δεν είχε πλήρη εφαρμογή. Κάθε υπηρεσία έκανε η έδω. Το Διάταγμα για τίς εφαρμογές του οποίου ενδιαφέρθηκε η σημερινή κυβέρνηση απαλλάσσει από την επίταξι όσα άστικά ακίνητα

ήσαν δεσμευμένα πέραν της τετραετίας. Αλλά καθορίζει και άλλες λεπτομέρειες το Διάταγμα, που αν εφαρμοσθούν θ' αποκαταστήσουν τη δικαιοσύνη σ' ένα ζήτημα που ταλαιπωρεί πολύν κόσμο...

ΙΣΩΣ από συμπάθεια προς το λάδι, ίσως για λόγους υψηλής πολιτικής, ακρίβη τον τελευταίο καιρό και η ζάχαρη. Ήδη έφθασε σε ύψη δυσπρόσιτα. Αλλά είνε κι' ακριβοθώρητη. Έξαφανίσθηκε από τίς προθήκες των καταστημάτων κι' εγκαταστάθηκε στη μαύρη αγορά. Γιατί; «Διότι — λέγουν πάλι οι «αρμοδίοι» — διεκόπησαν αι μέσων των ιδιωτικών ανταλλαγών εισαγωγών του είδους, έκείνους δε προήλθεν η έλλειψις». Ας είνε. Αὐτοί οι «αρμοδίοι» έχουν ένα τόσο... λεπτό τρόπο να δικαιολογούν τίς αβιότητες.

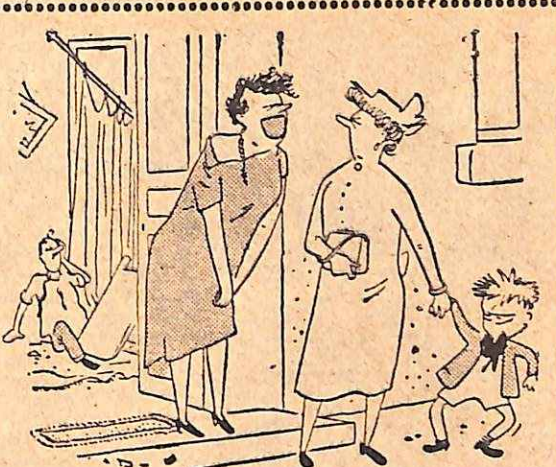
ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ από την Κοζάνη: «Την 21ην Ιανουαρίου είν το χαρίον Κούλα έτελέσθησαν οι γάμοι του Λαζάρου Σαμψωνίδου, άγοντος το 73ον έτος της ηλικίας του, μετά της χήρας 'Ελένης 'Ανθοπούλου, έτών 60. Είς τὴν στέψιν παρίσταντο οι έγγονοι και δισέγγονοι των νεονύμφων...». Εύχόμαστε στο άξιοθαύμαστο ζεύγος να ευτυχίσει και να αποκτήσει νέους απογόνους για να δώση ένα ζωντανό δείγμα του δυναμισμού της φυλής...

Ο ΚΟΣΜΟΣ τα έμπλεξε άσχημα με τους μυστηριώδεις και άκατανόητους τίτλους που σχηματίζουν τα αρχικά των κομμάτων. Είνε αδύνατο ένας άνθρωπος, όσο ισχυρό μνημονικό κι' αν έχη, να συγκρατήσει όλα αυτά τα ΠΟΔΕ, ΕΔΟΠ, ΚΕΑ, ΕΠΕΚ, ΚΕΠΕ, κ.τ.λ. κ.τ.λ., που προβάλλουν στην προεκλογική ειδησεογραφία των καθημερινών εφημερίδων. Και να σκεφθί κανείς τί θα είχαμε να πάθουμε, αν ήμαστε υποχρεωμένοι να θυμάσαστε απ' έξω τίς περίεργες αυτές ονομασίες των... 140 κομμάτων, που θα διεκδικήσουν την έξουσιαν στις εκλογές της 5ης Μαρτίου!...

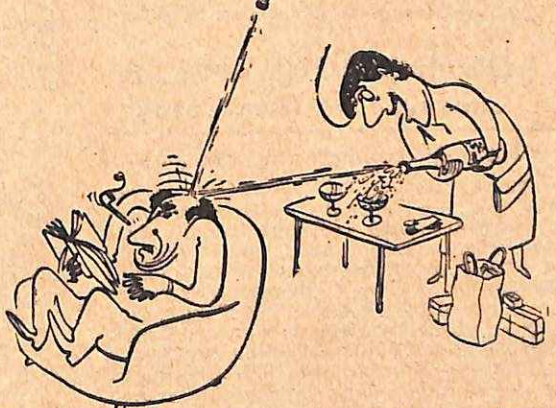
ΧΩΡΙΣ διαφημιστικό θόρυβο χωρίς τυμπανοκρουσίες, αλλά με δραστηριότητα που μπορούμε να τη χαρακτηρίσουμε έκπληκτη, συνεχίζει την αξιοθαύμαστη προσπάθειά της η οργάνωσις «Φίλοι του χωριού». Σε διάστημα ολίγων μηνών οι «Φίλοι του χωριού» εξώπλισαν σε οικιακά σκεύη, ρουχισμό, εργαλεία και άλλα χρήσιμα εφόδια αρκετά χωριά, από τα περισσότερα κατεστραμμένα των βορείων επαρχιών της Ελλάδος. Ένα χωριό εξοπλίζει ήδη η Ένωσις Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών, κι ένα άλλο θα εξοπλισθί με τα είδη που προσέφεραν αντί εισιτηρίου οι θεαταί της ειδικής κινηματογραφικής παραστάσεως που δόθηκε πριν λίγες μέρες στο «Πάλλα». Αὐτά όλα αποδεικνύουν ότι η ιδιωτική πρωτοβουλία μπορεί να κάνει θαύματα, όταν είνε απηλλαγμένη από την παρέμβασι του Κράτους.

ΓΡΑΜΜΑ ταχυδρομημένο στις 28 Δεκεμβρίου, περασμένου έτους (1949) με προορισμό «έ ν τ α υ θ α», πάλι, δηλαδή, τας Αθήνας, έκαμε να φθάσι από την Πλατεία Συντάγματος στα γραφεία μας 38 ήμερες. Και δια του γύρου του κόσμου αν στελνόταν θα έφθανε ναίτερα. Η όχι; Αλλά θα μπορούσε να είνε μια παρηγορία, ότι κι' αὐτή η καθυστέρησι δημιουργεί ρεκόρ. Από την άναποδο, βέβαια.

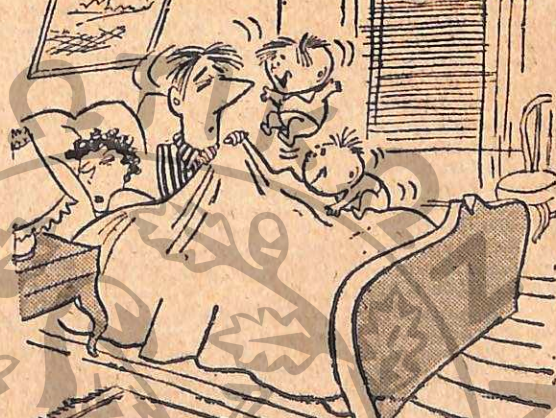
ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Σας ευχαριστούμε πολύ για την επίσκεψή αυτή. Έτσι θα πάψω ο άντρας μου να παραπονιέται που δεν κάνουμε παιδιά. (Από τὸ «Samedi - Soir»)

— Τόσο δυνατή σαμπάνια, δεν έχουμε ξαναπιή!...

— Ήρθαμε, μπαμπά. να σου διηγηθούμε ένα ωραίο όνειρο που είδαμε!... (Από τὴν «France Dimanche»)

Τὸ γκαρσόνι: "Α, ναί, κύριε... Μὲ συγχωρεῖτε!... Ξέχασα νὰ σὰς φέρω τὰ ρέστα σας!..."

“Αρπαξα το άσπρο κρέας πριν το πάρη ο Πρόεδρος.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

... άποτυχόντος Βουλευτού

(Μεταξύ εϋθύμου και σοδερϋ)

Συχνά βγαίναμε σέ περιοδείες στὰ χωριά. Μας ήταν δύσκολο να κατατοπιζόμαστε στὰ ζητήματά τους από όλα μας έλεγαν οί αντιπρόσωποι τους, που κατέβαιναν κάθε τόσο στη Θεσσαλονίκη. Γιατί ή έξώγκωναν τὰ πράγματα ή ενδιαφέρονταν γιά τη δική τους μόνο άποψη. Κι' άφού κι' αυτός ό Μωάμεθ άναγκάστηκε να πάη στο βουνό, που δεν πήγαινε στὰ πόδια του, πηγαίναμε κι' έμεις στὰ χωριά, που δεν μπορούσαν να έρθουν στην πόλη. Για οικονομία χρόνου και χρήματος — μία χρυσή λίρα στοίχιζε τότε το ταξί την ημέρα — περιόδεύαμε τέσσερες μαζί. Βάλαμε και τόν αρχαιότερο μας γιά άρχηγό της ομάδας. Είχε όμως ό σοχηγός μας μία κακή συνήθεια. Όταν μιλούσε, και γιά λογαριασμό μας άκόμα, χρησιμοποιούσε πρώτο πρόσωπο. Κι' έλεγε, συνήθισε δηλαδή να λέη, στους χωρικούς, που συγκεντρώνονταν στο καφενείο του χωριού:

— Τὰ ζητήματά σας τὰ έλυσα όλα σχεδόν. Ζητήσατε ύδραγωγείο και σας τό έκαμα, σχολείο και σας τό έχτισα, χωράφια και σας τὰ έδωκα, δάνεια και σας τὰ πήρα άπ' την Τράπεζα. Και άλλα πολλά. “Αν δε κανένας χωρικός του υπενθύμιζε, ότι έμεινε άλυτο κάποιο ζήτημα, ό άρχηγός μας έσπευδε ν' άπαντήση:

— “Α, μη μου τό λέτε αυτό! Τρέξαμε όλοι οί συνάδελφοι, που είμαστε εδώ. Και ό Δείνα... και ό Τάδε... όλοι, όλοι. “Αλλά δεν τὰ καταφέραμε. Τί θέλετε να γίνη τώρα; Νά κόψουμε τό λαιμό μας;... Κι' ό “Αποστόλου κάποτε δεν κρατήθηκε. — Μαρε Μιχάλη, του είπτε, καλά, συ έλυσες μόνος σου, άς τό παραδεχτούμε, όλα τὰ ζητήματα, κι' έμεις δεν κάναμε τίποτα. “Αλλά είμαστε έμεις υπεύθυνοι γιά τίς άποτυχίες σου; Τί μας τις φορτώνεις;

“Αλλ' ό Μιχάλης, αν και άνεγνώριζε στο τέλος τό λάθος της... γλώσσας του, εξακολουθούσε πάντα τό χαβά του. Σας έκαμα, σας έδωσα, σας έφερα κλπ. “Οσπου διαλύθηκε ή ομάδα...

Στὰ χωριά, που μας εύρισκε τό μεσημέρι ή τό βράδυ, οί φιλόξενοι χωρικοί μας κρατούσαν στο τραπέζι. “Ηξεραν πως θα πάμε κι' έκαναν τις έτοιμασίες τους. “Εδιναν μάλιστα στο γεύμα επίσημο χαρακτήρα, με προποσεις κλπ. Κι' ύψωναν... τό κύπελλον κάθε τόσο στην υγεία μας, ως που στο τέλος μεθούσαμε. Τό «μενού» συνήθως ήταν κοτόπουλο, άλλα και καταλάβαινα γιάτί πάντα μας έσέρβιραν τό... σβέρκο. Που να τόν φας και τί να φάς;... Ρώτησα κάποτε και μου εξήγησαν πως ό σβέρκος είναι τό... καλλίτερο μέρος άπ'

τό κοτόπουλο και γι' αυτό τόν κρατούν γιά τους φιλοξενομένους τους. Και την άλλη φορά, που πήγαμε και μας ξανάδωσαν κοτόπουλο, άρπαξα τό άσπρο κρέας πριν τό πάρη ό πρόεδρος.

— Σέρετε, δικαιολογήθηκα, εγώ με τις συχνές μου επισκέψεις στο χωριό κατάντησα πιά έντοπιος και δεν μου πέφτει πιά ή... τιμή του σβέρκου!

★

Στὰ χωριά τὰ χρόνια εκείνα είχαν αρχίσει να οργανώνονται οί γεωργικοί συνεταιρισμοί. “Αγροτική Τράπεζα δεν υπήρχε τότε κι' οί συνεταιρισμοί δανείζονταν άπ' την “Εθνική Τράπεζα, που είχε και τμήμα άγροτικής πίστωσης. “Ολοι τότε ζητούσαν δάνεια γιά κάθε είδος ανάγκης τους. Κι' είχαν την αντίληψη, ότι έπρεπε να τὰ πάρουν. “Αλλά ή Τράπεζα δεν έδινε δάνεια, αν δεν εξακριβώνε πρώτα τις άνάγκες τών χωρικών, που έπρεπε να είναι παραγωγικές. Και μία φορά μας παραπονήθηκαν σ' ένα χωριό πως ή Τράπεζα άρνήθηκε να δώση δάνειο στο συνεταιρισμό.

— Και πού θα χρησιμοποιούσατε τό δάνειο; ρώτησε ένας άπ' την ομάδα μας.

— “Ε, Καλήμερα έρχονται — ήταν παρामονές Χριστουγέννα — και τὰ έξοδα είναι πολλά. Είπαμε λοιπόν να ζητήσουμε δάνειο, εξήγηθήκε κάποιος άπ' τους προκρίτους.

— Μά, ή Τράπεζα δεν δίνει δάνεια γιά περιττά έξοδα, γιά γιορτές και Καλήμερα, παρατήρησε άλλος άπ' την ομάδα.

— Τί σχέσι έχει αυτό; Τί της νοιάζει της Τράπεζας που θα ξοδέψουμε τό δάνειο; “Εμεις συνεταιρισμό έχουμε κι' ή Τράπεζα πρέπει να μας δανείσει. Αυτός είναι κι' ό σκοπός του συνεταιρισμού, να... βρίσκει χρήματα γιά τους συνειταίρους, όταν έχουν άνάγκη, εξήγησε ό πρόεδρος του συνεταιρισμού.

— “Ανάγκη όμως γιά τις γεωργικές τους εργασίες, παρατήρησε ένας άπ' την ομάδα.

— Τό ίδιο είναι, άπάντησε ό πρόεδρος. Για να δουλεφτή καλά τό χωράφι πρέπει να φάη καλά ό γεωργός. Γι' αυτό μας χρειάζεται τό δάνειο, να τραφούμε καλά στις γιορτές και να νάχουμε δύναμη να δουλέψουμε τὰ χωράφια...

Με κάτι τέτοιες αντίληψεις τότε οί συνεταιρισμοί είχαν άρχίσει να προμηθεύουν στους συνειταίρους καλύτες, γραβάτες, καπέλλα και... τράπουλες!

★

Κάποτε πήγαμε σ' ένα προσφυγικό χωριό. Οί χωρικοί ήσαν άπ' την “Ανατολική Θράκη. Μιλήσαμε με τη σειρά όλοι μας. “Οταν ήρθε ή σειρά ένός συναδέλφου, που κατόχων άπ' τη Θεσσαλία, δεν ξέρω γιάτί, θέλησε να κάμη τόν... Θράκα. Κι' όλο έλεγε:

— “Εμείς οί Θράκες, έμεις οί Θράκες κι' όλο έμεις οί Θράκες...

“Απ' τό ύφος της εξέδρας, που μιλούσαμε, διέκρινα κάποιον στην άκρη του πλήθους, που προσπαθούσε ν' άνοιξη δρόμο γιά να μας πλησιάση. Κάποτε μας πλησίασε. Και πριν ακόμα τελειώση ό συνάδελφος, τόν διέκοψε.

— Κύριε Βουλευτή, είπτε, ακούω πολλά καλά γιά σας και περηφανεύομαι, γιάτί είμαστε συμπολίτες. Κατάγομαι άπ' τόν Τύρναβο, όπως και σεις και ξέρω καλά την οικογένειά σας, τ' άδέρφια σας, τις άδερφές σας, τούς... τούς... Είμαι ό...

Και είπτε τό όνομά του. Τί να κάμη ό συνάδελφος; “Ωμολόγησεν. — “Ετσι λοιπόν πέστα, φώναξε ό άλλος. Κι' αυτό έδώ μου λένε πως είσαστε Θράκας. Τους λέω πως είσαστε άπ' τη Θεσσαλία, άλλ' αυτοί σώνει και καλά σας θέλουν Θράκα.

“Ο συνάδελφος όμως δεν τὰ έχασε.

— Και συ έχεις δίκη, είπεν, κι' αυτοί. “Η γυναίκα μου είναι άπ' τη Θράκη. Κι' όπως λένε οί Τούρκοι, ό άντρας καταγεται άπ' τό χωριό της γυναίκας του!...

“Ο άφιλότιμος όμως ήταν άγαμός... Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ

Χιούμορ

Οί γυναικες και τό κρασί

“Ο ροσσίνι ητο ό τύπος του άνδρώπου, που του αρεσε να ζη ευχαριτωτα τη ζωή του. “Αλλα, μ' αυτό τον τρόπο, είχε καταστρέψει την υγεία του και, μια μερα, ο γίαιρος του του είπτε:

— Οί άοιασσίες σας προέρχονται άπό τό κρασί, τις γυναικες και τα τραγούδια. Πρέπει να τα κοψετε!

— Γα τραγούδια μπορω να τὰ κόψω, απάντησε ο μουσικός. Δεν θα τραγουδάω πια. “Θα συνθέτω μονον.

— Δεν αρκει, παρατήρησε ό γίαιρός. Πρέπει να κοψετε, όπως σας είπα, και κατι άλλο ακομη: τις γυναικες και τό κρασί.

— “Αδυνατον! φώναξε ό Ροσσίνι. “Αν κόψω τό κρασί, οί γυναικες θα μου φαινώνται πολύ άνιάρες κι' αν κοψω τις γυναικες, τό κρασί θα μου φαίνεται πολύ ανούσιο. Αυτά τα ουο πράγματα, γίαιρέ, πηγαινουν μαζί...

Μεταξύ συγγραφέων.

— Αυτή τη μελέτη σου γιά την καλλιέργεια του θάρρους την τελείωσες;

— Ναι, άλλα... δεν έχω τό θάρρος να την παρουσιάσω στον έκδότη μου!

“Ο διευθυντής του οίκου νεωτερισμών. Δεν μπορεί να γίνη τίποτε με τόν υπάλληλο Κοιμηση. “Οπου και να τόν τοποθετήσω τόν παίρνει ό ύπνος.

“Ο Τμηματάρχης. Νά τόν βάλουμε στο τμήμα τών πυτζαμών και να του κορφατώσουμε στο στήθος μια ταμπέλα με την είδοποίησι: «Οί πυτζάμες μας είναι τόσο καλής ποιότητος ώστε και ό υπάλληλος που τις πουλάει δεν μπορεί να κρατήση τὰ μάτια του ανοικτά!...».

“Ο άνθρως που υποχωρεί όταν έχη άδικο εινε σοφός, λέει ό Ιεροκρυκας στην έκκληση. “Αλλά εκείνος που υποχωρεί όταν έχη δίκιο...

— Εινε παντρεμένος! συμπληρώνει μία φωνή από τό έκκλησίασμα.

“Η κ. Νεοπλουτίδου παρακολουθεί τό μάθημα πιάνου της κόρης της. — Τώρα, λέει ό καθηγητής στη μικρή, θα σου μάθω τις σκάλες...

Κι' ή μητέρα έμπεριβαίνει: — Μά όχι, δεν χρειάζεται! “Εχουμε άσανσέρ στο σπίτι μας...

“Η γυναίκα σου σούδωσε πορτίκα χίλιες λίρες, κι' όμως δεν είσαι ευχαριστημένος. “Απ' τη γυναίκα μου δεν είμαι...

— Πώς! “Εσεις ένας φυτοφάγος, τρώτε μπιφτέκι;...

— Μά, αγαπητέ μου, αυτό δεν εινε μπιφτέκι γιά μένα. Εινε... άπαγορευμένος καρπός!

“Ο νέος καθηγητής εινε μανιώδης λάτρης του φουτ-μώλ. Κάποια μερα, υπάγορευε στους μαθητάς του την έξης φράσι άπ' την “Ελληνική Χρηστομáθεια:

“Ο “Ηρακλής ένίκησε πάντοτε τούς αντίπαλους του....

“Εξαφνα, σήκασε τό κεφάλι του και φώναξε με θυμό:

— Θα δούμε όμως τί έχει να πάθη ό “Ηρακλής μεθαύριο που έχει μάτς με τόν “Ολυμπιακό!

“Εκείνος: “Αγάπη μου!... Είσαι τ' άστέρι μου!

“Εκείνη: Ποιό άστέρι άπ' όλα; “Εκείνος: “Η “Αφροδίτη.

“Εκείνη: “Θα προτιμούσα ναμαι ό Κρόνος... Γιατί οί άστρονόμοι λένε ότι ό Κρόνος έχει ένα ωραίο δαχτυλίδι!...

“Ο Ζερέρ Φιλίπ.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ “Αν όλα πάνε καλά ή “Ινγκριντ Μπέργκμαν και ό Ροσσελίνι θα παντρευτούν κατά τὰ τέλη Φεβρουαρίου. Για να μπορέση να πείση τόν άντρα της, τόν Πέτερ Λιντστρμ, να της δώση τό διαζύγιο, ή “Ινγκριντ του πρότεινε να μοιράση όλη της την περιουσία σ' αυτόν και στην κόρη τους Πια. “Ο γίαιρός θα κρατήση τό κοριτσάκι τους που δεν θα περνά κοντά στη μητέρα του παρα ένα μήνα τό χρόνο.

★ “Επειδή στην “Ιταλία δεν άναγνωρίζεται τό διαζύγιο, ό Ρομπέρτο Ροσσελίνι γιά να έπιτύχη την άκρόωσι του γάμου του με τη Μαρκέλλα ντε Μάρτσις, χρησιμοποίησε μία παλιά “Ιταλο — αυστριακή συμφωνία του 1922, κατά την όποια τα δυο κράτη άναγνωρίζουν τό ένα τις δικαστικές αποφάσεις που εκδίδονται στο άλλο. “Ετσι άναγνωρίστηκε στο Τουργίνο τό διαζύγιο του που έξεδόθη στη Βιέννη. “Ο Ροσσελίνι άφίνει στη γυναίκα του καμμία δεκαριά εκατομμύρια λιρέττες. “Η γυναίκα του δήλωσε πως δικαιολογεί άπόλυτα τόν έρωτά του γιά τη Μπέργκμαν, άλλα πως ποτέ δεν θα παραχωρούσε τό Ρομπέρτο της στη Μανιάνι.

Κι' επειδή δεν κατάρθωναν με τὰ λόγια να πείσουν ό ένας τόν άλλο, έβγαλαν τὰ μαχαίρια τους. “Αποτέλεσμα: τούς μετέφεραν και τούς δυο στο νοσοκομείο, όπου πέθαναν.

★ “Η Νικόλ Στεφάν ένσάρκωνε τό ρόλο μίας “προμηρης νεας” σ' ένα καινούργιο έργο του Ζαν Κοκτώ. “Αλλά τ' όνομα αυτό θα σας εινε άγνωστο. Πρόκειται, ώστόσο, γιά την πάμπλουτη έγγονή του βαρωνου Ρότσιλντ. Τό όνειρό της ήταν να ξεχάση πως ήταν πλούσια και ν' άνοιξη με τις δίκες της δυνάμεις τό όρομο της στη ζωή. Τό πρώτο πράγμα που έκαμε, λοιπόν, ήταν να καταταχθή στο στρατό κατά τη διάρκεια του πολέμου (άφού άπέτυχε στις εξετάσεις που έδωσε στο “Οδειο). “Η ειρήνη την βρήκε με τό βαθμό της άνθυπολοχαγίνας. Μετά την άποστράτευσί της, έφυγε γιά την “Αντολή ως φωτορεπόρτερ. Στο μεταξύ, είχε ποζάρει ως μοντέλο σ' ένα φωτογράφο... Καί, τελικά, κατέληξε στον κινηματογράφο και σημείωσε αρκετή έπιτυχία στη “Σιωπή της θάλασσας, που ήταν τό πρώτο της έργο. Τώρα γυρίζει ένα άλλο, όπου έχει γιά μητέρα την τολμηρή Σουηδή δημοσιογράφο Μαρία Κυλιάκου, που παίζει κι' αυτή τώρα στον κινηματογράφο. (“Η Μαρία Κυλιάκου είχε δημιουργήσει, ως γνωστόν, μεγάλο θόρυβο γύρω σ' όνομά της, έπειτα από την επίσκεψή της στο άντρο του περιφώνου Σικελού ληστής “Ιζουλιάνο).

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Πανηγυρικός

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ρόδα ειναι μαγνήτης

“Οταν άκουγα να μιλάνε γιά γυναίκες, τέντωνα τ' αυτιά μου γιά να μη μου ξεφύγη λέξι. Αυτό τό ζήτημα μ' ένδιέφερε πάρα πολύ, όσο — γιά να φέρω ένα παράδειγμα — μία μπεκάτσα μπορεί να ένδιαφέρει έναν κυνηγό. Γιατί — σας τό εξομολογούμαι, υπό έχειμύθειαν — είχα μεγάλες άποτυχίες στις αισθηματικές μου υποθέσεις.

“Οχι γιάτί τάχα ήμουν άσχημος. Κάθε άλλο. Μπορεί, βέβαια, να μην ήμουνα να με πihς στο ποτήρι, αλλά, όσο νάνε, και συμπαθητικό μπορούσε να με πihς και τραδηχτικό. “Οταν στεκόμουν μπροστά στον καθρέφτη και κυταζόμουν, εύρισκα πως άξιζε τόν κόπο να με προσέξη μία γυναίκα και να μου έμπιστευθή την καρδιά της γιά ένα χρονικό διάστημα. “Αλλά καμμία δεν με είχε τιμήσει με την έμπιστοσύνη της. Και μ' έπιανε τό παράπονο — ίδίως όταν έβλεπα κάτι πολύ χειρότερου από μένα, νάχουν κατακτήσει πολύ άξιόλογες.

— Γιατί τάχα; άναρωτιόμουν με πίκρα.

“Οπως καταλαβαίνετε, είχα τό λόγο μου που, μόλις άκουγα να μιλάνε γιά γυναίκες, τέντωνα τ' αυτιά μου γιά ν' ακούσω τις γνώμες εκείνων που ήξεραν πιο πολλά από μένα. “Ετσι έγινε κι' εκείνο τό δράδυ, σ' ένα μπαρ που είχαμε δρεθη κάμποσοι φίλοι. Τό ζήτημα τό είχα φέρει εγώ με τρόπο. “Αναψα τη συζήτησι και ύστερα τέντωνα τ' αυτιά μου.

“Ο ένας έλεγε πως στην κατκτησι μίας γυναίκας εκείνο που παίζει ρόλο εινε τό άντρίκο σέξ άπλ. “Ο άλλος πως ή γυναίκα πέφτει με τὰ κομπλιμέντα. “Ο άλλος διαφώνουσε

κι' έλεγε πως όχι τὰ κομπλιμέντα αλλά ή περιφρόνησι την τσακίζει. “Ο άλλος πως τό πάν στον έρωτα εινε τό «λέγειν». “Αμα έχεις τό «λέγειν» κόβεις και την καλύτερη. Κι' ό Γιάγκος — ό τελευταίος — είπτε: — Τίποτ' άπ' όλα αυτά. “Η γυναίκα πέφτει με τη ρόδα! “Οταν έχης μία κούρσα, τὰ θηλυκά έρχονται όπας οί μυίγες στο μέλι. Δεν εινε άνάγκη να τὰ κυνηγάς έσύ. Στέκεσαι σε μία γωνία μ' άνοιχτή την πόρτα και κάποιος θα μπη! Εινε άδύνατον να μη μπη. “Η ρόδα εινε μαγνήτης!...

“Η ρόδα εινε μαγνήτης! Αυτή ή κουδέντα τυπώθηκε στο μυαλό μου, όπως ή στάμπα σ' ένα δημόσιο έγγραφο. “Η ρόδα εινε μαγνήτης! “Αρχισα να προσέχω τ' αυτοκίνητα στους δρόμους. Και να τό! Στὰ περισσότερα έβλεπα έναν κύριο που οδηγούσε και μία γυναίκα δίπλα του! Φώς φανάρι τό πράμα! Την άλλη μερα, μάλιστα, ένα νέο περιστατικό μου άνοιξε τὰ μάτια. Στη γωνία Κηφισίας — “Ηρώδου του “Αττικού στεκόταν μία κούρσα μπλέ. Κι' ένας νέος κύριος — όχι τόσο συμπαθητικός όσο έγώ — καθόταν στη θέση του οδηγού. Φανερό πως κάτι περίμενε. Για να ιδούμε τί περιμένει αυτός ό μάγκας. Και να τί περίμενε! Μία κομψή, εξάίσια κοπέλλα, σαν κι' εκείνες που έβλεπα τακτικά στον ύπνο μου, προχωρεί με διαστικά όχηματα και εύθειαν προς την κούρσα. “Ο κύριος χαμογέλα, άνοιξε άμέσως την πόρτα.

— Δεν καταλάβατε καλά, κύριε! Δεν είμαι υποψήφιος γιά την κόρη σας... Είμαι υποψήφιος Βουλευτής! (Του “Αρχέλαου)

Η κοπέλλα χώνεται δίπλα του, η πόρτα κλείνει με πάταγο, το αυτοκίνητο αφήνει μία εξάτμιση βενζίνης που με ζάλισε και τραβάει προς το δρόμο της Κηφισιάς!

— Η ρόδα είναι μαγνήτης! λέω. Νά το! Άς μην κάθωμαι κι' αφήνω τον καιρό να περνάει άδικο.

★
Ρώτησα για κούρσα. Έκαστον αγρόντα με διακόσιες λίρες, παίρνει μία κούρσα πολύ-πολύ εν τάξει. Είχα ένα σπιτάκι, από κληρονομία. Τί τόχα και στέκεται; Άμα αφήσης την πόρτα του σπιτιού σου ανοιχτή, το πολύ που θα μπή μέσα, είναι ένας λωποδότης για να σε κλέψι. Ένώ αν αφήσης την πόρτα της κούρσας, μπαίνουν σκουδαία πρόσωπα — καταλαβαίνωσθε. Ξεπούλησα το σπίτι. Έμαθα τη σωφροτική. Έξέτασα πεντέξη κούρσες και διάλεξα εκείνη που μου φάνηκε ποδ συμπαθητική. Ήταν μία κούρσα με σχήμα αεροδυναμικό, μπλε προς το γκρί, εξαρτήματα με νικελ που θαμπωναν τα μάτια. Σουσπανισιόν αναπνευστική. Είχε και ραδιόφωνο. Διακόσιες δέκα λίρες. Τις έδωσα, πήρα την κούρσα. Πλήρωσα κάτι για να πάρω αριθμό, κάτι για φορολογία, κάτι για ασφάλειες — το όλον διακόσιες πενήντα. Είχα και πενήντα περισσεύμα, από το σπίτι.

Η είδησι ότι πήρα κούρσα έπεσε σαν μπόμπα στους γνωστούς μου. Μούδωσαν συγχαρητήρια.

Ο Γιάγκος μου είπε: — Μπράβο, Στέλιο! Τώρα δεν θα προσφάινεις τις κατακτήσεις. Σου εύχομαι καλή επιτυχία!

Την πήρα απ' το γκαράζ και την άραξα στην οδόν Ερμού. Εκεί είναι το μεγάλο πέρασμα. Άνοιξα την πόρτα και περίμενα. Γυναίκες περνούν, αλλά όλες αδιάφορες. Δεν πειράζει. Θάρρη κι' εκείνη... Άλλα έρχεται ένας πόλισμαν.

— Τί κάνετε εδώ;
— Περιμένω!

— Δεν μπορείτε να περιμένετε. Άπαγορεύεται η στάθμευσις. Θα πάτε αλλού!

Την πάω Μητροπόλεως, Αμαλίας, Παγεπιστημίου. Παντού ξεφυτρώνουν πόλισμαν και με διώχνουν. Τέλος την άραξα Κηφισιάς. Αυτός είναι ρωμαντικός δρόμος, έχει δεινροστοιχίες και περνούν πολλές γυναίκες. Άνοίγω την πόρτα και περιμένω. Είναι ή ώρα τέσσερες και μισή. Τα μάτια μου τάχα στυλωμένα στο πεζοδρόμιο. Νά μία ξανθή — ο τύπος που προτιμώ. Έρχεται μόνη της. Άλλα δεν αξιάνει ούτε με μία ματιά την κούρσα μου. Προσπερνάει ακατάδεκτη. Δεν πειράζει. Κανέναν φάρας δεν τραβάει με την πρώτη. Νά μία άλλη. Μία μελαχροινή — το χρώμα που μ' αρέσει. Προσπερνάει κι' αυτή. Και προσπερνούν κι' άλλες και άλλες και δεν δίνουν σημασία στην κούρσα. Με πιάνει αγανάκτησι. Μούρχεται να τους φωνάξω:

— Ροέ κοτ'λμ κουρσάα έ-δω! Δεν τη βλέπετε, που να σας πάση ο δ'άβελος; Για χάρι σας την πλάσ!

— Όχι, δεν τη βλέπουν. Έχει άοχίσει να νυχτώνη. Έγώ όμως μένω εκεί, στο πόστο μου. Ίσως όταν είναι βράδυ, ναμια πιό τυχερός. Το σκοτάδι πάντα εύνοει. Έχω βέβαια ανοι-

χτή την πόρτα. Στο μισοσκόταδο διακρίνω μία γυναίκα σιλουέττα που προχωρεί σχεδόν στην άκρη του πεζοδρομίου. Η καρδιά μου χτυπάει γρήγορα. Άκούω έναν ελαφρό βρόντο κι' ένα «άχ».

— Τί πάθατε, δεσποινίς;
— Το πόδι μου! Αφήνετε ανοιχτή την πόρτα στα σκοτεινά, και δεν σκεπτόσαστε ότι περνούν άνθρωποι!

«Ευκαιρία!» λέω από μέσα μου.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς. Χτυπήσατε πολύ;

— Όχι, ευτυχώς.

— Περάστε να σας πάω σπίτι σας.

— Δεν είναι ανάγκη!

— Μα κάντε μου τη χάρη, δεσποινίς. Έφ' όσον σας χτύπησε ή πόρτα μου, έχω υποχρέωσι να σας πάω σπίτι σας. Μπάτε μέσα.

— Αφήστε με ήσυχη!

— Σας παρακαλώ, δεσποινίς! Μπάτε!

Άλλα είχε ξεμακρύνει πιά. Ξαναμπήκα στην κούρσα μου. Κατά τις δέκα και μισή τη νύχτα τη ρεμίζαρισα στο γκαράζ.

Μία βδομάδα είχα την κούρσα μου ανοιχτή, από τις τρεις τ' απόγευμα ως τις έννιά τη νύχτα. Αποτέλεσμα μηδέν.

Πήγα να συναντήσω το Γιάγκο.

— Τίποτα, του λέω. Ούτε μύγα. Περιμένω με την πόρτα μου ανοιχτή, αλλά δεν βλέπω φώς!

— Με την πόρτα σου ανοιχτή! Αυτό είναι τρόπος του λέγειν. Σύν Άθηνά και χείρα κίνει.

— Δηλαδή;

— Ν' αλλάξεις σύστημα. Νά πηγαίνεις άργα - άργα κι' άμα ίδης καμμία κοπέλλα που σ' αρέσει, κάλεσε την να μπή μέσα: «Δεσποινίς, ελάτε να πάμε μία βόλτα με την κούρσα μου».

— Και θα δεχθώ;

— Δεν θα δεχθώ ή πρώτη ή ή δεύτερη, αλλά ή τρίτη θα μπή.

— Άς γίνη έτσι. Έφαρμόζω το νέο σύστημα. Ρουλάρω στους μεγάλους δρόμους της Άθηνας με ραλαντί. Νά μία καστανόξανθη — το είδος που προτιμώ — που βαδίζει στην άκρη του πεζοδρομίου. Περνάω ξυστά κι' άργα από δίπλα της.

— Δεσποινίς!... Πάμε κανέναν περίπατο με την κούρσα μου;

— Νά μένη το βύσσινο! μου απαντά θρασύτατα.

Είκοσι απόπειρες — είκοσι άποτυχίες. Συνεχίζω δεύτερη, τρίτη μέρα. Τίποτα. Άς αλλάξω σύστημα. Η έμπνευσι μου έρχεται, καθώς περνάω άπο τη στάσι του τραμ. Κάσμος περιμένει το τραμ που δεν έρχεται. Βλέπω και μερικές κοπέλλες, ψηλές, κοντές, παχουλές, καστανές, ξανθές — οι τύποι που με τραβάν. Περνάω πολύ άργα και τις κυττάω στα μάτια. Ίσως κάποια να μου χαμογελάση και ν' άνοιξω την πόρτα. Μηδέν.

Δουλεύω τις στάσεις του τραμ δυο - τρεις μέρες συνεχώς, χωρίς αποτέλεσμα.

Μία ιδέα μούρχεται. Άν πάω σ' ενδιάμεση στάσι; Οί ενδιάμεσες στάσεις έχουν ψωμί. Γιατί τα λεωφορεία περνούν γεμάτα και δεν καταδέχονται να σταματήσουν. Του δίνω για τόν κατήφορο. Κατεβαίνω άργα και κυττάω για πελατεία. Σε μία στάσι, μετά το Μαρούσι, βλέπω αυτή τη

σκηνή που μου δίνει σοβαρές ελπίδες. Δυο κοπέλλες άλφα - άλφα και μία γρήα πιό πέρα. Περνά το λεωφορείο. Οί κοπέλλες κάνουν σινιάλο να σταθώ, αλλά το λεωφορείο συνεχίζει το δρόμο του ακατάδεχτο. Πατάω γκάζι. Αυτή τη φορά ή τύχη μου χαμογελά. Καθώς πλησιάζω, μία από τις κοπέλλες μου κάνει νόημα. Σταματώ.

— Στην Άθηνά; πάτε, κύριε; με ρωτά ή μία με φωνή γεμάτη ζάχαρι.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Ξερετε, μία ώρα περιμένουμε εδώ και τα λεωφορεία δεν στέκονται.

— Η κούρσα μου είναι στη διάθεσί σας! Νά σας πάω όπου θέλετε!

Τότε ή δεσποινίς με τη ζαχαρένια φωνή, λέει στη γρηά:

— Έλα, γιαγιά! Ο κύριος έχει την καλοσύνη να σε πάη!

— Έσείς δεν θαρρήτε;

— Όχι. Εμείς μένουμε εδώ!

Και μου φορτώνουν τη γρηά και μου λένε κι' ευχαριστώ και μένουν εκείνες στη στάσι. Και να φοβάται ή γρηά και να μου λη «πιό σιγά, παιδάκι μου!» Και την πηγαίνω τέρμα Πατισίων, όπου την άδειάζω.

— Έχε την εύχη μου, παιδάκι μου! μου λέει ή γρηά.

Μούρχεται να τη στείλω στο διάολο, αλλά συγκρατούμαι.

— Ν' αλλάξεις σύστημα! μου λέει ο Γιάγκος.

— Δηλαδή;

— Νά μία πρακτική μέθοδος. Τώρα έχεις εξασκηθώ στο βολάν. Λοιπόν, όταν δης στο δρόμο καμμία που σ' αρέσει, περνάς δίπλα της, και την ζύνεις λίγο με το φτερό...

— Και ύστερα;

— Ύστερα τα πράγματα έρχονται μόνα τους. Θα σταματήσεις, θα ζητήσεις συγγνώμη, θα ενδιαφερθής μήπως τη χτύπησες, θα της πής να την πάς στο σπίτι της κι' εκείνη, όπως θανέ ζαλισμένη, θα μπή. Αί, από κεί και πέρα ή δουλειά ψήθηκε.

Δεν μου φάνηκε άσχημη αυτή ή ιδέα. Και την εφαρμόζω το ίδιο απόγευμα. Κατεβαίνω τη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Προσέχω, για να διαλέξω το θύμα μου. Νά το. Τραβάει το δρόμο της άνυποπτη για ό,τι πρόκειται να της συμβή. Τώρα θα ίδης κοπέλλα μου. Πατάω γκάζι. Περνάω δίπλα της, αλλά πιό ξυστά απ' όσο έπρεπε. Η κοπέλλα βάζει φωνή:

— Παναγία μου!

Φρενάρω, κατεβαίνω.

— Σας χτύπησα, δεσποινίς, με την κούρσα μου;

Και την είχα χτυπήσει και της είχα σχίσει το φόρεμα και την κάλτσα. Μαζεύεται κόσμος.

— Ορίστε! Μπάτε στην κούρσα μου, να σας πάω στο σπίτι σας!

Άντι να μπή στην κούρσα μου όμως, άνοίγει το στόμα της και μ' άρχίζει ένα λούσιμο του καλού καιρού.

— Ποιό σπίτι μου, βρέ; Στο τμήμα θα πάμε! Που νομίζετε πως έπειδη έχετε ένα παλιοαυτοκίνητο, μπορείτε να κόβετε όποιον βρεθί μπροστά σας. Γιατί δεν κορνάρισε, βρέ; Τί διάολο, τόχεις το κλά-δον, για τα μάτια;

Μπροστά σ' αυτήν την καταιγίδα έκρινα φρόνιμο να μπώ στην κούρσα μου και να φύγω. Άλλα δεν μπόρεσα. Το θύμα με τραβή από το μα-νίκι:

— Έλα δώ! Που πάς να μου τό στρίψης; Ποιός θα πληρώ-ση τη ζημιά;

Στο μεταξύ, από τις φωνές, μαζεύτηκε ένα μπουλουκι κόσμος, ολοι άνθρωποι της κατω-τερας τάξεως, που περικύκλω-σε το αυτοκίνητο.

— Φταίνε αυτοί που τους δίνουνε την άδεια! φώναξε ένας άνθρωπος χωρίς γραβάτα.

— Άν την έκοβες την κοπέλλα, βρέ; είπε ένα άλλο μου-τρο σε μένα.

— Θα την πλήρωνε ή ασφάλεια! απάντησα με αξιοπρέ-πεια.

— Κυττάτε ανάιδεια που την έχει! έκραυγασε άλλος τυπος! Θα χάσω εγώ τον αν-θρωπο μου και θα μου πετάξη ένα μάτσο χιλιάρικά. Σε κο-ώω και σε πλερώνω!

Τα πνεύματα ήσαν εξαγριω-μένα. Ένα κράκ άκούστηκε. Μία πέτρα είχε σπάσει το τζά-μι. Έκανα πάλι να μπώ στην κούρσα μου, αλλά με είχαν περικυκλώσει. Πέντε χέρια με τραβούσαν.

— Που πάς; νάρθη ή άστυ νομία.

Ήρθε ή άστυνομία. Πρόχει-ρη άνάκρισι, το δίπλωμά σου, ή ταυτότητα ή δική μου, ή ταυ-τότητα του θύματος, οί μάρτυ-ρες. Μπήκε ο πόλισμαν μέσα:

— Τράβα στην Τροχία!

Έκλεισα την κούρσα για κάμποσον καιρό στο γκαράζ. Η ασφάλεια πλήρωσε το θύ-μα. Μου άφαιρέσαν κι' έμένα την άδεια για λίγον καιρό. Ο Γιάγκος όμως κούδινε θάρρος.

— Έτυχε κι' έπεσε σε στραδόζυλο! μου είπε. Νά συ-νεχίσης. Θα πετύχης και την καλή!

Ένα απόγευμα ξανάβγαλα την κούρσα και τραβήξα για επίγειρησεις. Άνέδαινα την ο-δόν Κηφισιάς σιγά και φερ-μάριζα το δρόμο για να δια-λέξω κανένα θύμα. Άριστερα είδα μία κοπέλλα που κατέβαι-νε μονάχη. Έπρεπε να την πλησιάσω. Δεξιά όμως έδβαι-νε από κάποιο στενό ένα στρα-τιωτικό αυτοκίνητο, που δεν το είδα. Και ξαφνικά μου φάνηκε πως έγινε σεισμός. Πριν το καταλάβω, βρέθηκα ανάμεσα σε συντρίμματα. Και σε λίγο στο νοσοκομείο.

Εμείνα στο νοσοκομείο διά-μιση μήνες. Σ' όλο αυτό το διάστημα με περιποιήθηκε ή αδελφή Κάκια. Από την πρώ-τη μέρα έδειξε μία ξεχωριστή συμπάθεια για μένα. Κί όταν ήρθε ή μέρα να βγώ, της είπα:

— Άδελφή Κάκια, φεύγω κι' έλπίζω μέσα σε μία βδο-μάδα νάχω νέο δυστύχημα.

— Γιατί;

— Για να σας ξαναϊδω!

Της φάνηκε άστεία αυτή ή κουβέντα και γέλασε.

— Δεν είναι ανάγκη να γί-νη δυστύχημα για να με ξα-ναϊδείτε!...

Δώσαμε ραντεβού για το άλ-λο απόγευμα.

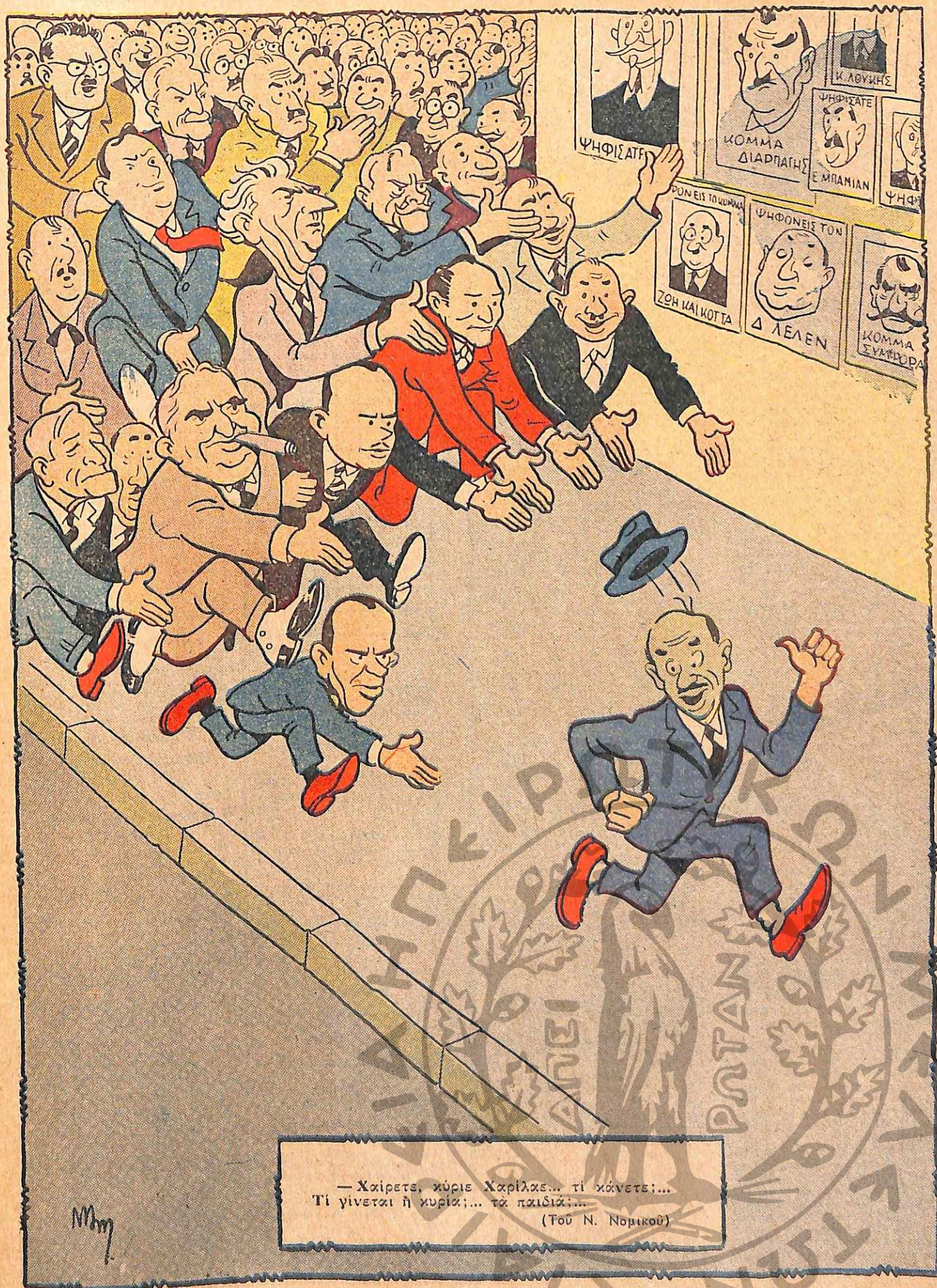
Η κούρσα μου είχε γίνει πηήτα. Θαπαίωνα αποζημιώσι από την ασφάλεια. Και δεν θα ξανάπαίωνα κούρσα. Δεν υπήρ-χε λόγος πιά.

Η Κάκια ήρθε στο ραντε-βού, περπατήσαμε ώρες και προσέχαμε τ' αυτοκίνητα. Το είδύλλιο τραβούσε, το δρόμο του. Ησουν ευτυχής. Διηγή-θηκα την ευτυχία μου στο Γιάγκο. Κί, εκείνος μου είπε:

— Δεν στάλεγα εγώ; Η οδός είναι μαγνήτης!

Ναί, είναι. Άλλα πρέπει πρώτα να σπάσης τα πλευρά σου...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Χαίρετε, κύριε Χαρίλαε... τί κάνετε!...

Τί γίνεται ή κυρία!... τα παιδιά!...

(Του Ν. Νορικού)

21

Πώς χάθηκε ΕΝΑ ΝΗΣΑΚΙ

Ο φρούραρχος κι' ο άδωος
συνένοχος του κακού

Το Βασιλάδι είναι ένα νησάκι από τα πολλά της λιμνοθάλασσας του Μεσολογγίου, που, στην Έπα- ναστασι του Εικοσιένα, τὸ είχαν κάνει αποθήκη τροφίμων τὸν στρα- τὸν μαζὶ κι' ἐργαστήρι τὸν φημι- σμένων ἀπὸ τότε, κι' ὡς τὰ σήμε- ρα, παστάν ψαριὸν με τὴν ὀνομα- σία πετὰ λια, πού τὰ ὕμνησε καὶ ἡ ποίησις:

“Ὅλα τῆς ἀνοιξὸς τὰ κάλλη,
ὅλα τὰ στέλγαν στὸ καλὸ,
μερστὰ στὸ πακούλο παστὸ
Μεσολογγίτικο πετάλι!”

Ἀπάνω τὸ Βασιλάδι, λοιπόν, εἶχαν βάλει μιὰ φρουρὰ με φρου- ραρχὸ ἕνα κάποιον Στ. Πεταλούδα, ἀνθρώπο «δίκως στὸ χάσι», ὅπως τὸν χαρακτήρισαν οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἀργότερα, μὰ καὶ λογά, πού τραύ- λιζε κι' ἄλλας.

«Ἀκόμη σήμερον — ἔγραφε ἀρ- γότερα ἕνας σύγχρονός του — στέ- κουν εἰς τὴν ἀκρόν μου ἐκεῖνα τὰ π λ ι ὶ ὲ φ, φ ὶ ρ καὶ μ π ὶ ρ δ, τὰ ὁποῖα ἀκούγοντο ἀπὸ τὸ στόμα του με- ταξὺ τῆς ἐκφράσεώς του...».

Αὐτὸν τὸ φρούραρχο συχνὰ τὸν καλοῦσαν ἀπ' τὸ νησάκι στὸ Μεσο- λόγγι οἱ στρατιῶτες τῆς ἀμύνης τῆς Ἱεράς Πολέως καὶ τὸν ρωτοῦσαν ἀν- ῆθελε νὰ δυναμώσῃ τὴ φρουρὰ του, ἐπειδὴ εἶχαν πλὴν ἐνισχυθῇ κι' οἱ ἐνδοὶ με τίς νέες δυνάμεις τοῦ Ἱμπεράμ, πού ριχτήκαν στὸν ἄ- γωνα.

— Ὅχι, ἀπαντοῦσε ὁ Πεταλού- δας πάντα, μὴν πολυμορφία γρηιάζομαι. Οἱ ἄντρες τῆς φρου- ρῆς φτάνουν γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Βασιλαδίου.

— Τί τσαμπουνᾶς ὅλο γιὰ πο- λεμοφῶδια, τοῦ εἶπε κάποτε ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες, ὁ Ἀθ. Κό- τσιας, ἀφοῦ δὲν ἔχεις χέρια, μω- ρὲ ἀνθρώπε, νὰ τὰ κροταβολήσουν σὲ ὥρα ἀνάγκης;...

— Ὅχι τῶκαμ! ἔλεγε ξανά, ὁ φρούραρχος διπλώνοντας καὶ ξεδι- πλώνοντας τὴ γλώσσα του, ἔχω στρατιῶτες! Ἐγὼ βάνω τὸ κεφάλι μου καὶ σὲς φορᾶς; Δὲν ἀγαπάω ἐγὼ, δηλαδή, τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν πατρίδα μου, παρὰ μόνο σέις; Ἐ- πεῖτα σὰς δίνω τὸ λόγο μου!

Ὁ Κότσιας κι' οἱ ἄλλοι στρα- τῆγοι τὸν πίστεψαν, στὸ τέλος, τὸν ἀφῆσαν νὰ γυρίσῃ στὸ Βασιλάδι καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ἔστειλαν μετὰ σάλια (σχεδίες) ὅ,τι ζητοῦσε: μπαρούτι καὶ μολύβι.

Ἔτσι τὸ Βασιλάδι βρέθηκε, ἀρ- χῆς τοῦ 1826, με ὅλους — ὅλους τριάντα ἄντρες φρουρὰ καὶ με ἄφθονα πολεμοφῶδια πού ἄλλοῖμονο δὲν θὰ χρησιμεύουν τέ τίποτα...

Ἐμῆρωσε ἡ 25 Φεβρουαρίου τῆς Ἰδίας χρονίης καί, ἑαφνικά, τί νὰ δοῦν ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι καὶ τὸ νη- σάκι τοῦ Βασιλαδίου; Τὴ λιμνοθά- λασσα πνιγμένη ἀπὸ ἐχθρὸς σχε- δίες, γεμάτες ἀπὸ στρατό, ἔτοιμο νὰ ριχτῇ πάνω στὸ νησάκι καὶ νὰ τὸ πᾶσῃ γιατί ἦταν ἕνα ἐπικαίρο σημεῖο γιὰ τὴν πολιτοκρία τοῦ Με- σολογγίου.

Ἀμα ὁ ἐχθρὸς ζύγωσε ἑκατὸ βή- ματα ἡ φρουρὰ ἀπὸ τὸ Βασιλάδι ἀρχίζει πυκνὸ τοῦφεκοβολισμὸ καὶ σταματᾷ σ' ἕν μὲν τὸ σημεῖο τῆς σχεδίας, Γεμιστήκαν, στὸ μεταξὺ, καὶ τὰ ἔξη κανονάκια τῆς φρουρᾶς κι' ἐξαπολύουν μιὰ ὀμβροπνιγία κατ' ἀπάνω τους καὶ τὴ ἀναποδογυρί- ζουν με τοὺς στρατιῶτες, πού ἄλ- λοι, ἀπ' αὐτοὺς, φαίνονταν οὐ

λίγο νὰ τραβοῦν καλυμπώντας κα- τὰ τὴ στερεὰ, ἐνῷ ἄλλοι — οἱ λα- βωμένοι μαζὶ με τοὺς σκοτωμένους — βούλιαζαν κοκκινίζοντας τὰ νε- ρὰ γύρω τους...

Μὰ ὁ ἐχθρὸς εἶναι ἐπίμονος. Καὶ ξαναγυρίζει στὴν ἐπίθεσι με νέες δυνάμεις, πού ἀκολουθοῦσαν ἐφε- δρικές τις πρώτες. Πάλι μανιάζουν τὸ τοῦφεκίδι κι' ὁ κανονιοβολισμὸς. Ἡ φρουρὰ τοῦ Βασιλαδίου ὅμως εἶ- ναι λιγοστή καὶ λιγοστεύει ἀκόμη παραπάνω με τίς ἀπώλειες. Δὲν προλαβαίνει νὰ γεμίξῃ καὶ νὰ ρι- χνῇ ὅπλα καὶ κανόνια. Τρέχουν νὰ βοηθήσουν τότε καὶ τὰ μικρὰ παι- διὰ. Μαζὶ μ' αὐτὰ ἦταν κι' ὁ Σπύ- ρος Παπαλουκάς, Μεσολογγιτῆς ἴσαμε δέκα χρόνῶν, παιδί τοῦ κα- νονιέρη Α. Παπαλουκά, πού ἀρχισε κι' αὐτὸ νὰ βοηθᾷ με τὰ μικρὰ του χέρια μοιράζοντας φυσέκια στὸν πολέμιστὴ πού στέκταν ὀρ- θοὶ ἀκόμα. Τὸ παιδί ἄμαθό ἀπὸ τὴ φωτιά, καθὼς εἶδε κει πέρα ἕνα ἀπὸ τὰ κανονάκια γεμάτο, ἔτοιμο με τὸ προσάναμά του, ἀρπάζει ἕνα ἐλὸ ἀναμμένο καὶ τὸ χώνει στὸ στόμιό τοῦ μπροστινοῦ του κανονιοῦ. Ἀρπάζει φωτιά τὸ μπαρούτι, σκάζει τὸ κανόνι καὶ τινάζει πέρα τὰ κομ- μάτια του. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ μαζὶ με τοῦ δαυλίου τὸ κάρθουνο ἔπεσε στῆς μπαρούτης τὸ βαρέλι καὶ πεταίει στὸν ἀέρα τὴν ἀποθήκη μ' ὅσους βρέθηκαν τριγύρω. Πᾶνε καὶ τὰ πο- λεμοφῶδια ὅλα!

Ἡ ὑπόλοιπη φρουρὰ, τότε, ἀφοῦ κοντεύανε νὰ σωθοῦν καὶ τὰ φυσέ- κια, πού εἶχε κάθε παλληκάρη ἀπά- νω του, ἀρχισε ν' ἀφίγῃ τὸ νησάκι καὶ νὰ περνᾷ φανερὰ ἀπὸ τὰ ρη- γὰ τῆς λιμνοθάλασσας — πού τὰ ἔφερε καλὰ — πὸς τὸ Μεσολόγγι, ἐνῷ γύρω τους δούλευαν με λυσσα τὰ τοῦφεκια.

Γλύτωσαν δέκα τέσσερες. Χάθη- καν δέκα ἔξη. Ὁ φρούραρχος μαζὶ με τὸν Σ. Ραζὴ καὶ τὴν γυναίκα του, δὲν πρόλαβαν νὰ φύγουν καὶ τοὺς αἰχμαλώτισαν. Σώθηκε κι' ὁ Σπύρος Παπαλουκάς, ὁ ἄδωος ἐνο- χος τοῦ κακοῦ τῆς ἀνατινάξεως τοῦ μπαρουτιοῦ, πού μόνο ὁ ἄδωλος ἡ- ρωϊσμὸς τὸν ἔσπρωξε νὰ κἀν ἐκεῖ- νο πού ἔκανε.

Μὰ τὸ ἔρημο τὸ Βασιλάδι χάθη- κε! Κι' αὐτὸς ἦταν χαμένος ὁχι μι- κρὸς γιὰ τοὺς ὑπερασπιστὲς τοῦ Μεσολογγίου.

Ἀμα οἱ Βασιλαδίτες φτᾶσαν κοντὰ τὸ Μεσολόγγι, μαζεύτηκε λαὸς καὶ τοὺς κύτταξε. Πολλοὶ ἀρ- χισαν σκληρὰ νὰ τοὺς βρίζουν γιὰ- τὶ νὰ παραδώσουν τὸ Βασιλάδι καὶ νὰ κινδυνεύῃ τὸ Μεσολόγγι.

Τότε οἱ ἀτυχτοὶ ὑπερασπιστὲς φο- ρήθηκαν χειρότερα κι' ἀρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ δικαιολογοῦνται μπρὸς τὸ συναγμένο πλῆθος:

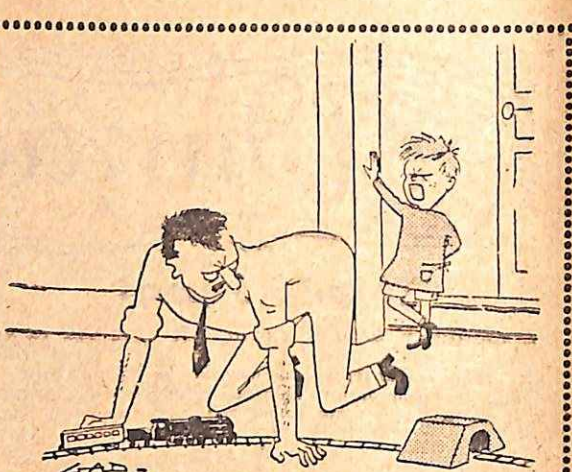
— Πῆρε φωτιά ὁ τέμπανός! (ἡ μπαρουτοθήκη).

Ἀφοῦ τέλος καταλάβαινε τί γί- νηκε ἀπάνω στὸ νησάκι καὶ εἶδανε πὼς ἔλειπε κι' ὁ φρούραρχος, ὁ αἰχμαλωτισμένος, τοὺς ἀγκάλιασαν. Συγκινημένοι τοὺς πῆραν καὶ τοὺς περιποιοῦσαν καθὼς εἶχαν φτάσει ὑπαρτοκαμένοι, μισόγυμνοι καὶ βρεγμένοι μούσκεμα.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

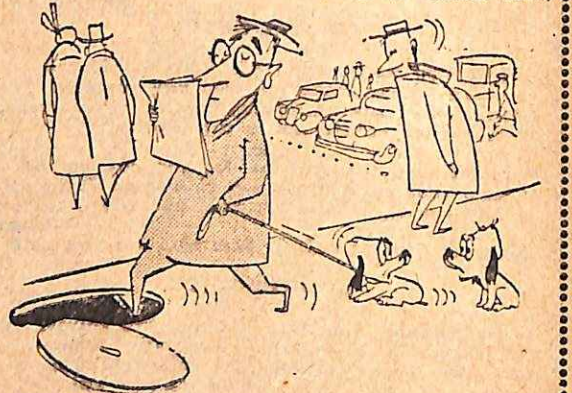
Ἐπιτρέπεται ἡ δραπετεύσις!

Ὡς τώρα, κάθε κρατούμενος, κλεισμένος στὴς φυλάκες τοῦ Ντέν- βερ (Κολοράντο) μπορούσε θαυμα- σία νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ δραπετεύσῃ, χωρὶς νάχη κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήσῃ γι' αὐτό! Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ρητὴ διάταξι νόμου πού νὰ τὸ ἀπαγορεύῃ... Ἐυ- τυχῶς, δὲν εἶχε κανεὶς κακοποιὸς ἀνακαλύψει αὐτὸ τὸ νομοθετικὸ κε- νόν, ὡς ὅπου τὸ ὑπέδειξε κάποιος πολίτης τὸν Δημοτικὸν Συμβούλιον, πού φρόντισε ἁμέσως γὰ ἐκδῶση μιὰ σχετικὴ ἀπαγορευτικὴ διάταξι!

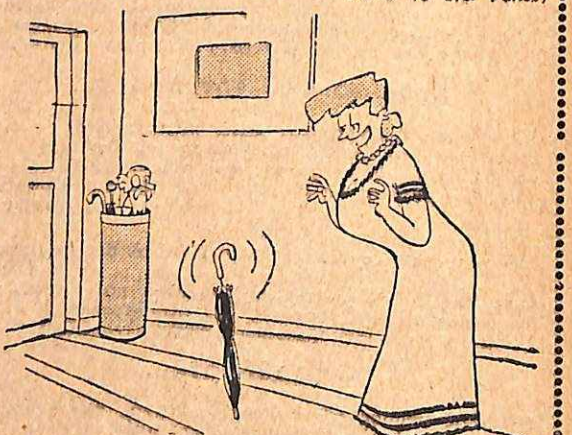
— Γί γίνεται, μπαμπά; Θὰ παρατήσῃς καμμιὰ φῶρὰ τὰ παιγνίδια, νὰ κυττάξωμε λίγο καὶ τὰ μα- θημάτά μου;

(Ἀπὸ τὸ «Samedi Soir»)

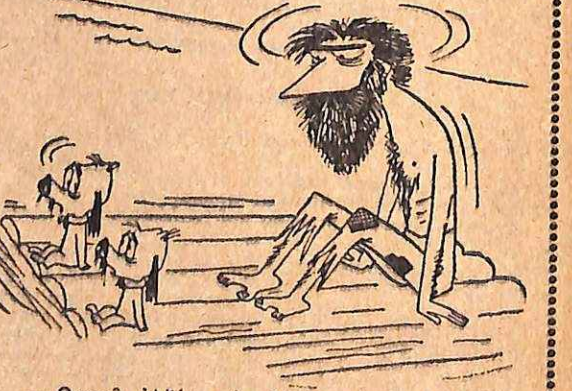
— Πολὺ φοβοῦμαι, φίλε μου, πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ!...

(Ἀπὸ τὸ «Idi Paris»)

— Πάντα ἀφηρημένος εἴσατε, κύριε καθηγητᾶ!...

(Ἀπὸ τὸ «Idi Paris»)

— Θαρρῶ, Ἀζόρ, πὼς θὰ χρειαστῇ νὰ ἀμυνθοῦ- με σκληρὰ γιὰ νὰ μείνουμε ζωντανοί!...

(Ἀπὸ τὸ «Idi Paris»)

Δ. ΦΑΘΑ

Ἔρρα
καὶ
ἡμέραι
τῆς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΒΛΑΜΕΝΟΝ

Πρόσκλησι

Χρυσάφι ἐπάνω στὸν Ντιντὴ δὲν θὰ ἐνοιω- θε τόση χαρὰ ὅση ἐνοίωσε ὅταν ἀκούσε αὐτὴ τὴν πρόσκλησι. Κατακοκκίνισε ὁλό- κληρος, ἀνοῖξαν οἱ ματᾶρες του, κουνη- ῖθηκαν οἱ αὐτᾶρες καὶ τὸ κατέλλο ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔτρωγε στὸ σπίτι τῆς κόρης τὸν ὄνειρόν του, πλᾶϊ στὸ Ἰνδαλμά του, τὴν Ἀλεξ Βλαμέ- νου, τὸν γέμισε μ' ἀφάνταστη εὐτυχία κι' ἐνοίωσε στὴν καρδιά του νὰ κελαιδοῦν ἀηδονία.

— Εὐχαρίστως, εὐχαρίστως, ψιθύρισε κατασυγκινημένος.

Ἦταν μεσημέρι.

Κι' ὁ Ζάν τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ στὴν καρέκλα του ὡς τὴ μία, γιὰ νὰ τε- λειώσῃ πρώτα τὴ δουλειά του. Ἐμεινε σχεδὸν καρφωμένος στὴν θέσι ἐκεῖνη, ἀ- κίνητος σὰν ἀγαλμα, μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Μὲ παρέα του τὴν ὀπτασία τῆς Ἀλεξ, πού χόρευε σουτῆκ καὶ σάμπα γύρω του, μέσα στοὺς γαλανοὺς ὀρίζοντες τῆς φαν- τασίας του, οὔτε κατάλαβε πὼς πέρασε ἡ ὥρα. Στὴν μία, πραγματικά, ὁ Ζάν Βλαμένος σπκώθηκε, μάζεψε τὰ χαρτιά του — ἕναν ὅλο τρομακτικὸ — τὰ το- ποθέτησε μέσα σ' ἕναν τεραστίο χαρτο- φύλακα, τὸν ἔβαλε ὑπὸ μάλῃς, στερέωσε τὸ μονόκλ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πᾶμε!

Φώναξε ἕνα ταξί. Μπήκαν. Ἀμίλητος καὶ ρεμβαστικός ἦταν ὁ Ζάν. Ἀμίλητος καὶ ρεμβαστικός ἦταν ἐπίσης ὁ Ντιντῆς. Ὁ ἕνας ὀπτασιάζταν κύματα λαοῦ νὰ τὸν χειροκροτοῦν. Ὁ ἄλλος ὀπτασιάζταν τὴν Ἀλεξ Βλαμένου νὰ τὸν ἀγκαλιάξῃ. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γύρευε τοῦτῃ τὴν πρόσ- κλησι γιὰ τὸ τραπέζι καὶ τὴν βρῆκε στὴ γῆ. Ἦταν ἡ ὥρα μιᾶς περασμένης. Κι' ἡ κοιλιά του ἀπ' τὴν πείνα δὲν βαρούσε ταμπουρά ἀλλὰ ἐπαίξε γαμήλια ἐμβαθ- ρία.

Φτάσαν στὸ σπίτι.

Ἀνοῖξε μετὰ κλειδί ὁ Ζάν. Κανένας δὲν πρόφτασε νὰ φανῇ κι' ὁ ἀρχηγὸς ὠδήγησε τὸν ὁπαδὸ κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιό του.

— Καθίστε, τοῦ εἶπε.

Ὁ Ντιντῆς ἔκατσε. Κι' ὁ Ζάν ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του μετὰ κλει- δί, ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν τσέπη καὶ ἐα- ναγύρισε στὸν Ντιντῆ.

— Εἶνε ἡ ὥρα μὴλῃς μία καὶ τέταρτο, τοῦ εἶπε. Στὸ Παρίσι ποτὲ δὲν τρῶνε πρὶν ἀπὸ τίς δύο. Ἐχομε, συνεπῶς, ἀρ-

κετὸν καιρὸ, νὰ σὰς διαβάσω πρῶ- τα τὸ πολιτικὸ μου πρόγραμμα.

Καὶ χωρὶς ἄλλη συζήτησι ἀνοί- ξε τὸν τεραστίο χαρτοφύλακα κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕναν ὄγκο δα- κτυλογραφημένες κόλλες, πού θὰ ζύγιζαν τουλάχιστο μιάμιση ὀκά! Στὴν θέα τους ὁ Ντιντῆς ἐνοίωσε ἑλαφρὸ ρίγος.

— Σέις δὰ μέινετε καθιστός.

— Μάλιστα.

— Ἐγὼ θὰ μείνω ὁρθός.

Μάζεψε τὰ πόδια του ὁ Ντιντῆς καὶ σταύρωσε πάλι τὰ χέρια του σὲ στάσι καρτερίαν, ἐνῷ τὰ μάτια του εἶχαν καρφωθῇ με ἀνησυχία στὰ χαρτιά τοῦ Ζάν πού τοῦ φαί- νόντουσαν σὰν μαῦρα σύννεφα τῆς μπόρας πού ζυγώνει. Ἀπ' ἔξω ἀ- κούστηκε ἡ γλυκύτατη φωνὴ τῆς Ἀλεξ καὶ σκίρτησε ἡ καρδιά τοῦ Ντιντῆ, ὅπως σκίρτᾷ κάθε καρδιά ἐρωτευμένη σὲ μέρα ἀνοιξιάτικη. Μέσα, ὅμως, ἔσπρωξε ἡ μπόρα με μιὰ φοβερὴ βροντή:

— Κάφοι καὶ Κάφορες τῆς Ἑλ- λάδος. Προσοχή!

Ὁρθεῖς, βαρὺς, ἀγέρωχος, ἀκα- τανήκτος, στεκόταν μπροστὰ τοῦ ὁ Ζάν Βλαμένος κι' ἀρχισε νὰ δια- βάξῃ τὸ προεκλογικὸν τὸν πρό- γραμμα σὲ τόσο ὑψηλῆς ρητορικῆς ἐξάρ- σεως.

— Ἀμάν!

Τί ἦταν τοῦτο; Πέρασε μισὴ ὥρα. Κι' ὁ Ζάν ἀγόρευε. Πέρασε κι' ἄλλη μισή. Κι' ὁ Ζάν ρητόρευε. Μὲ δέος κυτοῦσε τὸν «ἀρχηγό» τοῦ ὁ Ντιντῆς καὶ τὰ χαρτιά τῆς ἀγορεύσεως με φρίκη.

Ποῦ ἦταν ἡ Ἀλεξ; Ποῦ ἦταν ἡ κόρη τὸν ὄνειρόν του Ντιντῆ; Ποῦ ἦταν τὸ τραπέζι; Ποῦ ἦταν ἡ παραδεισιακὴ ἀτμόσφαιρα πού εἶχε ὀ- νειρευτῇ; Ἀντὶ γι' αὐτὰ εἶχε μπροστὰ τοῦ τὴν ἑσάλλη τοῦτῃ φάτσα τοῦ Ζάν Βλαμένου, πού ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸν κυτοῦσε στὰ μάτια καὶ οὐρλιάζε:

— Εὐπνα, Κάφορ!

Ὁ Ντιντῆς τινάζοταν:

— Παρνταν;

— Δὲν ἀπευθύνομαι σὲ σένα εἰδικῶς.

Ἀπευθύνομαι στὸν Ἑλληνα γενικῶς!...

Ὁ Ντιντῆς κατέβαζε τὰ μάτια. Τὸν εἶχε πιάσει νύστα ἀκατάσχετη. Ἀμάν! Ποῦ θὰ πῆγαίσε τοῦτῃ ἡ ἱστορία; Πέρα- σε κι' ἄλλη μισὴ ὥρα καὶ τώρα ἀκούγον- τούσαν ἀπὸ μέσα μαχαίροκουταλοτήρου- να — προφάνως ἔτρωγε ἡ οἰκογένεια.

Ἀμάν!

Πέρασε κι' ἄλλη μισὴ ὥρα κι' ἡ ὀπτα- σία τῆς Ἀλεξ παραμέρισε γιὰ νὰ τὴν διαδεχθοῦν στὰ μάτια τὸν Ντιντῆ. Πεινούσε! Πεινού- σε πιάτῶν ἀχνιστῶν. Πεινούσε! Πεινού- σε τρομερὰ! Κι' ἡ κοιλιά του τώρα γουρ- γούριζε τόσο δυνατὰ πού τὰ γουργουρί- σματὰ τῆς ἔρταναν ἴσαμε τ' αὐτὰ τοῦ Ζάν. Καὶ μέσα στὴν ἔφασι τοῦ ὁ ρήτορας περνοῦσε φαίνεται τὰ γουργουρίσματα αὐτὰ γιὰ λαϊκὲς ἐκδηλώσεις κι' ἐνθουσια- ζόταν. Κι' ὁσο δυνατότερα γουργούριζε ἡ κοιλιά τοῦ Ντιντῆ τόσο ἀνάβε καὶ χρε- μέτιζε ὁ Ζάν:

— Κάφοι! Κάφοι! Ἐγερθεῖτε!

Ἦσαν τέσσερις. Ὁ Ντιντῆς ἦταν νὸς ἀουτ!... Τὸ σπίτι ἡσύχασε. Ἡ οἰκαγέ- νεια ἀναπαύοταν. Καὶ μέσα στὴν ἡσυχία δὲν ἀκούγονταν παρὰ τὸ ρητορικὸ σφυρί τοῦ Ζάν Βλαμένου πού κοπανοῦσε τὸν δύσμοιρο Ντιντῆ, τάκα - τάκα, στὸ κε- φάλι. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ φουκαστὴς με φωνὴ ξεψυχισμένη διέκοψε τὸν ρῆτ' αὐτὸ καὶ ρώ- τησε:

— Ἐχεῖ πολὺ ἀκόμα;

— Ὁ Ζάν σταμάτησε:

— Κοιραστήκατε;

— Ὅχι, ἀλλά...

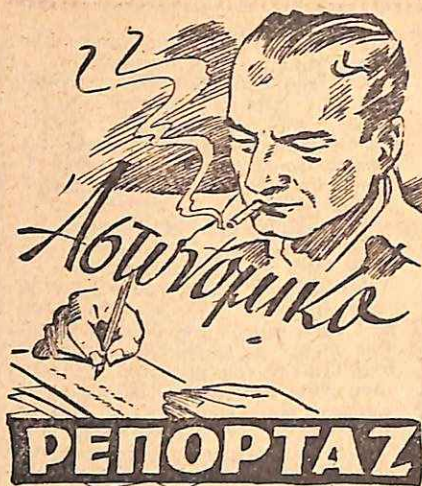
Ὁ Ζάν τὸν κύτταξε:

— Καλὰ. Πηγαίνετε. Κι' ἐλάτε αὔριο

στὸ γραφεῖο μου νὰ σὰς διαβάσω τὴ συ- νέχεια.

Μέσα στὸν ρητορικὸν τοῦ ὁ Ζάν εἶχε ἑχάσει τὸ τραπέζι. Κι' ὁ Ντιντῆς βρέθηκε στὸν δρόμο δίχως νὰ καταλάβῃ πὼς!...

Δ. ΦΑΘΑΣ

Ο χαρτοπαίκτης

Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν στο αίμα τους το μικρόδιο της χαρτοπαίκτης. Ακόμη κι' αυτά τα χέρια τους είναι χέρια χαρτοπαίκτη. Λεπτά, ευκίνητα, ευαίσθητα, κρατούν τα χαρτιά και τα μοιράζουν με ταχύτητα ηλεκτρικής μηχανής. Όταν ένας τέτοιος άνθρωπος πιάνει τα χαρτιά στα χέρια του τα κάνει και μιλάει! Ξέρει να άποκαλύπτει όλα τα μυστικά τους. Κι' έχει τόσο σατανικό μυαλό που μπορεί να σάς πη με μαθηματική ακρίβεια τι χαρτιά πέρασαν στο πρόκεινο τραπέζι και τι χαρτιά πρόκειται να περάσουν. Για κάτι τέτοιους ανθρώπους η χαρτοπαίκτη είναι αληθινή μυσταγωγία. Λατρεύουν τη θεά Τύχη με όλο το είναι τους.

Σε φιλική συνομιλία ο άστυνόμενος κ. Χανδρινός μας είχε αναφέρει μερικάς από τους πιο χαρακτηριστικούς τύπους των χαρτοπαίκτην. "Εναν τέτοιο τύπο τον είχα γνωρίσει καλά. Τον λυπόμουν που τον έδλεπα να χάνεται στις χαρτοπαίκτης Λέσχες και κάθε τόσο πηγαίνα και τον μάλευα από κει. Δεν είχε περάσει τα τριάντα. Οι γονείς του ήταν πλούσιοι χτηματίες. Γι' αυτόν είχαν κάνει ένα σωρό όνειρα. Μά το παιδί αυτό από μικρός έδειξε την προτίμησή του στα χαρτιά.

Μιά μέρα, άνοιξε το μπαούλο του σπιτιού του που ήξερε ότι σ' αυτό φύλαγε ο πατέρας του αρκετά λεφτά. Ήταν έξιπνός ώστε να μην τα πάρη όλα. Μα κάθε τόσο έκανε και μιά... τραθηκική! "Οτι έκλεβε, πηγαίνα και τάπαζε νέος έλσυχες. "Ο έτυχος αυτός νέος έθαύμαζε όλους τους «άετούς». "Ηξερε με κάθε λεπτομέρεια τα «κόλπα» τους κι' ήταν είδωλο γι' αυτόν ο περίφημος Τζόν ο Αμερικάνος. Μιά μέρα όμως το σεντούκι άδειαίσε. Κι' όταν ο πατέρας του ήρθε ή στιγμή να τα γυρέψη, δέ βρήκε τίποτε. Κόντεψε φυσικά να του έρθη συγκοπή. Μέσα στο σπίτι δεν υπήρχαν άλλοι παρά αυτός, ή γυναίκα του και το παιδί του. Το μοναδικό παιδί που το λάτρευε. Κανείς άλλος δεν ήξερε ότι υπήρχαν λεφτά μέσα σ' εκείνο το μπαούλο. Μην ξέροντας τί να κάνει, κατέφυγε στην Αστυνομία. Μα από την πρώτη στιγμή οι ύπνοις των άστυνομικών στράφηκαν στο μηχανοαγόμενο γυίο του. Γρήγορα διαπίστωσαν ότι πηγαίνα στις λέσχες, ότι έπαίξε σημαντικά ποσά, πού, όπως ήταν φυσικό, δεν μπόρεσε να τα δικαιολογήσει. Όταν, τέλος, τον πίεσαν στην άνακριση, άναγκάστηκε να ομολογήσει ότι αυτός είχε πάρει τα λεφτά από το μπαούλο. "Ο πατέρας του όταν το έμαθε κόντεψε να τρελλαθί από τη στενοχωρία του. Δεν μπορούσε να συνηύση στην ιδέα ότι τον είχα...

Έτσι το ίδιο το παιδί του. Αναγκάστηκε τότε ν' άποσύρη τη μήνυσή για να μη στείλη στη φυλακή το παιδί του.

Αυτό ήταν το μεγάλο λάθος του. Ο γυός του δεν τιμωρήθηκε. Δεν κατάλαβε την άσπρηότητα των νόμων. Κατάλαβε όμως ότι στο βάθος οι γονείς του τον άγαπούσαν και ήταν ίκανοί να του συγχωρήσουν τα πάντα.

Μ' αυτή τη σκέψη ξεκίνησε για ά κάνει ό,τι επιθυμούσε ή ψυχή του στη ζωή. Και έθεώρησε το φυσικότερο πράγμα του κόσμου κάθε πρωί να παίρνη από τη μητέρα του το ήμερησιο χαρτζιλίκι του.

Πέρασαν ώστόσο τα χρόνια. "Ο νέος γίνεται άντρας. Οι γονείς του γερνούν. "Η πατρική περιουσία λιγοστεύει και σιγά - σιγά χάνεται. Οι πλούσιοι εκείνοι άνθρωποι καταστρέφονται, άντιμετωπίζουν το έπιστιςτικό πρόβλημα. "Ο γυός τους όμως δεν τους βοηθεί. Δεν έχει τη δύναμη να τους βοηθήσει. "Ο πατέρας του γίνεται υπάλληλος. Δουλεύει τίμια όπως όλα τα χρόνια του και εξοικονομεί το ψαμί του. "Ο γυός του παίρνει απ' αυτόν και πάλι τα μικρά του έξοδα. Άρχίζει όμως να κάνει άφορους συνδυασμούς για να κερδίση χρήματα.

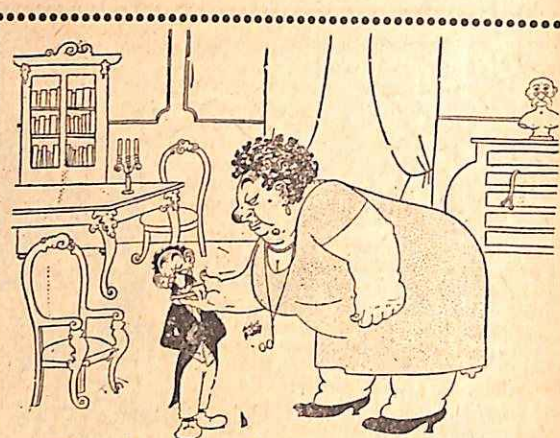
Μα να πού, μιά μέρα, σε μιά χαρτοπαίκτη λίσχη ζήτηνε ένα γαμπρό. "Ενας πλούσιος έρωτευμένος με μιά ξένη χορεύτρια, θέλει να την κρατήσει κοντά του. Μα ή ύπηρεσία Άλλοδαπών δεν ένοεί να της δώση νέα παρατάσι άδειας παραμονής στην Ελλάδα. Τότε βρίσκειται το «παράθυράκι». Μπορεί να παντρευτή "Ελληνα, ν' άποκτήσει έτσι την ελληνική ιθαγένεια και να παραμείνη δικαιοματικά στην Άθηνά. "Ο πλούσιος άναζητεί εικονικών σύζυγον για την όμορφη χορεύτρια. Γνωρίζουν όλοι τις άναγκες του νέου χαρτοπαίκτη και του το προτείνουν. Εκείνος δεν το συζητεί καθόλου. Τον θαμπώνει ή όμορφιά της νέας γυναίκας. "Η ιδέα ότι θα την παντρευτή τον τρελλώνει. Δεν άργει να την έρωτευθη παράφορα. "Ο πλούσιος φίλος της τον ντυνεί κομψά, τον χαρτζιλικώνει και της τον παρουσιάζει. Βγαίνουν τα χαρτιά, ή άδεια του γάμου και το μυστήριο γίνεται. "Ο νέος παίρνει ένα γενναίο ποσό γι' αυτή την έκδούλευση. Μα τότε συμβαίνει κάτι το έκπληκτικό. "Η χορεύτρια σαν γυναίκα που είναι σκανδαλίζεται. Της άρέσει αυτός ο κατά παραγγελίαν σύζυγός της. Δεν τον άποιακρύνει. Ξεγελάει τον πλούσιο φίλο της και δέχεται κρυφά στο σπίτι της το νόμιμο σύζυγό της.

Μιά μέρα όμως ο πλούσιος φίλος της την πιάνει μαζί του. Της κάνει μιά φοβερή σκηνή ζηλοτυπίας. Διακόπτει τις σχέσεις του. "Η ξένη χορεύτρια χάνει την ύπστηρίδι του. Στα κέντρα έχει πιά περάσει ή μόδα της. "Ο άντρας της δεν μπορεί να την συντηρήσει κι' αυτή άναγκάζεται να φύγη για τη Βουδαπέστη, την πατρίδα της.

"Ο χαρτοπαίκτης, δυστυχής και άξιολύπητος, περιφέρεται από Λέσχη σε Λέσχη. Κάνει τον «κράκτη», τον «τσιλιαδόρο», τον «άνθρωπο του σπιτιού». Οι γονείς του γλυτώνουν τέλος από τα βάσανα του κόσμου. "Ο νέος, ώριμος άντρας πιά, μένει σαν ξερο φύλλο που το δέρνει έδώ κι' εκεί ο άνεμος. Καταρβάνει με χίλια βάσανα να διορίσθ σ' ένα ύπουργείο. Μα το πάθος των χαρτιών δεν τον άγκαταλείπει. Σ' αυτά έχει δώσει όλη του τη ζωή. Και με πίκρα δηλώνει πως μ' αυτά θα πεθάνη.

Αυτός είναι ο χαρτοπαίκτης μας. "Ο πιο χαρακτηριστικός τύπος του χαρτοπαίγνιου που συχνά πέρασε από το τμήμα Λεσχών της Γενικής Ασφαλείας και το Αστυνομικό Δελτίο. Δυστυχής και άξιολύπητος!

Κ. ΔΡΑΚΟΣ

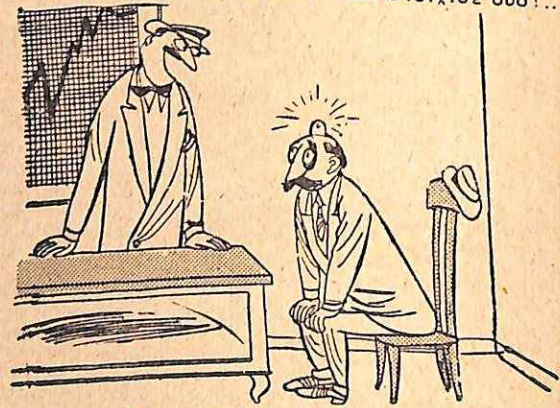

— Έτοιμάσου να γαρής, άντρουλή μου. Άγόρασα ένα ποδήλατο με δυο θέσεις!... (Άπό την «Bataille»)

ΜΙΣΟΤΙΜΗΣ

"Ο κοσμηματοπώλης: Και εις έκδήλωσιν της άγάπης μου, σάς προσφέρω για ένα έκατομμύριο το δαχτυλίδι αυτό που μου στοίχισε δυό!...

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

— Μόνο αυτό κατώρθωσες να... εισπράξης; (Άπό την «Bataille»)

ΡΕΚΟΡ ΕΠΙΜΟΝΗΣ...

— Δηλαδή, δεσποινίς πρέπει να θεωρήσω όριστική την άρνησή σας;

Δεκαετία πέρασε με μπόρες κάθε είδους κι' ο κόσμος όλος ξεχάσε τους μπάλλους και τους (πήδους). Τα γλέντια τα ξενύχτια του στην μπάντα τάχε (βάλει) και μαύρο του φαίνότανε το κάθε Καρναβάλι!

Μα πέρασ' ή κατάστασι, ή μαύρη μέχρι πρότινος κι' ο ούρανος ξεαστέρωσεν, ό χρόνια θεοσκότεινος. Έτσι, λοιπόν του δίνεται ή εύκαιρία πάλι, στού φετεινού Καρναβαλιού να πείση την κραιπάλη!

Άλλά σ' αυτό το φετεινό της χώρας Καρναβάλι κι' ο κόσμος ό πολιτικός άπειρώς θα συμβάλη και, δίχως λόγια περιττά, πατέρες πάσης τάξεως και κάθε παρατάξεως, θα πιούνε, θα χορέψουνε, στα κέντρα, στα σαλόνια και... μασκαράδες θα ντυθούν κι' άς είναι τέτοιοι (χρόνια)!

Με μάσκες πολυποίκιλες και μεταμοφισμένοι, θα κάνουν την εμφάνισι στούς δρόμους ώρισμένοι θα φοουσανέλλες πάλλευκες οι πλείστοι θα φο- (ρούνε) ως... Έλληνες πραγματικοί για να κυκλο- (φορούνε)!

Με βλάχικα λεβέντικα πολλοί θα καμαρώνουν, διότι την άμφισι... τσαρούχια συμπληρώνουν, κι' είν' οίωνος παρήγορος για τους πολιτικούς, (ληπτικούς) τους μοιρολάτρες — πρό παντός — και τους προ- (τις άλλες) κι' έλπίδες επιτρέπεται να τρέφουνε μεγάλες, «με τά... τσαρούχια» πώς θα βγούν στις έκλογές!

Άμφιβολία, έπειτα, καμμία δεν μας μένει, ή φουσανέλλα ή... λερή πώς είν' ένδεδειγμένη, για όσους μέχρι πρότινος, κρατούσαν ύπουργείον και ήρωες γινήκανε σκανδαλών και όργιων.

Είναι το μόνον ένδυμα που κάλλιστα πηγαίνει, σε όσους μας κατάκλεψαν, σε όσους βγήκαν ψευτες, στο Καρναβάλι για να βγούν, όλοι αυτοί έν γένει, κλέν- (φτες!) ντυμένοι στην έντέλεια... (άρματωλοι και όργιων).

Πλην όμως άς τους πάρουμε καθένα χωριστά κι' άς δοιμε τόσα πρόσωπα σπουδαία και γνωστά, στις φετεινές άποκριες πώς θα εμφανιστούνε και πώς, περίπου, πρόκειται να μεταμοφιστούνε!

"Ο Χατζηπάνος, κατ' άρχην, κανείς δεν άμφιβάλλει, ότι ντυμένος... Προμηθεύς θα βγη στο Καρ- (ναβάλι), άφού τό... πύρ ο δεύτερος, το πάλαι, είχε κλέψει κι' ο Χατζηπάνος, πρό μινός, ζητώντας να βολέψη τους συγγενείς και φίλους του και μερικές του φίλες, από τον κόσμο έκλεψε τις... καύσιμες τις ύλες!

"Ο Γονατάς ο Στυλιανός, το ξέρουν και τα βρέφη, πώς στούς Κινέζους, πρό πολλού, άδυναμία τρέφει και φυσικά, στού φετεινού Καρναβαλιού τη δίνη, θα κάνει την εμφάνισι ντυμένος... Ρείζι νη!

Είναι καθ' όλα βέβαιος, ο κόσμος, σν τοίς άλλοις, πώς οι Πασάδες, Τσουδερός, αλλά και ο Καρτά- (λης), "Ο Άρτανιάν, ο "Αραμής κι' ο "Αβας θάναι φέτο έκτός αν πάλι πρόκειται να γίνουν «κουαρτέτο»!

"Ηγουν, έκτός αν προστεθί στούς τρεις αυτούς ά- (κόμα) κι' ο Γιάννης Σοφιανόπουλος, ως τέταρτος, στο (Κόμμα),

όποτε, βεβαιότατα, χωρίς πολλές κουβέντες, θα έχουν και τόν... Πόρβο τους οι προαναφερθέντες!

"Ο Άβέρωφ, ο νεώτερος, και τέως ύπουργός, των φασολιών μόνιμος, δυο χρόνια, χορηγός, θά προτιμήσει, λέγεται, αντί άλλης στολής, «φά- (σουλή)» να βγη μπροστά στα μάτια μας, ντυμένος... (σουλή)!

Κακώς, όμως, έσκέφθηκε τον φασουλή να κάνει, και θάπρεπε τον στρατιγό Καμπρών να παριστάνη, έφ' όσον άπειρες φορές μας είχε περιπαίξει, και μοιάζαν οι δηλώσεις του με του «Καμπρών τήν... (λές)»!

Οί Μανιαδάκης και Κοτζιάς, παλαιοί και νέοι φίλοι, συμμετοχή τιμητική και του Τουρκοβασιλή, τις άμφισεις τις κρινές θ' άφήσουν κατά μέρος, (π α λ λ ε ρ ο ς)!

Ο' άφήσουν, δέ, πραγματικά, κατάπληκτα τα πλήθη, ως Καμπολλέροι τέλειοι στούς τρόπους και τα ήθη, έφ' όσον κάθε τρόπο τους και κόλπο φυσικό, ο Μανιαδάκης θάφερε από το Μεξικό!

"Επιπροσθέτως ο ψηλός Κοτζιάς ιδιαιτέρως, θα ξεχωρίση άνάμεσα στούς άλλους Καμπολλέρος θ' αναντηρήτως, φίλοι μου, τούς άλλους δυο θα (τρώ) γιατι θάν' ο καλύτερος απ' όλους «Κάου...μ πιό!»!

"Ο Βενιζέλος ο υιός στα πλήθη για ν' άρέσει τη γραφική την Κρητική φουφούλα θα φορέσει. Μια λύρα έπίσης Κρητική στα χέρια θα κρατά, για να μαγεύη όσους μιλούν κατά τού Γονατά.

Θά γλυκαθούνε, δηλαδή, τ' άτίθασσα τα μέλη και των ένδοκοματικών θα λείψη ο μπελάς. Μαζί του, τέλος κι' ο Μελάς θα τα πηγαίνει... μέλι και θάναι, πιά, τού Κόμματος ο μόνιμος...μ πελάς!

Πιλότος πάλι θάθελε ο Ντίνος νάναι φέτος, μα βλέπει στον όρίζοντα μεγάλη συννεφιά κι' έλσος φακίρης να ντυθί θα σπείση άνυπερθέτως, έφ' όσον, ήδη, καθάτοι άπάνω στα... κ α ρ φ ι ά! Φακίρης θαυματοποιός να γίνη θα φροντίση για νάχη κάποια δύναμη και μαγική άδάντα, τούς βουλευτάς του Κόμματος κοντά του να κρα- (τηση) και τέτοιους... ό φ ε ι ς πονηρούς να... γ ο η - (τε ύ η) πάντα!

Είμ' άπολύτως βέβαιος, ο Παπανδρέου ότι θ' άφήση τούς χρωματισμούς έφέτος τούς ποικίλους και θά φορέση, σίγουρα, στολή του Δον - Κιχώτη, μια κι' έχει προηγουμένα με τούς άνεμομύλους!

Στης Μασκαράτας, τελικώς, τη φούρια και το σάλο, πηγαίνει για μασκάρεμα κι' ο Χέλμης, δίχως άλλο, Μα τον κρατά σε δίλημμα και σε άμηχανία το πώς να κάνει εμφάνισι μπροστά στην κοινωνία. Κι' είναι βουνο το δίκιο του, γιατί ο δικός του (φόρος) μας έκανε και ρέψαμε και παραπατήρησαμε, κι' όσο κι' αν βγη άλλοις και προσωπικοφόρος, θά τού φωνάξη, συνεχώς, ο κόσμος: «Σε γ ν ω ρ ι - (σ α μ ε)»!

Πράγμα που δεν μπορεί να πη κι' εκείνος στο κοινό, — «Σε γνώρισα!» εις το λαό να πη συγκεκριμέ- (νωσ),

διότι σε διάστημα τρισήμιου χρόνων, κατάντησε... ά γ ν ώ ρ ι σ τ ο ς τελείως ο καμμέ- (νος)!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

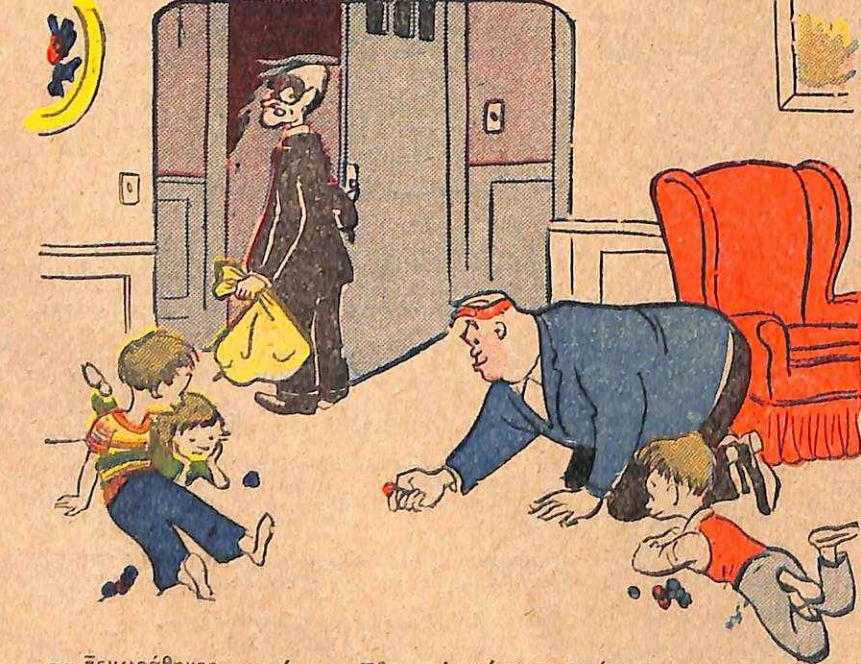

71 ΚΑΙΝΟΔΙΣΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΠΟΥΛΙ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΠΙΠΙΤΣΑ: Μία χαριτωμένη κομψή κυριούλα, ανθυπομεσόκοπη κι υποφερτή σε στιγμές... έρωτικής γκίνιας. ΜΕΝΕΛΛΑ: Τό ίδιο. Ο κ. ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Κηρύς, μεσόκοπος, συμπαθέστατος κι «άπρηχολημένος» όπως κάθε «Ι-διαίτερος». Τ' άλλα πρόσωπα: Βοηθητικά.

Σκηνή 1η
(Στο σαλόνι της Πιπίτσας)
ΠΙΠΙΤΣΑ (συνεχίζοντας κουβέντα): Κατάλαβες, Νενέλλα μου; Τό νάχης ένα, δυό, τρεκα φλέρτ, δεν άποτελεί, χρυσό μου, έπιτυχία στη ζωή!... Έπιτυχία είναι να γίνης «κάποια»! Νά είσαι κ α τ ι! Νά μιλάς για σένα ή έπίσημη κακία των μεγάλων κύκλων! Κι από τό στενό μικροαστικό κουτσομπολιό των νοικοκυριστικών σαλονιών να περάσης στα ύψηλα κι άκόμα... τά διεθνή σχόλια της παγκόσμιας κοινωνικής συκοφαντίας!...
ΜΕΝΕΛΛΑ (μ' άφέλεια): Νά γίνης νά πούμε... Ρίτα Χαίηγουορθ;
ΠΙΠΙΤΣΑ (μετριοφρόνης!): Όχι. Κάτι λιγώτερο!
ΜΕΝΕΛΛΑ: Δεν μου λές πιδ συγκεκρίμενα τη σκέψη σου;
ΠΙΠΙΤΣΑ: Νά πούμε... Θάθελα νά γίνω κυρία ύπουργού!
ΜΕΝΕΛΛΑ: Κάπως... δύσκολο μου φαίνεται! Χωρίς νά θέλω νά υποτιμήσω... τόν καυμένο τό Δημητράκη, δεν νομίζω πώς μπορεί νά γίνη ύπουργός!
ΠΙΠΙΤΣΑ (σοφά!):... Χρυσό μου, ό

— Έμωράθηκες, μωρέ;... Πάμε νά φύγουμε γρήγορα γιά νά μη μάς τσιμ πήσουνε!...

Δημητράκης δεν θά είχε γίνει ούτε για- τρός, τρομάρα του! Έγώ... με τήν αξία μου και με τήν ικανότητά μου, τόν έκανα! Έγώ πήγα, τότε, στους καθηγητές και τού πήρα τό δίπλωμα κι' έγώ τούφιαξα άχ! με χίλιους κόπους και με χίλιες θυσίες... ναι, τούφιαξα και κάποια πελα- τεία, γιατί, έδω που τά λέμε, Νενέλλα μου, ζέρε από οδοντιατρική όσο έγώ από άστρονομία!... (Τσιγγάρο και άπότομο σοβάρεμα). Άλλά... νά, τί ήθελα νά πω: Πώς πάλι έγώ μπορώ νά τόν σπρώξω νά κάνη πολιτική καριέρα. (Με πληγωμένο γυναικείο έγωισμό). Τί είναι δηλαδή ή μία κι' ή άλλη που βάλανε τούς άντρες τούς ύποψήφιους στά κόμματα; (Θηλυκός θυμός). Καλλίτερος από μένα;
ΜΕΝΕΛΛΑ (ψυχραιμία):... Δηλαδή, θέλεις, παιδί μου, νά μη ή Δημητράκης ύποψήφιος Βουλευτής;
ΠΙΠΙΤΣΑ (νευρικά): Αυτό άκριβώς.
ΜΕΝΕΛΛΑ (φιλικά): Άπλούστατο!... Ο ίδιαίτερος τού Αρχηγού τού Νεομεταρ- ρυθμιστικού Κόμματος είναι πολύ φίλος μου, θά τού τό ζητήσω και θά τό κάνη!
ΠΙΠΙΤΣΑ (ένθουσιασμένη): Άχ! Νε- νέλλα μου, θά σου χρωστάω εύγνωμοσύνη σε όλη μου τη ζωή!
ΜΕΝΕΛΛΑ:... Μά έλα τώρα! Μετα- ταξύ μας;

Σκηνή 2η
(Στό γραφείο τού ίδιαίτερου)
ΠΙΠΙΤΣΑ (συνεχίζοντας κουβέντα):... Έρετε, κύριε Παντελάδοπουλε, δεν ή- θελα χθές νά κουβεντιάσω αυτό τό ζη- τημα μπροστά στη Νενέλλα μ' όλο που εί- ναι άδελφική φίλη μου. Γιατί αυτό είναι ζήτημα καθαρά πολιτικό και μάλιστα μπο- ρώ νά σάς πώ... έθνική σημασία! Στην περιφέρειά μας ό άντρας μου είναι ό μεγαλύτερος κομματάρχης και ό πιό δυ- ναμικός άνθρωπος. Είναι ό κ α ι ν ο ύ ρ - γ ι ο ς ά ν θ ρ ω π ο ς! Η μεγ α- λ η π ρ ο σ ω π ι κ ό τ η ς που βγαί- νει! (Πονηρά). Σκεθθήτε, — μεταξύ μας έντελώς! — ότι άπασχολείται όλο με κοι- νωνικές μελέτες και π α ρ α μ ε λ ε ί έ ν - τ ι έ λ ω ς τή γυναίκα του!
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Τρομερό!
ΠΙΠΙΤΣΑ: Τρομερό γιά μένα, που εί- μαι νέα γυναίκα! Άλλά... έπωφελές γιά τόν τόπο!
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Σωστά!... Είμαι σύμ- φωνος με τή γνώμη σας.
ΠΙΠΙΤΣΑ (δακρυμένη άπότομα): Δώ- στε τού την εύκαιρία ν' άναδειχθ στην πολιτική! Τότε μόνο θά νοιώσω τόν έαυ- τό μου έλευθερο νά κάνω και γώ μία και- νούργια ζωή!... (Τού πιάνει τρυφερά τό χέρι). Άπ' τήν πρώτη στιγμή τά βλεψυ-

ματά μας μιλήσανε!... Κάντε μου αυτή τη χάρη!... Με τη γυναικεία διαίουση, καταλαβαίνω πώς με νοιώθετε και θά βά- λετε στο συνδυασμό και τόν άντρα της Πι- πιτσας και τόν δικό μου! (Γέρνει άπά- νω του).
Σκηνή 3η
(Στό γραφείο τού ίδιαίτερου)
ΜΕΝΕΛΛΑ:... Λοιπόν; Τί άπεγινε με τήν Πιπίτσα; Θά βάλετε στό ψηφοδέλτιο τόν άντρα της;
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Δυστυχώς όχι! Δεν ύ- πάρχει θέσις. Ο συνδυασμός έχει κλεί- σει, έδώ και δέκα πέντε μέρες!
ΜΕΝΕΛΛΑ (με έκπληξι): Πώς έχει κλεί- σει, δηλαδή;
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Όπως κλείνουν όλοι οι συνδυασμοί. Ο αριθμός έχει συμπληρωθί. Ο συνδυασμός, βλέπετε, γιά τόν όποιον ένδιαφερείται ή φίλη σου, έχει έννηνα θέ- σεις. Κι' έχουν ένδιαφερόν τριάντα δύο, κυρίες! Που νά χωρέσουν όλοι; Άναγκα- στικά θά μείνουν γιά τίς άλλες έκλογές.
ΜΕΝΕΛΛΑ: Καί... γιά τόν δικό μου τί θά γίνη;
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Θά μείνη κι' αυτός γιά τίς άλλες εκλογές.
ΜΕΝΕΛΛΑ (έξαλλη): Ψεύτες! Άπατε- ώνες! Αυτές είναι οι ύποσχέσεις που δί- νετε!
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Μήν έξάπτεσαι, Νενέ- λλα. Λίγη ύπομονή! Οι άλλες εκλογές θά γίνουν πολύ γρήγορα. Καί τότε...
ΜΕΝΕΛΛΑ: Δεν σάς πιστεύω. Θά σάς ταραξουμε στά μαύρα και νά τό ζέρετε!
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Δεν ψηφίζετε σείς στις εκλογές!
ΜΕΝΕΛΛΑ: Λάθος κάνεις. Ψηφίζουμε... έμμέσως!

ΕΨΙΛΟΝ ΕΥΘΥΜΟ ΛΟΝΙΟ

— Όποτε πρόκειται νά παντρευτής αυ- τή την πλούσια κοπέλλα; Σε λυπάμαι! Δεν ζέρεις τί ιδιότροπη, έγωίστρια κι' αυταρχική που είναι!... Άν την πάρης, θ' άναγκασθίς νά κόψεις τό κάπνισμα.
— Τό ζέρω, αλλά τί θέλεις νά κάνω;
— Άν δεν την πάρω, θ' άναγκασθώ... νά κόψω τό μασήμα!
— Ο μηχανικός της σκηνής στό θεα- τρώνη;
— Κύριε διευθυντά, πρέπει νά μου δώ- σετε μία αύξησι.
— Αδύνατον! Κι' οι ήθοποιοι άλλωστε παίρνουν τόν ίδιο μισθό μέ σένα.
— Ναι, μά αυτοί έχουν και τά τυχερά τους... άπ' τίς ντομάτες και τά λεμονία που τούς πετούνε κάθε βράδυ!...
— Μαρία, ρωτάίς ό κύριος τήν ύπρε- τριά, γύρισε ή πεθερά μου;
— Όχι, κύριε, δεν είν ή πεθερά σας. Ο σκύλος γαυγίζει έξω στην αυλή!...

Στό νοσοκομείο:
Ο γιάτρος (στόν Πιπερίδη που έσπασε τά πλευρά του και τό κεφάλι του πηγαίνοντας με μοτοσυκλέτα): Καλλίτε- ρα θά κανάτε νά πηγαίνετε με τά πόδια! Καί γυρίζοντας πρds έναν άλλον τραυ- ματία που μόλις τόν μετέφεραν κι' αυτόν τόν ρωτάει:
— Κι' έσεις τί πάθατε;
Ο τραυματίας (με στεναγμό): Πήγαινα πεζός και... γλύστρησα σε μία πορτοκαλόφλυδα!
★
Μεταξύ φίλων:
— Λοιπόν, θά τό πιστώσης; Στό δρόμο συνάντησα έναν που σουμιαζε καταπλη- κτικά! Αδύνατο νά σάς δεχωρίση κανείς τόν έναν άπ' τόν άλλο!
— Πρds Θεού μη τυχόν και τούδωσες τίς εκατό χιλιάδες που μου χρωστάς έδώ και δυό μήνες;
— Πότε θά μου επιτρέψετε, δεσποινίς, νά σάς μιλώ με τό μικρό σας όνομα;
— Όταν θά μου επιτρέψετε κι' έσεις νά μου μιλούν οι άλλοι... με τό έπιθετό σας!...

★
Ο πατριός φίλος: "Όποτε έ- ται; Δεν έννοείτε νά παντρευθήτε, νεαρέ μου;"
Ο νέος: Είναι αδύνατον!... Ο μα- καρίτης ό μπαμπάς πάντα μου άπαγό- ρευε... τά τυχερά παιγνίδια!...

Α Ν κυτταχτήτε στόν καθρέφτη, τήν ώρα που κρύνετε και νοιώθετε παγωμένα τά χέρια και τά πόδια σας, θά παρατηρήσετε ότι ή έκφρα- ση τού προσώπου σας άντανάκλα τη δυσάρεστη σα- ματική σας κατάστασι. "Άς άφίσουμε δέ τήν κοκ- κινισμένη μύτη και τά μελανιασμένα χείλη σας, πού δεν είνε, θεδαίως, στοιχεία ώμορφιάς... Φοοντίστε λοιπόν νά διατηρήτε ζεστό τό σωμα

Τό κρυσό είνε ένας έχθρός της όμορφιάς, που μπορεί όμως νά έξουδετερωθί. σας τό χειμώνα φορώντας μάλλινα ρούχα που θά σκεπά- ζουν τήν πλάτη σας ως τό λαιμό.

Τά πλακάκια ή τό τσιμέντο της κοίτης παγώνουν τά πόδια. Φοράτε λοιπόν μάλλινες παντόφλες με χοντρή σόλα, που ζεσταίνουν πολύ περισσό- τερο από τις δερμάτινες. Άν θάζετε συνήθως, στό σπίτι ή στό δρόμο, μάλλινα σοσόνια πάνω άπ' τις μεταξωτές κάλτσες σας, τά παπούτσια σας πρέπει νάιναι άρκετά ευρύχωρα ώστε νά χωρούν τό πρόσθετο αυτό πάχος τού μαλλιού χωρίς νά σάς σφίγγουν τά πόδια και νά έμπο- δίζουν τήν κυκλοφορία τού αίματος. Γενικά, με τά στενά παπούτσια, κρύνουν τά πόδια.
Δεν κάνει καλό στό χέρια σας νάιναι διαρ- κώς κοψα. Μπορεί ίσως ν' άντέχετε σπαρτιατι- κά σ' αυτήν τήν ένόχλησι. Άλλά τά παγωμέ- να, κοκκινισμένα ή μελανιασμένα χέρια σκά- ζουν εύκολα και τά νύχια σας γίνονται λεπτά και εύθραυστα, άκατάλληλα γιά μανικιούρ. Έ- πίσης τά πεταάκια τους καταντούν τόσο χοντρά και σκληρά, ώστε είναι πιά πολύ δύσκολο νά τά σπρώξετε πρds τά πίσω γιά νά περιποιη- θήτε τά νύχια σας.
Άν έχετε μωρό παιδί κι' άναγκάζεσθε νά πλένετε καθημερινώς τά πανιά του, σκουπί- ζετε καλά τά χέρια σας και τριβέτε τα με μία προστατευτική κρέμα, πριν βγίητε στό ύπαι- θρο γιά ν' άπλώσετε τά πλυμένα ρούχα. Άλ- λωδώς, άν τά έκθέσετε ύγρά στόν κρύο άνεμο θά κοκκινίσουν και θά σκάσουν.
Πριν πέσετε νά κοιμηθήτε, τρίβετε τά χέρια σας με κρέμα λανολίνης και φοράτε πλατιά πά- νινα γάντια.
Άν έχουν σκάσει οι άκρες τών δακτύλων σας, μεταχειρίζεσθε μία άντισηπτική αλοιφή και φοράτε τήν ήμέρα λαστιχένια «δάχτυλα» γιά νά προλάβετε τόν έρεθισμό και, τίς μο- λύνσεις.
Γιά ν' άποφύγετε τά κρουαγιόματα, κάνετε κάθε βράδυ γαργάρες με μία άντισηπτική διά- λυσι. Άκόμη καλλίτερη προσύλαξι είναι τό νά

Φυλάσσετε ΑΠ' ΤΟ ΚΡΥΟ

Τα πόδια, τα χέρια, τό δέρμα

πιπιλίζετε στό διάστημα της ήμέρας παστίλιες με ιώδιο, που άπολυμαίνουν τό λαιμό.
Μήν τρέχετε, μη διάζεσθε, γιά νά μην ιδρώσετε κι' έ- πειτα παγώση έπάνω σας ό ιδρώτας.
Άν σμυθή νά σάς πιάση βροχή στό δρόμο, μη στέκε- σθε άκίνητη. Περπατάτε ζωηρά, κι' αλλάζετε ρούχα άμέ- σως μόλις γυρίστε στό σπίτι σας.
Όταν πηγαίνετε σ' ένα χορό ή σ' ένα πάρτυ, φορέ- σετε λεπτά μάλλινα έσώρρουχα μέσα άπ' τη βραδυή του- αλέττα σας, γιά νά κρατούν ζεστό τό σωμα σας και τυ- λιχτήτε καλά με τό παλτό σας, όταν βγαίνετε κατόπιν στό ύπαιθρο.
Οι ύγρες και βρογερές ήμέρες είναι μάλλον ωφέλιμες γιά τό δέρμα, τό ξεροθόρι όμως σκάζει τά μάγουλα και στεγνώνει τά χείλη. Εύτυχώς, ύπάρχει μία κατάλληλη προ- φυλακτική κρέμα, που μαλακώνει τό δέρμα και διατηρεί τη φυσική ύγρασία του. Χρησιμοποιήτε τήν ως φόν-ντε- τέν, κάτω από τήν πουντρα.
Πριν θάψετε τά χείλη σας, τ' αλείφετε με μία θρεπτι- κή και προστατευτική πομάδα, γιά νά μη σκάσουν άπ' τό κρυσό. Μά και τό κραγιόνι τά προφυλάσσει άρκετά. Ι- διαίτερος εύαίσθητος είναι οι γωνίες τού στόματος.
Τό κρυσό κοκκινίζει ή μελανιάζει τό δέρμα. Μη μετα- χειρίζεσθε λοιπόν άνοιχτόχρωμη πουντρα τις παγωμένες ήμέρες, γιατί θά δώση στην έπίδερμίδα σας μία μωδ ά- πόχρωσι. Δώστε ίδίως προσοχή στη μύτη σας, που αλλά- ζει περισσότερο τό χρώμα της άπ' τό κρυσό. Χρησιμοποιή- στε γι' αυτή τήν περίπτωση τήν πουντρα που θάζετε τό καλοκαίρι γιά νά φαίνεσθε ήλιοκαμένη. Έτσι θά έξουδε- τερώσετε κάθε κοκκίνισμα ή μελάνιασμα τού δέρμα- τός σας.
Τό θρόδυ, καθαρίζετε τό μακιγιάζ σας με σαπούνι σε κρέμα και με ζεστό νερό. Έπειτα κάνετε επί 1-2 λεπτά μασάζ τού προσώπου και τού λαιμού μ' ένα κατάλληλο λιπαρό παρασκεύασμα. Τ' άφίνετε δσην ώρα πλένετε τά δόντια σας, κι' έπειτα τό σκεπάσετε μ' ένα τσιγαρόχαρτο και πέφτετε νά κοιμηθήτε, με τήν πεποίθησι ότι τό δέρμα σας θάιναι τό πρσι λείο και άνθηρο.
Ο λαιμός είνε ένα άπ' τά μέλη που ύποφέ- ρουν άπ' τό κρυσό, και χρειάζεται συνεπώς συ- στηματικές περιποιήσεις τόν χειμώνα, περισσό- τερο παρά σε κάθε άλλη έποχή.
Γιά νά διατηρηται λοιπόν σφικτός, νεανικός, χωρίς ρυτίδες, κάνετε τά εξής, μία φορά τη βδομάδα:
Βουτάτε ένα μεγάλο βαμπακι σε κρυσό νερό, τό στύβετε, και τό μουσκεύετε έπειτα με μία ειδική τονωτική λοσιόν. "Υστερα γυμνάτε έλα- φρά μ' αυτό τό λαιμό σας, άρχίζοντας άπ' τη βάση του και προχωρώντας διαγωνίως πρds τ' αυτό.
Κατόπιν άνοίγετε αυτό τό βαμπακι και τό απλώνετε πάνω σ' ένα έπίδεσμο, που τόν έφαρ- μόζετε στό σαγόνη σας, έτσι ώστε νά σκεπάξη τό έπάνω μέρος τού λαιμού σας, και τόν στε- ρεώνετε δένοντας τις άκρες τού στην κορυφή τού κεφαλιού. Ξαπλώνεσθε άνάσκελα, δίχως μαξιλάρι, επί 20 λεπτά της ώρας.
"Υστερα άφαιρείτε τόν έπίδεσμο και κάνετε μασάζ τού λαιμού, άπ' τη βάση τού πρds τά πάνω, με τά δυό χέρια εναλλάξ και με μία θρεπτική λιπαρή κρέμα.
Νά, τέλος, μία πρωτότυπη άσκησι γιά νά διατηρήσετε εύλόγιστο και νεανικό λαιμό: Πιάνετε με τά δόντια σας τό πίσω μέρος ένός μολυβιού και τό κουνάτε σαν νά γράφετε με τη μύτη του στόν άέρα διάφορες φράσεις — ό,τι σας κατέβη στό μυαλό — τεντώνοντας συγχρό- νως τό λαιμό σας όσο μπορείτε περισσότερο.
"Άν πάρετε τά κατάλληλα προφυλακτικά μέτρα, μπορείτε ν' άψηθήσετε τό χειμώνα, τό ξεροθόρι και τη βροχή.

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η δούκισσα φάνηκε στον πύργο της Χαράτζα και της ζήτησε τον αιχμάλωτο. Η Χαράτζα δέχεται μ' ευκαρδία την δούκισσα — τον Χαμίτ — και την φιλοξενεί ευχάριστα.

8ον — Ο Σελίμ... Ένας σουλτάνος τεμπέλης και μαλθακός, που γυρίζει με φορείο στον κήπο του για να μην κουρασθεί, και που δεν ξέρει παρά να διατάζει διαρκώς σφαγές για ν' αρέσει στις ώριμες του χαρμιοιού του... Δεν μοιάζει καθόλου στον Μωάμεθ Β', ούτε στο Σουλεϊμάν... Άν δεν είχε στην υπηρεσία τον άρχηγους σαν τον Άλη, ή Κύπρος θα βρισκόταν ακόμη στα χέρια των Ένετων, κι' ίσως οι γαλέρες της Βενετίας θ' απειλούσαν την Κωνσταντινούπολ.

— Ωστόσο σ' άκουσα να λες πως σ' αέσουν και σένα οι σφαγές...

— Εγώ είμαι γυναίκα, εφέντη.

— Δεν σε καταλαβαίνω...

— Τι κάνουν οι γυναίκες στην Άραβία;

— Μαγειρεύουν το φαγητό του άντρός τους, φροντίζουν για τη σκηνή και για τις γκαμήλες...

— Έχουν λοιπόν αρκετές ασχολίες, είπε η Χαράτζα που εξακολουθούσε να καπνίζει ήσυχα το τσιγάρο της.

— Ναί, βέβαια.

— Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με τις Τουρκάλες. Αυτές, κλεισμένες στο χαρέμι τους, μακριά απ' τον άλλο κόσμο, σχεδόν θαμμένες ζωντανές, δεν άρουν να βαρεθούν τ' αρώματα, τους χορούς και τα παρτιζέτα που τους διηγούνται οι γοηρές σκλάβες. Τις κυριεύει τότε μια πλήξη ανυπόφορη και μια δυνατή επιθυμία ισχυρών συγκινήσεων και νοιώθουν την ανάγκη να ιδούν να υποφέρουν ανθρώπινα πλάσματα, όνειρεύονται αίμα και σφαγές, γίνονται κακές... Εγώ λοιπόν πέρασα τα νεύρα μου στο χαρέμι του θείου μου. Μπορούσα ν' αποχτήσω διαφορετικό χαρακτήρα;

Ο ψευτο - Χαμίτ δεν απάντησε. Η Χαράτζα συνέχισε:

— Άλλωστε, ή σκληρότης αυτή δεν είναι μονοπώλιο των Μουσουλμάνων. Θυμάσαι τα έγκλήματα της Χουρέμ - Σουλτάνας, που ήταν Χριστιανή και την έλεξαν πρώτα Ρωξελάνη;...

— Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, ή Χαράτζα φώναξε:

— Ξέχασα όμως κάτι πολύ ενδιαφέρον.

— Τι δηλαδή;

— Είσαι φίλος του Λέοντος της Δαμασκού;

— Σου το είπα.

— Πρόσθεσε ότι δεν σε φοβίζει ούτε κι' ο εξαιρετικός αυτός πολεμιστής.

— Έτσι μου φαίνεται... απάντησε ή δούκισσα με επιφύλαξη, μη ξέροντας ά-

κόμη που ήθελε να καταλήξει ή παράξενη έκείνη γυναίκα και τί σκεπτόταν.

— Θαθελα λοιπόν να σε δώ να μονομαχής με τον καπετάνιο μου, το Μετιούμπ, που καυχείται πως είναι ο καλλίτερος ξιφομάχος μου.

— Είμαι στη διάθεσί σου, απάντησε ή δούκισσα.

— Έπειτα συλλογίσθηκε:

«Ακριβά πληρώνεται για τη φιλοξενία της αυτή ή γυναίκα! Της χρειάζεται λοιπόν πάντα ένα θύμα, για να της ανοίγει την όρεξη κάθε βράδυ;».

Η Χαράτζα είχε σηκωθεί στο μεταξύ και είπε, πλησιάζοντας σε μια πανοπλία:

— Έχω εδώ κάθε είδους όπλα που μπορεί να επιθυμήσει ένας πολεμιστής σαν εσένα: σπαθιά, γιγαντιαία, χαντζάρια, μαχαίρια... Ο Μετιούμπ ξέρει να τα μεταχειρίζεται όλα. Δεν έχεις παρά να διαλέξεις όποιο σου κανεί.

— Το σπαθί είναι το καταλληλότερο για να δείξη την τέχνη του ένας μονομάχος, είπε ή δούκισσα.

Η Χαράτζα φάνηκε σαν να μετάνιωσε ξαφνικά. Πλησίασε τη δούκισσα, την κύτταξε στα μάτια και ρώτησε:

— Πες μου ειλικρινώς, ώραίε μου καπετάνιε, είσαι βέβαιος για τον εαυτό σου; Θα με λυπούσε πολύ αν πάθαινε τίποτε, έτσι ώραίος και νέος που είσαι...

Ο Χαμίτ - Ελεωνόρα δεν φοβάται κανένα, απήντησε περήφανα ή δούκισσα. Κάλεσε τον καπετάνιο σου, όποτε θέλεις.

Η Χαράτζα χτύπησε με το άσημνο σφυράκι το μουρτζίνο δίσκο που κρεμόταν σε μια κονσόλα. Και διάταξε το σκλάβο που έτρεξε άμέσως:

— Πες στον καπετάν - Μετιούμπ ότι θέλω να του μιλήσω.

Η μονομαχία

— Έπειτα από λίγο, μπήκε ο Τούρκος καπετάνιος — ο ίδιος που είχε οδηγήσει στους βάτους τη δούκισσα και την ακολουθεί.

— Με ζήτησες, αρχόντισσα; ρώτησε.

— Ναί, σε χρειάζομαι, απάντησε ή Χαράτζα.

— Άναψε δεύτερο τσιγάρο, ξαπλώθηκε σ' ένα τιβάνι και πρόσθεσε:

— Πεθαίνω από πληγή, Μετιούμπ!...

— Μ' όλη τη συντροφιά αυτού του νέου πολεμιστή; ρώτησε ο Τούρκος με κάποια ειρωνία. Τι μπορώ να κάμω για να σε διασκεδάσω; Θέλεις να ετοιμάσω μια θαλασσίνη εκδρομή;

— Όχι.

— Θέλεις να βάλω να χορέψουν οι σκλάβοί σου;

— Δεν μ' ευχαριστούν πια αυτά τα πράγματα.

— Θέλεις να βάλω να πετσοκοπούν οι Ίνδοι παλαιστές;

— Ίσως... άργότερα όμως.

— Διάταξε λοιπόν.

— Θέλω να βεβαιωθώ πως είσαι πάντα το καλλίτερο σπαθί του Ίσλαμ.

— Θαπρεπε γι' αυτό να μονομαχήσω με το Λέοντα της Δαμασκού, που λένε

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

πως είναι περίφημος ξιφομάχος. Θέλεις να του παραγγείλω ναρθή;

— Είναι τόσο μακριά! Δεν θαρθάν!

— Μα τί να κάνω λοιπόν; Να μονομαχήσω με τους τοίχους; Είμαι πρόθυμος, αν αυτό πρόκειται να σε διασκεδάσει. Θα σπάσω καμιά εικοσαριά σπαθιά, απ' τα καλλίτερα...

— Είπ' εδώ κάποιος που θέλει να μετρηθώ μαζί σου, Μετιούμπ, απάντησε ή Χαράτζα.

— Ποιος;... ρώτησε ο Τούρκος, κυττάζοντας γύρω του με κατάπληξη.

Η Χαράτζα τούδειξε τη δούκισσα, που στεκόταν όρθια, ακουμπώντας στο τραπέζι, τελείως ήσυχη, σαν να μην ενδιαφερόταν για ό,τι συνέβαινε. Ο Μετιούμπ έκαμε μια χειρονομία θυμού.

— Θέλεις να χτυπηθώ μ' αυτό το παιδί; διαμαρτυρήθηκε.

— Εγώ είμαι παιδί; φώναξε ειρωνικά ή δούκισσα. Ξεχνάς λοιπόν, καπετάνιε, πως είμαι γυιός του πασά της Μεδίνας;

— Ίσως νάχης δίκιο, εφέντη. Ωστόσο, βρίσκω πως θα μπορούσε ή κυρία μου να διαλέξει ένα πιο γερό αντίπαλο μου.

— Δεν με ξέρεις ακόμη, καπετάνιε...

Ο Τούρκος γύρισε στη Χαράτζα, που εξακολουθούσε να καπνίζει κυτάζοντας με ζωηρό ενδιαφέρον πότε τον ένα και πότε τον άλλον.

— Θέλεις λοιπόν το θάνατό του; τη ρώτησε. Πρόσεξε, αρχόντισσα! Είναι σπουδαία προσωπικότητα. Μπορεί νάχης έπειτα μελετήσει με το Μουσταφά...

— Δεν ζήτησα τη συμβουλή σου, Μετιούμπ, απάντησε ή ανεψιά του ναυάρχου.

Κάνε ό,τι σε διατάξω, δίχως αντίρρηση!

— Θα σκοτώσω με την πρώτη σπαθιά τον εφέντη!

— Θα δούμε... Έσύ, νέε μου καπετάνιε, διάλεξε το όπλο που προτιμάς.

— Ενώ ή δούκισσα πλησίαζε σε μια απ' τις τέσσερες πανοπλίες, ή Χαράτζα κάλεσε κοντά της το Μεντιούμπ με μια επιτακτική χειρονομία.

— Τι θέλεις, κυρία; ρώτησε ο Τούρκος, που φαινόταν λίγο θυμμένος.

— Πρόσεξε! του είπε σιγανά ή Χαράτζα. Θέλω μόνο να τον γρατζουνίσω λίγο, τόσο που να βγάλει μια σταλαγματιά αίμα! Άν τον σκοτώσης, θα το πληρώσης με τη ζωή σου!

Ο Μετιούμπ έσκυψε το κεφάλι του υποτακτικά και παραμέρισε το τραπέζι για νάχη περισσότερο χώρο.

Η δούκισσα είχε διαλέξει στο μεταξύ δυο μακρεια Ιταλικά σπαθιά, με γερή λαβή, και λύγισε τις λωφες τους για να τις δοκιμάσει. Δεν φαινόταν καθόλου σνήσυχη. Άπεναντίας, χαμογελούσε, ψιθυρίζοντας:

— Ίσως αυτό να βοηθήσει στην άπλευ- θέρωσι του Λά Ουσιέρ... Δεν μπορεί ποτέ να ξέρουν οι Τούρκοι τη μυστική σπαθιά της ναπολιτανικής σχολής που μου δίδαξε ο πατέρας μου.

— Όταν ξαναγύρισε στο κέντρον του δωματίου, ο Τούρκος — που δεν την είχε χάσει καθόλου απ' τα μάτια του — είχε πάρει κι' αυτός ένα ίδιο σπαθί, μοιλονότι θα προτιμούσε το γιγαντιαίο.

— Απορώ, εφέντη, είπε, πως έσύ, ένας Άραβ, ξέρεις να μεταχειρίζεσαι τα όπλα των Χριστιανών.

— Άπλούστατα, είχα για δάσκαλό μου ένα Χριστιανό έξωμότη. Οί ξιφομάχοι μπορούν να δείξουν καλλίτερα την ικανότητά τους μ' αυτά τα σπαθιά, παρά με τα κυρτά γιγαντιαία... Κι' άλλωστε, ένας άγιος καπετάνιος πρέπει να ξέρη να χρησιμοποιή ή ακόμα και τα όπλα των έχθρών του.

— Σωστά μιλάς, εφέντη, είπε ή Χαράτζα ανάβοντας το τρίτο τσιγάρο της.

Η δούκισσα της απάντησε μ' ένα ελαφρό χαμόγελο.

— Είσαι έτοιμος, Μετιούμπ; ρώτησε ή Χαράτζα.

— Ναί, απάντησε ο Τούρκος δοκιμάζοντας την εύλυγισία του σπαθιού του. Αυτό το όπλο διψάει για αίμα... Όταν θέλεις, αρχίζουμε, εφέντη!

Η δούκισσα στάθηκε στη μέση του δωματίου κι' είπε με φωνή λίγο σαρκαστική:

— Μα και το δικό μου σπαθί παραπονιέται γιατί έμεινε τόσον καιρό άργό!

— Θέλεις μερικές σταλαγματιές απ' το

αίμα μου; ρώτησε ειρωνικά ο Τούρκος.

— Ίσως...

— Ελπίζω να μην πραγματοποιηθή ή επιθυμία του, τουλάχιστον αυτή τη φορά! Είσαι έτοιμος, εφέντη;

— Άντι ν' απαντήσω, ή δούκισσα χαιρέτησε με το σπαθί της και πήρε θέσι άντικρυ στον αντίπαλό της, έτσι που δεν προφυλαγόταν πολύ.

— Μπα! είπε ο Τούρκος. Φαίνεται πως έχεις μεγάλη εμπιστοσύνη στην ικανότητά σου... Εγώ δεν θαμένα ποτέ τόσο ξεσκεπαστος απέναντι σ' έναν αντίπαλο που δεν βάερα την αξία του... Φυλάξου, εφέντη!

— Μην ανησυχείς για μένα, απάντησε ή δούκισσα.

— Άρπα την λοιπόν!... φώναξε ο Τούρκος, ενώ συγχρόνως επιχειρούσε μια κεραυνόβολο επίθεσι.

Μα ή δούκισσα, χωρίς να όπισθοχωρήσει ούτε ένα βήμα, απέφυγε τη σπαθιά του κι' έπειτα τρύπησε με τη μύτη του όπλου της τη μεταξωτή καζάκα του Τούρκου, στο ύψος της καρδιάς, χωρίς όμως ή αιχμή να εισχωρήσει στις σάρκες.

Ο Μετιούμπ έδγαλε μια φωνή εκπλήξεως.

— Μα τον Προφήτη! φώναξε. Καλά τα καταφέρνει, αυτό το παιδί!...

Το ίδιο έκπληκτη κι' ή Χαράτζα για την αξιοθαύμαστη εκείνη σπαθιά, είχε σηκωθεί απότομα, πετώντας χάρμ το τσιγάρο της.

— Μου φαίνεται πως βρήκες το μαστορή σου, Μετιούμπ! είπε. Δεν είναι τόσο παιδί ο αντίπαλός σου, όπως έλεγες...

— Θα τον σκοτώσω σε λίγο! μουγκρίσε ο Τούρκος ανάμεσα στα δόντια του.

— Άν μέ...

Τον διέκοψε μια απειλητική ματιά της Χαράτζα.

— Μην ξεχνάς!... του είπε ή ανεψιά του πασά. Εμπρός, ώραίε μου καπετάνιε! Άξίζεις, βλέπω, όσο κι' ο περίφημος Λέων της Δαμασκού...

Η δούκισσα έμεινε μια στιγμή ακίνητη, κι' έπειτα επέτεθη με τόση όρμη, ώστε ανάγκασε τον αντίπαλό της να κάμει ένα πηδήμα προς τα πίσω.

— Μπράβο, εφέντη! φώναξε ή Χαράτζα, με ματία λαμπερά. Κουράγιο!...

Μα ο Μετιούμπ δεν ήταν άνθρωπος που να υποχωρή τόσο εύκολα. Έπανελαβε κι' αυτές την επίθεση, σαν θηρίο.

Επί δυο ή τρία λεπτά, οι δυο ξιφομάχοι άντηλλάσσσαν άριστοτεχνικές σπαθίες — γιατί κι' ο Τούρκος ήταν αληθινά ικανώτατος στο σπαθί. Έπειτα ή δούκισσα πήδησε προς τα πίσω.

— Ά, κουράστηκε επιτέλους! φώναξε ο Τούρκος, κι' ώρμησε άπάνω της, μ' ένα άγριο ούρλιασμα.

Η Χαράτζα χλώμιασε κι' ήταν έτοιμη να φωνάξη στον Τούρκο να σταματήσει. Μα, την ίδια στιγμή, είδε τη δούκισσα να σκύβη απότομα. Η λαμα του σπαθιού της έλαμψε κάτω απ' το στήθος του αντιπαλού της.

— Να κάτι που δεν ξέρεις! του φώναξε.

Ο Μετιούμπ έδγαλε ένα ξεφωνητό πό- νου. Η αιχμή του όπλου είχε χωθή στο στήθος του, μα όχι βαθειά, γιατί ή δούκισσα δεν είχε χτυπήσει με πολλή όρμη.

— Χτυπήθηκες, Μετιούμπ! φώναξε ή Χαράτζα. Βλέπεις τώρα τί αξίζει ο ώ- ραίος καπετάνιος;

Ο Τούρκος ήταν έτοιμος να επιτεθή και πάλι, για να πάρη τη «ρεβάνς», αλλά ή δούκισσα άνασηκώθηκε άμέσως και, μ' ένα χτύπημα, του πέταξε απ' το νερό το σπαθί.

— Ζήτησε χάρη! του φώναξε, άκουμπώντας στο λαιμό του την αιχμή του δικού της όπλου.

— Όχι. Σκότωσέ με καλλίτερα! πρόφε- ρε λαχανιασμένα ο Μετιούμπ.

— Σκότωσέ τον, εφέντη! είπε κι' ή Χαράτζα. Η ζωή του σου ανήκει.

Μα ή δούκισσα, άντι να προχωρήσει, έκαμε δυο βήματα πίσω, πέταξε κάτω το σπαθί της και είπε:

— Όχι. Ο Χαμίτ - Ελεωνόρα δεν συνη- θίζει ν' αποπειρευθή τους ήττημένους!

— Η πληγή μου δεν είναι σοβαρή, εφέν- τη, είπε ο Τούρκος. Άν θέλεις, μπορούμε να συνεχίσουμε...

— Δεν το θέλω εγώ. επένεδη ή Χαράτ- ζα. Άρκει ως εδώ.

Κύτταξε έπειτα βαθειά στα μάτια τη σουκίσας και μουμούρισε:

— Είσαι ώμορφος, δυνατός και μεγα- λόφυχος. Άξίζεις πιο πολύ κι' απ' το Λέοντα της Δαμασκού!

Πλησίασε ύστερα τους δυο άντιπάλους, που στέκονταν ακόμη ο ένας άντικρυ στον άλλον, έδειξε την πόρτα στο Μετιούμπ και του είπε ξερά:

— Φύγε!

— Σκότωσέ με, κυρία! τραύλισε εκεί- νος.

— Είσαι πάντα παλληκάρι, του είπε ή Χαράτζα με φωνή λίγο μαλακώτερη. Μας είναι πολύτιμοι οι άνθρωποι σαν και σένα.

Ο Τούρκος έσκυψε το κεφάλι του και βγήκε απ' το δωμάτιο, σφίγγοντας με το ένα χέρι την πληγή του, για να σταματή- ση το αίμα. Όταν έφτασε στο κατώφλι κι' άνασηκωσε τη βαρεία κουρτίνα της πόρτας, γύρισε κι' είπε στη δούκισσα που τον κύτταζε:

— Ελπίζω, εφέντη, να μου επιτρέψης να μετρηθώ πάλι μαζί σου, όταν για- τρευτώ.

— Όταν θελήσης, απάντησε ψυχρά ή νέα γυναίκα.

Η Χαράτζα έμεινε για λίγο σκεπτική. Έπειτα είπε στη δούκισσα:

— Με διασκεδάσες αρκετά. Τώρα είναι ή σειρά μου... Άς κατεβούμε στην αυλή. Μας περιμένουν οι Ίνδοι παλαιστές μου.

— Έχεις και Ίνδους σκλάβους;

— Μου τους έδωσε ο θεός μου για να περνάω λίγο την ώρα μου σ' αυτό το μο- ναχικό πύργο.

Κατέβηκαν τη σκάλα κι' έφτασαν στην άπέραντη αυλή, όπου είχαν στηθή δυο πρόχειρες εξέδρες. Πάνω σ' αυτές είχαν πάρει κι' όλες θέσι οι συντροφοί της δου- κίσσης και μερικοί αξιωματικοί της φρου- ράς του πύργου, ενώ όλόγυρα είχαν μα- ζευτεί πολλοί σκλάβοι, άνυπομώντας να παρακολουθήσουν το άσυνήριστο θέαμα.

Στη μέση της αυλής, οι πλάκες ήσαν σκεπασμένες με άμμο. Στο μέρος εκείνο στέκονταν δυο άντρες ψηλοί, με ήράκλειο κορμί, με δέρμα μελαφό και με ζυριμέ- νο κεφάλι. Φορούσαν μόνον ένα κοντό παν- τελονάκι από άσπρο μεταξωτό και περι- μέναν, ακίνητοι ο ένας άντικρυ στον άλ- λον, με περήφανη στάσι.

Κρατούσαν σφιχτά στο δεξί τους χέρι δυο παράξενα άντικείμενα, που χωρούσαν μέσα στη φούχτα τους κι' ήσαν εφωδια- σμένα με μικρές μυτερές αιχμές.

Η Χαράτζα ώδηγησε τη δούκισσα σε δυο άνετες πολυθρόνες, τοποθετημένες πα-

νω σ' ένα θαυμάσιο περσικό χαλί. Την έ- βαλε να καθήσει. Έπειτα έδγαλε από ένα μικρό σακκουλάκι ένα μαργαριταρένιο κολ- λιε μεγάλης αξίας, το πέταξε μπροστά της και δήλωσε:

— Αυτό θάνε ή άμοιδή του νικητού!

Οί δυο παλαιστές κύτταξαν με ματία λαμπερά το κόσμημα, που αποτελούσε γι' αυτούς μια μικρή περιουσία.

— Πώς θα χτυπηθούν άντρί οί άνθρω- ποι; ρώτησε με άπορία ή δούκισσα.

— Δεν βλέπεις αυτό που κρατούν; Είναι το «νουκι - κακούστι» των Ίνδων πα- λαιστών, όπλο τρομερό που ξεσχίζει τρο- μερά τις σάρκες, και σκοτώνει συχνά.

— Θα τους άφίσης να πετσοκοτούν μ' αυτό;

— Τους τρέφω και τους πληρώνω άκρι- δώς για να με διασκεδάσουν απάντησε ή Χαράτζα.

— Μα μου φαίνεται πολύ σκληρό...

— Άν ανεψιά μου πασα άνασηκωσε τους ώμους της κι' απάντησε:

— Είνε άπιστοι κι' αυτοί. Γιατί να τους λυπηθώ;

— Έπειτα, δίχως να περιμένη περισσό- τερο, χτύπησε τα χέρια της, ενώ οι θεα- ται σταματούσαν τις κουβέντες τους.

Με το σύνθημα αυτό, οί Ίνδοι προχώρη- σαν ο ένας προς τον άλλον, δγάζοντας μια άγρια και διαπεραστική φωνή — την πο- λεμική κραυγή τους.

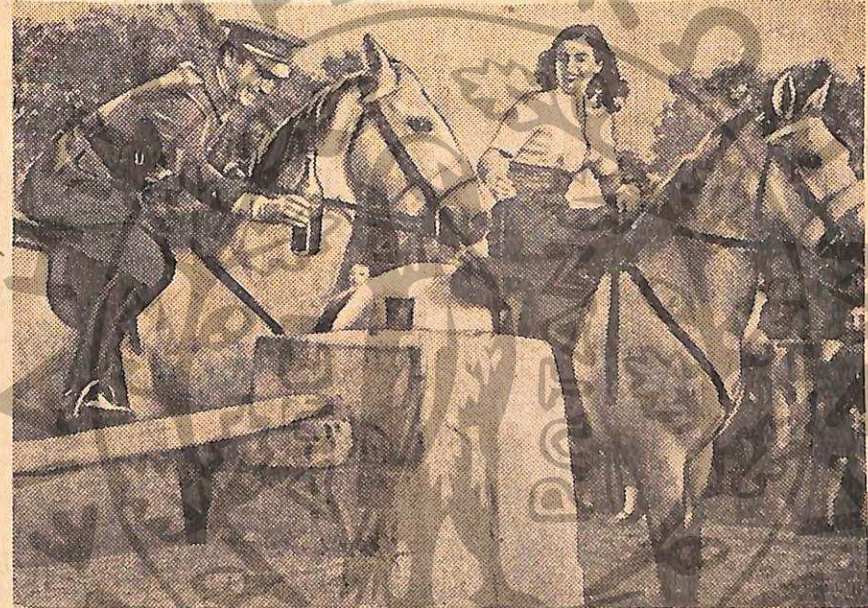
Η Χαράτζα είχε σκύψει προς τα έμ- πρός, για να μη χάσει τίποτε από το αί- ματηρό εκείνο θέαμα. Το πρόσωπό της — χε γίνει ξαφνικά κατακόκκινο, τα μάτια της έλαμπαν και τα ρουθούνια της τρεμού- λιαζαν, σαν της τίγρεως όταν όσφραίνε- ται το αίμα των θυμάτων της.

Η δούκισσα που την κύτταζε, σάστισε απ' τη σκληρή έκφρασι που είχε πάρει ή φυσιογνωμία της.

«Είνε λοιπόν δαίμονας αυτή ή γυναίκα, διερωτήθηκε. Δεν θα μπορέσω ποτέ να γνωρίσω την ψυχή της;».

Αφού έδγαλαν εκείνη τη φωνή, οί δυο Ίνδοι είχαν άπομακρυνθή τρία βήματα, για ν' άναμεινθούν με τα μάτια. Έπειτα χύμησαν ο ένας πάνω στον άλλον, σκεπά- ζοντας το στήθος τους με το άριστερό τους χέρι, ώστε να προφυλάιν την καρδιά τους απ' τις τρομερές σιδερένιες αιχμές.

Τόκαναν όμως μόνο για να δείξουν ήν ευκίνησία τους και να μετρήσουν τις δυ- ναμεις τους. Έπειτα άπομακρυνθήκαν για δεύτερη φορά τέσσερα βήματα, έκαμαν με- ρικά πηδήματα για ν' αποκτήσουν τα μέ- λη τους την ελαστικότητά τους, ώρμησαν

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΦΡΑΝΚΟ ΚΑΙ Ο ΜΗΝΙΣΤΗΡ ΤΗΣ

Η κόρη του Ίσπανού δικτάτορος Καρμενιστο Φράνκο, άρραβωνιάστηκε με τον γιατρό δόν Κρίστομπαλ Μαρτινέζ - ο - Μπαρντιού, μαρκήσιον ντε Βιλλοβέρντ. Η φωτογραφία μας πα- ρουσιάζει το ευτυχισμένο ζευγάρι ύστερα από μια παρτίδα πόλο, που δόθηκε την ήμερα των άρραβόνων, στα κτήματα των άνακτόρων του Πάρντυ, τόπου διαμονής του Κασουτίλιο και της οικογενείας του. Ο υψηλός μνηστήρ κρατάει στο χέρι ένα μπουκαλί νερό, που — σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο — γερμιά επιτρέπει σε μια πηγή και που πρέπει να το πιη μαζί με τη μνη- στή του, χωρίς να χρησιμοποιήσουν ποτήρι.

καί πάλι ο ένας πάνω στον άλλο κι' άρχισαν μία τρομερή πάλη.

Η Χαράτζα τους ένεβάρρυνε, φωνάζοντας τους :

— Μπράβο!... Έτσι!... Χτύπα πάλι!... Καθένας τους φρόντιζε ν' άποφύγη τις σιδερένιες αιχμές, πηδώντας δεξιά κι' αριστερά, σκύβοντας έμπρός και πίσω, λυγίζοντας άπότομα το σώμα τους, μ' εύκλινση άκροβάτου...

Οι θεαταί παρακολουθούσαν προσεκτικά τις άστραπιαίες κινήσεις των παλαιών, συγκρατώντας άκόμα και την άναπνοή τους. Ός κι' η δούκισσα ένδιαφερόταν, δίχως να το θέλη, γιά την παράξη αυτή μονομαχία, που δεν είχε ξαναδθ όμοια της.

Έπί ένα τέταρτο της ώρας, οι δυο 'Ινδοί έμεναν έπιφυλακτικοί. Έπειτα άρχισαν ν' άνταλλάσσουν μανιασμένα χτυπήματα.

Πριν περάσουν πέντε δευτερόλεπτα, ο ένας τους σωριάστηκε χάμω βαρεαί. Το όπλο του αντίπαλου του τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Οι αιχμές είχαν εισχωρήσει στον έγκέφαλο και τον είχαν σκοτώσει.

Ο νικητής πάτησε με το ένα πόδι του στο πτώμα, δγάζοντας γιά δεύτερη φορά την πολεμική κραυγή του. Δεν είχε μείνει ώστόσο κι' αυτός άθικτος άπ' την τρομερή εκείνη πάλη. Το δέρμα του μετώπου του κρεμόταν σε λουρίδες. Το άριστερό του μπράτσο ήταν γεμάτο αίματα, κι' είχε μία φαρδεια πληγή στο στήθος.

— Πάρε το μαργαριταρένιο κολλίε, του είπε η Χαράτζα. Το κέρδισες με την άξία σου σαν παλληκάρι.

Ο 'Ινδός χαμογέλασε παγωμένα, σήκωσε άπό κάτω το κόσμημα, έρριξε μία τελευταία ματιά στον άνθρωπο που είχε σκοτώσει δίχως νάχη καθόλου μίσος έναντίον του, κι' έπειτα άποκαρύνθηκε με άργα δήματα, άφίονοντας πίσω του μία γραμμή αίματος.

— Διασκεδάσεις καλά, έφέντη; ρώτησε η Χαράτζα, γυρίζοντας στη δούκισσα. Έκείνη έμεινε άμίλητη μερικές στιγμές, κι' έπειτα άπάντησε, κουνώντας το κεφάλι της :

— Προτιμώ τον πόλεμο. Έκεί τουλάχιστον άλληλοσκοτώνονται άνθρωποι διαφορετικής φυλής και θρησκείας, άγνωστοι μεταξύ τους.

Οι δυο γυναίκες ξαναένθηκαν έπειτα τη μεγάλη σκάλα, ως τις άπέραντες ταραχές που άπλώνονταν πίσω άπ' τις επάλξεις του πύργου. Η Χαράτζα μπήκε σ' ένα πυργίσκο, λέγοντας στη δούκισσα νά την ακολουθήση.

— Άπό κεί ψηλά, πρόσθεσε, θα άπολαύσουμε ένα υπέροχο πανόραμα, και συγχρόνως θα μπορέσουμε νά μιλήσουμε δίχως φόβο μη μάς άκούσουν.

Ανέθηκαν μία στενή σκαλίτσα, άπ' όπου δεν μπορούσαν νά περάσουν δυο άνθρωποι συγχρόνως, και βγήκαν σ' ένα ψηλότερο δώμα, όπου ήσαν στημένα δυο κανόνια με την άνάγλυψη εικόνα του Λέοντα του Αγίου Μάρκου.

— Άπό δώ, έφέντη, είπε η Χαράτζα, βλέπουμε όλη την έξοχή και τη θάλασσα. Άπ' τους πύργους του χαρεμιού του σουλτάνου, η θέα δεν είναι τόσο άπλωμένη...

Η ιστορία της Χαράτζα

Πραγματικά, ήταν υπέροχο το θέαμα που αντίκρουσε η δούκισσα. Προς τη δύση, η Μεσόγειος, λεία σαν καθρέφτης, με λίγες μόνο κηλίδες έδώ κι' εκεί, πούμοιαζαν σαν χρυσές μεγάλες πεταλούδες. Προς το βορρά και το νότο, οι άπόκρημες και γραφικές άκτές του νησιού, με τά μικρά του άκρωτήρια, με όρμίσκους όμοιους με τά περίφημα νορβηγικά φινδρ και με μακρείες σειρές σκοπέλους. Προς την άνατολή, ο κάμπος της Κύπρου, καταπράσινος, ως τις ψηλές όρσειρες που ξεχώριζαν στον όρίζοντα, μπροστά στον όλοκάθαρο ούρανό.

Σ' ένα άπ' τους μικρούς όρμους, η δούκισσα είδε το πλοίο της και το τουρκικό τρεχαντήρι, άραγμένα το ένα κοντά στ' άλλο. Μα κι' η Χαράτζα πρόσεξε άμέσως τά δυο καράβια.

— Δικό σου είν' αυτό το πλοίο, έφέντη; ρώτησε τη δούκισσα.

— Ναί, άρχόντισσα.
— Θέλω νά με λες Χαράτζα.
— Ναί, Χαράτζα.

— Πόσο όμορφο είναι τ' όνομά μου στ' αχίλη σου! είπε η Τουρκάλα, περνώντας το χέρι της πάνω άπ' το μέτωπό της, σαν νάθελε νά κρύψη κάποια άδιόρατη ρυτίδα που τ' αλλάκωνε.

Κύτταξε μερικές στιγμές τη δούκισσα κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Βιάζεσαι νά φύγης;
— Θάθελα νά όδηγήσω γρήγορα τον ύποκόμητα Λά Ουσίερ στο Λέοντα της Δαμασκού. Ο Μουσταφάς μπορεί νά θυμώση, αν άόγησω.

— Ά, ναί! Ήρθες γι' αυτό το Χριστιανό... Το ξεχούσα... Κι' αν τον έστελνα με τη συνοδεία του Μετιούμπ; Το ίδιο δεν θάναί;

— Ξέρεις, Χαράτζα, ότι ο Μουσταφάς θέλει νά τον ύπακούει. "Αν δεν του πάω έγώ ο ίδιος τον ύποκόμητα, μπορεί νά πέσω στη δυσμένειά του.

— Μα τί άνάγκη έχεις, έσύ, ο γυιός ένός πασά;

— Ο πατέρας μου με διάταξε νά ύπακούω το μεγάλο Βεζύρη, που με πήρε στην προστασία του.

Η Χαράτζα άκούμπησε στο πεζούλι, με το όραίο κεφάλι της άνάμεσα στ' άχρία της, κι' έμεινε πολλή ώρα άμίλητη, με τά μάτια καρφωμένα στη γαλανή έκταση της Μεσογείου. Η δούκισσα σάπαινε κι' αυτή, προσπαθώντας νά μαντέψη τις σκέψεις που βασάνιζαν την παράξενη εκείνη γυναίκα.

Ξαφνικά, η Χαράτζα άνασκήρτησε και γύρισε άπότομα προς τη δούκισσα. Τά μάτια της πετούσαν φωτίες και το μέτωπό της αλλοκωνόταν άπό μία βαθεία ρυτίδα.

— Θα φοδόσουν, Χαμίτ, νά μετρηθής με το Λέοντα της Δαμασκού; τη ρώτησε με άγριο τόνο, που άποτελούσε προμήνυμα θυμού.

— Τί έννοεις, Χαράτζα; ρώτησε η δούκισσα, έκπληκτη.

— Άπάντησε στην έρώτησί μου, Χαμίτ! Θάσουν ίκανός νά τά βγάλεις πέρα σε μία μονομαχία με το Λέοντα της Δαμασκού;

— Το έλπίζω.
— Είναι στενός σου φίλος;
— Ναί, Χαράτζα.

— Τί μ' αυτό; πρόσφερε η Τουρκάλα, με τά δόντια σφιγμένα. Άκόμα κι' οι πιο στερές φίλεις σπάζουν συχνά! Δεν θάταν η πρώτη φορά που θάθελε κανείς δυο συμπολεμιστές νά γίνονται γιά ένα τίποτε θανάσιμοι έχθροί...

— Δεν σε καταλαβαίνω, Χαράτζα... έπε η δούκισσα, άπορώντας γιά την ξαφνική εκείνη έξαψή της.

— Θα με καταλάβης καλλίτερα άπόψε, μετά το φαγητό, ώραιε μου καπετάνιε. Άπ' αυτό θα έξαρτηθώ το νά σου παραδώσω το Χριστιανό... Άλλοιώς, άς έρθη ο Μουσταφάς, αν τολμά, νά μου πάρη διά της βίας τους αιχμαλώτους που έχει πιάσει ο βέιος μου!... Πιστεύω ότι ο ναύαρχος άξίζει όσο κι' ο μέγας Βεζύρης, κι' ο στόλος περισσότερο άπ' το στρατό!... Άς δοκιμάση!

Η Χαράτζα είχε σταυρωμένα τά χέρια στο στήθος, και τά μάτια της πετούσαν σπίθες θυμού.

— Άς δοκιμάση! ξανάπε με σφιγμένα δόντια.

— Έπειτα άλλαξε άπότομα τόνο, ξανάγινε φαιδρή και χαμογελαστή και πρόσθεσε :

— Έλα, ώραιε μου καπετάνιε! Θα συνεισώσουμε την κουβέντα μας μετά το φαγητό. Οι τρικυμίες της ψυχής μου μοιάζουν μ' εκείνες που συνταράζουν τη Μεσόγειο: είναι σύντομες άλλα τρομερές. Άς κάνουμε τώρα ένα γύρο στις ταραχές. Θα σου δείξω το μέρος άπ' όπου σκαρφώλασαν σ' αυτό το δράχο οι ναύτες του θείου μου.

Κάθε ίχνος θυμού είχε χαθθ άπ' το πρόσωπό της. Τά μάτια της, ώραια όσο και της δούκισσας, είχαν χάσει την απειλητική τους λάμψη. Το μέτωπό της είχε γαληνέψει, σαν νάχε διώξει ένα φύσημα άνεμου το σύννεφο που το σκίαζε.

— Έρριξε μία τελευταία ματιά στη θάλασσα, που άκτινοβολούσε κάτω άπ' το φώς του ήλιου. Έπειτα κατέβηκε τη στενή σκάλα του πυργίσκου και δρέθηκε πάλι στις ταραχές.

Πολυάριθμα κανόνια, γενεσιάνικα ως έπί το πλείστον, είχαν στραμμένα τά μαύρα στόμιά τους προς τη θάλασσα ή προς την πεδιάδα. Δίπλα στις επάλξεις, ύψωνονταν πυραμίδες άπό σιδερένιες και πέτρινες μπάλες.

Η Χαράτζα έκαμε ένα γύρο, μαζί με τη δούκισσα, και σταμάτησε μπροστά σ' έναν άλλο πυργίσκο, τετράγωνο, που φαινόταν σαν νάχε σκιστή άπό πάνω ως κάτω άπ' τη φοβερή γροθιά ένός Τίτανος.

— Άπό δώ μπήκαν στο φρούριο οι ναυτικοί του θείου μου, είπε. Βρισκόμουν τότε κι' έγώ πάνω στη γαλέρα του, κι' έτσι μπόρεσα νά παρακολουθήσω όλες τις φάσεις της άγριας μάχης.

— Ά, ήσουν και σύ, Χαράτζα;...

— Η άνηψιά του πασά δεν μπορούσε ποτέ νά μένη άπρακτη μέσα στους τέσσερες τοίχους ένός χαρεμιού... Έγώ κυ-

ζερνούσα τη γαλέρα.

— Έσύ...
— Σού φαίνεται παράξενο;
— Ξέρεις λοιπόν νά διευδυνής ένα καράβι;

— Σαν τον καλλίτερο καπετάνιο! Έγώ κάμει τόσα ταξείδια στη Μεσόγειο, έχω πολεμήσει δίπλα στους ναύτες μου... Πρέπει νά ξέρης ότι ο πατέρας μου, ήταν κουρσάρος στην Έρυθρά Θάλασσα. Ίσως νά τον έχης άκούσει...

— Πώς λεγόταν;

— Ραμούμπ.

— Ναί, μου φαίνεται πως έχω άκούσει αυτό τ' όνομα.

— Βρήκε θάνατο τραγικό.

— Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτό, Χαράτζα.

— Θα σου τά διηγηθώ όλα άπόψε...

Έτσι δεν κάνουν οι Άραβες;

— Πραγματικά, περνούν νυχτες ολόκληρες άκούγοντας νά μιλούν οι γέροι της φυλής τους, άπάντησε η δούκισσα.

Συνέχισαν κάμποσο άκούη τον περίπατό τους στις ταραχές. Έπειτα, όταν ο ήλιος είχε πιά χαθθ στον όρίζοντα, ξανακατέβηκαν στην τραπεζαρία, φωτισμένη άπό τέσσερες, κρυστάλλινους πολυελάιους.

Το τραπέζι ήταν στρωμένο κι' όλος. Μεγάλα μπουκιά σκόρπιζαν το μεθυστικό τους άρωμα.

— Όπως και το πρωί, και τώρα δεν κάθισε κανείς άλλος σ' αυτό το τραπέζι. Η άγέρωχη άνεψιά του πασά δεν έπείτρεπε καμμία οικειότητα στους άξίωματικούς της.

Το δείπνο ήταν πλούσιο και συνοδευόταν άπό παλθό κρασί της Κύπρου, παρ' όλη την άυστηρή άπαγόρευση του Προφήτη...

— Άφού πίνει άπ' αυτό το κρασί ο σουλτάνος, ο άρχηγός των πιστών, μπορώ νά το γευτώ κι' έγώ! άπάντησε η Χαράτζα σε μία χειρονομία διαμαρτυρίας της δούκισσας, που ήθελε νά φανή έτσι πως ήταν ένας φανατικός Μουσουλμάνος. Πρέπει νάχε πολύ κακό γούστο ο Προφήτης, γιά ν' άρκηται μόνο σε γάλα καμήλας, άραιωμένο με νερό.

Κι' άρχισε νά ρουφή η δυνατό κρασί, άδιαφορώντας τελείως γιά το Μωάμεθ και γιά τις έντολές του... Φαινόταν πως έανάληφθε έτσι ένα γεχνιτό κέφι, γιαντί μόλις άδειάζε το ποτήρι της το ξαναγέμιζε άμέσως, ύποχρεώνοντας και τον ώραιό καπετάνιο νά κάνει το ίδιο.

— Ο Προφήτης δεν έχει καιρό ν' άσχοληθώ με μάς! έλεγε γελώντας. Πίες, Χαράτζα, αυτό το θαυμάσιο κρασί, που άνάβει φωτιά στις φλέδες...

Όστόσο, όταν τελείωσε το δείπνο κι' άναψε ένα τσιγάρο, μετά τον καφέ, η Χαράτζα σοβαρεύτηκε ξαφνικά. Σηκώθηκε βασάνιζαν σπουδαίες σκέψεις. Σηκώθηκε κι' άρχισε νά πηγαίνεόρχεται, μέσα στη σάλλα, σταματώντας κάπου - κάπου μπροστά στις πανοπλίες.

Η δούκισσα φοβήθηκε γιά μία στιγμή μήπως σχεδίαζε κάποια καινούργια αίματη πόλη μονομαχία, γιά νά διασκεδάση τη θύελλα της. Μα καθήσυχασε, βλέθοντάς την νά ξεπλώνεται σ' ένα ντιβάκι και νά την καλή μ' ένα νόημα νά καθήση κοντά της, σ' ένα μεταξωτό μαξιλάρι ριγμένο πάνω στο χαλί.

Μία άσημεία κασετίνα ύπήρχε δίπλα της, γεμάτη ζαχαρωτά ζυμωμένα με χασίς. Ο πατέρας μου ήταν ένας μεγάλος κουρσάρος... άρχισε. Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ νά παραβλήθθ μαζί του, ούτε στη σκληρότητα, ούτε στην παλληκαρία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Έοργοί

Είς τον έορτάζοντα άδελφόν μου Μπάμπη Παπακωνσταντινίπουλον Καθηγητήν Μαθηματικών του Γ. Γυμνασίου Άρρένων Θεσσαλονίκης εύχομαι χρόνια πολλά.

ΑΡΗΣ Π.

Έκδόσεις

Κυκλοφόρησε τό «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» του συγγραφούς Κώστα Μάναση με τά δημοφιλέστερα Ευρωπαϊκά και Έλληνικά λαϊκά τραγούδια, καλλιτεχνική πλούσια ύλη και ένα θαυμάσιο μουσικό κομμάτι.

★

Κυκλοφόρησε τό καινούργιο ταγκό των Κ. Κ. Φερμανόγλου - Μισογιάννη «Μη μ' άφήσης»

Καρναβάλια ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Προκλητική πολυτέλεια και τρελλά νλέντια

Το 1622 ένα βράδυ Άποκρηάς, ο κόμης ντε Νανσύ έδινε χορό μεταμφιεσμένων στο μέγαρό του της όδου Μπλάν με περιορισμένες προσκληθείς μεταξύ των εύγενών.

Ο χορός έδινε κι' έπαιρνε. Μεγάλη ευθυμία έπικρατούσε, όταν τά μεσάνυχτα έφτασαν τρία άμάξια με μασκαράδες που ζητούσαν, σώνει και καλά, νά μπουνε μέσα. Ο οικοδεσπότης άρνήθηκε ρητά την είσοδο στους άγνώστους. Τότε ο πιο ζωηρός άπό τους μεταμφιεσμένους διάταξε νά βάλουν φωτιά στο μέγαρο. Ο κόμης μόλις έμαθε τις άγριες διαθέσεις των ένοχλητικών μουσαφίρων του άναγκάστηκε νά τους δεχθί.

Η παρέα μπήκε τέλος μέσα, σκόρπισε μεγάλη ευθυμία, χόρεψε, πείραξε όλους τους καλεσμένους και το δημόσιωμα έφυγε χωρίς νά βγάλη τη μάσκα κανείς.

Την άλλη μέρα, παρ' όλίγο νά έρθη συγκοπή στον κόμητα, όταν έμαθε ότι αυτός που είχε διάταξει νά κάψουν το σπίτι του ήταν ο Βασιλέας Λουδοβίκος 14ος με τους Αύλικούς του!

Στά άνάκτορα του Βούκιγχαμ δίνονταν πάντα τις Άποκρες μεγαλοπρεπείς χοροί μεταμφιεσμένων, στους όποιους παρευρίσκετο όλη η άριστοκρατία του Λονδίνου.

Το 1842, η βασίλισσα Βικτωρία που μόλις είχε παντρευτή τον πρίγκιπα Άλβέρτο έδωσε ένα χορό μεταμφιεσμένων που άφησε έποχή.

Η ίδια είχε ντυθθ ώραια ως βασίλισσα Φιλίππα. Η φούστα της ήταν άπό Βελούδο κόκκινο με παρυφές άπό έρμινα. Ο μπουστός άπό Βελούδο μπλέ, με χρυσό γαλόνι, γεμάτο πολύτιμους λίθους. Άπό τους ώμους έπέφετε η ούρα του φορέματος, όλη άπό άσημι μεταξωτό, κεντημένο με μεγάλα κόκκινα τριαντάφυλλα, μ' ένα μπριγιάντι στη μέση καθενός. Η φορεσιά της βασίλισσας στοίχιζε 300.000 λίρες!

Ο σύζυγός της πρίγκηψ Άλβέρτος, είχε μεταμφιεσθθ σε βασιλέα Έδουάρδο τον 3ο. Ο μανδύας του ήταν έπίσης άπό κόκκινο Βελούδο και έρμινα, στολισμένος με 1.200 μαργαριτάρια. Το φόρεμά του άπό μετάξι χρυσάφι, που στοίχιζε 65 λίρες το μέτρο. Τά χρυσά γαλόνια ήσαν στολισμένα με ρουμπίνια και διαμάντια αξίας 140 χιλιάδων λίρών τω καιρό εκείνο!

Ο πλούτος κι' η πολυτέλεια των άμφιεσεων των άλλων εύγενών ήταν άνάλογοι. Γιά το χορό αυτόν έγινε θυελλώδης συζήτηση στη Γαλλική Βουλή. Πολλοί βουλευταί κατηγόρησαν τον πρέσβη της Γαλλίας

στο Λονδίνο γιαντί παρέστη σ' ένα χορό που η πολυτέλεια των έστεμμένων θυμίζει μία έποχή δυσάρεστη γιά τή Γαλλία.

Ευτυχώς όμως το πράγμα δεν είχε πιά δυσάρεστες συνέπειες, γιαντί έδόθη η έξήγησις ότι ο Γάλλος πρέσβης Σαιντ Ουλέρ είχε μεταμφιεσθθ ως... 'Ιωάννα ντ' Άρκ!

★

Στην ιστορία των χορών μεταμφιεσμένων την πρωτεύουσα θέσι έχει ο χορός που δόθηκε άπό τον δούκα και τη δούκισσα Ντεβονσάιρ το 1897, έπ' ευκαιρία του ιωθολαίου της βασιλίσσας Βικτωρίας.

Η πριγκίπισσα της Ουαλλίας είχε ντυθθ βασίλισσα Μαργκώ (Μαργαρίτα ντε Βαλουά) με άσπρο μεταξωτό κεντημένο με χρυσάφι και άσημι. Σε δεκάδες έκατομμυρίων λίρών ύπολογίζεται η αξία των μαργαριταριών, των μπριγιαντιών και των ρουμπινιών, που είχε στο μπουστό της.

Ο βασιλέας της Άγγλίας Έδουάρδος, φορούσε κοστούμι ίπποτου της Μάλτας άπό μαύρο Βελούδο κεντημένο με μαργαριτάρια, σαπφείρους κι' άμέθυστους.

Άλλά κι' όλοι οι άλλοι καλεσμένοι φορούσαν κοστούμια μεγάλης αξίας. Το δαίπνο που παρετέθη σε δώδεκα πελώρια τραπέζια, στολισμένα με μικρές πολύχρωμες λαμπίτσες και 100.000 τριαντάφυλλα ήταν τόση μεγαλοπρέπειας και πολυτέλειας ώστε στοίχιζε ένα στρογγυλό έκατομμύριο λίρες!...

Δεν πρέπει, όστόσο, νά ύποθεθθ ότι οι βασιλείς προτιμούσαν πάντοτε τις ιστορικές και πομπώδεις μεταμφιέσεις. Άπ' έναντίας γιά νά ξεκουραστούν άπ' το τυραννικό πρωτόκολλο και την έτικέτα έπαφελούντο της ευκαιρίας που τους έδινε η Άποκρηά γιά νά διασκεδάσουν κι' αυτοί σαν κοινοί θνητοί, φορώντας τά πιο κοινά κοστούμια.

Κι' έτσι Ινκόγνιτο άνακατεούντουσαν με το πλήθος στα διάφορα κέντρα διασκεδάσεων η ελαφρούσαν άγνώριστοι μέσα στα εύθυμα άστικά σαλόνια.

★

Άλλ' η μανία των έστεμμένων νά μεταμφιέζονται δεν ήταν κάτι που τους έπιανε μόνο τις Άπόκρες.

Όταν η Μαργαρίτα η βασίλισσα της Ιταλίας, πήγαινε νά περάση το καλοκαίρι της στη Βίλλα Σαβόια, εύρισκε μεγάλη ευχαρίστηση νά ντυνεται σαν χωρική και νά περιπλανάται άγνωστη μεταξύ άγνώστων στα περίχωρα.

Αυτό έγινε άφορμή νά παρακολουθθ άγρυπνα η Ιταλική Κυβέρνησις, μ' έμπιστά πρόσωπα, τη βασίλισσα στους μακρινούς έξοχικούς περιπάτους της γιά νά μη της συμβή τίποτε δυσάρεστο.

Η βασίλισσα όμως άντελήθη την όχληρή αυτή παρακολούθησι κι' άποφάσισε νά παίξη ένα παιγνίδι στους άνεπιθύμητους σωματοφύλακές της.

Ένα πρωί ντύθηκε μ' ένα άπλο ταγιέρ και βγήκε γιά το συνήθισμένο της περίπατο. Οι άνθρωποι που την παρακολουθούσαν, πιστοί στο καθήκον τους, έτέθησαν άμέσως σε κίνηση.

Έξαφνα την είδαν νά μπαίνει σ' ένα χωριάτικο σπιτάκι. Οι φύλακές της στάθηκαν τότε σε μικρή άπόσταση και με τά μάτια καρφωμένα στην πόρτα περίμεναν ύπομνητικά την έξοδο της.

Σε λίγο άπό το σπίτι βγήκε μία Βοσκοπούλα με φορδύ φόρεμα, ένα μαντήλι στο κεφάλι και... άρθυλες στα πόδια! Οι σωματοφύλακες δεν έδωσαν καμμία προσοχή κι' έξακολούθησαν το καρτέρη τους. Πέρασαν όμως τρείς ώρες και η βασίλισσα δεν φαινόταν. Άρχισαν ν' άνησυχούν σοβαρά και άφοι έκαναν έπί τόπου συμβούλιο, άποφάσισαν νά μπουν στο σπίτι γιά νά δούν τι συμβαίνει. Καθώς έμπαιναν ένας χείμαρρος γέλιων άπό τους άγαθούς χωρικούς ένοίκιους τους ύποδεχθηκε!

Η βασίλισσα ήταν άπό ώρες στο παλάτι της, μεταμφιεσμένη, ντυμένη δηλαδή σαν βοσκοπούλα!...

Σκιώα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμα ενσταντάνε

Στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης μαζί με τους άλλους επιβάτες έφτασαν μια απ' αυτές τις μέρες δυο άνθρωποι. Ο ένας καταχλωμός από φόβο κι' ο άλλος αρκετά ανήσυχος.

— Δεσποίνης, είπε ο δεύτερος ιδιαίτερα στην συνοδό, σάς παρακαλώ πολύ να προεξέτε τον κ. Τάδε. Δεν έχει μπη ποτέ σε αεροπλάνο και τρέμει το φυλόκαρδο του. "Αν τυχόν και

ζαλιστή, βοηθήστε τον. "Αν φοβηθή δώστε του κουράγιο.

Η δεσποίνης έρριξε μια λοφή ματιά στον καταχλωμό κύριο, που δεν είχε πάρει μέχρι τότε το βάπτισμα του αέρος και ύποσχεθηκε ότι θα τον περιποιήθη δεόντως.

— Ορίστε, κύριε, του είπε.

— Φεύγομε;
— Σέ λίγο.

Με χέρι τρεμάμενο ο πρωτόπτερος επιβάτης έκανε το σταυρό του και ανέθηκε. Σε λίγο το αεροπλάνο διέσχισε τον αέρα και λόγω της κακοκαιρίας άρπινε να ταλαντεύεται, να βουτά, να τσαντάζεται ολόκληρο, να γέρνει και να κάνει τέτοια απότομα σκαμπανεβάσματα, που όλοι οι επιβάτες είχαν τρομοκρατηθή.

Απαθέστατος, ωστόσο, ο πρωτόπτερος, κάπνιζε ήσυχος το τσιγαράκι του.

— Μήπως θέλετε τίποτε, κύριε;

— Όχι, δεσποίνης.

Το αεροπλάνο έμπαινε τώρα σε μια θέλλα. Έπεφτε απότομα, κλονιζόταν, ανέβαινε, κατέβαινε βίαια, σαν καρδουτσουφλό σε τρομερή φουρτούνα. Όλοι οι επιβάτες κατάχλωμοι έκαναν το σταυρό τους κι' άσπρισαν ν' αμφιβάλλουν αν θα έφταναν ποτέ στο τέρμα του ταξιδιού τους. Απαθέστατος, ωστόσο, ο πρωτόπτερος κάπνιζε ήσυχος το τσιγαράκι του.

— Μήπως επιθυμείτε τίποτε;

— Όχι, δεσποίνης, Μερσί.

— Μήπως ζαλιστήκατε; — Λιγάκι. Δεν είναι τίποτα όμως, μην ανησυχήτε. Θά περάση.

Κάποτε, τελοσπάντων, ύστερα από περιπετειώδη και πολύ επικίνδυνη πτήση — κατά την διάρκεια της οποίας η ψυχή όλων των επιβατών πήγε στην Κούλουρη — το αεροπλάνο προσγειώθηκε στο Έλληνικό. Ανέπνευσαν οι επιβάτες και βγήκαν καταστακισμένοι. Βγήκε και ο πρωτόπτερος, φρέσκος, ζωηρός, κεφάτος.

— Πρώτη φορά ταξιδεύατε, κύριε; τον ρώτησε η συνοδός.

— Μάλιστα, δεσποίνης. Γιατί;

— Γιατί μου είπε ο φίλος σας στην Θεσσαλονίκη ότι φοβόσαστε. Κι' όμως είδα ότι τα καταφέρατε μια χαρά, σ' ένα ταξίδι τόσο άσχημο.

Ο άνθρωπος εχλώμιασε. — Ήταν άσχημο το ταξίδι;

— Από τα χειρότερα.

— Δεν είναι πάντα έτσι τα αεροπορικά ταξίδια;

— Όχι, δά!

— Πώ, πώ! Κι' εγώ νόμιζα πως έτσι συμβαίνει πάντα και δεν ανησυχούσα καθόλου. "Ωστε σοδάρά; Κινυνεύαμε;

— Λιγάκι.

Και ο πρωτόπτερος τότε κατατρομαγμένος αναδρομικά για τον κίνδυνο που πέρασε, δίχως να το καταλάβει... έπεσε λιπόθυμος. Και το προσωπικό της αεροπορικής εταιρίας διηγείται ακόμα την περίπτωση του και γελά.

Πρωί. Ώρα όχτώ. Το κρύο τσουχτερό. Οι επιβάτες μέσα στο τράμ του Παγκρατίου, διπλοτυλιγμένοι στα παλτά και τα κασκόλ τους.

Αέφανα, κατάπληκτα τα κεφάλια και τα μάτια στρέφονται προς τον δρόμο — τον άνηφορο προς την πλατεία Πλαστήρα. Περὶ τους εκατό στρατιώτες ανεβαίνουνε τροχάδην κατά δύσδας, ολόγυμνοι μέχρι τη μέση, ενώ ο επί κεφαλής τους φωνάζει:

— Έν - δυό, έν - δυό, έν - δυό...

Νέα παιδιά όλοι, τσιτσίδοι μέχρι τη μέση, με τα στήθεια και τα μούτρα κόκκινα απ' το πρωινό ξεροβόρι, έκτελούν την πρωινή τους άσκηση κεφατοί, ζωηροί. Κι' ενώ εκείνοι α-

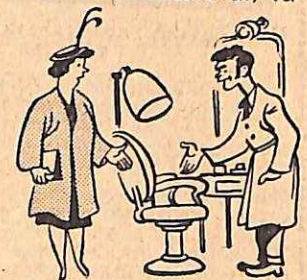
νεβαίνουνε τροχάδην, οι διπλοτυλιγμένοι και ηλικιωμένοι επιβάτες, σφίγγονται στα παλτά και στα κασκόλ τους, ριγηλοί, τρομακτικοί:

— Μπρρρρρ!... Κι' ο εισπράκτορας σε ευθύμη απόστροφη στον οδηγό:

— Μικρέ! "Ανάψε το καλοριφέρ! Γιατί εδώ είμαστε όλοι... παλαιών κλάσεων!

Η βαφή των μαλλιών είναι μια απ' τις προσφιλέστερες συνήθειες των γυναικών και πολλών... ανδρών. Όταν τα μαλλιά από το γκριζό χρώμα αρχίζουν να προχωρούν προς το λευκό, έπεμβαίνει άμέσως το ευεργετικό έπαγγελμα του κομμωτού, που κατέχει την τέχνη να μεταβάλλει τους γλάρους σε κοράκια.

Οι γυναίκες, όμως, δεν βάφουν μόνο τα μαλλιά τους για λόγους ηλικίας, αλλά πολύ συχνά για λόγους ποικιλίας. Μία ξανθεία γίνεται μελαχροινή στο πικρό και μία μελαχροινή μεταβάλλεται, τά-

νάπαλιν, σε όλοξανθη. Στην Αμερική, μάλιστα, λέγεται ότι οι πολύ κομψές κυρίες φάνοι να βάφουν τα μαλλιά τους δυο και τρεις φορές το μέρα, αναλόγως του χρώματος της τουαλέτας που φορούν.

Τελευταία, όμως, στον τόπο μας — μου λένε — έξεδόθη μια διαταγή, σύμφωνα με την οποίαν απαγορεύεται το βάψιμο των μαλλιών. Η δικαιολογία είναι ότι οι βαφές των μαλλιών περιέχουν διάφορα δηλητήρια που βλάπτουν τον εγκέφαλο, έκείνων που τις μεταχειρίζονται. Μία κυρία, λοιπόν, πελάτισ γυναιτσού κομμωτηρίου της Αθήνας, είχε κλείσει από ήμερών το ραντεβού της και έφτασε την ώρισμένη μέρα στο κομμωτήριο.

— Κυρία μου, λυπούμαι πολύ, της είπε ο κομμωτής, αλλά δυστυχώς δεν θα μπορέσω να σάς ευχαριστήσω.

— Γιατί; άπόρησε η κυρία.

— Γιατί ή βαφή των μαλλιών άπγορεύθη.

— Και γιατί άπγορεύθη;

— Διότι, λένε ότι τάχα οι βαφές βλάπτουν το μυαλό.

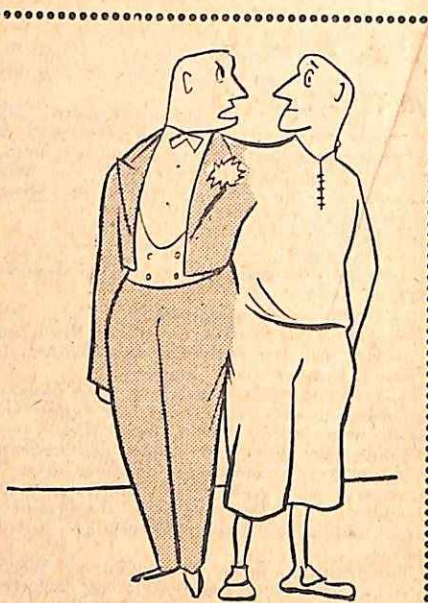
Και ή κυρία, που δεν της έλειπε το χιούμορ:

— Και ποιός τους είπε ότι όσες βαφόμεστε έγουμε μυαλό για να νάάση;

"Αν είχαμε δεν θα βαφόμεστε!

Ομολογούντως το επιγέσημα αυτό είναι άποστοματικό για έκείνους που έβγαλαν την διαταγή.

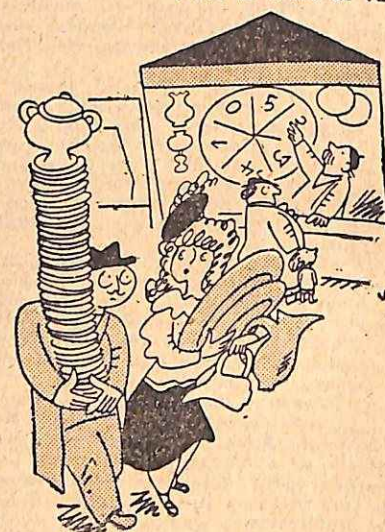
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

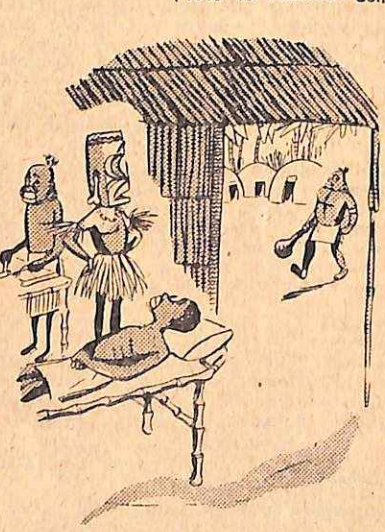
— Σήμερα, καυμένο, που παντρεύομαι δεν μπορούσες να φορέσης κανένα επίσημο φόρεμα;

(Από το «Point de Vue»)

— Τί λές, γυναίκα, δεν κάνομε εδώ μια συζυγική σκηνή για να μη τα κουβαλάμε στο σπίτι;

(Από το «Samedi - Solr»)

ΣΤΟ... ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

— Έπιτέλους!... Έρχεται το άναίσθητικό!...

ΠΑΛΗΑ 'Αποκρηά

Η νγκηήλκ. ο Θεοδοσίου, ο Καλκχτιανός

Η άποκρηάτικη όψη της παληάς Αθήνας με τα Ρόπαλα, το Γαϊτανάκι, τους Χορούς — γράψαμε γι' αυτά στο περασμένο τεύχος — δεν έπαιρνε το καθαυτό γνήσιο χρώμα της αν της έλειπε κάτι, που όλοι είδαμε, όλοι ξέρουμε, κι' όλοι το θυμόμαστε: ή Γκαμήλα...

Αυτή ήταν το έμβλημα του άθηναϊκού καρναβάλου. Πριν ακόμη φανή στη γωνιά του δρόμου ακουγόταν από μακριά έκείνος ο ξερός μονότονος ήχος που έβγαινε από ένα μικρό τυμπανο, το τσουμπι — όπως λεγότανε — του γκαμηλιέρη. Το χτυπούσε διαρκώς μ' όλη τη δύναμη που είχε στις παλάμες, μασκαρεμένος σε άραπη με κόκκινη πανύψηλη φεσάρα, με μούτρα κατάμαυρα και γυαλιστερά.

— Η φέσα σου, άραπη, χωράει έφτά όκάδες καλαμπόκι! του φώναζαν τα παιδιά.

Κι' έκείνος κάθε τόσο κάρφωνε άπάνω τους άγριωπά τα γουρλωμένα μάτια του, ενώ αυτά κατατρομαγμένα το βάσανε στα πόδια για να εξαγυρίσουν πίσω σε λίγο, όλο γέλια κι' άνυπομονησία, ν' ακούσουν το αυτόσχεδιο τραγουδι του προς την γκαμήλα:

"Έεε, σιναιναά... χόρευε, κυρά, Μπελού!

Άληθινή μπελού ή άποκρηάτικη αυτή γκαμήλα γιατί έβαζε όλους σε μπελάδες, άρπάζοντας ό,τι εύρισκε μπροστά της από πορτοκάλια, γλυκά και κουλούρια των πλανόδιων μικροπωλητών, ως ακόμα και καπέλλα, από τα κεφάλια των γύρω, μ' έκείνα τα τεράστια σαγόνια της, που έπιπείδαν τ' άνοιγόκλειαν από μέσα από τη λινάτσα — που παρίστανε το σώμα της — οι κρυμμένοι παραγκμηλιέρηδες. Αυτών των δυο ανθρώπων, που έτσι κρυμμένοι περπατούσαν την άποκρηάτικη ψεύτικη γκαμήλα, φαίνοντουσαν, κάτω απ' τη μακριά λινάτσα, μόνο τα ξυπόλυτα πόδια πηγαίνοντας πέρα δώθε, χτυπητά, σε χορευτικό ρυθμό.

Και όμως δεν μπορούσε να ύπάρξη άθηναϊκός κρνάβαλος, άκόμη, αν δεν έδβαινε και ο Θεοδοσίου. Ο άλυσμονήτος αυτός λαϊκός σατυρικός ποιητής, έκδότης του περιοήμου «Μικρού Ρωμήου», έμφανιζόταν κάθε άποκρηά με το μεγάλο τετράτροχο κάρρο του, που το είχε μετατρέψει σε θεατρική σκηνή — σαν το αρχαίο "Αρμα του Θεσπίδου — έχοντας μαζί τον πρώτο συνεργάτη του Γρίβα κι' όλο τον άλλο ήασο, έτοιμο να δώση παράσταση στα μεγάλα σταυροδρόμια και τις πλατείες της Αθήνας με κωμωδίες γραμμένες από τον ίδιο τον Θεοδοσίου, όπως «Ο κ. Ανακριτής» ή «Ο κύρ Γιατρός».

Τον άνακριτή τον έκανε ο Θεοδοσίου, με γυαλιά, μικρό μουστάκι και μουσι — όλ' αυτά φτιαγμένα με φελλό καμμένο. Η ύπόθεσι ήταν «περι κλοπής ήινου». Ένα μάττυρα τον άνέκρινε έτσι: — Έχεις μύνα; — Έχω. — Νέα είναι; — Νέα. — Είν' όμορφη ή καμιά καρακάξα; — Ξέρω γώ! — Μάρτυρ, λέγε την αλήθειαν! — Λέω. — Λοιπόν είν' όμορφη; — Έτσι κι' έτσι. — Πήγαινε, και πές της νάρθη να την άνακρίνω για την κλοπή του ήίνου!

Η άλλη κωμωδία του Θεοδοσίου — που έπαιζε και πατριωτικά και ήρωικά έργα του 21 — «Ο κύρ γιατρός», ήταν αυτή: Στα σανίδια της σκηνής ήταν ξαπλωμένος φαρδύς πλατύς ένας, με περούκα γυναικεία. Έκανε την άρρωστη κόρη... Ο πα-

τέρας της τρέχει να βρή γιατρό και τον συνάττει στην άλλη άκρη της σκηνής, όπου λογαριάζει πόσους έέκανε.

Γιατρός (μονολογώντας). — Προχτές ξεφορτώθηκα τρεις, έκθες δυο κι' ένας μου γλύτωσε. Σήμερα έναν έχουμε για την ώρα. Πατέρας (τρομαγμένος). — Γιατρέ, γιατρέ! Το παιδί μου, να ζήσης, έλα και πεθαίνει! Γιατρός. — Δεν έχω καιρό. Πατέρας. — Λυπήσου με, είμαι φτωχός άνθρωπος. Γιατρός. — Φτωχός; Και τί θέλεις από μένα; Καλλίτερα να κάνης οικονομία! "Αν πεθάνη το παιδί σου, άσ' το να πάη... Πατέρας. — Έλα, γιατρέ μου, και σε πληρώνω. Γιατρός. — Πόσα; Πατέρας. — Ένα τάλληρο έχω, πάρ' το! Γιατρός. — Βάνε και δυο δεκάρες άκόμη για κρασί. Πατέρας. — Άς είναι... Τρέχα, τρέχα.

Φτάνανε προχωρώντας στην άλλη γωνιά της σκηνής όπου ήταν ή άρρωστη κοπέλλα. Ο γιατρός ενώ την εξέταζε, ρωτούσε τον πατέρα πως άρρώστησε.

Ο πατέρας. — "Ηθελε να πάρη τον Τάσσο άντρα, το γειτονόπουλό μας, δεν την άφησα κι' απ' το κακό της άρρώστησε. Γιατρός. (γυρίζοντας προς το κοινό). — Την ψευτάρωστη κάνει ή αφιδότιμη για να πάρη το παλληκάρι. (Στον πατέρα). Είναι βαρεία άρρωστο το κορίτσι σου, Έγώ θα το γιατρέψω άμέσως. Μά να της δώσης άντρα έκείνον που θέλει, να μη ξαναρρωστήη και δεν γλυτώνει άλλο πειά.

Πατέρας. — Άς γίνη καλά κι' άς τον πάρη σαν τον θέλει.

Ο γιατρός (άνασπώνοντας την κουβέρτα της άρρωστης). — Τώρα θα δής πως θα γίνη άμέσως καλά! (Και κάθεται με δύναμη επάνω στην άρρωστη, που ξεπετιέται όρθη από το στρώμα, κυλάει κατά γής το γιατρό και τον πατέρα και τους βάζει μαζί κυνηγητό μ' ένα εύλο χοντρό. Τέλος της κωμωδίας).

Κάθε παληά άποκρηά είχε τα δικά της τραγουδια τα έρωτικά και τα σατυρικά. Μία έποχη ήταν πολύ λαϊκό το παμπάλαιο έκείνο άθηναϊκό τραγουδι:

Κατηγορούν τη γάτα μας και τηνε λένε γριά. Πάχει τα μάτια γαννά και την ούρα μακρά.

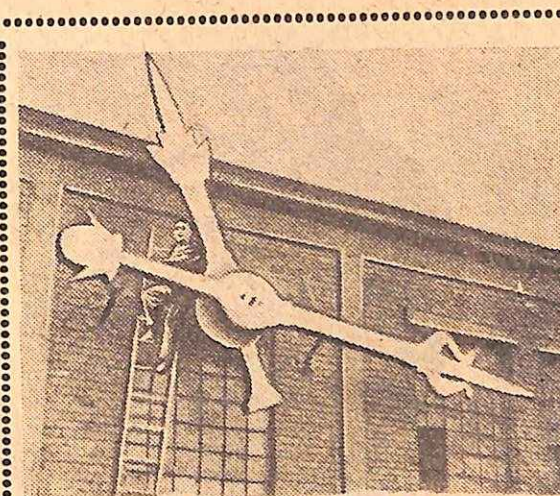
"Η το άλλο:

Αυτός που σέρνει το χορό του πρέπουνε μουντζούρες, του πρέπουν κι' απ' την Κούλουρη δυο κρίβινες κουλούρες.

Τα παθητικώτατα τραγουδάκια "Ερηνάκι μου, ή Παρρασκουούλα και ή Παπαροούνα μου, λησμονημένα σήμερα, άντηχούσαν στα στενά και στις ταβέρνες της Πλάκας, του Ψυρρή και της Νεαπόλεως. Αυτές οι τρεις συνεικίες ήταν από τις πιο εύθιμες της παληότερης άθηναϊκής ζωής.

Μία συνήθεια άποκρηάτικη έκείνων των χρόνων ήταν, μετά το δείπνο, οι νυχτερινές επίσκεψεις μεταμφιεσμένων σε διάφορα σίτια γνωστά, κάποτε μάλιστα και άγνωστα. Στην περιγραφή της άποκρηάτικης κινήσεως ή έφημερίδα «Αιών» έγραφε γι' αυτή τη συνήθεια:

«Έσυνεχίσθησαν και έφέτος αϊ συνθηζόμεναι έσπερινάι προσωπίδοφορία καθ' όμαδας περιερχόμεναι τας οικίας, ένθα δέχονται μετημφιεσμένους επί τη δηλώσει του όνόματος ενός ή ούδενός έξ αυτών. Οι προσωπίδοφόροι διαλέγονται μετά των παρισταμένων με οικειότητα, άποφεύγοντες δε τα έρευνητικά βλέμματα των γνωστών και την φωνήν μεταβάλλοντες εις όδεών, άγνώριον. Τυρολιανή κατά τον τόνον. Ένίοτε σκάνδαλα προεκλήθησαν έκ της άδυσροστομίας αυτών. Άλλοτε και νοστιμίστα παραγωνρίσεις». ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

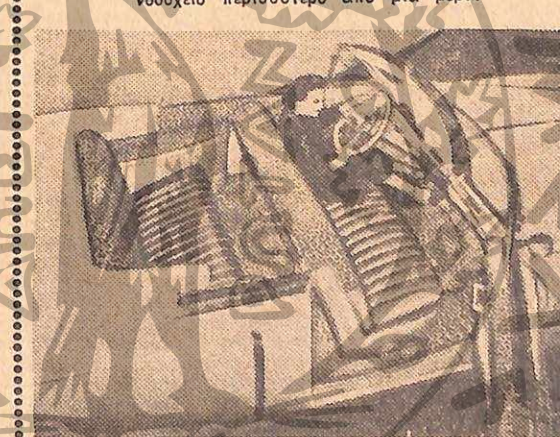
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΡΟΛΟΙ

Οι δυο αυτοί ώροδείκτες ζυγίζουν μεζι 250 κιλά. Θα δείχνουν την ώρα πάνω στο μεγαλύτερο ρολόι του κόσμου, που κατασκευάζεται τώρα στα εργαστήρια Ουγκκερ του Στρασβούργου. Το ρολόι αυτό προορίζεται για τον λιμένα του Όσλο, πρόκειται δε να εγκατασταθή σ' ένα σημείο της ακτής που θα είναι όρατό απ' όλα τα πλοία του λιμανιού. Η διάμετρος του ώρολογιού θα είναι 8 μέτρα και 40. Οι ώροδείκτες είναι από ειδικό ισχυρό μέταλλο ώστε να μπορούν ροδεύκτες από στον πιο δυνατό άνεμο. Ο μεγαλύτερος από αυτούς — ο λεπτοδείκτης — θα κάνει ένα πήδημα 22 εκατοσμέτρων κάθε μισό λεπτό της ώρας.

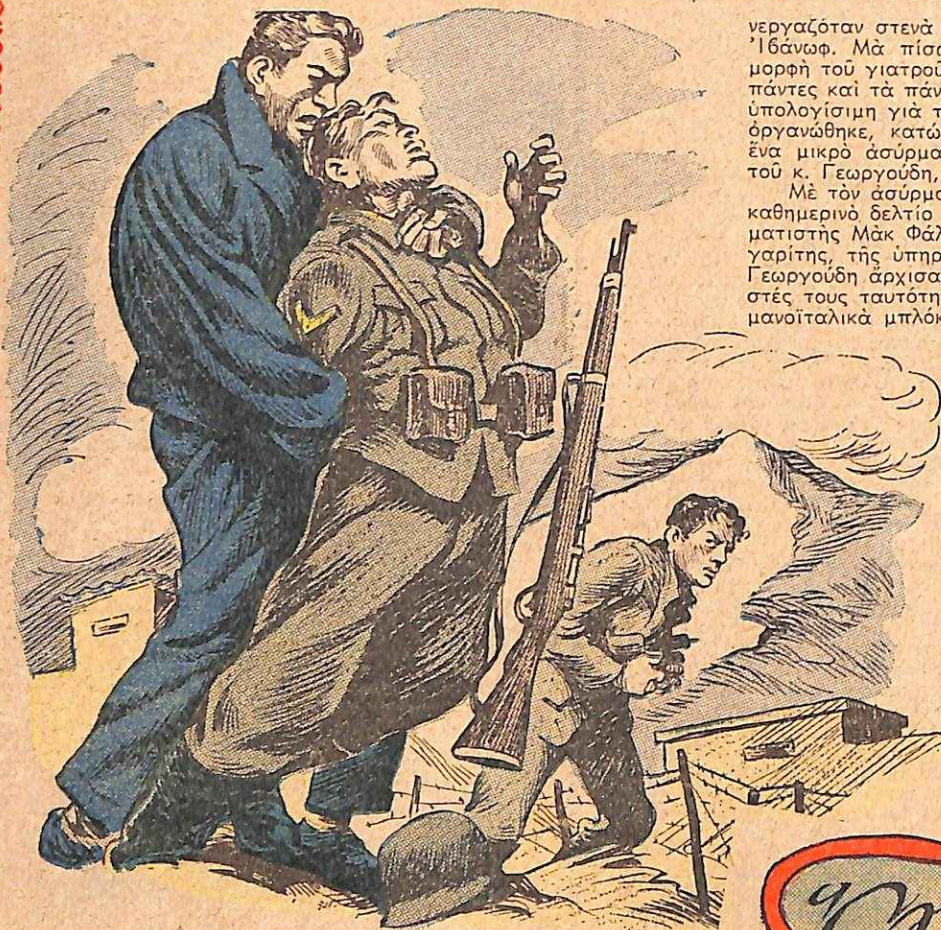
ΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΗ ΒΑΛΙΤΣΑ

Η λαβή της μοντέρνας αυτής βαλίτσας, είναι ένα ηλεκτρικό σίδερο που αποσπάται απ' αυτή μ' ένα άπλο σπώψιμο και μπορεί να χρησιμοποιηθή για το σιδέρασμα των ρούων ενός ανθρώπου που ταξιδεύει συνεχώς και δεν μνει στο ίδιο ξενοδοχείο περισσότερο από μια μέρα.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πρό ήμερών, έξετέθη σε μία αίθουσα του μεγαλύτερου ξενοδοχείου της Αμερικής, του «Ουάλντορφ - Άστωρια» το πολυτελέστερο αυτοκίνητο του κόσμου. Είναι μία «κίβερτιπλ» «Καντιλάκ», τελευταίου μοντέλου, με έσωτερική επένδυσι από δέρμα λεοπαρβάλως. Η τιμή του υπερβαίνει τα 6.000 δολάρια!

Μ' ένα πήδημα, ο Πολωνός σαμποτέρ βρέθηκε στην πλάτη του Γερμανού στρατιώτη.

Οι "Ελληνες Φοιτηταί

ΑΠ' την πρώτη στιγμή που οι Γερμανικές δυνάμεις πάτησαν το πόδι τους στην Αθήνα, το Έθνικό μας Πανεπιστήμιο με όλο το έμψυχο υλικό του — που ήταν μία έκρηκτική βόμβα στα σπλάχνα του έθνους — στάθηκε αληθινό προπύργιο ενάντια στη βία του μισήτου εισβολέα. Μέχρι σήμερα έχουν γραφτεί εκατοντάδες σελίδες για τη θελλώδη δράση του σε όλα τα πεδία του φανερού και μυστικού πολέμου. Μα κι' άλλες τόσες αν γραφτούν κι' αν γεμίσουν τόμοι δόκτωρη, ή μεγάλη του ιστορία θα μείνει διαρκώς ασυμπλήρωτη. Γιατί θα υπάρχουν πάντα τα άγνωστα επεισόδια του, οι δραματικές του περιπέτειες και οι αυτοθυσίες του, μόνο και μόνο επειδή αυτοί που τις έζησαν, είνε σεμνοί και αληθινοί "Ελληνες και ανήκουν στη στρατιά των αφανών ηρώων.

Αρχές ακόμη της κατοχής, οι τρεις μυστικές οργανώσεις ΟΑΓ — ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ — ΒΥΡΩΝΕΣ, ανέθεσαν στο φοιτητή της Ιατρικής Αθανάσιο Μιχαλόπουλο, νάρθη σ' επαφή με όλες τις Σχολές του Πανεπιστημίου και να δημιουργήσει πατριωτικές ομάδες σαμποτάζ, πληροφοριών, παρακολούθησης και κατασκοπείας, για την καθολική αντίσταση ενάντια στους καταχρηστές. Ο Μιχαλόπουλος, που ήταν μέλος της Παμφοιτητικής Ένωσης, δε δίστασε ν' αναλάβει το δύσκολο αυτό έργο, γιατί ήξερε πως οι περισσότεροι απ' τους συναδέλφους του ήταν πρόθυμοι να τα δώσουν όλα για όλα στον τίμιο αγώνα της πατρίδας.

Τον πρώτο και κυριότερο που έμνησε στην εθνική του αποστολή, ήταν ο πρόεδρος της Παμφοιτητικής Ένωσης, κ. Γεώργιος Γεωργιάδης, που έφερε και πολλούς άλλους στο δρόμο που προετοίμαζαν να διανύσουν εκείνοι. Γύρω απ' τον κ. Γεωργιάδη, συστηρίστηκαν τότε ένας κόσμος από τίμια νειάτα, έτοιμα να θυσιαστούν στο βωμό της Ελλάδας. Οι πρώτοι που αποτέλεσαν τη ΦΟΘ (φοιτητική ομάδα θανάτου) και που έπαιρναν οδηγίες απ' τις οργανώσεις που προαναφέραμε ήταν οι έξης: Μιχέλης Χρήστος, Μοράτος Ευάγγελος, Γιαλιόλης Νικόλαος, Μπιτσιάνος Φίλιππος, Λεκατσάς Σπυρίδων, Μαυρίκης Ιάσων, Νικολάου Τάκης, Μιχαλόπουλος Αναστάσιος, Δουρογιάννη Νίτσα, φοιτητές της Νομικής. Κοντοθανάσης Σταύρος, Εύδης Παντελής, Βέρρας Σόλων, Κουτράκος Νικόλαος, Βενιζέλος Ευσάβιος, Γκιγκας Φώτιος και Ζωτιάδου Δημήτρα, της Ιατρικής. Σιαφκάς Χρήστος, Κρανίδης Θάνος και Σιάνος Παντελής, των Φυσικομαθηματικών. Μαλέζος Κωνσταντίνος και Δοντάς Γεώργιος, της Φιλοσοφίας. Κιουκής Λάζαρος, Γαβριέλλα Μινοπούλου, της Χημείας. Και Ρίζος Χαχότος, των Πολιτικών Έπιστημών.

Η φοιτητική αυτή ομάδα του θανάτου, είχε γι' αρχηγό της τον κ. Γεώργιο Γεωργιάδη, που έπαιρνε εντολές κι' οδηγίες απ' τις οργανώσεις ΟΑΓ — ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ — ΒΥΡΩΝΕΣ και συ-

νεργαζόταν στενά με τον κ. Γιάννη Μπομποτίνο, και το θρυλικό "Ιδανώφ. Μα πίσω απ' όλους αυτούς υπήρχε η αινιγματώδης μορφή του γιατρού Κώστα Γιανιάτου, που διευθύνει άορατα τους πάντες και τα πάντα. Η ΦΟΘ έγινε γρήγορα μία δύναμη αρκετά υπολογισιμη για τον έχθρο. Μέσα στους δυο πρώτους μήνες που οργανώθηκε, κατάρθωσε να προμηθευτεί με δικά της χρήματα ένα μικρό ασύρματο πομπό, που τον εγκατέστησαν στο σπίτι του κ. Γεωργιάδη, στην Αθήνα, δδός "Αργούς 17.

Με τον ασύρματο αυτόν έστελναν στο Στρατ. Μ. Ανατολής, καθημερινό δελτίο πληροφοριών, ο "Ιδανώφ και ο "Αγγλος ασυρματιστής Μάκ Φάλλερ και λίγο αργότερα, ο υποσημναγός Μαργαρίτης, της υπηρεσίας Λέλος Καραγιάννη. Οι φοιτητές του κ. Γεωργιάδη άρχισαν να ταξιδεύουν σε όλη την Ελλάδα. Οι πλαστές τους ταυτότητες τους βοηθούσαν να περάσουν απ' τα γερμανοϊταλικά μπλόκα. Μα κάθε ταξίδι τους είχε κι' έναν αντικειμενικό σκοπό. Άλλος πήγαινε στη Θεσσαλονίκη, άλλος στη Λάρισα, άλλος στο Βόλο. Στην Πάτρα, ο φοιτητής Μιχαλόπουλος, ήρθε σ' επαφή με το θισσάρχη Λεάντρο Καραβάρη, που συνεργαζόταν στενά με την ήθοποιό Μαντελένα Χατζοπούλου, της "Αντβανς Φόρς 133. Απ' αυτούς έμαθε πως στον "Αραξο, σε μιάν έρημική τοποθεσία, οι Γερμανοί έχτιζαν μετεωρολογικό σταθμό και συνεργείο ραδιοκαθοδήγησης αεροπλάνων.

Ο Μιχαλόπουλος γύρισε αθηνάικα στην Αθήνα κι' έδωσε την πληροφορία στον κ. Γεωργιάδη. Ο τελευταίος την έφερε άμέσως στον "Ιδανώφ που κι' αυτός με τη σειρά του την έστειλε στον προορισμό της. Την επομένη, αεροπλάνο της ΡΑΦ έκανε αναγνώριση πτήσης πάνω απ' τον "Αραξο, έφριξαν μερικές βόμβες σε ώριμα σημεία, μα όπως μαθεύτηκε αργότερα, το αποτέλεσμα υπήρξε πολύ φτωχό. Τυχρότερη στάθηκε η Λέλα Καραγιάννη που λίγο αργότερα, άρχες του 1943, έστειλε μήνυμα στο Κάιρο πως ο μετεωρολογικός σταθμός

Ελληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

του "Αραξού ήταν έτοιμος, ότι οι Γερμανοί εγκαταστάθηκαν σ' αυτόν κι' ότι από στιγμή σε στιγμή θ' άρχιζε η λειτουργία του. Την πληροφορία αυτή την επιβεβαίωσε κι' ένας άλλος στενός συνεργάτης της, ο δικηγόρος κ. Γιάννης Κωστόπουλος, που πήγε στον "Αραξο ύστερ' από δική της εντολή. Η ΡΑΦ ξαναγύρισε δριμύτερη, κι' αυτή τη φορά το αποτέλεσμα υπήρξε αφάνταστο. Ούτε μία πέτρα δεν έμεινε όρθια και τα θύματα ήταν πολλά. Το λιγότερο έκατο Γερμανοί βρήκαν το θάνατο που τους αξίζει.

Δεν έβλεπες τίποτε άλλο παρά ανθρώπινες σάρκες πολτοποιημένες με σίδερα, χώματα και πέτρες. Ένα όργιο θανάτου.

Στο μεταξύ η Γκεστάπο, άγνωστο από ποιόν πληροφορημένη, άρχισε να παρακολουθεί συστηματικά τον κ. Γεωργιάδη. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Το τολμηρό αυτό παλληκάρι είδοποίησε άμέσως την ομάδα του και ο ασύρματός τους μεταφέρθηκε στο σπίτι του Αθαν. Μιχαλόπουλου, στο Θησείο, δδός "Ηρακλειδών 16. Λίγο αργότερα, για να μη δίνουν στόχο στα γερμανικά γανιόμετρα, μεταφέρθηκε πάλι στο σπίτι των αδελφών Γιώργου και Γιάννη "Αλεξάκη. Στην ίδια συνοικία, δδός "Αποστόλου Παύλου 29. Η συχνή μετακίνησή του ασύρματου ήταν κάτι παράτολμο. Όσο κανείς απ' την ομάδα της ΦΟΘ δεν παραπονέθηκε ποτέ. Αντίθετα όλοι ζητούσαν να βοηθήσουν τους ασυρματιστές και την ώρα των εκπομπών, οι περισσότεροι, έπαιρναν μέρος στη βάρδια των "τσιλιαδωρών. Τσιλιαδωρόι ήταν εκείνοι που φρουρούσαν γύρω απ' το σπίτι την ώρα που ο ασύρματος μετέδινε τις πληροφορίες του. Αυτό γινόταν για να ειδοποιούνται εγκαίρως οι ασυρματιστές και να διακόπτουν την εκπομπή σε περίπτωση κινδύνου, κυρίως όταν τα γερμανικά γανιόμετρα άρχιζαν τις αναζητήσεις τους γύρω απ' τις συνοικίες για την ανακάλυψή τους.

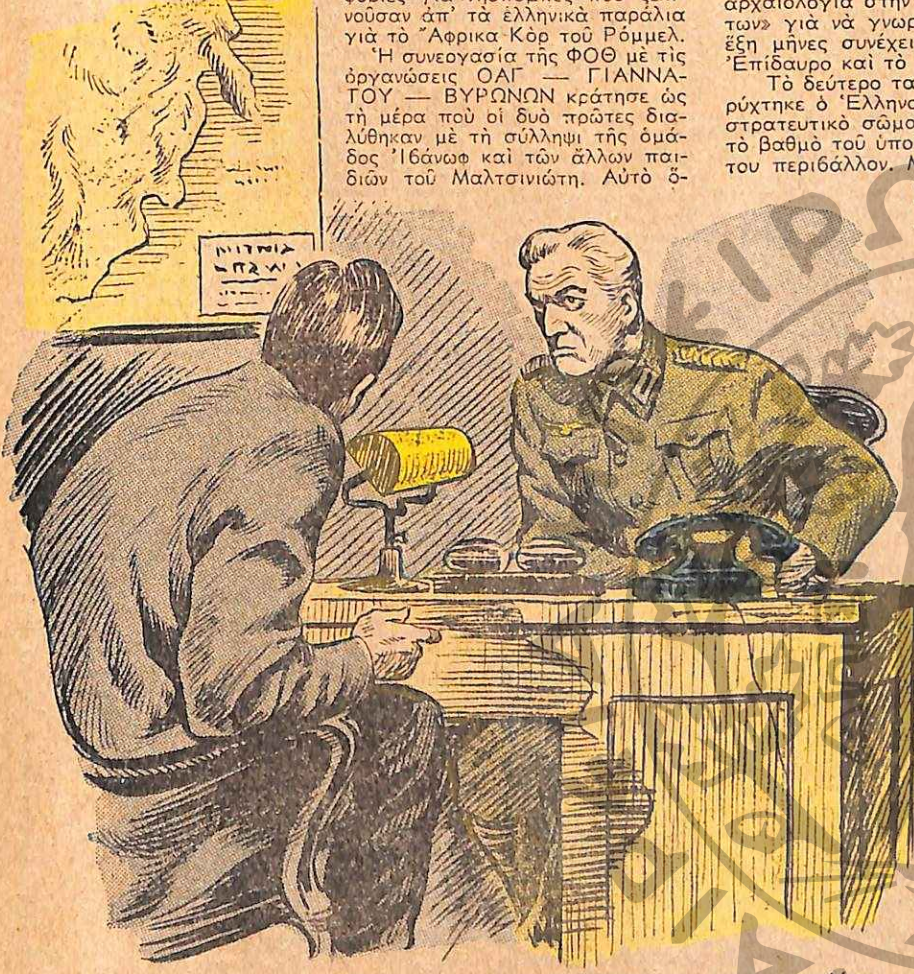
Βροχή, παγωνιά ζέστη, μέρα ή νύχτα, οι "τσιλιαδωροί" πιστοί στο καθήκον τους φρουρούσαν με κίνδυνο της ζωής τους τους συναδέλφους τους. Οι φοιτητές Κωνσταντίνος Μαλέζος και "Αθανάσιος Μιχαλόπουλος — σκοτώθηκαν κι' οι δυο στην κατοχή — εκτός που τα σπίτια τους υπήρξαν αποθήκες πυρομαχικών και ασυρμάτων στάθηκαν οι κινητήριες, μπορεί να πη κανείς, δυνάμεις της ΦΟΘ. Μαζί με τον "Ιδανώφ, το Μπομποτίνο, το Γιανιάτο και το Γεωργιάδη, έδρασαν ποικιλοτρόπως στα σαμποτάζ των αεροδρομίων Χασανιά, Τατοίου και "Ελευσίνος.

Στο σαμποτάζ των αποθηκών βενζίνης στο Μαρκόπουλο, που έγινε το καλοκαίρι του 1942, μαζί με τον "Ιδανώφ και τους άλλους, πήραν μέρος και οι φοιτητές της Νομικής Χρήστος Ζωγόπουλος και Χρήστος Μικέλης.

Την επιχείρηση αυτή τη διέυθυε ο Γιανιάτος. Ήταν νύχτα βαθεία όταν η ΦΟΘ έφτασε κοντά στις αποθήκες. Έρποντας, ο "Ιδανώφ μαζί με το Γεωργιάδη, πλησίασαν το φουρό που διευροπολούσε το σπίτι του, τη Γκραίτην του και το κρασάκι του Ρήνου. Σιγοτραγουδούσε και κάπου — κάπου αναστέναζε. Η καλοκαιρινή νύχτα ήταν κατάλληλη για έρωτα και γι' ανωμολογία. Ο Πολωνός σαμποτέρ βρέθηκε στην πλάτη του Γερμανού στρατιώτη και προτού εκείνος προλάβει να βγάλει τοιμουδιά, του κάρφωσε ένα στιλέτο στο λαιμό. Ο φουρός έπεσε νεκρός πλέοντας μέσα στο αίμα του. Ύστερ' απ' αυτό, ο Γεωργιάδης με το Ζωγόπουλο μεταφέραν μέσα στις αποθήκες μιάν ωρολογιακή βόμβα, που είχαν ετοιμάσει από πριν κι' ήταν απ' τις γνωστές Υ3, δύσκολες πολύ στο χειρισμό τους. Η βόμβα λειτουργούσε άσχημα και προτού οι σαμποτέρ βγούν από τις αποθήκες έπαυθη ο ήχος της έκρηξης. Οι βενζίνες πήραν άμέσως φωτιά και οι τέσσερις σαμποτέρ. "Ιδανώφ, Γεωργιάδης, Ζωγόπουλος και Μικέλης, λίγο έλειψε να καούν σαν παντάρια. Όσο κατάφεραν να διαφύγουν τη σύλληψη των Γερμανών και να τη γλυτώσουν φτηνά, με καθολικά όμως εγκαύματα στο πρόσωπο, στα χέρια και στα πόδια.

Ανάμεσα στ' άλλα η ΦΟΘ είχε οργανώσει και την "Ομάδα Σωτηρίας που σκοπό είχε τη διάσωση των πατριωτών που κινδύνευαν και τη φυγάδευσή τους στο βουνό ή στη Μ. Ανατολή. Αρχηγός της ήταν ο αρχιμαντρίτης κ. "Αλέξανδρος Γεωργιάδης, που ως την απελευθέρωση, κατάφερε να γλυτώσει από βέβαιο θάνατο πάνω από εκατό "Ελληνες. Μετά την επικλήρησή του "Ιδανώφ, ο παπά "Αλέξανδρος, ντύνοντας τον διάκο — το ίδιο έκανε και για το Μπομποτίνο, το Γιανιάτο, το Γεωργιάδη και πολλούς άλλους — τον περνούσε απ' τις πιο επικίνδυνες ζώνες για την έκτακτη σαμποτάζ. Κάτω απ' τα ράσα τους υπήρχαν πάντα δυναμίτες, ωρολογιακές βόμβες, κοφούλια και έγγραφα. Ο παπά "Αλέξανδρος, που μιλούσε θαυμάσια την Ιταλική (είνε Δωδεκανήσιος, απ' τη Νίσυρο) είχε καθάρως να γωριστή με πολλούς αντιφασίστες Ιταλούς, που τους έδινε παράνομο συμμαχικό τύπο γραμμένο στη γλώσσα τους. Με τον τρόπο αυτό κατάφερε να δημιουργήσει ανάμεσά τους ένα μεγάλο αντιφασιστικό ρεύμα και να τους πάρει με το μέρος του. Οι Ιταλοί τον ειδοποιούσαν εγκαίρως κάθε φορά που επρόκειτο να γίνη καμιά σύλληψη πατριώτου και συχνά του παρέδιναν χάρτες αμυντικών έργων, σχεδιαγράμματα αποθηκών, υπογείων στοών και πολύτιμες πληροφορίες για νησιωτικές πόλεις. Τίς πληροφορίες αυτές που έξινουσαν απ' τα ελληνικά παράλια για το "Αφρική Κόρ του Ρόμμελ.

Η συνεχής στήριξη της ΦΟΘ με τις οργανώσεις ΟΑΓ — ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ — ΒΥΡΩΝΕΣ κράτησε ως τη μέρα που οι δυο πρώτες διαλύθηκαν με τη σύλληψη της ομάδας "Ιδανώφ και των άλλων παιδιών του Μαλτσινιώτη. Αυτό δ-

— Και θέλετε να σας πιστώσω; ρώτησε ο Λίτκε με περιφρόνηση το Λόου.

μως δεν απογοήτευσε τον κ. Γεωργιάδη. Ήρθε σ' επαφή με τη Λέλα Καραγιάννη, της παράδωσε τον ασύρματό του κι' ως την τελευταία στιγμή που έπεσε κι' αυτή στα χέρια των Γερμανών, η ομάδα του δούλεψε σιωπηλά και άφασίωμενα, κερδίζοντας τις μεγάλες της νίκες στο πλευρό της θρυλικής Μπομπουλίνας. Μανάχα έπειτα απ' τον ήρωικό θάνατό της, η ΦΟΘ σταμάτησε τη δράση της. Μα ήταν πιά κοντά η απελευθέρωση. Έτσι, οι άφαυοι ήρωες που μιά δολοκλήρη τετραετία διέυθυε ο κ. Γεωργιάδης, ξαναγύρισαν στα ειρηνικά τους έργα. Σήμερα τα περισσότερα παλληκάρια του Πανεπιστημίου μας που πήραν μέρος στο μυστικό πόλεμο της Ελλάδας, συνεχίζουν τη δράση τους στα πλαίσια που τους έταξε ο ελληνικός πολιτισμός...

Ο δραπέτης της Ατλάντα

ΤΟ "ΥΟ είναι σήμερα οι αληθινοί ήρωες της Αγγλίας: Ο "Έντουαρντ Τσάπμαν και ο Φρέντο Λόου. Η εκπληκτική τους ιστορία, ως κατασκοπών του παρόντος πολέμου, ξεπερνάει τα όρια της φαντασίας. Ο πρώτος, κατάρθωσε να κερδίσει την εμπιστοσύνη των Γερμανών και να συνεργασθεί μαζί τους, ενώ ήταν πράκτορας της "Ιντέλιτζενς Σέρβις. Όταν οι γερμανοί κατέλαβαν το Τζέρσεϊ — ένα από τα νησιά της Μάγχης — ο Τσάπμαν βρισκόταν κλεισμένος στις εκεί σωφρονιστικές φυλακές του "Αγίου Θωμά, για ένα παλιό παράπτωμά του. Δραπέτευσε όμως και παρουσιάστηκε στο Γερμανό διοικητή του νησιού φόν Κάαπ. Του διηγήθηκε την ιστορία του και του δήλωσε πως ήθελε να καταταγεί στη γερμανική κατασκοπεία από μίσος προς τους συμπατριώτες του που τον φυλάκισαν έντελέως... άδικα!

Οι Γερμανοί πείστηκαν και τον προσλάβανε στην υπηρεσία τους. Τον έκλεισαν σε μιά σχολή σαμποτέρ, εκπαιδευτική πολλούς μήνες και τέλος τον "έρριξαν" με αλεξιπτώτο στην Αγγλία ως κατασκοπό του Β. Σ. 2 του Βερολίνου. Ο Τσάπμαν όμως, μόλις πάτησε το χώμα της πατρίδας του, παρουσιάστηκε τα καθέματα της αγγλικής κατασκοπείας και του διηγήθηκε τα καθέματα. Από τότε άρχισε να συνεργάζεται με την "Ιντέλιτζενς Σέρβις και να εξασπεί τους Γερμανούς. Ξαναγύρισε κατόπι στη Γερμανία, έφτιαξε δικό του δίκτυο και με τις πολύτιμες πληροφορίες που έστελνε στις υπηρεσίες του Λονδίνου, οι Βρετανοί κέρδισαν ένα μεγάλο μέρος του πολέμου.

Αυτή είναι με λίγα λόγια η ιστορία του "Έντουαρντ Τσάπμαν, που σήμερα ζή σαν ένας καλός και φιλήσυχος πολίτης. "Ας ουμε τώρα την ιστορία του Φρέντο Λόου, που μοιάζει τόσο πολύ με τον πρώτο. Την άνοιξη του 1937 ο Λόου — που σπούδαζε αρχαιολογία στην Οξφόρδη — κατέβηκε στη "χώρα των άθαντων" για να γνωρίσει από κοντά τ' αρχαία μάρμαρά της. "Επί έξη μήνες συνέχισε να εργάζεται στην "Ολυμπία και τις Μικήνες, την "Επίδαυρο και το "Αργος. Έπειτα ξαναγύρισε στην Αγγλία.

Το δεύτερο ταξίδι του στην Ελλάδα έγινε το 1940, όταν κηρύχθηκε ο "Ελληνοϊταλικός πόλεμος. Είχε έρθει με το πρώτο εκστρατευτικό σώμα των Βρετανών, όχι σαν αρχαιολόγος, μα με στρατηγικό σώμα των Βρετανών, στο οποίο ανήκε ο Λόου. Ο Λόου ξαναβρέθηκε στο αγαπημένο του βωμό του υπολογισμού. Το οποίο όμως πιάστηκε αιχμάλωτος του περιβάλλον. Με την κατάρρευση όμως πιάστηκε αιχμάλωτος από τους Κοκκινιάς, δραπέτευσε και βρήκε καταφύγιο στο φιλόξενο σπίτι της Λέλας Καραγιάννη. Ήταν άρχες του 1942. Η πιο σκοτεινή, η πιο μαρτυρική εποχή του πολέμου. Ο Λόου, με τη βοήθεια της θρυλικής Μπομπουλίνας και του ασυρματιστή Γιανιάκη Φολερού, βοήθη έπαφ' με τους δικούς του. Οι πρώτοι πράκτορες των Συμμάχων έφταναν στην Ελλάδα. Έτσι δε δίστασε να πάρει μέρος στο μυστικό πόλεμο που προετοίμαζαν μαζί με τους συμπατριώτες του και να γίνη ένας πρώτης τάξεως κατασκοπός.

Την εποχή εκείνη, αρχηγός της Μυστικής Υπηρεσίας στην Αθήνα, ήταν ο Βρετανός λοχαγός Ντόν. Κρυβόταν στο σπίτι της κ. Νίκης Χαμενίδου (Ρόδου 20) μαζί με τους "Ατκινσον, Στούαρτ, Τζων Ουίλσον και πολλούς άλλους. Η Καραγιάννη τους έφοδιαζε με τρόφιμα, ρούχα και χρήματα, ενώ συγχρόνως οργανώνε το περίφημο δίκτυο της που τόσο σημαντικό ρόλο έπαιξε στο διάστημα του πολέμου. Ο Λόου, που συνεργαζόταν μ' όλους αυτούς κι' ήταν αποφασισμένος να προσφέρει ακόμη μεγαλύτερες υπηρεσίες στην πατρίδα του, παρουσιάστηκε ένα πρωί στο Γερμανό διοικητή του Πειραιώς Λίτκε και του διηγήθηκε την έξη ιστορία, που την αντιγράφουμε απ' το ημερολόγιό του:

«Στα 1933, έφυγα από το Λονδίνο για την Αμερική. Ήμουν ανθρακωρύχος και ζητούσα δουλειά. Δεν είχα καμία όμως πουνενά. Γνωρίστηκε τότε με κάτι λαθρέμπορους και πήρα τον κακό δρόμο. Ένα βράδυ αναγκάστηκα να σκοτώσω ένα νυχτοφύλακα. Δυο βδομάδες αργότερα μ' έπιασε η αστυνομία και καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά. Μ' έστειλαν να εκτίσω την

(Η συνέχεια άπισθεν)

Μαρία ή Πενταγιώτισσα

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

«Ησυχία πιά γύρισε στο κρεβάτι της. Η καρδιά της ξεχειλίζει από χαρά, από εὐτυχία.

Απο τη νύχτα αυτή ο Τουρκάκης ξεθάρρεψε και μόλις φτάνανε μεσάνυχτα, κατέβαινε απ' τα βουνά κι έτρεχε να πέση στην αγκαλιά της Μαρίας.

Μιά δολοκλήρη βδομάδα δεν έλειψε απ' τα κρυφά ραντεβού τους. Με άγνωση τον περίμενε η Μαρία. Και μόλις έφτανε ο καλός της και πηδούσε απ' το παράθυρο στην κάμαρά της, ριχνόταν σαν τρελή στην αγκαλιά του.

Τη νύχτα αυτή ο Τουρκάκης, έφτασε άνησυχος, με το πιστόλι στο χέρι.

Η Μαρία τούμαζε.

— Τι τρέχει, αγαπημένε μου; Έκείνος δεν της απάντησε άμέσως. Πήγε στο παράθυρο, έσκυψε έξω κι έμεινε λίγη ώρα με τ' αυτιά τεντωμένα, κρατώντας και την ανάσα του.

Η Μαρία αγωνιούσε.

Ο δρόμος κάτω απ' το σπίτι ήταν έρημος. Φύλλο δεν κουνιόταν, το χωριό ήταν βυθισμένο σ' ύπνο.

Ο Τουρκάκης γύρισε κοντά στην αγαπημένη του!

— Τι ήταν, λεβέντη μου; τον ρώτησε η Πενταγιώτισσα. Τι σε τρώαζε; Γιατί είσαι έτσι ανήσυχος;...

— Στο δρόμο που έρχομαι άκουσα πατημασιές έξωπίσω μου. Πατημασιές ύποπτες. Στάθηκαν και σταμάτησαν. Ξεκίνησα πάλι και πάλι τις άκουσα να μ' ακολουθάνε. Τράβηξα το πιστόλι και γύρισα πίσω, μα δεν είδα κανέναν. Κι όμως δεν γελιέται έμένα τ' αὐτί μου. Κάποιος ήταν.

— Κανένα σκυλί, κανένα ζωντανό που έξφυγε απ' το πανί του.

— Όχι. Ήταν άνθρωπος. Κάπου τρύπωσε και τον έχασα.

Χλώπιασε σαν λείψανο η Μαρία.

— Κάποιος με παραφώλαγε, συνέχισε ο Τουρκάκης. Δεν ξέρω γιατί. Μά πάντα με κακό σκοπό.

Η Μαρία τον έσφιξε στην αγκαλιά της λαχταρισμένα.

— Θαρρώ μαζί σου όταν θα φύγεις, του είπε.

— Τρελλάθηκες, Μαρία;...

— Φοβάμαι, αγαπημένε μου!...

— Έγνοια σου. Θα φύγω νωρίτερα απόψε και θάχω τα μάτια μου τέσσερα. Αλλοίμονο σε κείνον που θα μου κόψη το δρόμο! Θα τον λαπλώσω κάτω νεκρό!...

Και γτύπησε με το χέρι του τις πιστόλες του, γεμάτες όρηγν και πείσμα.

Τα χάδια της Μαρίας αυτή τη νύχτα ήταν πιο φλογερά απ' τις άλλες φορές. Σφίγγονταν τάν τρελή πάνω στο στήθος του αγαπημένου της κι αναζητούσε με δίψα τα χείλη του.

— Φίλησέ με, αγαπημένε μου, φίλησέ με, ως που να σβύσω, να πεθάνω!

Ανάμεσα στο μεθύσι εκείνο της ήδονης όταν άκουγε εσφονικά κανέναν ύπαπτο κρότο πεταγόναν κι άφουγκραζόταν, όμοια με λυκαίνα, έτοιμη να όρμηση και να ξεσχίση τους έχθρους του λεβέντη της.

— Αλλοίμονο σε κείνον που θ' απλώση το χέρι του απάνω σου, αλλοίμονο και τρισαλλοίμονό του!... μουρμούριζε. Θάχη να κάνη μαζί μου κι έμένα με λένε Μαρία Πενταγιώτισσα, ένώ δεν άστειεύονται!...

Πέρασε η ώρα. Τρεβόσε να μεσουρανίση η Πούλια, πρόβαλε απ' το βουνό δολοκλήπρος ο Άντερινός, τ' αβήνια που γλυκοκελαδούσαν όλη τη νύχτα, παθισμένα κι έρωτιάρικά, σταματούσαν το μελωδικό τραγούδι τους. Ο Τουρκάκης πετάχτηκε όρθος.

— Όρα να φύγω, Μαρία μου.

— Ανάθεμα τους νόμους, τους δικαστάδες και τ' άποπάσματα!... άναστενάζει βαρεία η Πενταγιώτισσα.

Τον σφίγγει με λαχτάρα και τον γεμίζει φιλιά.

— Στο καλό γλυκειά μου αγάπη... η Παναγιά μαζί σου!...

Ο Τουρκάκης ρίχνει μιά ματιά στ' άρματα του, της δίνει το τελευταίο φιλί και πηδάει απ' το παράθυρο.

Η Μαρία τον παρακολουθεί με το βλέμ-

μα κάτω απ' την άστροφεγγιά, ως που χάνεται πίσω απ' τους φράχτες των περιβολιών. Στέκει, εκεί στο παράθυρο, σαν άγαλμα, με τ' αυτιά τεντωμένα, με την καρδιά σφιγμένη κι ύπολογίζει την ώρα που θέλει ο αγαπημένος της, ως που να βγί απ' το χωριό και να πάρη το άνηφορικό μονοπάτι για το βουνό.

Αφουγκράζεται, γεμάτη αγωνία, και ψιθυρίζει:

— Τώρα βρίσκεται, στην πλατεία... Τώρα έφτασε μπρος στην εκκλησιά... Μπήκε στο στενοσόκακο του Μπαταριά....

Έξαφνα, ένα άγριο κι επίμονο γαύγισμα σκυλιού άντηχει μέσα στη νύχτα, προς το μέρος που τράβηξε ο Τουρκάκης. Κι άλλα σκυλιά νορίζουν να γαυγίζουν.

Η Μαρία νοιώθει την καρδιά της να χτυπάη δυνατά. Τι συμβαίνει άραγε; Ποιόν γαυγίζουν;

Η αγωνία την ξετρελλαίνει. Της έρχεται ν' αρπάξη το τουφέκι του μακαρίτη του πατέρα της απ' τον τοίχο πούναι κρεμασμένο και να τρέξη κοντά στο φίλο της καρδιάς της. Περνούν λίγα δευτερόλεπτα. Απλώνεται και πάλι γαλήνη και σιωπή.

— Παναγιά μου, ψιθυρίζει η Μαρία, Παρθένα μου, προστάτεψέ τον!... φύλαξέ τον!...

Δεν προλαβαίνει να τελειώση. Ένας τυροβολισμός άντηχει μακριά, ύστερα δεύτερος, τρίτος, πολλοί μαζί. Και ξαναγίνονται ήσυχια.

Μονάχα τα σκυλιά του χωριού γαυγίζουν τώρα όλα μαζί, σαν δαιμονισμένα.

Η Πενταγιώτισσα δεν μπορεί να κρατηθή. Ένα ούρλιαχτό της ξεφεύγει:

— Μου τον σκότωσαν!... Μου τον σκότωσαν!...

Φρενιασμένη αρπάζει το τουφέκι του πατέρα της. πηδάει απ' το παράθυρο και τρέχει προς το μέρος που άντηχησαν οι τυροβολισμοί. Δεν άγγίζει σχεδόν τη γη. Πετάνει, λες κι έχει φτερά. Η καρδιά της φεροκοπάει μέσα στο στήθος της. Τρέχει λαχονιασμένη απ' την τρομάρα της και μιλάει μόνη της:

— Αλλοίμονό σας, Πενταγιώτες!... Θα κάψω το χωριό αν μου τόν σκοτώσατε!... Κάθε σταλαγματιά του αίματός του θα την πληρώσετε με ποτάμια αίματος!...

(Στο έπόμενο τεύχος θα συνεχίσουμε την αφήγησι της νέας αυτής δραματικής περιπέτειας της Πενταγιώτισσας, της γυναίκας που χάριζε την αγάπη και το θάνατο!)

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΖΥΓΙΖΕΙ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΣΤΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΡΙΟΥ

Στα έργαστήρια της «Τζενεράλ Έλεκτρικ» διευκολύνει αφάνταστα τους διαφόρους έρευνητές κατά τα έπιστημονικά πειράματά των η ζυγαριά αυτή άπολύτου ακρίβειας, που μπορεί να ζυγίση ακόμη και τα εκατομμυριοστά του γραμμαρίου. Τα λεπτά ηνέματα που συγκρατούν τους δίσκους της ζυγαριάς είνε από χαλαζία, 50 φορές λεπτότερα από την πιο λεπτή τρίχα τών μαλλιών μας. Πάνω σε μιά κοινή κουβαρίστρα θα μπορούσε κανείς να τυλίξη 15 χιλιόμετρα από το νήμα αυτό.

ΕΝΑΣ «ΕΙΔΙΚΟΣ» ΓΙΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Οι καταπληκτικές έπιτυχίες του
Όρλάντο

Ποιός θα διευθύνη την έκλογική προπαγάνδα τών Άγγλων συντηρητικών κατά το διάστημα που υπολείπεται ως τις εκλογές; Ένα όνομα ψιθυρίζεται από μερικές ημέρες. Το όνομα ενός «είδικου», που έχει στο ένεργητικό του άναριθμητες νίκες.

Ο άνθρωπος αυτός είναι Ιταλός, γεννήθηκε το 1907 σε κάποιο χωριό τών Άμβρουζίων και λέγεται Γκουίντο Όρλάντο. Η δραστηριότης του είναι καταπληκτική.

Στις έπτά το πρωί βρίσκεται πάντοτε στο πόδι. Οι γραμματείς του, που είναι πιο πρωίνοι απ' αυτόν, του έχουν ετοιμάσει, στο μεταξύ, μιά έκθεση του παγκοσμίου τύπου και έχουν τακτοποιήσει τις έφημερίδες με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να του παρουσιάσουν στη στιγμή αυτό το άρθρο ή εκείνο το σχόλιο που μπορεί να τόν ένδιαφέρει.

Ο Όρλάντο αρχίζει άμέσως την εργασία του, καπνίζοντας αδιάκοπα μεγάλα πούρα. Τρώει ή καλύτερα καταδροχίζει τα γεύματά του μέσα σε ελάχιστα λεπτά. Δεν πίνει δεν πηγαίνει στα μπάρ και άγνοει σχεδόν το θέατρο και τόν κινηματογράφο.

Ο Γκουίντο Όρλάντο έφυγε από την πατρίδα του το 1919, σε ηλικία 12 ετών, για την Άμερική. Όταν αποδιδάσθηκε στην προκυμαία της Νέας Υόρκης, είχε στην τσέπη του μόνον όκτώ δολάρια. Στην αρχή, έγινε έφημεριοδότης, έπειτα γκαρσόνι σ' ένα καφενείο και λίγο καιρό αργότερα μπάρμαν. Κατόπιν έγινε «φιγκυράς» του κινηματογράφου και, με την ευκαιρία αυτή, γνώρισε το συμπατριώτη του Βαλεντίνο, που ήταν τότε διάσημος.

Η ταίνια όπου πρωτοπαίξε έχρηματοδοτείτο από μιά εταιρία καλλυντικών προϊόντων, που ήθελε να λανσάρη μιά καινούργια κρέμα έναντιόν των ρυτίδων. Ο Γκουίντο Όρλάντο κατάφερε να τού αναθέσουν τη διαφήμισι αυτού του προϊόντος και έκανε τόσο καλά τη δουλειά του, ώστε, σε λίγο, τ' όνομά του είχε γίνει πασίγνωστο μεταξύ του κόσμου των έπιχειρηματιών.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, προεβλήθη στους αμερικανικούς κινηματογράφους μιά ταίνια, που παρουσίαζε τους Ιταλούς με τα πιο μελανά χρώματα. Ο Όρλάντο συνειδητοποίησε άμέσως με μερικούς έξέχοντα συμπατριώτες του και ανέλαβε το έργο να έξαφανίση τη δυσάρεστη έντύπωση που είχε προκληθή από την προβολή αυτής της ταίνιας. Κινητοποίησε λοιπόν όλους τους πολιτικούς, όλους τους δημοσιογράφους, όλους τους συγγραφείς και τους περισσοτέρους καλλιτέχνες τών Ήνωμένων Πολιτειών και κατάφερε να προκαλέση παντός είδους εκδηλώσεις, που αποτέλούσαν έναν ύμνο για την Ιταλία. Η όργάνωσις αυτού του αγώνος ήταν τόσο άριστοτεχνική, ώστε και στις πιο μικρές πόλεις έγινε κάτι ύπερ της Ιταλίας.

Έπειτα από αυτή τη θριαμβευτική έπιτυχία, ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης Τζίμμι Βάλκερ του ανέθεσε να όργανωση μιά θεαματική επίδειξι έναντιόν της ποταπαγορεύσεως. Ο Όρλάντο κινητοποίησε δύο μιση εκατομμύρια ανθρώπων και όργάνωσε στους δρόμους της Νέας Υόρκης μιά «παρέλασι της μπύρας», που έχει μείνει ιστορική στα άμερικανικά χρονικά.

Λίγες καιρό αργότερα, το δημοκρατικό κόμμα ανέθεσε στον Όρλάντο την όργάνωσι της έκλογικής προπαγάνδας για τις προεδρικές εκλογές του 1932, που άνέδειξαν νικητή τόν Ρούζβελτ με συντριπτική ύπεροχή απέναντι τών αντιπάλων του.

Στον Όρλάντο αποδίδεται επίσης η έπιτυχία τών χριστιανοδημοκρατών στην Ιταλία κατά τις τελευταίες εκλογές.

Μεταξύ τών υποθέσεων που χειρίζεται σήμερα ο Όρλάντο είναι και η προπαγάνδα για την άνάρρησι στο θρόνο της Ισπανίας του δουκά της Σεγκοβίας.

Κατά τις προβλέψεις τών ειδικών, η άνάθεσις στον Όρλάντο της προπαγάνδας τών συντηρητικών θα τους έξασφαλίση μιά σημαντική ύπεροχή απέναντι τών αντιπάλων των.

Νικόλαος Δραγούμης
(1809 - 1879)

Ο πατέρας του παλαιού πρωθυπουργού (1910) της Ελλάδος Στεφάνου Δραγούμη, ο Νικόλαος Δραγούμης, ήταν από πατέρα Μακεδόνα κι από μάνα Μωραϊτίσσια Λαγκαδιανή — το γένος Δελιγιάννη.

Άλλα από το Μακεδονικό δέντρο τών Δραγούμηδων τού Βογασιτικού το μεγαλύτερο κλαρί μεταφυτεύθηκε στην Πόλη όπου γεννήθηκε στα 1809 ο περίφημος λόγιος Νικόλαος, τού οποίου ο πατέρας Μάρκος Δραγούμης, (λόγιος κι αυτός) ήταν εκ τών περιφημότερων διδασκάλων της Κωνσταντινουπόλεως κι ένεργότατο μέλος της Φιλικής Έταιρείας.

Έτσι, λοιπόν, βρισκόμαστε στον κλάδο τών Δραγούμηδων της Πόλης, στην οικογένεια τού Μάρκου, της οποίας ο βιογραφούμενος γιός Νικόλαος, όταν έξεργάγη η επανάστασις τού Εικοσιένα, ήταν μόλις 12 χρόνων παιδάκι.

Επάνω στον άναδρασμό, τα Σουλτανικά όργανα εισέβαλαν στο σπίτι του Μάρκου Δραγούμη. Βάρβαροι και κακούργοι, καθώς ήσαν, τού έληλάτησαν. Και διψασμένοι για αίμα, έπειτα, ζητούσαν τα μέλη της οικογενείας.

Απ' τα δυο παιδιά, έζητησαν το μεγαλύτερο. Ο Νικόλαος τότε, που ήταν μικρότερος, αλλά πιο εύσωμος, βγήκε στη μέση, για να σώση τόν αδελφό του.

— Έγώ είμαι το μεγαλύτερο παιδί!... έφώναζε με αὐταπάτην κι' αδελφική άγάπη.

Τότε πετάχτηκε κι' ο Γιάννης που ήταν προγματικά, μεγαλύτερος και φώναζε:

— Μην τόν άκούτε! Αυτός είναι δυο χρόνια μικρότερος από μένα! Έγώ είμαι το μεγαλύτερο παιδί!...

Τα δυο παιδιά άγωνίστηκαν, έτσι, ποιά να σώση το άλλο. Άλλα οι αγριάνθρωποι τού Σουλτάνου, χωρίς να ξετέασουν περισσότερο ποιά έλεγε την αλήθεια, έπιασαν το μικρότερο, τόν Νικόλαο.

Το παιδί, τούς άκολουθησε με καταπληκτική ψυχραιμία και θάρρος.

Το πήγαν στον Μποσταντζήμπαση, τόν προϊστάμενο τών άκτών του Βουπόρου που ήταν και αρχηγός τών έκτελεστικών άποσπασμάτων και τών βασανιστηρίων τών έλληνοχριστιανών που συνελαμβάνοντο στις φοβερές εκτείνες άρας.

— Τι ζητάς βρέ; φώναξε άγρια, στο παιδί, ο άπαίσιος Μποσταντζήμπασης. Την έλευθερία σας θέλετε; Τώρα θα έδης!...

Πολύ λίγος γλύτωναν όσοι άδηγούντε εκεί μικροί ή μεγάλοι. Άλλα την ώρα έκείνη βρέθηκε, εύτυχώς, στο προαύλιο τού Μποσταντζήμπαση, ένας πρόκριτος Όθωμανός, που ήταν πολύ φίλος με τόν πατέρα του νεαρού Δραγούμη κι' είχε ευεργετηθή απ' αυτόν. Και μπήκε στη μέση, για να σώση το παιδί.

Παρακάλεσε τόν Μποσταντζήμπαση και τού είπε:

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΝ

— Στο ζητώ για χάρι δική μου! Θα με τιμωρήση ο Άλλας αν άφήσω να χαθή το παιδί αυτό που ο πατέρας του ήταν ευεργέτης μου!...

Ο Μποσταντζήμπασης δέχτηκε. Κι' έτσι ο μικρός Δραγούμης πάλι άδηγήθηκε από τόν ευγνώμονα φίλο του νάτερά του στο σπίτι του, όπου η μητέρα του, έκείνη τη στιγμή, γονατίσθη στα εικονίσματα, προσευχόμενη για να σωθή το παιδί της!

Άλλα τότε, η οικογένεια έπίεισε ότι δεν ήταν καθόλου άσφαλής η διαμονή της στην Πόλη, όπου είχαν άρχει, από τούς μαύρους ανθρώπους του Σουλτάνου, άγρια σφαγή τών Χριστιανών.

Έκρυσφθηκαν στο άμπράι ενός Κεφελωνίτικου καραβιού που έφευγε, φορτωμένο σιτάρι, για τα Ψαρά.

Έτσι, ο Νικόλαος Δραγούμης με την οικογένειά του, σώθηκε όριστικά στα Ψαρά, όπου κι' έφθασαν σε πέντε ημέρες, μαζί με άλλους πρόσφυγας κι' έτυχαν μεγάλων περιποιήσεων, από τούς ήρωικούς Ψαριανούς.

Η οικογένεια, έπειτα, πήγε στη Νάξο όπου ο Νικόλαος Δραγούμης έξακολουθήσε τις σπουδές του κι' έμαθε και Γαλλικά και Λατινικά.

Ήταν 17 χρόνων μόλις, στις άρχες του 1827 όταν τόν πήραν γραμματικό στη Συνέλευσι της Έρμιόνης κι' έπειτα στην Τροιζήνα, όπου ήταν κι' ο πατέρας του, πληρεξούσιος τών Μακεδόνων.

Απ' εδώ και πέρα έτσι, πολύ νωρίς, άρχίζει η σταδιοδρομία του Νικολάου Δραγούμη που νεαρώτατος άγωνίστηκε στην επανάστασι τού Εικοσιένα όχι μόνο με την πένα αλλά και με το όπλο, διότι, και ο ίδιος έλεγε:

— Η Έλλάς, τώρα, περισσότερη άνάγκη έχει από όπλα, παρά από κοντυλοφόρους και καλαμαρία!...

Μετά τόν Άγωνα, ο Δραγούμης βρέθηκε απ' τούς πρώτους, μέσα στο έπιτελείο του πρώτου Κυβερνήτου της Ελλάδας (1828) Ιωάννου Καποδίστρια, άνάμεσα στους δέκα γραμματικούς που δούλεψαν, τότε, σκληρά, υπό την διεύθυνσιν τού πρώτου γραμματέως της Έπικρατείας, Σπυρίδωνος Τρικουπτη.

Νικόλαος Δραγούμης

Ο ίδιος ο Δραγούμης διηγείτο, άργότερα, στ' άπομνημονεύματά του, πόσο σκληρή ήταν τότε η δουλειά τών δέκα πρώτων δημοσίων υπαλλήλων τού πρώτου Κυβερνήτου της Ελλάδος.

«Πολλές φορές — έγραψε — διανυκτερεύαμε στο γραφείο κι' έδρασκεύαμε την πένα μας με κανένα κουλουράκι που τó βάλαμε στο στόμα μας με το άριστερό χέρι, ενώ με το δεξί γράφαμε, αδιάκοπα!...».

Όταν άποκαμωμένοι, ήθελαν να ήσυχάσουν λιγάκι (μέσα στο γραφείο) έβάζαν τα πρωτόκολλα για μαξιλάρια! Άλλα ποτέ δεν «εγόγγυσαν» και ποτέ δεν τούς έλειψε η πρόσχαρη διάθεσι και τα μεταξύ τους χαριτολόγημα!...

★

Μετά το δραματικό θάνατο τού Καποδίστρια (1831) ο Δραγούμης ύπηρετησεν ως γραμματικός τών έσωτερικών υποθέσεων την προσωρινή Διοικητική Έπιτροπή της Ελλάδος, της οποίας πρόεδρος ήταν ο Άνδρέας Ζαΐμης.

Τόν έστειλαν στο καράβι τού Όθωνος για να κανονίση τις λεπτομέρειες της άποβιβάσεως και ύποδοχής τού νεαρού Βασιλέως.

Ένας Σπετσιώτης βαρκάρης που έπρόκειτο να τόν μεταφέρει στο Βασιλικό καράβι, τη «Μαδοβασκάρη», άφελéstατα τόν ρώτησε, πριν να ξεκινήσουν:

— Δέ μου λές, σε παρακαλώ: κι' έμένα ποιός θα με πλερώση;

— Το Δημόσιο! άπάντησεν ο νεαρός Δραγούμης.

— Άσε με κάτω, αδελφέ μου! άπάντησε ο βαρκάρης. Μη με μπλερώεις με την ψωροκοστία να!

Από τότε, επί πολλά χρόνια το Δημόσιο λόγω της άνεχειας του πήρε το παρατσούκλι: Ψωροκοστία να, που ήταν το όνομα μιάς γνωστοτάτης, τότε, ζητιάνας τού Ναυπλίου! Και το παρατσούκλι αυτό άκούσγταν συχνά, παλαιότερα στα δύσκολα χρόνια της... έρησις τού δημοσίου ταμείου, ίδις από κείνους που είχαν να λάβουν απ' το Δημόσιο και δεν μπορούσαν να πληρωθούν.

Στα χρόνια τού Όθωνος, ο Νικόλαος Δραγούμης, μετά τις διοικητικές θέσεις που έγινε και ύπουργικός σύμβουλος και ύπουργός, αλλά ταυτοχρόνως και έπιφανέστατος άγωνιστής με τα γράμματα.

Στην αρχή (1847) συνεργάστηκε στο πρώτο εικονογραφημένο έλληνικό περιοδικό «Ευτέρπη» που έβγαλε ο Γρηγόρης Καμπούρογλου πατέρας τού άειμνήστου φίλου μας και διδασκάλου μας Δημητράκη Καμπούρογλου. Έξαιρετική και έκτακτως ένδιαφέρουσα ήτο τότε η συνεργασία τού Δραγούμη. Μετά δυο χρόνια όμως έβγαλε δικό του έλεκτικό περιοδικό, την περίφημη «Πανδώρα» που άφηκε έποχή στην Άθήνα, με τη συνεργασία τού Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου και τού Άλεξάνδρου Ραγκαβή.

Αυτό το περιοδικό που στολίζει ακόμη και σήμερα τις βιβλιοθήκες που κατάρθωσαν να τó άποκτήσουν όχι μόνο διηύθυνε, επί εικοσιδυο δολοκλήρη χρόνια ο Νικόλαος Δραγούμης αλλά και το γέμιζε με δική του όγκωδη εργασία—μη μείωδη και πραγματικά κοτιώδη εργασία έρευνης, μεταφράσεων και μελετών.

Πολλοί άποπειράθηκαν τότε να τόν μιμηθούν με δυο - τρία βιβλία και με... προχειρολογήματα. Άλλα κανείς απ' αὐτούς δεν μπόρεσε να πάρη τη θέση που είχε στο άναγνωστικό κοινό, ο Νικόλαος Δραγούμης. Γι' αυτό και είχε γίνει στόχος τών... άτηγροφών που δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν κάτι δικό τους. Όστόσο ο φθόνος και τα ταπεινά πάθη της εποχής του άήλκαν αδιάφορο τó Δραγούμη σε όλη τού τη ζωή. Έπέμεινε ως το τέλος να καμψ το καθήκον και τόν υπήρξε τού και στα γράμματα. Και γι' αυτό όλοι οι «μικροί» αντίπαλοί του έσβυσαν ζωντανό, ενώ αὐτός με τα έργα του, έζησε και πεθαμένος!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η χειρουργική θεραπεία της κεφαλαλγίας

Νεώτερα φαρμακευτικά μέσα

Πολύ λίγοι άνθρωποι μπορούν να καυχήθουν πως αγνοούν τι είναι η κεφαλαλγία. Για τους περισσότερους, είναι μια μαστίγια το ίδιο σημαντική όσο και το συναχί και ίσως πιο πολύ απ' αυτό.

Η κακή χώνευση, η σωματική, η διανοητική υπερκόπωση, οι δυνάτες συγκινήσεις, η ψύξη, η ηλικία, μπορούν να προκαλέσουν κεφαλαλγία. Σε πολλές γυναίκες μάλιστα ένας δυνατός πονοκέφαλος προηγείται από την εμφάνιση των εμμηνίων. Πολλές ασθένειες, εξ άλλου, συνοδεύονται από κεφαλαλγία: η οστρακία, η πνευμονία, ο τύφος, η γρίπη, το κοινό συναχί, η μηνιγγίτις, η έγκεφαλική αιμορραγία, η αρτηριακή υπέρταση, και γενικά όλες οι ασθένειες που συνοδεύονται από υψηλό πυρετό.

Η προέλευση της κεφαλαλγίας φαίνεται ακόμη αγνώστος. Παισιμαί, όμως, ότι οι αιτίες που την προκαλούν είναι πολλές.

Στην πρώτη γραμμή έρχονται μεσοκί μυστηριώδεις και άπροσδόκητοι κληρονομικοί παράγοντες. Σε πολλές περιπτώσεις π.χ. η κεφαλαλγία είναι μια κληρονομική ασθένεια, που βασανίζει τα μέλη μιας οικογενείας επί σειρά γενεών.

Η κεφαλαλγία μπορεί να οφείλεται ακόμη σε διαταραχές του πεπτικού συστήματος, του ήπατος ή της χολής.

Αλλά και οι διαταραχές των έκκρισεων, της λειτουργίας των ωοθηκών στις γυναίκες, ιδίως όμως του θυρεοειδούς και της υποφύσεως, προκαλούν ισχυρότατες κεφαλαλγίες.

Σε μερικά άτομα, οι κεφαλαλγίες έχουν προέλευση καθαρά αλλεργική. Οφείλονται, δηλαδή, στο ότι ο οργανισμός είναι εξαιρετικά υπερευαίσθητος και αντιδρά σε ώρισμένες ουσίες. Στις περιπτώσεις αυτές, επέρχεται υπερβολική έκκριση ισταμίνης, όπως ακριβώς στην ορικήκρια ή σε ώρισμένες μορφές άσθματος.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό των κεφαλαλγιών είναι η περιοδικότητά τους. Επανερχονται, δηλαδή, κατά κανονικά διαστήματα. Άλλα άτομα παθαίνουν κρίσεις κεφαλαλγίας μία ή δύο φορές το χρόνο: άλλα μία ώρισμένη ημέρα της εβδομάδας, κλπ. Αξιοσημείωτη ήταν η περίπτωση ενός Άγγλου συνταγματάρχου, που πάσχιε κρίσεις κεφαλαλγίας την 1η και την 3η Τετάρτη κάθε μηνός.

Τα κυριώτερα φάρμακα εναντίον της κεφαλαλγίας είναι:

- 1) Η ασπιρίνη και η αντιπιρίνη. Ο ρόλος των είναι κατευνοστικός.
- 2) Το γκαρντενάλ και τα παράγωγά του, που επιδρούν στον εγκέφαλο και δημιουργούν μιά ληθαργική κατάσταση.
- 3) Η τρυγική εργοταμίνη, που επιδρά στο νευρικό σύστημα και επιφέρει συστολή των

άρτηριών. Τα αποτελέσματα της είναι αμφίβολα.

4) Η μορφίνη και η ατροπίνη. Η χρήση αυτών των δύο φαρμάκων έχει εγκαταλειφθεί από τους επιστήμονες, γιατί υπάρχει φόβος να μεταβάλουν τον άσθενή σε τοξικομανή.

Πλάι σ' αυτά, επροτάθηκαν και έχρησιμποιήθηκαν τον τελευταίο καιρό πολλά άλλα, που αποδίδουν κυρίως στην εξαφάνιση των αίτιων που προκαλούν την κεφαλαλγία.

Στην πρώτη σειρά αυτών των φαρμάκων έρχονται τα χαλαρώα (παγκρεατικές πεψίνες), ιδίως όταν οι κεφαλαλγίες οφείλονται σε κακή λειτουργία του ήπατος, όπως συμβαίνει σε πλείστες περιπτώσεις.

Οι ορμονικές θεραπείες αποδίδουν, εξ άλλου, εξαιρετικά αποτελέσματα στις περιπτώσεις που η κεφαλαλγία προέρχεται από κακή λειτουργία των ωοθηκών, όπως συμβαίνει σε πολλές γυναίκες.

Στις περιπτώσεις που η κεφαλαλγία έχει αλλεργική προέλευση, οι κατευθύνσεις που πρέπει να ακολουθούνται είναι δύο: Η πρώτη τείνει στο βαθμιαίο έθισμο του οργανισμού στην ουσία που προκαλεί τη αλλεργική φαινόμενη. Και η δεύτερη στην καταπολέμηση της ευαισθησίας του απέναντι διαφόρων ουσιών. Στη δεύτερη περίπτωση, γίνεται χρήση πεπτινών, αυτοαυμοθεραπείας (ένεσων σταύς γλουτούς μερικων κυδικών έκαστομετρικών αίματος, που πάσθηκαν από μιά φλέβα του άγκωνος) και ένδοφλεβίων ενέσεων υποθεϊκού αλάτος. Στις περιπτώσεις αυτές ενδείκνυνται επίσης τα αντιισταμινικά φάρμακα.

Πολύ καλά αποτελέσματα αποδίδει, εξ άλλου, ο συνδυασμός άσβεστίου και βρωμιούχων, στις περιπτώσεις που η κεφαλαλγία έχει νευρική προέλευση.

Σε βαρύτερες περιπτώσεις μπορούν να εφαρμοσθούν επιθέματα νοβοκαΐνης σε ώρισμένα σημεία του περιφερειακού συμπαθητικού συστήματος (συμπαθητικά γάγγλια του λαιμού ή του κρανίου, κροταφική αρτηρία, γάγγλια στο βάθος της ρινικής κοιλότητας, κ. λ.π.). Τα επιθέματα αυτά πρέπει να γίνονται σύμφωνα με ώρισμένη τεχνική, που αποδίδει στο να διευκολύνει τη διεύθυνση της νοβοκαΐνης στα γάγγλια.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες κατέφυγαν επίσης στη χειρουργική για τη θεραπεία ώρισμένων κεφαλαλγιών, που δεν υποχωρούν σ' όλα τα άλλα μέσα. Στις περιπτώσεις αυτές αφαιρούνται συνολικά ή μερικά συμπαθητικά νευρίδια του λαιμού ή η κροταφική αρτηρία. Μερικοί Γάλλοι και Άμερικανοί επιστήμονες, σε περιπτώσεις βαρυτάτων κεφαλαλγιών, που προκαλούν άσθενείς πρ-

νους, δεν διστάζουν να αποκόψουν ένα μέρος από τις ρίζες του τριδύμου νεύρου. Η εγχείρησης είναι, όμως, δυσχερεστή και μόνον από δεξιότατους χειρουργούς μπορεί να γίνει. Όπως βλέπετε, οι κεφαλαλγίες είναι πολλών ειδών. Και μπορεί να λεχθεί ότι κάθε κεφαλαλγία χρειάζεται και έναν ιδιαίτερο τρόπο θεραπείας. Δρ ΠΟΛΣΕΜ

Η αρχαία Σμύρνη

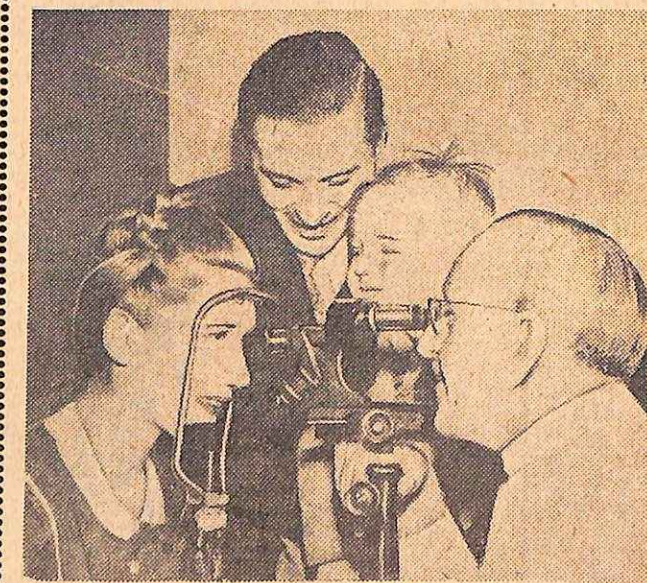
Η βρετανική αρχαιολογική σχολή των Αθηνών, έπειτα από μακρές και επίμονες έρευνες, ανακάλυψε σε απόστασι πέντε περίπου χιλιομέτρων προς βορράν της σημερινής Σμύρνης τα ερείπια μιάς αρχαίας πόλεως, που ήταν θαμμένα κάτω από άμπελια και ελαιόδενδρα. Κατά τους Άγγλους επιστήμονες, πρόκειται για την αρχαία Σμύρνη, που ήταν σύγχρονη της Τροίας και που καταστράφηκε και ξανακτίστηκε πολλές φορές κατά τη διάρκεια των αιώνων. Σ' αυτήν, σύμφωνα με την παράδοση, γεννήθηκε ο Όμηρος. Μία από τις καταστροφές της, που έγινε το έτος 600 π. Χ., αναφέρει ο Ηρόδοτος. Η πόλις φαίνεται ότι εγκαταλείφθηκε οριστικά μετά την ίδρυση της νέας Σμύρνης από το Μ. Αλέξανδρο.

Ο άερας που μας χρειάζεται

Πειράματα που έγιναν στο Βιολογικό Ινστιτούτο της Φιλοδελφίας απέδειξαν ότι ένα κυβικό μέτρο άερος επαρκεί για την κανονική αναπνοή ενός ατόμου μόνον επί δυο ώρες. Το ύψος ατόμο χρειάζεται, συνεπώς, για ολόκληρο το 24ωρο 12 κυβικά μέτρα άερος. Σύμφωνα με τον Άμερικανό φυσικό Ουμφρέυ, το συνολικό βάρος του άερος που περιβάλλει τον πλανήτη μας εκφράζεται σε κιλά από τον αριθμό 511 x 10¹⁸.

Μία περιεργή πάθησις

Μπορείτε να ξεθωράσετε το γόνατό σας κι' έπειτα να ξαναβάλετε τα κόκαλα στη θέση τους; Μπορείτε να τετνώσετε υπερβολικά το δέρμα σας, σαν καπνιστή; Αν ναι, τότε πάσχετε από το λεγόμενο «σύνδρομο του Έλερς-Ντάλσις», ένα συνδυασμό συμπτωμάτων των αρθρώσεων και του δέρματος, που έχει περιγραφεί

ΑΓΟΡΙ Ή ΚΟΡΙΤΣΙ;

Ο Ιατρός Σ. Μ. Ουέλτον, στο Σικάγο, εξετάζοντας τα μάτια μιάς έγκυου γυναίκας, μπορεί να προβλέψει αν το βρέφος που πρόκειται να φέρει στον κόσμο θα είναι αγόρι ή κορίτσι! Ο κ. Ουέλτον, σπριζεί τη μέθοδο του στη θεωρία του Γερμανού γιατρού Βίλχελμ Βίττελ, που υποστηρίζει πως όταν παρατηρήται υπερανία στην ίριδα του δεξιού οφθαλμού της έγκυος πρόκειται να γεννηθεί αγόρι. Όταν παρατηρήται υπερανία στην αριστερή ίριδα τότε το παιδί θα είναι κορίτσι. Η έιρησις αυτή κι' η σχετική φωτογραφία δημοσιεύθηκαν στο παγκοσμίου κύρους άμερικανικό περιοδικό «Νιουσγουίκ».

ΓΛΥΤΩΣΙΕ γά δόντια σας!

Πώς να τα περιποιήσθε

Όταν αρχίσουν με τα χρόνια να χαλούν τα δόντια ανεπανόρθωτα, κι' αναγκάζεται να τα βγάλει ο δοντογιατρός, ο πελάτης του τον ευγνωμονεί στην αρχή γιατί τον γλύτωσε απ' το μαρτύριο των πόνων. Σιγά-σιγά όμως, τα άδειαν ούλα ζαρώνουν, τα μάγουλα χάνουν την καμπυλότητά τους και το πρόσωπο φαίνεται τότε γερασμένο.

Αυτό λοιπόν το κακό προλαμβάνεται, ή τουλάχιστον αναβάλλεται για αρκετά χρόνια, αν περιποιησθε τα δόντια σας. Είναι απαραίτητο, πριν απ' όλα, να επισκέπτεσθε κάθε έξη μήνες τον δοντογιατρό σας, έστω κι' αν σας φαίνεται πως όλα τα δόντια σας είναι γερά. Γιατί μπορεί να χάνουν αρχίσει να σχηματίζονται κουφάλες ανάμεσά τους, εκεί δηλαδή που χαλούν συχνότερα τα δόντια, γιατί δεν μπορεί να καθαρισθούν εύκολα σ' αυτά τα σημεία.

Το χάλασμα ενός δοντιού αρχίζει με το σχηματισμό μιάς ανωμαλίας στη λεία επιφάνεια του σμάλτου. Αν δεν γίνει τότε η απαιτούμενη θεραπεία, το μέρος αυτό παίρνει σκούρο χρώμα και σχηματίζεται κουφάλα. Αν όμως ο δοντογιατρός το άλειψη εγκαίρως με νιτρικό άργυρο, σχηματίζεται ένα στρώμα άργύρου πάνω στο σμάλτο, κι' έτσι σταματάει η φθορά του δοντιού, χωρίς να χρειασθεί σφράγιση.

Τα σφραγίσματα των δοντιών δεν διαρκούν αιώνια. Μπορεί να χαλαρωθούν με τον καιρό, και τότε εισχωρούν από κάτω μικρόβια και καταστρέφουν το δόντι. Ο δοντογιατρός θα βρή εγκαίρως ποιά απ' αυτά έχουν αρχίσει να κουνιούνται και θα τ' αντικαταστήσει με καινούργια.

Και τώρα ερχόμαστε στην καθημερινή περιποίησι των δοντιών. Έχει αποδειχθεί ότι η πολύ σκληρή δοντοδουρτσα βλάπτει τα δόντια, γιατί με τις οριζόντιες κινήσεις της φθείρει τα ούλα στη βάση τους κι' αφήνει έκτεθειμένα τα ευπαθέστερα μέρη των δοντιών που δεν προστατεύονται από σμάλτο. Η δοντοδουρτσα σας δεν πρέπει να κάνει να ματώνουν τα ούλα σας, έφ' όσον είναι υγιά (αν αμφιβάλλετε για την κατάστασή τους κι' υποπτεύεσθε πως έχετε ουλίτιδα, θα συμβουλευθείτε τον δοντογιατρό σας).

Έξ ίσου ακατάλληλη όμως για την περιποίησι των δοντιών είναι κι' η πολύ μαλακή δοντοδουρτσα — ή εκείνη που μαλάκωσε απ' την πολλή χρήση. Διατηρήτε τελείως καθαρή την δοντοδουρτσα σας, αφαιρώντας τακτικά τα υπολείμματα που συγκεντρώνονται ανάμεσα στις τρίχες της. Και βουτάτε την κάθε τόσο σε μιά αντισηπτική διάλυσι.

Στο ζήτημα της έκλογής της δοντοπάστας, έχουμε όλοι τις ιδιαίτερες προτιμήσεις μας, που εξαρτώνται μάλλον απ' το άερωμα και τη γεύσι της κάθε μάρκας, παρά απ' την αποτελεσματικότητά της. Πάντως, μετά το καθαρίσμα των δοντιών σας, το καθαρίσμα άπάντα την άκρη άκουμπήστε άπάντα την άκρη της γλώσσας σας. Αν τα νοιώσετε έτσι καθαρά και λεία, χω-

ρίς υπολείμματα τροφών, σημαίνει ότι είναι καλή η δοντοπάστα που χρησιμοποιείτε.

Βουρτσίζετε λίγο τα δόντια σας με την δοντοδουρτσα έπειτα από κάθε γεύμα, και τα καθαρίζετε καλά με δοντοπάστα πριν πέσετε να κοιμηθείτε. Γιατί τη νύχτα σταματάει η έκκρισι σάλιου, που βοηθεί όλη την ημέρα στο αυτόματο καθαρίσμα των δοντιών.

Μετά το βραδυό βούρτσισμα, ξεπλένετε το στόμα σας με ένα κατάλληλο αντισηπτικό υγρό. Διατηρεί γερά τα ούλα και προλαμβάνει το χάλασμα των δοντιών, εισχωρώντας σε μέρη όπου δεν μπορεί να φτάσει η δοντοδουρτσα.

Υπάρχουν ειδικές δοντοπάστες για την προστασία των ούλων απ' τις μολύνσεις. Είναι όμως περιττή η χρησιμοποίησι τους, όταν μεταχειρίζεσθε τα δόντια σας όπως ορίζει η φύσις, τρώγοντας σκληρές τροφές που απαιτούν καλή μάσημα. Στην περίπτωση αυτή, συγκεντρώνεται άφθονότερο αίμα στα ούλα, διατηρεί την υγεία τους και διορθώνει τη φυσική φθορά των δοντιών.

Πολύ ωφέλιμα για τα δόντια είναι τα μήλα, άφ' ενός γιατί δίνουν δουλειά στα δόντια με το μάσημά τους κι' άφ' έτέρου γιατί περιέχουν μηλικόν δξύ που καθαρίζει την επιφάνεια του σμάλτου.

Μετά τα μήλα, έρχονται τα καρότα, ολόκληρα και ώμα. Είναι ωφέλιμα επίσης στα δόντια και στα ούλα τα ραπανκία, τα καρόδια, τα ξερά μπισκότα κι' η κόρα του ψωμιού.

Όταν το πολύ κάπνισμα κινδυνεύει τα δόντια, μπορεί να καθαρίζονται κάθε βδομάδα με μιά ειδική λευκαντική δοντοπάστα. Δεν επιτρέπεται όμως να χρησιμοποιείται καθημερινώς αυτή η δοντοπάστα, γιατί περιέχει σκόνη ελαφρόπετρας, που φθείρει τα δόντια με τη συχνή χρήση.

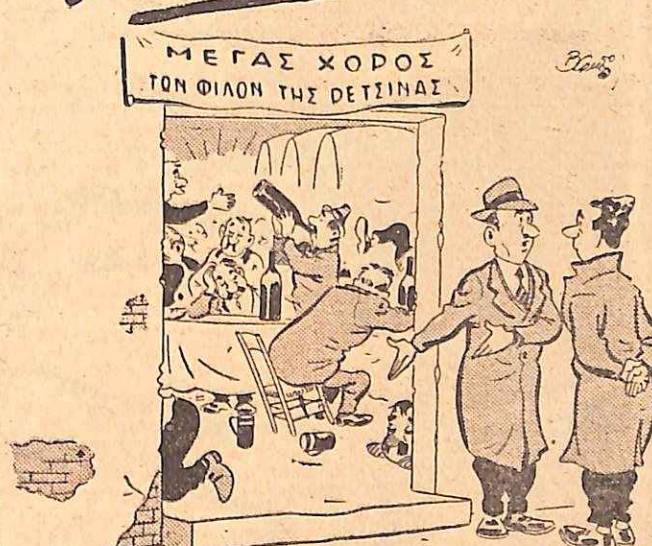
Η κληρονομικότης παίζει μεγάλο ρόλο στο σχηματισμό και στην καλή διατήρησι των δοντιών. Υπάρχουν δηλαδή άνθρωποι που — με τη σχετική περιποίησι — διατηρούν γερά τα δόντια τους ως τα 60 ή 70 χρόνια τους. Απεναντίας άλλοι, λιγώτερο τυχεροί, μένουν από χωρίς δίχως δόντια κι' αναγκάζονται να φορέσουν τεχνητές δοντοστοιχίες — που είναι εύτυχώς σήμερα τελειοποιημένες κι' ομοιότατες με τις φυσικές.

Εναντίον των δηλητηρίσεων από ανθρώπινο δξύ

Το ανθρώπινο δξύ αποτελεί, ως γνωστόν, μιά μόνιμη άπειλή δηλητηρίασεως στα γκαρά, τα μεταλλεία, τις σπράγγες και τους κλειστούς ή κακώς αερίζόμενους χώρους, όπου λειτουργούν κινητήρες, που προκαλούν καύσεις. Το ανθρώπινο δξύ αποτελεί επίσης σοβαρότατο κίνδυνο για τα άεροπλάνα, τα υποβρύχια και πολλά έργαστάσια.

Οι κίνδυνοι αυτοί φαίνεται ότι θα εκλείψουν στο προσέχες μέλλον, μετά την ανακάλυψι ενός προϊόντος, που εξουδετερώνει και εξαφανίζει το ανθρώπινο δξύ. Αυτό το προϊόν, που το κυριώτερο συστατικό του αποτελεί ο υπερμαγγανικός άργυρος, είναι εξαιρετικά αποτελεσματικό και η ενεργειά του παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα στα εύκρατα και τροπικά ιδίως κλίματα. Η χρήση του είναι άπλη και συνιστάται στην διχοτέυσι του σπουδών χώρους όπου παρατηρείται μεγάλη συγκεντρώσι ανθρώπινου δέξος. Μπορεί επίσης να «ενσωματωθή» σε ειδικές μάσκες για τους μεταλλωρύχους.

Τελιωτοθεραπεία

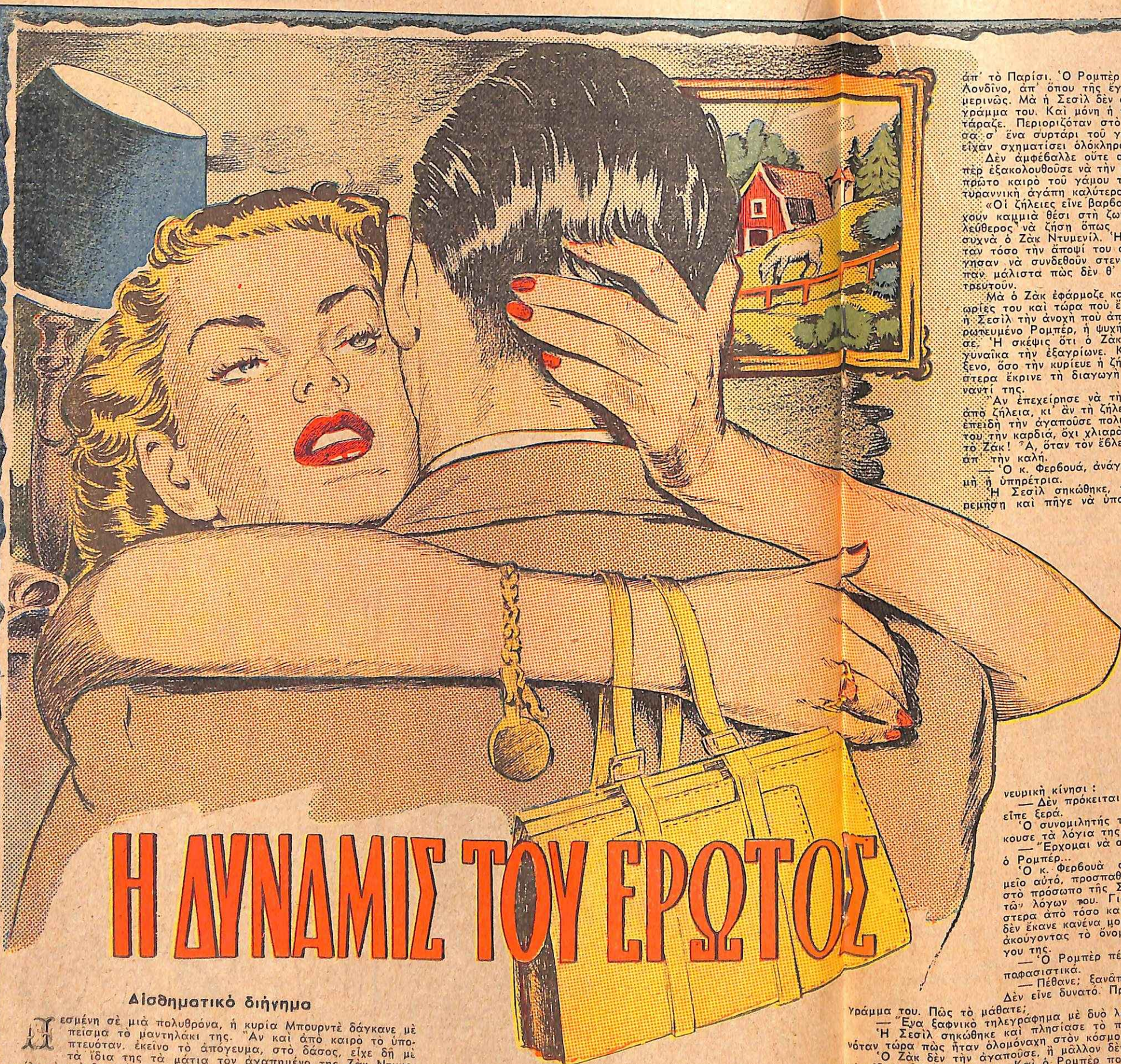
— Δεν μπορώ να καταλάβω, φίλε μου, γιατί ονομάσανε «χορό» αυτή τη συγκεντρώσι!...

— Δεν είπατε, καλέ μπαμπά, πως ούτε έφέτος θα επιτρέψουν τον Καρνάβαλο;

— Αμάν, ρε παιδί μου, πές στην όρχήστρα να σταματήσει, έπιτέλους, αυτό το παθητικό ταγκο. Όπου νάνε, θα γονατίσω!...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Διδακτικό διήγημα

Εσμένη σε μία πολυθρόνα, η κυρία Μπουρντέ δάγκανε με πείσμα το μαντηλάκι της. "Αν και από καιρό το υποπτευόταν, εκείνο το απόγευμα, στο δάσος, είχε δη με τα ίδια της τα μάτια τον αγαπημένο της Ζακ Ντυμενίλ, με μία θεατρίνα του «Φολι Μπερζέρ».

Η Σεσίλ Μπουρντέ ήταν γνωστή στους κοσμικούς κύκλους από τότε που ο άντρας της, ο Ρομπέρ, είχε επιχειρήσει να την πνίξει, επειδή του φάνηκε σε κάποιο χορό πως φλερτάρει με ένα

νεαρό δανδή. "Υστερα απ' το επεισόδιο αυτό, του 'δωσε μια ρομαντική αίσθηση στη ζωή της, η Σεσίλ χώρισε οριστικά τον άντρα της, παρα τις ικεσίες του και τη μεταμέλειά του. Του υποσχέθηκε να μη τον καταγγείλει αν εκείνος έφευγε για πάντα

απ' το Παρίσι. Ο Ρομπέρ κατέφυγε έτσι στο Λονδίνο, απ' όπου της έγραφε σχεδόν καθημερινώς. Μα η Σεσίλ δεν άνοιξε ποτέ κανένα γράμμα του. Και μόνη ή παρουσία τους την τάραι. Περιοριζόταν στο να τα ρίχνει μέσα σ' ένα συρτάρι του γραφείου της, όπου είχαν σχηματίσει ολόκληρο σωρό.

Δεν αμφέβαλλε ούτε στιγμή ότι ο Ρομπέρ εξακολουθούσε να την αγαπά όσο και τον πρώτο καιρό του γάμου τους. Μα μία τόσο τυραννική αγάπη καλύτερα να της έλειπε.

«Οι ζήλειες είναι βαρβαρότητες που δεν έχουν καμιά θέση στη ζωή. Καθένας είναι ελεύθερος να ζήσει όπως θέλει» διακήρυχνε συχνά ο Ζακ Ντυμενίλ. Η Σεσίλ συμπεριζόταν τόσο την αποψή του αυτή, ώστε δεν αρνήθηκε να συνδεθούν στενά. Πολλοί πρόβλεπαν μάλιστα πως δεν θ' άργούσαν να παντρευτούν.

Μα ο Ζακ έφάρμοζε κατά γράμμα τις θεωρίες του και τώρα που έπρεπε να δείξει κι η Σεσίλ την ανοχή που απαιτούσε από τον έρωτα, ο Ρομπέρ, η ψυχή της επαναστατούσε. Η σκέψις ότι ο Ζακ κυττάει κι άλλη γυναίκα την εξαγριώνει. Και πράγμα παράξενο, όσο την κυριεύει η ζήλεια, τόσο επιεικέστερα εκρίνε τη διαγωγή του Ρομπέρ απέναντί της.

Αν επιχειρήσει να την πνίξει, το έκανε από ζήλεια, κι αν τη ζήλευε, αυτό συνέβαινε επειδή την αγαπούσε πολύ, φλογερά, μ' όλη του την καρδιά, όχι χλιαρά και αδιάφορα σαν το Ζακ! "Α, όταν τον έλεπε, θα του ταφένε απ' την καλή.

Ο κ. Φερβουά, ανάγγειλε κάποια στιγμή η υπηρέτρια.

Η Σεσίλ σηκώθηκε, προσπάθησε να ήρμηση και πήγε να υποδεχτεί τον ηλικιωμένο οικογενειακό τους φίλο, που την αγαπούσε σαν κόρη του.

Ήταν ένας πολύπειρος άνθρωπος που με μία ματιά μπορούσε να καταλάβει τα πάντα. "Υστερα από μερικά τυπικά λόγια, είπε τάχα αδιάφορος:

— Σας φέρνω μία είδηση που θα διευκολύνει το γάμο σας με τον κ. Ντυμενίλ.

Η νέα γυναίκα έκανε μία

νευρική κίνηση:

— Δεν πρόκειται να παντρευτούμε! είπε ξερά.

Ο συνομιλητής της, σαν να μην άκουσε τα λόγια της, συνέχισε:

— Έρχομαι να σας αναγγείλω πως ο Ρομπέρ...

Ο κ. Φερβουά σταμάτησε στο σημείο αυτό, προσπαθώντας να διαβάσει στο πρόσωπο της Σεσίλ την εντύπωση που της είχε κάνει η είδηση. Για πρώτη φορά, ύστερα από τόσο καιρό, η κ. Μπουρντέ δεν έκανε κανένα μορφασμό δυσφορίας, άκουγοντας το όνομα του τέως συζύγου της.

— Ο Ρομπέρ πέθανε! πρόσθεσε απαφασιστικά.

— Πέθανε; Ξανάπε εκείνη βραχνά. Δεν είναι δυνατό. Προχθές ακόμη πήρα

γράμμα του. Πώς το μάθατε;

— Ένα ξαφνικό τηλεγράφημα με δυο λέξεις. Η Σεσίλ σηκώθηκε και πλησίασε το παράθυρο. Της φαινόταν τώρα πως ήταν ολόμυνη στον κόσμο.

Ο Ζακ δεν την αγαπούσε, ή μάλλον δεν την ικανοποιούσε το είδος της αγάπης του. Και ο Ρομπέρ που φλεγόταν από έρωτα γι' αυτήν είχε τώρα πεθάνει.

— Αύριο θα φύγω για το Λονδίνο. Πρέπει να δροβώ στην κηδεία του, συνέχισε ο κ. Φερβουά. Τον ήξερα από παιδάκι. "Ηταν καλός ο Ρομπέρ. Η ζήλεια όμως τυφλώνει καμιά φορά. "Αν

μάθω λεπτομέρειες θα σας τις πω, αν φυσικά σας ενδιαφέρουν. Η Σεσίλ έκανε μία καταφατική κίνηση. Αισθανόταν σφιγμένο το λαρύγγι της και δεν μπορούσε να άρθρωση λέξη απ' την ταραχή της.

Ο κ. Φερβουά δεν έμεινε περισσότερο. Μόλις η Σεσίλ έμεινε μόνη, έτρεξε να ανοίξει το συρτάρι με τα αδιάβαστα γράμματα του Ρομπέρ. Τα ταχτοποίησε στη χρονολογική τους σειρά κι άρχισε να τα διαβάει ένα-ένα.

Ο Ρομπέρ περιέγραφε σ' αυτά τον πόνο του τη μεταμέλειά του για την αχαρκτήριστη πράξη, που η τυφλή παραφορά του τον είχε σπρώξει να κάνει. Γύρευε ταπεινά τη συγγνώμη της, της έλεγε πως μακριά της η ζωή του ήταν μαρτυρική, πως η σκέψη της δεν τον άφινε ούτε στιγμή και πως θα προτιμούσε την πιο σκληρή τιμωρία από την περιφρονητική σιωπή της. Τέλος, την ικέτευε να του γράψει έστω και μία λέξη. «Όταν πεθάνω πώς όλα μαζί μας τελείωσαν, της έγραφε σ' ένα απ' τα τελευταία γράμματά του, όταν δώ πως δεν έχω τίποτα πια να ελπίζω, τότε θα φύγω από τον κόσμο τούτο όπου δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα».

Δάκρυα φλογερά πλημμύριζαν το πρόσωπό της. Δεν της έμεινε πια καμιά αμφιβολία πως ο Ρομπέρ, απελπισμένος από τη σιωπή της, είχε αυτοκτονήσει!...

Έπεσε μπρούμυτα στο ντιβάνι κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Εξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Ζακ.

— Θα πάμε το βράδυ στο Κρυστάλ; τη ρώτησε.

— Όχι, δεν μπορώ, του απάντησε ξερά.

— Τότε θέλεις να συναντηθούμε το πρωί στο δάσος;

— Όχι, δεν θέλω!...

— Μα τότε, πότε θα ιδωθούμε;

— Ποτέ! είπε κι έκλεισε νευριασμένη το τηλέφωνο.

Η Σεσίλ ξαναγύρισε στο ντιβάνι. Πόσο κρύος, πόσο σαχλός της φαινόταν τώρα ο Ζακ. Μονάχα ο Ρομπέρ ήξερε να την αγαπά!

Πριν περάσει μισή ώρα η υπηρέτρια ήρθε να της αναγγείλει τον κ. Ντυμενίλ.

— Να του πής πως δεν είμαι εδώ!...

— Με συγχωρείτε, κυρία, αλλά δεν ήξερα πως...

Την ίδια στιγμή φάνηκε στο κατώφλι ο Ζακ.

— Με συγχωρείς, Σεσίλ, αλλά ο καθρέφτης αυτός είναι προδοτικός! της είπε χαμογελώντας και δείχνοντάς της συγχρόνως το μεγάλο καθρέφτη που βρισκόταν απέναντι στην πόρτα.

— Τι σημαίνει αυτό; του είπε δυσανεστήμενη η Σεσίλ καθώς έφευγε η υπηρέτρια. Νομίζω πως είμαι ελεύθερη να δεχτώ έναν επισκέπτη ή όχι.

— Φαίνεται πολύ νευριασμένη, Σεσίλ, της είπε χαϊδευτικά ο Ζακ.

— Θέλω να μείνω μόνη, του είπε εκείνη με παγερό ύφος. Δεν είναι ελεύθερος κανείς να κάνει ό,τι θέλει.

— Νομίζω πως συμβαίνει κάποια παρεξήγηση. Τί σου έκανα; τη ρώτησε τρυφερά.

Η Σεσίλ έγινε έξω φρενών.

— "Α!... Φαντάζεσαι ότι έκλαιγα εξ αιτίας σου; Βγάλε αυτή την ιδέα από το μυαλό σου, του φώναξε με πείσμα. Δεν κλαίει κανείς για τους ανθρώπους σαν και εσένα. Για να σου δώσω και την τελευταία αμφιβολία, σου λέγω πως ο καυμένος δ... Ρο... Ρο... Ρομπέρ...

Οι λυγμοί την έπνιγαν και δεν την άφηναν να τελειώσει τη φράση της.

Η ψυχρολουσία όμως ήταν αρκετή για το Ζακ. Την αποχαιρέτησε κι έφυγε, χωρίς η Σεσίλ να γυρίσει να τον κυττάσει ή να του πει τίποτα.

Υστερα πήρε το τηλέφωνο και ειδοποίησε τον κ. Φερβουά να την περιμένει την επομένη πριν φύγει για την Αγγλία, γιατί θα πήγαινε κι αυτή μαζί του.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ύστερ' από μία νύχτα όλο αγρύπνια και δάκρυα, η Σεσίλ έτρεξε στον ηλικιωμένο φίλο της, κρατώντας στο χέρι μία βαλιτσούλα με τ' απαραίτητα για το ταξίδι. Μόλις την είδε, ο πονηρός γέρος χαμογέλασε.

— Το ταξίδι ματαιώθηκε, της είπε. Το τηλεγράφημα που έλαβα χθες δεν ήταν εντελώς σωστό. Ο Ρομπέρ αναπνέει ακόμα. Η σφαίρα άστοχησε...

— Αναπνέει; φώναξε η Σεσίλ. Μα τότε θα τον σώσωμε. Θα μείνω κοντά του για να τον περιποιηθώ εγώ ή ίδια. "Αχ, ναι, βέβαια να ζήσει.

— Κι' εγώ το ελπίζω.

— Άς τρέξωμε, λοιπόν, γρήγορα κοντά του. Πού χτυπήθηκε; Στην καρδιά, στο κεφάλι;

— Αυτό θα το διαπιστώσετε μόνη σας ανοίγοντας την πόρτα του διπλανού δωματίου.

Ο Ρομπέρ, αν και ήταν τρομερά συγκινημένος και αδυνατισμένος, δεν φαινόταν καθόλου πληγωμένος. Πραγματοποίησε προς το μέρος της μ' άπλωμένα τα χέρια κι εκείνη ρίχτηκε στην αγκαλιά του, ενώ ο κ. Φερβουά, χαμογελώντας ικανοποιημένος, δγῆκε στο διάδρομο.

Η αγάπη ξαναήλθε στην καρδιά της.

ZAN PAMΩ

I. MATEY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παίρνουν στο χτήμα ένα σκυλί για φύλακα και την άλλη μέρα το βρίσκουν δηλητηριασμένο. 'Η Ρόζα κι' ο 'Αδόλφος άνησυχούν, αλλά δεν εγκαταλείπουν το Σκώ. Ο Τρεβίλ εξακολουθεί να πηγαίνει στο Σκώ. Ένα βράδυ που τοιμάζεται να πηδήσει τη μαντρά του χτήματος, βλέπει ένα μυστηριώδη τύπο να τον παρακολουθεί. Άνθρωπος ο Τρεβίλ πηγαίνει το άλλο βράδυ στο Σκώ με τον καμοιέρη του. Είναι άφορασιμος με μάθη ποιος είναι ο άγνωστος και τί σκοπούς έχει. Ξαναβλέπουν τον ύποπτο τύπο, αλλά πριν τον πλησιάσουν, γίνεται άφαντος.

27ον —'Απολύτως βέβαιος. Κι' αν δεν μου έξηγηθή θα του σπάσω το κεφάλι!

—Όταν έφτασαν όμως κοντά, στη μαντρά ο άγνωστος είχε εξαφανιστή!...

—Ο Τρεβίλ άφριξε απ' το θυμό του.

—Είναι η δεύτερη φορά που το παθαίνω αυτό. Ποιος είναι, επί τέλους, αυτός ο άχρειος; Και τί σκοπούς έχει; Πρόκειται γι' αστυνομικό που με παρακολουθεί; 'Αλλά γιατί γλυστράει και χάνεται όταν πλησιάζω; Σου όρκίζομαι, Μισέλ, ότι θα τον σκοτώσω όταν τον ξανα συναντήσω.

—Θα βγάλω το πιστόλι και θα του ριζώ, μόλις τον δω να ξεφυτρώνει αντίκρι μου.

—Αυτό που λέτε είναι τρέλλα! —Δεν άκούω τίποτε, Μισέλ. Θά τον σκοτώσω σαν σκύλο τον άθλιο! 'Ακολουθήσε με.

—Τί πρόκειται να κάνουμε; —Θα ψάξουμε να τον βρούμε. Δεν θα φύγω από δω όλη τη νύχτα, αν δεν τον βρω και δεν του σπάσω το κεφάλι!...

—'Αφσαν το αυτόκίνητο σ' ένα γρασιδί κι' άρχισαν να γυρίζουν στα σκοτεινά δρομίσια.

Μάταια όμως έψαχναν. Ο μυστηριώδης άγνωστος είχε γίνει άφαντος!

Ο Τρεβίλ ξαναγύρισε στο καπηλειό και ζήτησε πληροφορίες.

Ο κάπηλος κατάλαβε άμέσως τί του ζητούσε.

—Λέτε γιά έναν ύποπτο τύπο, είπε, χλωμό, φτωχοντυμένο κι' αμίλητο. 'Ερχεται τα βράδια και κάθεται εδώ.

—Ποιος είναι; —Δεν ξέρω. Πρώτη φορά τον βλέπω.

—Τί ζητάει σ' αυτό το μέρος; Δεν καταλάβατε; —Μά την πίστι μου όχι. Φαίνεται σαν χαμένος, σαν να τον έχη χτυπήσει κάποια δυστυχία, σαν μισότρελλος...

—Κάποιος τρελλός!... ψιθύρισε ο Μισέλ. Κοίμα τον κόπο που κάναμε να τρέχουμε και να τον γυρεύουμε τόσες ώρες.

—'Ας πηγαίνουμε, είπε ο Τρεβίλ. ήσυχασμένος κάπως.

Λίγη ώρα μετά την άναχώρησι του Τρεβίλ και του Μισέλ, ο άγνωστος πρόβαλε, σ' ένα γλοιώμένο ύψωμα.

Στάθηκε εκεί σιωπηλός και κύτταζε τα φωτισμένα παράθυρα της έπαύλειος.

Κάθε τόσο στεναγμό φούσκωναν το στήθος του.

Ποιος ήταν ο άνθρωπος αυτός θα το μάντευαν άσφαλώς οι άναγνώστες μας.

Ήταν ο 'Ερρίκος Φλεμάν.

Ο πόθος του να ξαναδύ για τελευταία φορά τη Ρόζα και το παιδί του, τον είχε τραβήξει προς το Σκώ.

Μά δεν στάθηκε πολύ τυχερός. Μάταια τριγύριζε γύρω από το χτήμα. 'Η Ρόζα δεν βγήκε καθόλου έξω, τα βράδια τουλάχιστον που με λαχτάρα καρτερούσε να την άντικρύση.

Γιατί άραγε; —Θά του φερνόταν σκληρή και στην περίπτωση αυτή η τύχη;

Συγχρόνως πρόσεξε κάτι που του έκανε έντύπωσι: 'Η πόρτα του χτήματος έμενε πάντα άμπαρωμένη. Κι' ο έπιστάτης, μόλις έπεφτε το σκοτάδι, έκανε ένα γύρο με το όπλο του στον ώμο.

Τί έσήμαιναν όλα αυτά; Τί μπορούσαν να φοβούνται στο Σκώ, λίγα βήματα έξω απ' το Παρίσι;

Μάταια ο Φλεμάν βασάνιζε το μυαλό του γιά να λύση αυτό το μυστήριο.

Στο καπηλειό που πήγαινε κι' έπινε γιά να πνίξη τον πόνο του, τον κύτταζαν ύποπτα. Κι' ένα βράδυ, άκουσε να μιλούν γιά κακοποιά ύποκειμένα που τριγύριζαν στην περιφέρεια αυτή...

«Τό λένε άραγε γιά μένα;» σκέφθηκε ο Φλεμάν.

Τα μάτια του κάπληκα κι' ένός - δυο πελατών είχαν καρφωθεί επάνω του.

Κι' έξαφνα, ένας από αυτούς είπε: —Κάποιος άχρειος δηλητηρίασε το σκύλο του χτήματος της κ. Γκρεβίλ! 'Οάχη, χωρίς άλλο, κακούς σκοπούς. Μά θα το πληρώσει άκριβά. Το Σκώ δεν εινε κατάλληλο μέρος γιά τους άλχητες και τη δράσι τους.

Ο 'Ερρίκος πλήρωσε κι' έφυγε. Τον ύποψιάζονταν, δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία. Μά δεν ήταν αυτός υπεύθυνος γιά ό,τι συνέβη. Και κάποιος άλλος παραμόνευε το χτήμα, με κακούς σκοπούς.

Ποιος μπορούσε να ήταν; Και τί σχεδίαζε να κάνει;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Καρναβάλι!

Μη μου πληγώνεις την ψυχή, σ' αυτή τη σκόρπη έποχη, με τα πολλά της χάλια και πάψε, φρόσω, να μου λες περί άπόκρηες τρελλές και περί Καρναβάλια!

—'Εχουμε χάσει την ούσι — στην τόσο την άσυνήρι — και στο μπατιρίλκι.

Και με δυο λόγια καθαρά, είναι κι' αυτές οι μασκαρά — σωστό... μασκαράλίκι!

—Δεν βλέπεις, φέτος, γαϊτανά — ούτε και μασκες πουθενά, σαν πρώτα, να γυρίζουν, μά θηλυκά βλέπει κανείς ποιά —

Βαμμένα όλογρονίς και... μασκες σου θυμίζουν!

Χαθήκαν όλα γενικά και οι γκαμήλες, είδικά, χουνε πάθει νίλες, γιατί, χωρίς πολλά λι —

πήγαν γιά στάρ του σινεμά οι σύγχρονες... γκαμήλες!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ Ο

Χαθήκαν όλα γενικά και οι γκαμήλες, είδικά, χουνε πάθει νίλες, γιατί, χωρίς πολλά λι —

πήγαν γιά στάρ του σινεμά οι σύγχρονες... γκαμήλες!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ Ο

Χαθήκαν όλα γενικά και οι γκαμήλες, είδικά, χουνε πάθει νίλες, γιατί, χωρίς πολλά λι —

πήγαν γιά στάρ του σινεμά οι σύγχρονες... γκαμήλες!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ Ο

Χαθήκαν όλα γενικά και οι γκαμήλες, είδικά, χουνε πάθει νίλες, γιατί, χωρίς πολλά λι —

πήγαν γιά στάρ του σινεμά οι σύγχρονες... γκαμήλες!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ Ο

Ο Φλεμάν πήρε άμέσως την άπόφασί του. 'Αρχισε να έπιδλεπτή τα γύρω του χτήματος. 'Ως που ένα βράδυ είδε τον Τρεβίλ, τη στιγμή που προσπαθούσε να καβαλλίκεψη τη μαντρά.

Τώρα πιά δεν είχε καμιά άμφιβολία. Είθε τον Τρεβίλ και το άλλο βράδυ. Κι' η πρώτη του δουλειά ήταν να ζητιανέψη πάλι χρήματα από δυο - τρεις παλιούς φίλους του, που άγνοούσαν τη μεγάλη και δραματική του περιπέτεια.

Ένα μέρος από τα χρήματα εκείνα το διέθεσε γιά ν' αγοράση ένα πιστόλι.

Δεν ήξερε τον Τρεβίλ. Δεν είχε ιδέα γιά τις διαθέσεις του. Μάντευε όμως ότι ο άγνωστος εκείνος δεν είχε καλούς σκοπούς.

«Πρόκειται γιά κανένα άλήτη, κανένα άπαχη... σκέφτοταν. Πρέπει ν' άγρυπνώ!»

Έτσι που ήταν κακοντυμένος ο ύποκομης, έδινε πραγματικά την έντύπωσι κακοποιού.

—'Η Ρόζα κινδυνεύει άσφαλώς, μουρμούριζε ο Φλεμάν, κάνοντας το γύρο του χτήματος μέσα στο σκοτάδι. Θά την υπερασπισθώ ότι κι' αν συμβή και με θυσιά της ζωής μου άκόμα. Θά σκοτώσω αυτόν τον άθλιο που παραμονεύει έξω απ' το χτήμα, γιά να βρή καιρό να δράση. Τί έχω να χάσω; Θά πεθάνω στη φυλακή ή σως. Τόσο το χειρότερο... Δεν περιμένω πιά τίποτε από τη ζωή...

Βλέποντας την άπόλυτη ήσυχία που έπικρατούσε τις τελευταίες μέρες στο χτήμα ο Τρεβίλ, πήρε την άπόφασιν να τελειώνη. Ήταν βέβαιος πώς η άπαγωγή της Ρόζας, σε μία στιγμή που θ' άποικα κρύνονταν λίγο απ' την έπαυλη, μόνη ή και με το μικρό της, θα ήταν γι' αυτόν ένα παιγνίδάκι.

Έτσι άποφάσισε να δράση μόνος του, ακολουθούμενος από το Μισέλ.

Η σκέψις να ζητήσει τη βοήθεια ένός άφοσιωμένου φίλου του έγκαταλείφθηκε την τελευταία στιγμή. Γιατί ο φίλος του άντελευταία στιγμή, με κάθε τρόπο να ξεφύγη, όταν είδε να πλησιάζη ή ώρα της δράσεως, συλλογίστηκε ίσως τις συνέπειες μιάς τέτοιας τρελλής πράξεως και προσποιήθηκε τον άρρωστο.

—Τόσο το καλύτερο!... μουρμούρισε ο Τρεβίλ. Στο διάβολο οι φίλοι!... Θά κάμω τη «δουλειά» μόνος μου. Μόνον ο Μισέλ θάρρη μαζί μου.

Όταν όμως εκάλεσε τον καμοιέρη στο γραφείο του και του έξήγησε τί ζητούσε από αυτόν, ο Μισέλ δεν άνηκε καθόλου πρόθυμος.

—Κύριε ύποκομη, του είπε, σάς ύποσχέθηκα να σάς βοηθήσω στις άνιχνεύσεις σας κι' έκαμα περίφημα τη δουλειά μου. Μη μου ζητάτε, σάς παρακαλώ, ν' αναμιχθώ σ' αυτή την ιστορία.

—Δεν πρόκειται ν' αναμιχθώ, ήλιθιε. 'Απλώς θά με συνοδεύσης.

—Τό ίδιο εινε, κύριε.

—Θά πληρωθής ήγεμονικά.

—Εύχαριστώ, αλλά δεν μπορώ να δεχτώ.

—Είσαι ένας δειλός!...

—Πολύ πιθανόν, κ. ύποκομη. 'Αλλά προτιμώ να είμαι δειλός κι' έλευθερος, παρά γενοιάς και στη φυλακή.

—'Ανοησίες!... Γιά ποιά φυλακή μιλάς; Όλα θα πάνε καλά και κανείς δεν θα τολμήση να μιλήση.

—'Η κ. Κριλλιόν δεν εινε από τις γυναικες που ξερετε, ώστε να μπορήτε να παίξετε εις βάρος της ένα τέτοιο παιγνίδι. Στην αρχή είχα πάρει το πράγμα έπιπόλαια. 'Αλλά τώρα βλέπω ότι αυτό που θέλετε να κάμετε, είτε πετύχετε είτε άποτύ-

χετε, θάχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες γιά σάς.

—Είσαι ένας άθεράπευτος βλάκας, Μισέλ. Κι' άκόμα είσαι ο πιο δειλός άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου. Νά δης ότι θά σε βγάλω ψεύτη. Θά κάμω την άπαγωγή και κανείς δεν θα τολμήση να μ' ένοχλήση. Θά πάω μόνος μου και θα τα βγάλω πέρα, χωρίς τη βοήθεια κανένος.

—Μακάρι, κ. ύποκομη. Σας το εύχομαι έκ βάθους ψυχής.

Συγχρόνως ο Μισέλ — που κάθε άλλο παρά άνόητος ήταν — σκέφτοταν:

«Ο κ. ύποκομης είναι τρελλός!... Ποιος θά τον κλείση στο φρενοκομείο, πριν διαπράξη την τρέλλα που σκέφτεται;... Ποιος;... 'Αν είδοποιούσα το Ζώρζ Μπον; Είναι πολύ φίλοι και θα του έπιβληθή ίσως...».

Χωρίς να διστάση έτρεξε στο Ζώρζ.

Μόλις ο Μπον άκουσε τα λόγια του έμεινε κατάπληκτος.

—Είναι άπίστευτο!... φώναξε. Μου είχε μιλήσει γιά ένα τέτοιο τρελλό σχέδιο, αλλά φανταζόμουν πώς όσα έλεγε ήταν λόγια του κρασιού... Πότε πρόκειται να έκτελέση το σχέδιό του;

—Αύριο ή μεθαύριο το βράδυ ύποθέτω.

—Καλά, Μισέλ. 'Εκανες το καθήκον σου σαν καλός ύπρητης του ύποκομης. Θά προσπαθήσω να προλάβω το κακό.

—Προς Θεού, κ. Μπον, να μη μάθη τίποτε γιά μένα γιάτι θά με σκοτώση!...

—Μην άνησυχής, Μισέλ. Ξέρω πώς θά το μιλήσω.

Μόλις έφυγε ο Μισέλ, ο Ζώρζ άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιό του πάνω κάτω νευρικά και να μονολογεί:

—Και τώρα; Ποι έιναι το καθήκον μου; Νά τρέξω στην αστυνομία; Νά πάω να συναντήσω το γιάτρο Λαρμέ ή να δω προηγουμένως το Στέφανο; 'Ο' αλάξη όμως γνώμη ο ξεροκέφαλος αυτός; Είναι τρελλός και τρελλός έπικίνδυνος!...

Μετά μία ώρα ήταν στο σπíti του Τρεβίλ. 'Εκείνος ξαφνίστηκε που τον είδε. Είχαν αρκετό καιρό να συναντηθούν. 'Αρχισε να φλυαρή μαζί του γιά διάφορα πράγματα χωρίς να του κάνει κουβέντα γιά τη Ρόζα.

—Κι' ο φλογερός έρωτάς σου; τον ρώτησε άφηνικά ο Μπονών. 'Εγκατέλειψες τά τόσα σου σχέδια;

—Ο Τρεβίλ τον κύτταζε καλά - καλά στα μάτια κι' άπάντησε αδιάφορα:

—Γιά ποιόν έρωτα μιλάς, Ζώρζ;

—Διάβολε! Γιά τη Ρόζα, φίλε μου. Τόσο γρήγορα τη λησμόνησες;

—Ο Τρεβίλ άνασκήκωσε τους ώμους του και είπε:

—Δεν μ' ενδιαφέρει πιά, Ζώρζ. Ξαναπαντρεύτηκε και πήρε έναν τον γελοίο τον Κριλλιόν. Του τη χαρίζω. Δεν θέλω ούτε ν' άκούω πιά γι' αυτή.

«Προσποιείται, σκέφθηκε ο Μπονών. Δεν υπάρχει έλπίδα να του πάρω κουβέντα, έκτος αν μεθύση, κατά τη συνήθειά του».

Μά ο Τρεβίλ ήταν πολύ επιφυλακτικός. Ο Μπονών κατάλαβε πώς έπρεπε να φύγη κι' αυτό άκριβώς έκανε, χωρίς να δείξη ότι τά ήξερε όλα.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο συλλογίστηκε: «Και τώρα δεν μένει παρά ο καλόκαρδος και συνετός εκείνος γιάτρος κι' ή αστυνομία. 'Ας πάμε πρώτα στο γιάτρο...»

Τράβηξε κατ' ευθείαν γιά το σπíti του Λαρμέ.

—'Αλλη όμως άτυχία εκεί. 'Ο γιάτρος άπουσίαζε. 'Ο Ζώρζ έμεινε συλλογισμένος. Τί έπρεπε να κάνει; 'Ο Μισέλ του είχε πη ότι ο κύριός του θα πήγαινε στο Σκώ γιά να διαπράξη τη μεγάλη του τρέλλα γιά την έπομένη ή τη μεθεπομένη. 'Αν όμως ο τρελλός αυτός έπαυνη ξαφνικά καμιά καινούργια άπόφασιν; 'Αν τον έπιανε ή φούρια που χαρακτηρίζει τους τρελλούς; Ξαναπήγε άργότερα στο γιάτρο, μά και κουρασμένος κι' άποφασισμένος να κάνει μια τελευταία άπόπειρα δέν βράδυ.

—'Αργά τη νύχτα πέτυχε, επί τέλους, το γιάτρο σπíti του.

—'Ο Λαρμέ ξαφνίστηκε όταν τον είδε.

—Κύριε Μπονών, μά το Δία, δέν σάς περιμένα κι' μάλιστα τέτοια ώρα. Ποιος καλός άέρας σάς έφερε;

—Είναι η τρίτη φορά που ύπορχομαι, το άπάντησε ο Ζώρζ.

—'Η τρίτη!... Λοιπόν τί νέα μου φέρετε;

—Ξαφνικά όμως πρόσεξε την άναστατωμένη έκφρασι του Μπονών κι' άφησε την εύθυμη φλυαρία.

—Τί συμβαίνει, κ. Μπονών; Νά με συμπάθετε γιά τη γεροντική φλυαρία μου. Σας βλέπω άνήσυχο.

—'Η κ. Κριλλιόν, κ. Λαρμέ κινδυνεύει!... 'Ο γιάτρος πεταχτηκε επάνω, με γουρλωμένα τα μάτια.

Ήταν άπολύτως βέβαιος πώς κανέναν κίνδυνος δέν άπειλούσε πια τη Ρόζα και τον 'Αδόλφο, ύστερα από το γάμο τους και την άπομόνωσί τους στο χτήμα του Σκώ. Και τα λόγια του Ζώρζ τον έκαναν άνω - κάτω.

—Λέγετε γρήγορα, φώναξε, γιά τί έιδους κίνδυνο μιλάτε;

—Καθίστε, γιάτρε, είπε ήρεμα ο Μπονών. Δεν πρόκειται γι' άμεσο κίνδυνο...

—Δηλαδή;

—Πληροφορήθηκα από πρόσωπο της ύπηρεσίας του ύποκομης Τρεβίλ...

—Πάλι αυτός ο άνισόρροπος;... ξεφώνισε ο γιάτρος.

—Ναί, γιάτρε, πάλι αυτός ο άνισόρροπος, καλά τον χαρακτηρίσατε. Γιατί είναι πραγματικά τρελλός, γιά τα σίδερα!...

Καθίστε όμως, σάς παρακαλώ. Θά σάς πω με δυο λόγια τί συμβαίνει.

—Ο Λαρμέ καθίσε στη θέσι του.

—Πληροφορήθηκα, συνέχισε ο Ζώρζ, ότι ο Τρεβίλ πρόκειται άποψη, αύριο, μεθαύριο, το πολύ, ν' άπαγάγη τη Ρόζα!...

—Αυτό είναι όλο; Αυτός είναι ο κίνδυνος;

—Μάλιστα, γιάτρε.

—Ο Λαρμέ χαμογέλασε μ' ανακούφισι και χτύπησε φιλικά το Ζώρζ στον ώμο.

—'Αδίκως άνησύχησες, φίλε μου, του είπε. Σ' εύχαριστώ γιά το ενδιαφέρον σου, αλλά τρώμαξες χωρίς λόγο.

—'Ο Μπονών τον κύτταζε σαστισμένος.

—Μιλάτε σοβαρά, γιάτρε;

—Ναί, παιδί μου, μιλώ σοβαρά και σου λέω ότι οι φόβοι σου δέν είναι δικαιολογημένοι. Πέρασε, γιά πάντα ο μεσαίωνας, οι μεταξένιες σκάλες, οι άπαγωγές, τα έχειρίδια. Δεν κλέβεται σήμερα, όχι στο Σκώ, αλλά και στο πιο έρμηκό μέρος της Γαλλίας μια γυναίκα. 'Αν πραγματικά, ο τρελλο - Τρεβίλ, έχει ένα τέτοιο σκοπό θά την πάθη και θά μετανοήσει πικρά.

—'Ο Τρεβίλ είναι τρελλός, κ. Λαρμέ!

—Και γι' αυτό άκριβώς δέν τον φοβούμαι. Οι τρελλοί κάνουν έξωφρενικά σχέδια, αλλά στην πράξι τά θαλασσανούν. 'Αφές

—'Αν όμως άτυχία εκεί. 'Ο γιάτρος άπουσίαζε. 'Ο Ζώρζ έμεινε συλλογισμένος. Τί έπρεπε να κάνει; 'Ο Μισέλ του είχε πη ότι ο κύριός του θα πήγαινε στο Σκώ γιά να διαπράξη τη μεγάλη του τρέλλα γιά την έπομένη ή τη μεθεπομένη. 'Αν όμως ο τρελλός αυτός έπαυνη ξαφνικά καμιά καινούργια άπόφασιν; 'Αν τον έπιανε ή φούρια που χαρακτηρίζει τους τρελλούς; Ξαναπήγε άργότερα στο γιάτρο, μά και κουρασμένος κι' άποφασισμένος να κάνει μια τελευταία άπόπειρα δέν βράδυ.

—'Αργά τη νύχτα πέτυχε, επί τέλους, το γιάτρο σπíti του.

—'Ο Λαρμέ ξαφνίστηκε όταν τον είδε.

—Κύριε Μπονών, μά το Δία, δέν σάς περιμένα κι' μάλιστα τέτοια ώρα. Ποιος καλός άέρας σάς έφερε;

—Είναι η τρίτη φορά που ύπορχομαι, το άπάντησε ο Ζώρζ.

—'Αλλη όμως άτυχία εκεί. 'Ο γιάτρος άπουσίαζε. 'Ο Ζώρζ έμεινε συλλογισμένος. Τί έπρεπε να κάνει; 'Ο Μισέλ του είχε πη ότι ο κύριός του θα πήγαινε στο Σκώ γιά να διαπράξη τη μεγάλη του τρέλλα γιά την έπομένη ή τη μεθεπομένη. 'Αν όμως ο τρελλός αυτός έπαυνη ξαφνικά καμιά καινούργια άπόφασιν; 'Αν τον έπιανε ή φούρια που χαρακτηρίζει τους τρελλούς; Ξαναπήγε άργότερα στο γιάτρο, μά και κουρασμένος κι' άποφασισμένος να κάνει μια τελευταία άπόπειρα δέν βράδυ.

—'Αργά τη νύχτα πέτυχε, επί τέλους, το γιάτρο σπíti του.

—'Ο Λαρμέ ξαφνίστηκε όταν τον είδε.

—Κύριε Μπονών, μά το Δία, δέν σάς περιμένα κι' μάλιστα τέτοια ώρα. Ποιος καλός άέρας σάς έφερε;

—Είναι η τρίτη φορά που ύπορχομαι, το άπάντησε ο Ζώρζ.

—'Η τρίτη!... Λοιπόν τί νέα μου φέρετε;

—Ξαφνικά όμως πρόσεξε την άναστατωμένη έκφρασι του Μπονών κι' άφησε την εύθυμη φλυαρία.

—Τί συμβαίνει, κ. Μπονών; Νά με συμπάθετε γιά τη γεροντική φλυαρία μου. Σας βλέπω άνήσυχο.

—'Η κ. Κριλλιόν, κ. Λαρμέ κινδυνεύει!... 'Ο γιάτρος πεταχτηκε επάνω, με γουρλωμένα τα μάτια.

Ήταν άπολύτως βέβαιος πώς κανέναν κίνδυνο δέν άπειλούσε πια τη Ρόζα και τον 'Αδόλφο, ύστερα από το γάμο τους και την άπομόνωσί τους στο χτήμα του Σκώ. Και τα λόγια του Ζώρζ τον έκαναν άνω - κάτω.

—Λέγετε γρήγορα, φώναξε, γιά τί έιδους κίνδυνο μιλάτε;

—Καθίστε, γιάτρε, είπε ήρεμα ο Μπονών. Δεν πρόκειται γι' άμεσο κίνδυνο...

—Δηλαδή;

—Πληροφορήθηκα από πρόσωπο της ύπηρεσίας του ύποκομης Τρεβίλ...

—Πάλι αυτός ο άνισόρροπος;... ξεφώνισε ο γιάτρος.

—Ναί, γιάτρε, πάλι αυτός ο άνισόρροπος, καλά τον χαρακτηρίσατε. Γιατί είναι πραγματικά τρελλός, γιά τα σίδερα!...

Καθίστε όμως, σάς παρακαλώ. Θά σάς πω με δυο λόγια τί συμβαίνει.

—Ο Λαρμέ καθίσε στη θέσι του.

—Πληροφορήθηκα, συνέχισε ο Ζώρζ, ότι ο Τρεβίλ πρόκειται άποψη, αύριο, μεθαύριο, το πολύ, ν' άπαγάγη τη Ρόζα!...

—Αυτό είναι όλο; Αυτός είναι ο κίνδυνος;

—Μάλιστα, γιάτρε.

—Ο Λαρμέ χαμογέλασε μ' ανακούφισι και χτύπησε φιλικά το Ζώρζ στον ώμο.

μόνη μου με το παιδάκι μου. Δεν θ' απομακρυνθώ καθόλου. Κι' έπειτα είναι ναρξίς ακόμα. Περνούν τόσο διαβάτες στο δρόμο...

Ο Αδόλφος δεν έπεμπε.

Οι φόβοι που είχαν τον τελευταίο καιρό, διαλύθηκαν, μέρα με την ημέρα. Πίστεψαν ότι κάποιος πεινασμένος αλήτης είχε σκοτώσει το Ντίκ και τους είχε τρομάξει τόσο. Αλλά και ο έπιστάτης του χτηματός είχε πάρει ένα νέο σκυλί, ένα περίφημο λαγωνικό για να τους φυλάει.

Πριν ξανασκύψει στο γραμμά του ο Αδόλφος, είπε στη Ρόζα:

— Σύμφωνα, αγαπημένη μου. Κάμε έναν περίπατο, θα σου κάμη καλό. Είναι τόσο ειρηνική και γλυκιά η βραδυά απόψε. Μόνον, σε παρακαλώ, πάρε μαζί σου το σκυλί.

Η Ρόζα γέλασε.

— Έτσι θαχω δυο καθαλιέρες, είπε. Το σκυλί και το γυίο μου. Ποιος θα τολμήσει να με πειράξει;

Πλησίασε τον άντρα της, τον φίλησε και κατέβηκε κάτω, κρατώντας το μικρό της από το χέρι. Δεν χρειάστηκε να φωνάξει το σκυλί. Το έξιπνο ζώο έτρεξε κοντά της μόλις την είδε και την ακολουθούσε πρόσαχα.

Τι μαγευτική βραδυά!... Η Ρόζα έκανε ένα γύρο μέσα στο χτήμα. Είχε φτάσει τώρα σ' ένα μέρος κοντά στην είσοδο. Δεν ένοιωσε κανένα φόβο, γιατί, πραγματικά, άρκετοι διαβάτες περνούσαν κάθε τόσο.

Πήρε σε λίγο την αντίθετη διεύθυνση κι' έφτασε στο μέρος της μάντρας, απ' το οποίο προσπαθούσε μία νύχτα να τηρήσει στο χτήμα ο Τρεβίλ και τον έμπόδιο ή παρουσία του Φλεμάν.

Η Ρόζα προχώρησε αργά, χωρίς να βάλει κακό στο νου της.

Έξαφνα είδε το σκυλί να σταματά, να τεντώνει το λαιμό του και να μυρίζει τον αέρα.

Αυτή τη στιγμή όλο της το θάρρος την εγκατέλειψε. Αισθάνθηκε τα γόνατά της να τρέμουν κι' έσφιξε με φρίκη, με αγωνία το χέρι του παιδιού της.

Το σκυλί άφησε έναν υπόκοφο γρυλλισμό, γυρισμένο προς τη μάντρα.

Η κορυφή της μάντρας στο μέρος εκείνο ήταν γκρεμισμένη. Έλειπαν μερικές πέτρες.

Και ξαφνικά, στο χάλασμα εκείνο, πρόβαλε ένα ανθρώπινο κεφάλι.

Η Ρόζα νόμισε ότι η γη σάλευε κάτω από τα πόδια της.

Θέλησε να φωνάξει, αλλά η φωνή πνίγηκε

στο λαιμό της. Και, το χειρότερο, το σκυλί, αντί να άρχισι να γαυγίζει ώστε να το ακούσουν από το σπίτι, είχε όρμησει προς τη μάντρα, είχε σηκωθεί στα πσινά του πόδια και φερμάριζε τον άγνωστο, γρυλλίζοντας πάντα υπόκοφα, άπειλητικά.

Οι στιγμές αυτές φάνηκαν στη Ρόζα αιώνες.

Το παιδάκι της είχε παγώσει απ' το φόβο του, το χεράκι του έτρεμε.

Μιά φωνή που δεν είχε τίποτε το απότομο, τίποτε το άπειλητικό, μία φωνή γεμάτη πόνο, γεμάτη ίκεσία και τρυφερότητα άνηχησε απ' το μέρος του άγνωστου:

— Ρόζα!...

Αυτή η φωνή συντάραξε τη Ρόζα ως τα τριόρθα της καρδιάς της.

Έμοιαζε σαν ναρχταν από πολύ μακριά, πέρα από τον τάφο, πέρα απ' τη ζωή αυτή.

Γι' άρκετες στιγμές είχε παραλύσει, είχε χάσει τη φωνή της, νόμιζε πως δεν ήταν ευπνήτη, πως παραδέρνε μέσα σ' ένα κακό όνειρο.

Θα σωριαζόταν κάτω, ένοιωσε τη σκοτεινή της λιποθυμία να την κυριεύει και γύρισε άπελπισμένη το βλέμμα της γύρω της, για να στηριχτεί κάπου.

Μία κερασιά βρισκόταν πλάι της. Παράτησε το μικρό της, κατατρομαγμένο, έκανε δυο βήματα, σύρθηκε μάλλον και στηρίχτηκε στον κορμό του δέντρου.

Τα μάτια της, δλάνοιχα, γεμάτα κατάπληξι, γεμάτα τρόμο, πελώρια κύτταξαν ίσια μπροστά της, όπως κυττάζει κανείς ένα φάντασμα, έναν βрукόλακα.

— Όχι, δεν έκανε λάθος.

— Όχι, δεν όνειρευόταν, δεν την γελούσαν τα μάτια της.

Εκεί, αντίκρου της, στο χάλασμα της ράχης της μάντρας διακρινόταν αρκετά καλά κάτω απ' την άστροφωγία ένα κεφάλι ανθρώπου. Δεν διέκρινε χαρακτηριστικά, μά ήξερε καλά ποιος ήταν ο άνθρωπος αυτός.

Κι' έπειτα ξανατήχησε σε λίγο η φωνή του, το ίδιο ίκετευτικό, το ίδιο τρεμάμενο: — Ρόζα!...

Η άτυχη, η πολυβασανισμένη γυναίκα που όλη η ζωή της πέρασε με πίκρες κι' άπογοητεύσεις, θάθελε ν' άνοιγε η γη αυτή τη στιγμή για να την καταπιεί, να την παρσύρη στα άηλια και σκοτεινά σπλάχνα της.

Θάθελε να φύγει, να φύγει γρήγορα, να κάνει φτερά, και σαν πουλάκι κυνηγημένο, να τρέξει στο σπίτι και να κρυφτεί στην άγκαλιά του Αδόλφου.

Μα τα πόδια της δεν την υπάκουαν. Ήταν σαν παράλυτη. Κι' έμενε εκεί, καρφωμένη στη γη, άνικανη να μετακινηθεί, άκουγοντας τους παλμούς της καρδιάς της που χτυπούσε, χτυπούσε, γεμάτη φόβο, μέσα στο στήθος της.

Για μία στιγμή έριξε το άπελπισμένο βλέμμα της ένα γύρο. Μα δεν φάνηκαν κανείς. Ο Αδόλφος έγραφε το γράμμα στο γιάτρο, ήσυχος κι' άνυποπτος στο σπίτι, ο έπιστάτης θα δειπνούσε ίσως την ώρα αυτή ή θα είχε πεταχτεί, όπως συνήθιζε στο αντίκρου το παιδί.

Καμμία έλπίδα...

Καμμία σωτηρία...

Γύρω της η έρημιά κι' η σιωπή της νύχτας. Μόνον τ' άσπρη την κύτταξαν απ' τον ούρανό, με τα φωτεινά τους μάτια κι' έκλαιαν για τη συμφορά της μ' άσημνια δάκρυα...

Για τρίτη φορά μίλησε ο «βрукόλακας» πούστεκε στο χάλασμα του μαντρότοιχου: — Ρόζα!... Δεν μου μιλάς;...

Κι' η φωνή του τώρα ήταν πιο πολύ συντριμμένη, πιο πολύ υπόκοφη, σαν να την έπνιγε κάποιος κόμπος πούχε σταθεί στο λαιμό του ανθρώπου που της μιλούσε, που την ίκετευε.

Θόρυβος αυτοκινήτου άνήχησε αυτή τη στιγμή. Ένα φορτηγό πέρασε απ' το δρόμο και φώτισε με τους προβολείς του τη γύρω έκταση.

Το άσημαντο αυτό γεγονός έδωσε κάποιο κουράγιο στη Ρόζα. Δεν ήταν μόνη κι' άνυπεράσπστη. Κουδέντες άκούστηκαν συγχρόνως από το στενό δρομάκι πού περνούσε άριστερά απ' το χτήμα. Ήσαν έργατες πού γυρίζαν στα σπείτια τους.

Η Ρόζα πήρε θάρρος, συνήρθε κάπως. Το μυαλό της άρχισε να δουλεύει κανονικά. Άπομακρύνθηκε απ' την κερασιά, πλησίασε το τρομαγμένο παιδάκι της, το έπιασε σφιχτά από το χέρι και σηκώνοντας άποφασιστικά το κεφάλι της, κύτταξε τον άνθρωπο πού της είχε μιλήσει.

— Όπως είπαμε δεν έβλεπε το πρόσωπό του, αλλά μάντευε τα μάτια του καρφωμένα έπίμονα άπάνω της...

Τόν κύτταξε και περίμενε.

Ήταν άποφασισμένη τώρα να τελειώνι μία για πάντα. Κι' η άπελπισία της, αντί να την γεμίσει τρόμο, όπως πριν λίγη ώρα, της έδινε τώρα τη δύναμη ν' άντιμετώπισι γενναία το κακό, τη συμφορά πού την άπειλούσε. Ο άνθρωπος πούστεκε στη μάντρα, σαν να μάντευε τίς διαθέσεις της, της είπε, προσπαθώντας να κάνει, όσο μπορούσε πιο τρυφερή τη φωνή του:

— Έγώ είμαι, Ρόζα... Σε παρακαλώ, μη φύγης... μη φύγης...

Εκείνη δεν άπάντησε.

— Ρόζα, σου ζητώ συγγνώμη αν σε τρώμαξα. Μα δεν πρέπει να φοβάσαι. Ναί, είμ' εγώ, ο Έρρίκος!...

Σώπαινε πάντα η Ρόζα.

Μα τώρα τον άκουγε με προσοχή. Τώρα δεν φοβόταν, δεν έτρεμε.

Και το παιδάκι της, άκούγοντας ανθρώπινη έμιλία, είχε ήσυχασι, δεν ένοιώθε τρομάρα στο αντίκρουσμα εκείνου του σκιαχτρου πού φάνηκε άξαφνα μπροστά τους.

— Δεν ήρθα για να σου κάνω κακό, Ρόζα, συνέχισε ο Φλεμάν, γιατί αυτός ήταν πραγματικά. Γύρισα στη Γαλλία... Και ήρθα... ήρθα, για να σε δώ για τελευταία φορά... Έσένα και το παιδάκι μας... Ναί, φορά... Έσένα και το παιδάκι μας... Ποθούσα Ρόζα, πρέπει να με πιστώσεις... Ποθούσα να σε δώ κι' ύστερα να φύγω, να έξαφανιστώ... Σου το όρκίζομαι. Ρόζα... Σου λέω στω... Σου το όρκίζομαι.

Η άλήθεια...

Άκούούθησε λίγα δευτερόλεπτα σιωπή.

Ο Φλεμάν ένοιωσε τη λαχνασμένη φωνή του να πνίγεται.

Η Ρόζα δεν μπορούσε τώρα να φύγει.

Κι' όμως έμενε άσάλευτη στη θέση της.

Το παιδάκι της άκουγε τ' άκατανόητα γι' αυτό λόγια του άγνωστου με μία παγή, αυτή λόγια του άγνωστου, λες κι' η ράβνη έκφρασι στο πρόσωπο, λες κι' η φωνή εκείνη είχε κάποια γλυκά γι' αυτό...

Ήταν η φωνή του αϊματος, για την οποία μιλούν;

Ποιος μπορεί να ξέρη τί συμβαίνει στα σκοτεινά βάθη της καρδιάς του ανθρώπου, ποιος μπορεί να μαντέψη τα μυστήρια πού κρύβει η ψυχή ενός παιδιού;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΙΟΣ Ο 12ος

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΔΕΛΦΙΝΟΥ;

Οι καταπληκτικές αποκαλύψεις ενός ιστορικού

μων, που εξέτασαν το 1894 το σκελετό του ύποπιθμένου Δελφίνου. Οι έν λόγω έπιστήμονες έξεθαίωσαν ότι ο σκελετός αυτός άνήκε σ' ένα παιδί ήλικίας 14-18 χρόνων. ένω ο Δελφίνος ήταν το 1793, την έποχή δηλαδή του ύποθετικού θανάτου του, μόλις έννέα χρόνων.

ο γιατρός Πελετάν είχε κατορθώσει να την πάρη κρυφά, όταν διατάχτηκε να κάμη νεκρώσιμα στο πτώμα του και την διατήρησαν έκτοτε, βαλσαμώνοντας την.

Πιο καταπληκτική ήταν η πιστοποίηση των ειδικών ανατόμων, που εξέτασαν το 1894 το σκελετό του ύποπιθμένου Δελφίνου. Οι έν λόγω έπιστήμονες έξεθαίωσαν ότι ο σκελετός αυτός άνήκε σ' ένα παιδί ήλικίας 14-18 χρόνων. ένω ο Δελφίνος ήταν το 1793, την έποχή δηλαδή του ύποθετικού θανάτου του, μόλις έννέα χρόνων.

Έκτοτε, ως γνωστόν, έμφανίστηκαν πολλοί Δελφίνοι. Ο δόκτωρ Φονμπρέν άποριμβεί 36 και ύποστηρίζει, με άδιάσειστα στοιχεία, ότι όλοι αυτοί οι Δελφίνοι ήταν ψεύτικοι.

Άλλά τί άπόγινε ο πραγματικός, εκείνος, δηλαδή, πού έδραπέτευσε από το Τέμπλο; Τό μυστικό του τό ήξεραν μόνο η δούκισσα της Άγκουλέμης, η άδελφή του και ο Πάπας Πιος ο 11ος, ο προκάτοχος του σημερινού.

Ο δόκτωρ Φονμπρέν προχωρεί ακόμη περισσότερο και, βασίζόμενος σε διάφορα στοιχεία, ύποστηρίζει ότι ο σημερινός Πάπας Πιος ο 12ος εινε κατ' εύθειαν άπόγονος του άυθεντικού Δελφίνου. Ο πατέρας του Πατσέλλι ήταν ύπουργός των Έξωτερικών του Πίου 11ου.

Άξιοσημείωτη εινε η όμοιότης του σημερινού Πάπα με το μεγάλο Κοντέ, θείο του Δελφίνου. Αυτή την όμοιότητα την είχε προσέξει και ο Γάλλος ακαδημαϊκός Άνρϋ Μπορντώ και την είχε άναφέρει σ' ένα άρθρο πού είχε δημοσιεύσει κατά την έκλογή του Πίου 12ου.

Τό γεγονός ότι ένας άπόγονος των Βουρβόνων θα άνέβαινε στο θρόνο του Άγίου Πέτρου τό είχε προφητεύσει και ο περίφημος Νοστράδαμους, πού άναφέρει ότι αυτό τό πράγμα θα μείνη για πολύν καιρό κρυφό και

ότι θ' άποκαλυφθι όταν ένας όρμητικός χείμαρρος θα άνοιξη τον άπό μαύραρο και μόλυβδο τάφο ενός μεγάλου Πάπα της Ρώμης, πού τό έμύθημά του ύπενηθύνει συμβολικά τη δύναμη της Μεδούσης. (Πρόκειται για τό γνωστό ρητό «Είσι ο Πέτρος και τάνω σ' αυτή την πέτρα θα οίκοδομήσω την Έκκλησία μου», πού τό ύπενηθύνει η θρύλουμένη δύναμις της Μεδούσης ν' άπολύνει εκείνους πού την κυττάζουν).

Πριν από λίγο καιρό, λοιπόν, η έπίσημη έφημερίς του Βατικανού άνέφερε ότι «τα σπλάχνα του Βατικανού έχουν κατακλυσθι από τα νερά μιας πηγής» και άφησε να ύπονοηθι ότι άπειλούσαν τον τάφο του Άγίου Πέτρου.

Ο Νοστράδαμους μιλάει επίσης για «τό βασιλικό αίμα πού θα καθήση στο θρόνο του Βατικανού», για «τόν Πάπα πού θα έχη οίκόσημο όμοιο με των Βουρβόνων» κ.τ.λ.

Άλλ' όπως είπαμε, θα χρειασθι να περιμένουμε ως τις 19 Οκτωβρίου 1951 για να μάθουμε αν οι ίσχυρισμοί του δόκτορος ντε Φονμπρέν εινε σωστοί.

Μία παλαιά εικόν του μικρού Δελφίνου.

— Φαίνεται νάνε ώραίο έργο, ρε Εύφραϊμη. Έρχεται να τό δη όλος ο κόσμος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Μία ενδιαφέρουσα και διχρωτιστική έρευνα

Η μανία των Αμερικανών για τους αριθμούς μας φαίνεται πολλές φορές κωμική. Η στατιστική, ωστόσο, μας παρέχει κάποτε εξαιρετικά ενδιαφέρουσες πληροφορίες και μας επιτρέπει να συναγάγουμε μερικά χρήσιμα συμπεράσματα. Ένα απ' αυτά είναι ότι, σ' όλες τις πολιτισμένες χώρες, οι άγαμοι πεθαίνουν ενωρίτερα από τους παντρεμένους. Μεταξύ των 20 και των 29 χρόνων π. χ. στους 98 θανάτους άγαμων αντιστοιχούν μόνον 48 έγγαμων. Μεταξύ των 40 και 49, στους 240 θανάτους άγαμων αντιστοιχούν 192 έγγαμων. Και μετά τα 60 ή αναλογία είναι: 900 άγαμοι έναντι 564 μόνον έγγαμων.

Αλλ' η στατιστική μας δείχνει ακόμη και κάτι άλλο. Ότι οι χήρες ξεπερνούν κατά πολύ τους χήρους, πράγμα που σημαίνει ότι οι σύζυγοι πεθαίνουν ενωρίτερα από τις γυναίκες τους.

Κι' ωστόσο, το αντίθετο φαίνεται πως θα ήταν πιο σωστό. Γιατί οι άντρες έχουν μεγαλύτερη άνοχη από τις γυναίκες και το νευρικό τους σύστημα είναι πιο άκμαίο. Είναι αλήθεια πως οι άντρες, που έχουν την ευθύνη και τα βάρος της οικογενείας, κουράζονται περισσότερο. Αλλ' αυτή η κουράσις δεν είναι αρκετή για να εξηγήσει την υπεροχή των θανάτων των έγγαμων ανδρών απέναντι των γυναικών. Ο λόγος είναι κατ' τον Αμερικανό επισημόνα δοκτορά Μόργκαν, ότι οι έγγαμοι άντρες αποσιώνονται τόσο πολύ στα άλλα μέλη της οικογενείας τους, ώστε παραμελούν ολόκληρα τον εαυτό τους.

Ο δόκτωρ Μόργκαν παρατηρεί:

2. Ο άντρας σας γυρί-

ζει κουρασμένος από την εργασία του. Αν η εργασία του είναι σωστή, δεν είναι σωστό να τον υποχρεώσετε να σας πηδή να χορεύετε ή να τον εξαντλήσετε τραβώντας τον στα μαγαζιά ή στις επισκέψεις που θέλετε να κάμει. Αν είναι πνευματική και καθιστική, θα ήταν πολύ παράλογο να τον υποχρεώσετε να καθίσει σ' ένα τραπέζι μπριζέ ή να απαιτήσετε να σας συνοδεύσει στον κινηματογράφο. Η άντοχή όλων των ανθρώπων — και των συζύγων — έχει όρισιμα όρια.

3. Επινοήστε διασκεδάσεις που να ξεκουράζουν πραγματικά τον άντρα σας και να ταιριάζουν στην ιδιοσυγκρασία, στο είδος της εργασίας, το χαρακτήρα του, κλπ.

4. Μην παραλείπετε καμιά ευκαιρία για να παρασύρετε τον άντρα σας σ' έναν περιπάτο στην εξοχή, που θα τον ανακουφίσει και θα αναζωογονήσει τις δυνάμεις του.

5. Βγάλτε από το μυαλό σας την ιδέα ότι ο άντρας σας είναι μια μηχανή που θα έπρεπε να δουλεύει άρετα. Δεν είναι αρκετό το να μην είσαστε απαιτητική. Πρέπει επίσης να αποφεύγετε στις συζητήσεις σας μαζί του μερικές επικίνδυνες συγκρίσεις (π. χ. Ο άντρας της Νίνας της πήρε ένα γούνινο παλτό. Αλλ' αυτή είναι τυχερή!). Ο άντρας είναι έγωιστής και δεν θέλει να υστερήσει σε τίποτε. Αλλά, στην προσπάθειά του να ικανοποιήσει τις επιθυμίες σας (που, αλλοίμονο! εκπληρώνονται πολλές φορές με τη σιωπή, με μερικά παράλογα πείσματα, κλπ.) χάνει όχι σπάνια την υγεία του και κάποτε τη ζωή του.

6. Περιορίστε τα νεύρα σας, που υποσκάπτουν βαθμιαία την υγεία του συζύγου σας.

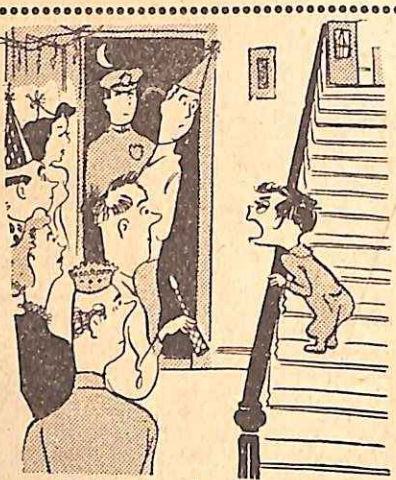
7. Ο άντρας σας είναι κι' αυτός άνθρωπος με δικαίωματα. Η φύσις δεν τον έκαμε ούτε από ξύλο, ούτε από πέτρα. Αρρωσταίνει κι' αυτός όπως όλα τα ανθρώπινα όντα. Αλλά δεν είναι ανάγκη να πέσει στο κρεβάτι για να σκεφθείτε ότι πρέπει να ενδιαφερθείτε γι' αυτόν.

8. Μην είσαστε πολύ περήφανη για την κουζίνα σας και μην του γεμίσετε το στομάχι με σάλτσες και βαρειά φαγητά. Μ' αυτό τον τρόπο, δεν θα καταφέρετε τίποτε άλλο από το να τον στείλετε, μία ώρα γρηγορότερα στον τάφο.

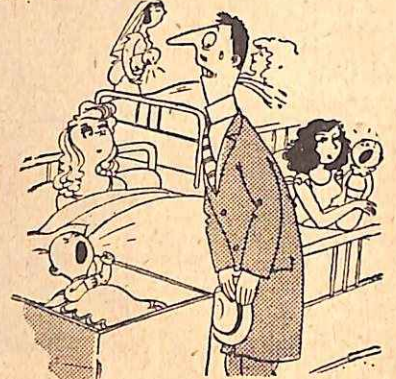
9. Προσπαθήστε να του δίνετε χαρά και να κάνετε όσο μπορείτε πιο ευκολή τη ζωή του.

10. Η φύσις σας προίκισε με τρυφερότητα. Δείξτε τη στον άντρα σας. Την αείκει. Καί, αλλωστε, θα σας την ανταποδώσει πολλαπλάσια. Αν μ' όλα αυτά κερδίσει μερικά χρόνια ζωής, θα τα αφιερώσει σε σας και θα προσπαθήσει να σας κάμει πιο πολύ ευτυχισμένη.

Ο άντρας, πρέπει να το γινέψετε δεν είναι υποζύγιο των θάρων σας.

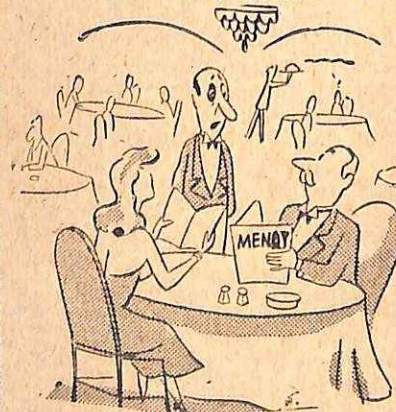
— Έγώ τους φώναξα!... Υπάρχουν και άνθρωποι που θέλουν να κοιμηθούν!...

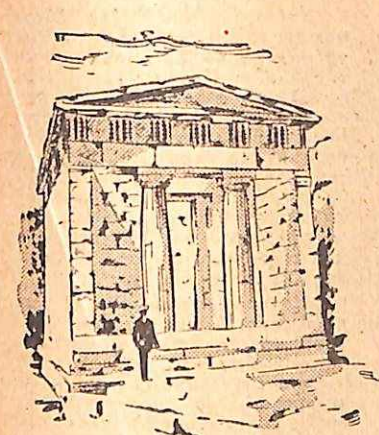
— Και τώρα φεύγω για να κοιμηθώ ήσυχα-ήσυχα!... (Από το «Ici Paris»)

— Δεν πρόφτασα να του εξηγήσω πως μόνο το ένα είναι δικό του!... (Από το «Ici Paris»)

— Όχι κύριε. Να μου επιτρέψετε να μη σας πω τη γνώμη μου για το μπι-ντέκι. Έχω πικράν πείρα!

Ο «Θησαυρός των Αθηναίων» στους Δελφούς.

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο «Θησαυρός των Αθηναίων»

Ένα από τα κτίρια που συνδέθηκαν με την αρχαία, αλλά και τη νεώτερη Αθήνα, είναι ο «Θησαυρός των Αθηναίων» στους Δελφούς. Χτίστηκε μετά την ένδοξη μάχη του Μαραθώνα ως «μνημειον αφάρτου ευκλείας και ευσθεσίας των Αθηναίων», για τη μεγάλη νίκη που είχαν κερδίσει έναντι των βαρβάρων.

Ο «Θησαυρός των Αθηναίων» ήταν ένας μικρός ναός προωρισμένος να δεχεται τα αφιερώματα που θα στέλναν η πόλις της Παλλάδος και οι κατοπιν γενεές των Αθηναίων στο δελφικό ιερό. Χτίστηκε σε δωρικό ρυθμό και στην κατασκευή του είχαν λάβει μέρος οι διαπρεπότεροι καλλιτέχνες και οι καλλίτεροι τεχνίτες που διέθετε τότε η Αθήνα. Από την Πάρο είχαν κουβαλήσει τα ωραιότερα μάρμαρα και θεωρείτο, γενικά, το μνημείο αυτό ένα από τα κομψότερα και λαμπρότερα του αρχαίου ελληνικού κόσμου.

Θαυμάσια ανάγλυφα παρμένα από τους άθλους του Ηρακλή και του Θησέα — που ήταν οι δύο αγαπημένοι ήρωες της αρχαίας Αθήνας — κοσμούσαν τις μετώπες του μνημείου ενώ επάνω από τα αετώματα Αμαζόνες συμβόλιζαν την ήττα του περσικού ιππικού από τους Αθηναίους.

Το λαμπρό αυτό μνημείο, που τα αρχαία κείμενα μας το παρουσιάζουν σαν πραγματική απόλαυση για τον επισκέπτη που το έβλεπε, είχε χαθεί μαζί με τον αρχαίο κόσμο, το κάποια όμως καλωσύνη της τύχης, το μεγαλύτερο μέρος από το υλικό του καταχώθηκε και διατηρήθηκε σχεδόν ανέπαφο στο διάβα των αιώνων. Και όταν η Γαλλική Αρχαιολογική Σχολή των Αθηνών έκανε, πριν από πενήντα χρόνια, τις ανασκαφές στους Δελφούς ξαναβρέθηκαν τα χωμένα στη γη και σκορπισμένα μάρμαρα του «Θησαυρού των Αθηναίων».

Τότε ο διευθυντής της Γαλλικής Σχολής, ένας σοφός αρχαιολόγος ο Θ. Ωμόλ, σκέφτηκε να απεσταλθεί στην Αθήνα και να ζητήσει την οικονομική του βοήθεια για την αναστήλωση του μνημείου. Την αίτησή του τη συνόδευσε με μία συγκινητική επιστολή στην οποία μεταξύ πολλών άλλων έγραφε πως για το δήμο των Αθηνών ο Θησαυρός είναι «οι-κογενειακόν κειμήλιον, την συντηρη-κογενειακόν κειμήλιον, την συντηρη-σιν του οποίου και εί δυνατόν την ά-νακαίνισιν αυτού επιβάλλει η εύγε-νεστή υπερφάνεια επί πατραγα-θία και η προς τους προγόνους στοργή».

Το δημοτικό συμβούλιο στη συνεδρίαση της 27 Ιανουαρίου 1903 δε-

χτηκε πρόθυμα την πρότασή του Ωμόλ και ανέλαβε για λογαριασμό του δήμου τα έξοδα της αναστήλωσης. Ο Γάλλος αρχιτέκτονας Ρεπλά που είχε την τεχνική επίδεση εργάστηκε με μοναδικό ζήλο, ικανότητα και αφοσίωσι και μέσα σε μία τριετία ξανάδωσε και πάλι στον ιερό δελφικό τόπο το λαμπρότερο από τα μνημεία του.

Για την αναστήλωσις ο Δήμος Αθηναίων έδωσε συνολικά χίλιες πεντακόσιες λίρες χρυσές.

Το τέλος της αναστήλωσης του «Θησαυρού των Αθηναίων» γιορτάστηκε με ένα λαμπρό γεύμα που έδωσε ο αρχιτέκτονας Ρεπλά στις 25 Σεπτεμβρίου 1906 και όπου εκτός από τις αρχές και τους ντόπιους βρέθηκαν και μερικοί... απρόσκλητοι, που ακούγοντας να γίνεται μεγάλος λόγος για «Θησαυρό» είχαν πάει στους Δελφούς νομίζοντας πως θα βρουν την... τύχη τους. Τους είχε παρασύρει ως εκεί κάποια σπείρα απάτελων, η οποία «άντι μικρός αμοιβής», τους είχε υποσχεθεί μετά-δρασι και διαμονή στον τόπο που έρεαν... οι θησαυροί!

Ο δήμος Αθηνών δέλοντας να τιμήσει το διαπρεπή αρχαιολόγο και ένθερμο φιλέλληνα Θ. Ωμόλ, στον οποίο οφείλεται η ιδέα της αναστήλωσης του θησαυρού, τον ανέκηρυξε το 1904 επίτιμο Αθηναίο δημότη, όταν ύστερ' από είκοσαετή αρχαιολογική εργασία στον τόπο μας, ξαναγύριζε στη Γαλλία για ν' αναλάβει τη διεύθυνση των μουσείων του Λούβρου.

Αλλά και μακριά από την Ελλάδα, ο Ωμόλ δεν έληξε τον δρόμο του. Ίδρυσε στο Παρίσι σύνδεσμο για την υποστήριξη των ελληνικών δικαιών και εργάστηκε για τη χώρα, που όπως ο ίδιος έγραφε, ήταν γι' αυτόν «πραγματική πατρίδα».

Εκτός όμως από το Θησαυρό των Δελφών οι Αθηναίοι απόχτησαν πριν από μία είκοσαετία κι' ένα άλλο όμοιο μ' εκείνο, αλλά σύγχρονο μνημείο, που βρίσκεται κοντά στην Αθήνα.

Έγινε μαρμάρινο, επίσης, πιστή απομίμησης του δελφικού θησαυρού, και στήθηκε μπρος από το φράγμα της λίμνης του Μαραθώνα, που μαζεύει το νερό που υδρεύεται η πρωτεύουσα. Ήταν ένα συμβολικό αφιέρωμα για τον καινούργιο θησαυρό — το άβιο νερό — που άποχτούσε η Αθήνα με τα έργα της Ούλεν, ύστερ' από τη φοβερή λειψυδρία ενός αιώνα και που σήμερα, με τη μεγάλη ανάπτυξη του πληθυσμού, έχει γίνει και πάλι λιγοστό.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πού τον διάλεξαν

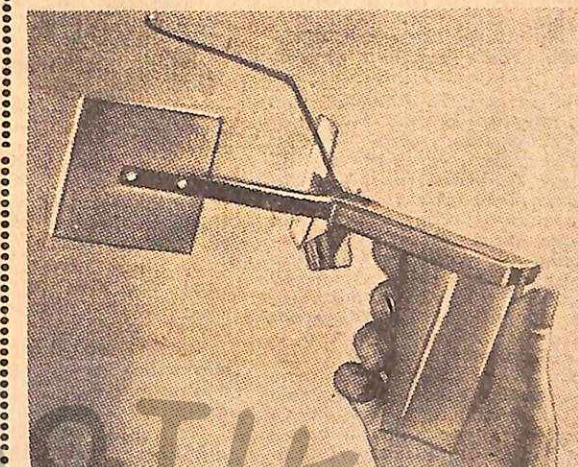
Η αστυνομία του Λόουελ (Μασαχουσέτη) συνέλαβε προ ημερών τον αρχηγό της πυροσβεστικής υπηρεσίας Τζων Γκάταμ, με την κατηγορία ότι είχε βάλει φωτιά σε τριάντα πέντε σπίτια, αποθήκες και καταστήματα. Ο κατηγορούμενος ωμολόγησε ότι ήταν δράστης όλων αυτών των εμπρησμών. «Δεν φταίω εγώ, έδηλωσε, αλλά η δημοτική αρχή, που με πλήρωνε ανάλογα με τις υπηρεσίες που προσέφερα κι' όχι με τακτικό μισθό. Οι πυρκαγιές ήταν, λοιπόν, ελάχιστες και κινδύνευα να πεθάνω από την πείνα, κι' εγώ κι' οι άνθρωποι μου. Γι' αυτό, έβαλα μόνον μου φωτιές...»

Να λοιπόν ένας θαυμάσιος υπάλληλος που για να συντηρηθεί έκαψε τα σπίτια των άλλων. Εκτός φυσικά αν οι άλλοι είχαν εξασφαλίσει τα σπίτια τους, οπότε εδωγαν κι' αυτοί κερδισμένοι!

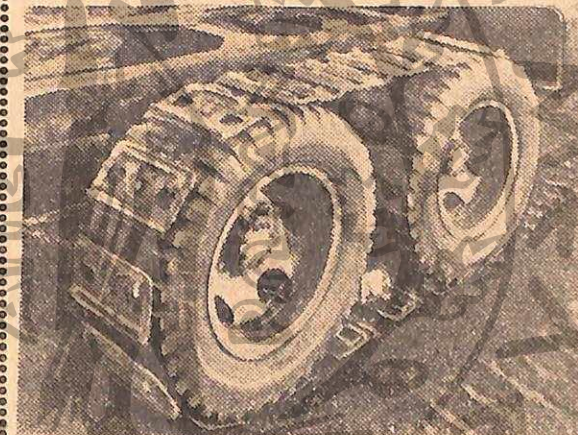
ΤΑ ΛΑΣΤΙΧΑ ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΦΟΥΣΚΩΝΟΥΝ

Τα λάστιχα των αυτοκινήτων στο εξής δεν θα ξεφουσκώνουν αν τύχη να τρυπήσουν χωρίς σε μία κολλώδη ουσία που απλώνεται δι' ενός αεροσπινόμενου, σε όλη την εσωτερική επιφάνεια της σιμπελλας, μέσω της βαλβίδας. Η ουσία αυτή έχει την ιδιότητα να κλείνει άμεσα κάθε τρύπα που θα γίνει στη σιμπελλας, χωρίς να χρειάζεται πια η γνωστή κοπιαστική εργασία του κολλήματος της τρύπας.

ΤΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Στη φωτογραφία μας βλέπετε το τελευταίο και πιο συγχρονισμένο όπλο κατά των εντομικών εντόμων. Μόλις τραβήξει κανείς τη σκανδάλη κλείνουν οι δύο μεταλλικές πλάκες και πολτοποιούν τη μυγα ή το κουνούπι που θα βρεθεί ανάμεσά τους. Κατασκευάστηκε από ένα άδανο μηχανικό, αλλά πρέπει να θεωρηθεί μάλλον ως παιγνίδι, σήμερα που υπάρχουν τόσα έντομοκτόνα όπλα, με όπλα και εκούραστο τρόπο χρησιμοποιήσεως.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΟΡΤΗΓΑ

Πολλά φορτηγά αυτοκίνητα που βγαίνουν τώρα απ' τα αμερικανικά εργοστάσια έχουν ρεζέρβα κι' ένα ζευγάρι ερπύστρες που τα βοηθούν να περνάνε μέσα απ' τις λάσπες, την άμμο και τα χιόνια, χωρίς να κολλάνε. Οι ερπύστρες αυτές είναι από σκληρό μέταλλο κι' εφαρμόζουν έπάνω στους τροχούς σε διάστημα 10 λεπτών, όταν θα παρουσιασθή ανάγκη να χρησιμοποιηθούν.

Μόλις νοιώσετε
τά ωρώτα θυμωώματα
του κρυορροήματος...
ΚΑΛΜΟΛ

Προϊόν της
FARL, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & Α

Ο παπουτσωμένος ΓΑΤΟΣ

Καθισμένη πάνω στο χαλί του σαλονιού, η μικρή Λουλού έπαιζε με την κούκλα της: μια μαρκησία με ροζ φόρεμα κι όλολευκα μαλλιά.

Κάποια στιγμή, η πόρτα άνοιξε πίσω της και μία γυναίκα που ήταν αρκετά νέα ακόμη και πολύ όμορφη μπήκε στο σαλόνι. Ήταν ντυμένη με μεγάλη φιλαρέσκεια και τα αρμονικά χαρακτηριστικά του προσώπου της την έκαναν να μοιάζει με αρχαίο ελληνικό άγαλμα. Μήπως, άλλωστε, δεν έτρεχε ελληνικό αίμα μέσα στις φλέβες της; Η κυρία Παλορμία ντε Περνόν, από την πλευρά της μητέρας της, καταγόταν απ' τη μεγάλη οικογένεια των Κορνητών, που είχαν λαμπρήναι άλλοτε τον αυτοκρατορικό θρόνο της Κωνσταντινούπολης.

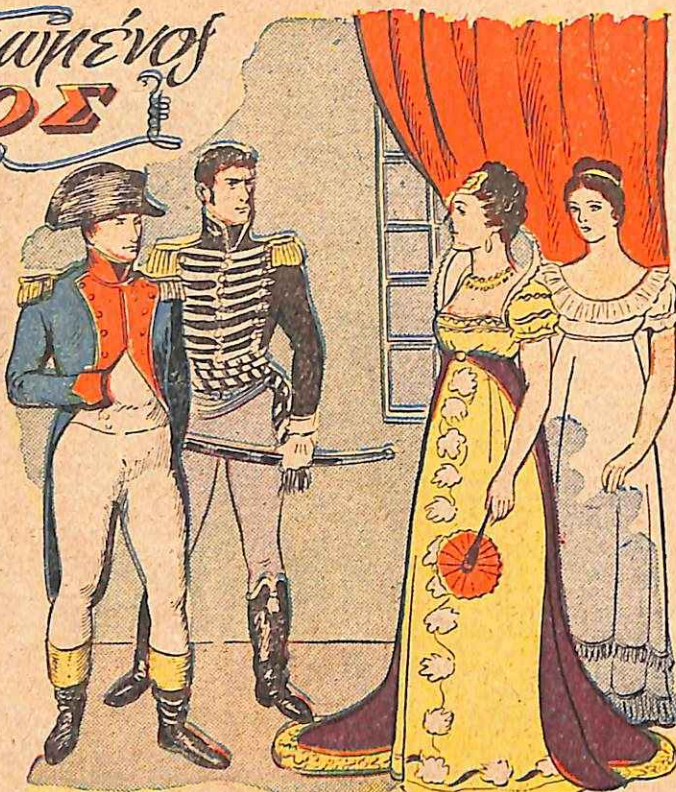
— Πάψε πιά τα παιχνίδια, Λουλού, είπε στην κόρη της. Ο Ναπολέων όπου και νάναι θαρρή. Τρέξε γρήγορα να ντυθής.

Η μητέρα της Λουλούς, που είχε παντρευτεί έναν Κορσικανό ευπατρίδη, ήταν άλλοτε, στο Αϊακίο, γειτόνισσα της κυρίας Λετίτια ντε Μπονναπάρτε. Από μία τυχαία σύμπτωση είχε βρεθεί, ύστερ' από μερικά χρόνια, πλάι στο προσκέφαλο του κυρίου ντε Μποναπάρτε, όταν πέθανε, έπειτα από μία σύντομη αρρώστεια, στο Μοντελλί. Τα τελευταία λόγια που της είχε τότε ο έτοιμαθάνατος ήταν να ενδιαφερθώ για το μεγαλύτερο από τους γιουούς του, το Ναπολέοντα, που σπούδαζε την εποχή εκείνη στη στρατιωτική σχολή των Παρισίων, για να γίνει αξιωματικός.

Κι' η Παλορμία ντε Περνόν, που είχε εγκατασταθεί από χρόνια στο Παρίσι, δεν έχασε την τελευταία σύσταση του έτοιμαθάνατου. Προσκόλλουσε κάθε τόσο το Ναπολέοντα στο σπίτι της κι' αλληλογραφούσε συχνά με τη μητέρα του, για να την πληροφορή για τις προόδους του γιουλιού της.

Μπαίνοντας στο σαλόνι, έκεινο το βράδυ, η μικρή Λουλού — το αληθινό της όνομα ήταν Λάουρα, αλλά στο σπίτι την φώναζαν πάντα έτσι — βρήκε το Ναπολέοντα ανάμεσα στη μητέρα της και το μεγαλύτερο αδελφό της, τον Άλβέρτο. Αλλά δεν ήταν πιά ο μικρός φίλος που είχε γνωρίσει ως εκείνη την ημέρα. Ο Κορσικανός φορούσε μία σκούρα στολή και στους ώμους του έλαμπαν οι χρυσές επωμίδες του ανθυπολοχαγού του πυροβολικού. Μόλις είδε τη Λουλού, σηκώθηκε από τη θέση του για να την χαιρετήσει. «Ήθελε ταυτόχρονα να την κάμει να θαυμάση την καινούργια στολή του.

«Αλλ' η νέα ξεκαρδίστηκε άμέσως στα γέλια. Το θέαμα του Ναπολέοντος ήταν, στ' αλήθεια, πολύ κωμικό. Η στολή του ήταν πολύ φαρδιά, τα μαϊνίκια του κρέμονταν και τα ισχνά πόδια του χάνονταν μέσα στις τεράστιες μπότες του.

— Ήρθα να ζητήσω το χέρι της κόρης σας, είπε μ' επίσημο ύφος ο στρατηγός.

Ο μικρός Κορσικανός, που περίμενε πως η Λουλού θα τον θαύμαζε, την έβλεπε τώρα να τον κοροϊεύει.

— Είσαι ένα τρελλοκόριτο! της είπε με θυμό. Δεν θα μπορέσεις, λοιπόν, να σοδαρευθής ποτέ!

— Και σύ είσαι ένας παπουτσωμένος γάτος! του απάντησε η Λουλού, χωρίς να πάψει να γελάει.

Η κυρία ντε Περνόν κι' ο Άλβέρτος δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα γέλια. Ο Ναπολέων κατάλαβε τότε πως δεν έπρεπε να ελπίσει στην υποστήριξή τους. Και, κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία, γέλασε κι' αυτός.

Στο βάθος της καρδιάς του, αγαπούσε τη Λουλού. Αλλά δεν μπόρεσε ποτέ να την συγκινήσει. Η νέα γελούσε πάντα όταν τον έβλεπε. Κι' η στάση της απέναντί του δεν άλλαζε, ούτε όταν έπειτα από μερικά χρόνια, ο Ναπολέων εμφανίστηκε μπροστά της με τη στολή του στρατηγού. Σε κάθε συνάντησή τους της ξανάλεγε πως ήταν ένα τρελλοκόριτο. Κι' αυτή του φώναζε κατά πρόσωπο πως ήταν ένας παπουτσωμένος γάτος.

Ο Ναπολέων είχε σκεφτεί πολλές φορές να την ζητήσει σε γάμο. Αλλά δίσταζε. Γιατί ήξερε πως η Λουλού δεν τον έπαιρνε ποτέ στα σοβαρά. Τον κοροϊδεύε, αυτόν που τόσο άλλοι τον έτρεμαν.

Εκείνο το βράδυ, είχε πάρει, ωστόσο, την απόφασή του. Θα έκανε την αίτησή του. Και, για νάχη περισσότερο θάρρος, πήρε μαζί του έναν καινούργιο υπασπιστή του, το Ζυνό.

Ήταν ένας ψηλός νέος, με όλοξανθα μαλλιά, μεγάλα μάτια κι' εφορσική φυσιογνωμία. Ο Κορσικανός έμοιαζε καρικατούρα μπροστά του. Μετά το φαγητό, ο Ναπολέ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ων θέλησε να πλέξει το εγκώμιο του καινούργιου υπασπιστού του.

— Σε μία από τις τελευταίες μάχες, αφηγήθηκε, βρέθηκα στην ανάγκη να στείλω μία επιείγουσα διαταγή σε μία πυροβολαρχία, που βρισκόταν πίσω από ένα λόφο. Ο δρόμος που ώδηγούσε ως εκεί ήταν όλοτετα ακάλυπτος. Κι' οι έχθροι κατείχαν τα γειτονικά ύψηματα. Ζήτησα τότε ένα έβελονη, για να μεταφέρει τη διαταγή μου. Ένας λοχίας, που οί συνδεδεμένοι του τον φώναζαν «Θύελλαν», παρουσιάστηκε μπροστά μου.

— Θα βγάλεις τη στολή σου και θα φορέσεις τα ρούχα ενός από τους χωρικούς που μάς χρησιμοποίησαν για οδηγό, του είπα. Εμπρός! Κάμε γρήγορα!

Ο λοχίας έγινε κατακόκκινος. — Δεν πάω πουθενά! απάντησε.

— Αρνείσαι να υπακούσεις; — Θα πάω όπου θελήσετε, αλλά με τη στολή μου.

— Θα σε σκοτώσουν! — Δόστε μου τη διαταγή, στρατηγέ και μην σας νοιάζει για μένα!

«Έφυγε και, σ' όλη τη διαδρομή, δεν έσκυψε ούτε μία φορά το κεφάλι του, μ' όλο που οι σφαίρες έπεφταν σαν χαλάζι ολόγυρά του. Όταν τελείωσε η μάχη, τον ώνόμασα ανθυπολοχαγό και τον έκαμα υπασπιστή μου».

Ο Ναπολέων κτύπησε γύρω του, για να ιδεί ποιά εντύπωση είχε κάνει η αφήγησή του. Είδε τότε τη Λουλού που χαμογελούσε στο Ζυνό, ενώ τα μάτια της είχαν στυλώσει έκστατικά πάνω του. Στο βλέμμα αυτό, ο στρατηγός ξεχώρισε κάτι περισσότερο από έναν απλό θαυμασμό. Κι' ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά...

Από εκείνη την ημέρα, έδρισκε ένα σωρό προσχήματα για να στείλνει το Ζυνό στο σπίτι της κυρίας Περνόν. Γιατί είχε καταλάβει πως η Λουλού δεν θα μπορούσε να τον αγαπήσει ποτέ. Κι' αισθανόταν μία θλιβερή ευχαρίστηση να ευνόηση την αγάπη της για το νεαρό υπασπιστή του. Αυτή την αγάπη της την είχε μαντέψει από τη συγκίνησή και την ταραχή που είχε διακρίνει στο βλέμμα της εκείνο το βράδυ.

Με την προστασία του Ναπολέοντος, ο Ζυνό πήρε γρήγορα τα γαλόνια του ταγματάρχου. Και, μία μέρα, παρουσιάστηκε στο στρατηγό για να τον παρακαλέσει να ζητήσει για λογαριασμό του το χέρι της Λουλούς.

— Την αγαπάς; τον ρώτησε ο Ναπολέων.

— Περισσότερο κι' από τη ζωή μου.

— Αυτό δεν λέει και μεγάλα πράγματα, γιατί τη ζωή σου δεν την αγαπάς καθόλου, του είπε ο Ναπολέων, που είχε θαυμάσει πολλές φορές την ανδρεία και την αυτοθυσία του. Κι' αυτή;

Ο Ζυνό έγινε κατακόκκινος. — Αγαπιόμαστε, απάντησε. — Καλά. Πάμε μαζί.

«Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Ναπολέων κι' ο Ζυνό έμπαιναν στο σαλόνι της κυρίας ντε Περνόν.

— Ήρθα για να ζητήσω το χέρι της κόρης σας, είπε μ' επίσημο ύφος ο στρατηγός.

Η Λουλού, που δρισκόταν πλάι στη μητέρα της, έγινε κατακίτρινη. Γιατί είχε μαντέψει από καιρό την αγάπη του Ναπολέοντος. Και φοβόταν πάντα πως, μία μέρα, θα την ζητούσε σε γάμο. Να, λοιπόν, που αυτή η μοιραία στιγμή είχε φτάσει. Κι' αυτή που λάτρευε το Ζυνό... Ξαφνικά, ένοιωσε το πάτωμα να φεύγει κάτω από τα πόδια της και έχασε τις αισθήσεις της.

Τη μετέφεραν πάνω σ' ένα ντιβάνι και η μητέρα της έχασε το χρώμα της για τη λιποθυμία της κόρης της. Ο Ναπολέων έτρεξε κοντά στη Λουλού να τη συνεφέρει και ο Ζυνό απ' τη ταραχή του άρχισε να κλαίει σιωπηλά. Μα τί είχε συμβεί; Γιατί αυτή η απότομη λιποθυμία; Ο Ναπολέων τα κατάλαβε όλα...

«Όταν ξανάνοιξε, τα μάτια της, ο Ναπολέων ήταν σκυμμένος πάνω της.

— Σήκω γρήγορα και πήγαινε να παρηγορήσεις αυτό τον ανόητο το Ζυνό, που κλαίει σαν μικρό παιδί! της φώναξε.

Η Λουλού τον κτύπησε με εκπληξη.

— Αν δεν ήσουν ένα τρελλοκόριτο, όπως πάντα, συνέχισε ο Ναπολέων, θα περίμενες να λιποθυμήσεις από χαρά κι' ευτυχία. Γιατί, αν μ' άφηνες να τελειώσω, θα μάθαινες πως δεν έπρόκειτο για μένα...

Τα μάτια της Λουλούς πλημμύρισαν από δάκρυα. Και, παίρνοντας το χέρι του Ναπολέοντος, το έφερε στα χείλη της.

— Είσαστε μία μεγάλη καρδιά! του είπε.

Ο Ναπολέων γέλασε θλιβερά. — Να και μία φορά που δεν με βλέπεις σαν παπουτσωμένο γάτο! απάντησε.

«Έπειτα από μερικές βδομάδες, γίνονταν οι γάμοι της Λουλούς με το Ζυνό.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΦΑΓΙΑΡ

ΕΝ υπάρχει σήμερα άνθρωπος που να μην ξέρη τις διάφορες κατηγορίες βιταμινών, το ρόλο της καθεμιάς και τους κινδύνους που απειλούν την υγεία μας και αυτή ακόμη τη ζωή μας, αν συμβεί κάποια απ' αυτές να λείψει από τον οργανισμό μας.

Αλλά πως εξασκούν αυτό το ρόλο τους; Και με ποιο τρόπο η έλλειψή τους δημιουργεί τα γνωστά συμπτώματα των διαφόρων μορφών αδιταμινώσεως;

Ας πάρουμε για παράδειγμα τη βιταμίνη C, που καλείται επίσης και αντι-σκόρβουτική βιταμίνη.

Ο ρόλος της έγινε γνωστός στους έπιστήμονες κατά τη διάρκεια πειραμάτων διατηρήσεως οργάνων μέσα σε διάφορα υγρά. Παρατηρήθηκε, δηλαδή, ότι, αν το υγρό όπου λούζονταν περιείχε μεγάλη ποσότητα οξυγόνου, τα κύτταρα που τα αποτελούσαν νεκρώνονταν βαθμιαία.

Ήταν φανερό, λοιπόν, ότι η παρουσία μεγάλης αναλογίας οξυγόνου προκαλούσε το θάνατο των κυττάρων. Η προσθήκη, όμως, στο υγρό μίας ποσότητας βιταμίνης C επέτρεπε στα κύτταρα ν' αντιμετώπιζον αποτελεσματικά τις συνέπειες της παρουσίας υπερβολικής ποσότητας οξυγόνου και να συνεχίσουν τη ζωή τους.

Μ' απλούστερα λόγια, η βιταμίνη C προστατεύει τα κύτταρα από τον κίνδυνο οξειδώσεως, που απειλεί να προκαλέσει η παρουσία υπερβολικής ποσότητας οξυγόνου μέσα στον οργανισμό.

Πως όμως η βιταμίνη C δημιουργεί αυτό το φράγμα έναντι της οξειδώσεως των κυττάρων; Αυτό γίνεται γιατί το ασκορβικό οξύ είναι ένα στοιχείο που δεξιδουάται ταχύτατα, λόγω της μεγάλης ασταθειας του. Μ' απλούστερα λόγια, η πλεονάζουσα ποσότητα οξυγόνου «απορροφάται» η καλύτερα προσκολλάται πάνω στην βιταμίνη C. Έτσι το οξυγόνο δεν προφτάνει να καταστρέψει το κύτταρο, που συνεχίζει ανενόχλητο τη ζωή του.

Το αξιοσημείωτο είναι το εξής: Όταν τα κύτταρα δεν έχουν επαρκές οξυγόνο, η βιταμίνη C που βρίσκεται μέσα στον οργανισμό αποδίδει την ποσότητα του οξυγόνου που έχει προσκολληθεί σ' αυτή και με τον τρόπο αυτό τα αναζωογονεί.

Ο προστατευτικός αυτός ρόλος της βιταμίνης C εξηγεί γιατί η παρουσία της είναι τόσο απαραίτητη στη ζωή των κυττάρων και γιατί η έλλειψή της προκαλεί σοβαρώτατες βλάβες σ' αυτά. Στην πραγματικότητα, οι βλάβες αυτές προκαλούνται από την υπερβολική παρουσία οξυγόνου και όχι από την έλλειψη βιταμίνης C. Αλλ' όπως είπαμε, η παρουσία επαρκούς ποσότητας βιταμίνης C μέσα στον οργανισμό αντισταθμίζει τα αποτελέσματα της παρουσίας υπερβολικής ποσότητας οξυγόνου και προλαμβάνει αυτές τις βλάβες.

Τα νεώτερα πειράματα μάς επέτρεψαν επίσης να μάθουμε ποιος είναι ο ακριβής ρόλος των βιταμινών B1 και B2.

Οι έπιστήμονες εγνώριζαν ως σήμερα τις γενικές του γραμμές το μηχανισμό της ζωής. Κάθε ζωντανός οργανισμός,

είτε πρόκειται για τον άνθρωπο είτε για ένα μικρόβιο, έχει ανάγκη για να ζήσει από ώριμες τροφές: κρέας, ψάρια, πατάτες, ρύζι, όσπρια, βούτυρο, γάλα κλπ. Όλες αυτές οι τροφές, παρά τη φαινομενική ποικιλία τους, ανήκουν σε τρεις μεγάλες κατηγορίες χημικών ουσιών: το σάκχαρο, τα λιπαρά οξέα (τελική μορφή της επεξεργασίας των λιπών) και τα αμινοξέα (τελική μορφή της επεξεργασίας των ζωικών πρωτεϊνών). Ξέραμε επίσης ότι ο οργανισμός ανέπνεε και ότι, με την άναπνοη, εισχωρούσε σ' αυτόν μία ποσότητα οξυγόνου, που προκαλούσε την αντίστοιχη εξαγωγή μίας ποσότητας υδρατμών και ανθρακικού οξέος.

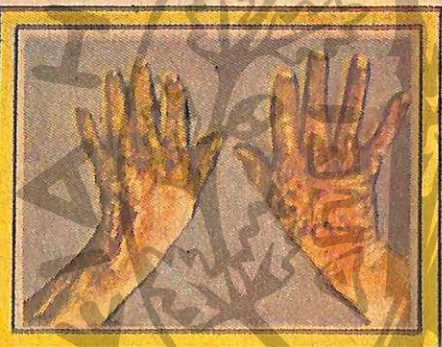
Το πρόβλημα φαινόταν, λοιπόν, πολύ

Πως πραγματοποιούν το ρόλο τους

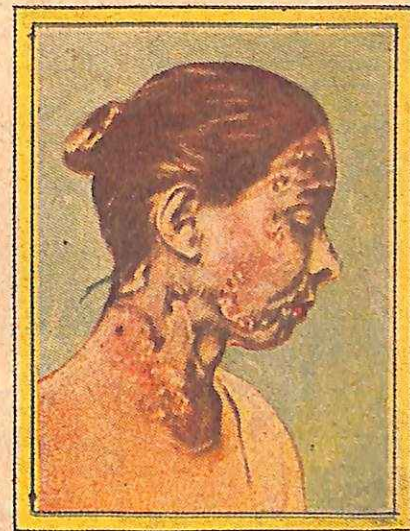
απλό και μπορούσαμε να λέμε ότι ο οργανισμός ζούσε σαν μία ατμομηχανή, ότι, δηλαδή, έκαίγε τις τροφές με το οξυγόνο του και ότι απέβαλλε τα κατάλοιπα της καύσεως με τη μορφή υδρατμών και ανθρακικού οξέος.

Αλλά το πρόβλημα δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται με την πρώτη ματιά. Γιατί οι αντιδράσεις της ατμομηχανής είναι πολύ βίαιες και προκαλούν μεγάλη ύψωση της θερμοκρασίας, πράγμα που δεν παρατηρείται στον οργανισμό.

Έλκη στο χέρι και στα πόδια από βαρεία αδιταμίνωση.

Αλλά τότε πως γίνεται η καύσις των τροφών; Ας πάρουμε για παράδειγμα τη ζάχαρη, που αποτελείται από 6 άτομα άνθρακος, 12 άτομα υδρογόνου και 6 άτομα οξυγόνου. Για να γίνει η καύσις της πρέπει να προστεθούν σ' αυτή άλλα 12 άτομα οξυγόνου.

Η έλλειψη βιταμινών προκαλεί εκζέματα, που παραμορφώνουν το πρόσωπο.

Διάφορα πειράματα απέδειξαν ότι αυτά τα 12 άτομα οξυγόνου δεν προστίθενται όλα μαζί, αλλ' ένα - ένα χωριστά.

Ο ρόλος καθενός απ' αυτά τα άτομα του οξυγόνου συνίσταται στο να ενώθι με δυο άτομα υδρογόνου και να σχηματίσει νερό.

Αλλ' η ένωση αυτή είναι εξαιρετικά βίαιη και ο οργανισμός μας δεν μπορεί ν' αντέξει στη βιαιότητα της. Αν γινόταν όπως στα εργαστηριακά πειράματα και γενικά με τον τρόπο που η ένωση του οξυγόνου και του υδρογόνου πραγματοποιείται στη φύση, το κύτταρο θα καίγεται στη στιγμή. Στο σημείο αυτό παρεμβαίνουν οι βιταμίνες B1 και B2. Ο ρόλος των συνίσταται στο να παραλαμβάνουν τα άτομα του οξυγόνου και του υδρογόνου για να τα προσεγγίσουν ήρεμα, σε τρόπον ώστε η αντίδραση που θα προκληθεί από την ένωσή τους να μην είναι πολύ βίαιη για τον οργανισμό μας.

Η έλλειψη αυτών της βιταμίνης 1 από τον οργανισμό προκαλεί τη γνωστή ασθένεια μπέρι - μπέρι, που χαρακτηρίζεται από διάφορες νευροκινητικές διαταραχές.

Για τις άλλες βιταμίνες οι γνώσεις μας είναι, για τη στιγμή τουλάχιστον, κάπως ασαφείς. Δεν ξέρουμε δηλαδή με ποιο τρόπο πραγματοποιούν το ρόλο τους, μ' όλο που ο ρόλος τους μάς είναι απόλυτα γνωστός.

Μπορεί, όμως, να ειπωθί με γενικό τρόπο ότι όλη η ζωή συνίσταται στην ένωση του οξυγόνου και του υδρογόνου, που αποτελεί τον έσχατο σταθμό των διαφόρων χημικών επεξεργασιών που γίνονται μέσα στον οργανισμό μας. Αυτή η ένωση, όμως, ξεπερνάει τις ικανότητες αντοχής του οργανισμού μας και γι' αυτό είναι απαραίτητη η παρουσία βιταμινών, που παίζουν το ρόλο «μεταφορέων». Παραλαμβάνουν, δηλαδή, τα άτομα του οξυγόνου και του υδρογόνου και τα προσεγγίζουν μεταξύ τους με τέτοιο τρόπο, ώστε ο οργανισμός να μπορεί να αντέξει στις συνέπειες της ένωσης τους.

Τα νεώτερα πειράματα απέδειξαν, εξ άλλου, ότι εκείνο που δίνει στον οργανισμό μας το απαραίτητο για τις ανάγκες του ποσόν ενέργειας δεν είναι η καύσις του άνθρακος που περιέχεται μέσα στις τροφές, αλλά η καύσις των ατόμων του υδρογόνου που περιέχονται σ' αυτά. Το πρόβλημα της ζωής δεν είναι ουσιαστικά τίποτε άλλο από αυτή την καύση των μορίων του υδρογόνου. Όταν γίνεται κανονικά, είμαστε υγιείς, ακμάζοι, και δυνατοί. Όταν, όμως, δεν γίνεται κανονικά, η υγεία μας διασάλευται και, σε πολλές περιπτώσεις, απειλείται η ζωή μας.

Δόκτωρ ΖΑΝ ΜΠΕΝΟΥΑ

Κανείς σχεδόν απ' τους κατοίκους του Γουέστον δεν έδωσε προσοχή στα δυο αεροπλάνα, που πετούσαν το πρωί εκείνο, επί μισή ώρα πάνω απ' την πόλη, σκορπίζοντας πίσω τους ένα ελαφρό καπνό. Έπειτα τα αεροπλάνα έφυγαν.

Κατά τις 9, ο σπήκερ του ραδιοφωνικού σταθμού άρχισε να διαφημίζει μιάν οδοντόπαστα. Καί, ξαφνικά, πρόσθεσε

χθηκε ή γραμματέας του Ντέρις Μάρτιν, μιά ωμόρφη και χαριτωμένη μελαχροινούλα. Τούδωσε το ταχυδρομείο του. 'Ανάμεσα σ' όλα τα γράμματα,

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΑΕΡΙΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ο Ράντελ της σκούπισε με το μαντίλι του τα μάτια και τα μάγουλα... μερικές λέξεις καταπληκτικές, έξωφρενικές:

—Νά μην αγοράσasz κανείς αυτή την οδοντόπαστα! Καταστρέφει τα δόντια!...

Την ίδια ώρα περίπου, ένας επιχειρηματίας κουδέντιαζε φιλοφρονητικά με το συντάξιό του, όταν ξαφνικά έχασε τον έλεγχο της γλώσσας του.

Είσαστε ένας καταραμένος ψευτής, είπε χωρίς να θέλη. Ξέρω ότι μισούμε ό ένας τον άλλον.

Στην άλλη άκρη της πόλεως, μιά κυρία ρωτούσε την καμαριέρα πώς της πήγαινε το καινούργιο της καπέλλο. Κι' εκείνη απάντησε, φρίττοντας κι' ή ίδια με τα λόγια της:

—Σας κάνει να φαίνεσθε σαν μαιμού της ζούγκλας!...

Στο γραφείο του καθηγητού Μέρλο, ο Λανς Ράντελ, ο γνωστός εκατομμυριούχος, έλεγε στον επιστήμονα:

—Τα αεροπλάνα τελείωσαν τη δουλειά τους. Τώρα θα περιμένουμε το αποτέλεσμα.

—Το πείραμα πού έκανα, χωρίς στην οικονομική σας βοήθεια, θάχει κοσμοϊστορική σημασία! είπε ο Μέρλο. Με το «αέριο της αληθείας», κανείς δεν θύ μπορεί πιά να λήψω ψέμματα. 'Η προσοία κι' ή ατιμία θά λείψουν απ' τον κόσμο...

Αρκεί μόνο να επιτύχει ή πρώτη αυτή δοκιμή πού έκανα στην πόλη μας, με τα αεροπλάνα που σκόρπισαν το αέριο!

Σε λίγο, ο Ράντελ πήγε στο γραφείο του. Εκεί, τον υποδέ-

ο Ράντελ ξεχώρισε κι' άνοιξε άμέσως ένα: της αγαπημένης του 'Εντι Μάλμαρ. Διάβασε μ' ευτυχία τα τρυφερά της γλυκόλογα.

—Τι υπέροχη γυναίκα!... είπε έπειτα στη γραμματέα του, που ήξερε τις ιδιωτικές υποθέσεις του.

—Οχι δά! απάντησε εκείνη άδίστακτα. Είναι μιά πολυδαμμένη κούκλα, δίχως μυαλό κι' αισθήματα. Κι' αν θέλετε να ξέρετε, ενδιαφέρεται μόνο για τα λεφτά σας.

Διευθύνθηκε κατόπιν βιαστικά προς την πόρτα. Καί, πριν βγύ, πρόσθεσε:

—Ποτέ δεν φανταστήκατε πώς μιά άλλη γυναίκα σας αγαπάει αληθινά κι' υποφέρει βλέποντάς σας να περνάτε μιά ευχάριστη, μα χαμένη ζωή δίπλα σ' αυτό το παληοθήλο!

Ο Ράντελ είχε μείνει αποσβολωμένος.

—Το «αέριο της αληθείας»! μουρμούρισε έπειτα. Αυτό έκαμε τη Ντόρις να μου μιλήσει έξω απ' τα δόντια! Μά πρέπει να βεβαιωθώ άμέσως γι' αυτό που μου είπε...

Όρμησε έξω και πήδησε στο αυτοκίνητό του. Δέκα λεπτά αργότερα, μπηκε σαν σίφουνας στο διαμέρισμά της φιλενάδας του, στο 40ο πάτωμα ενός ουανοξύστου.

—Έχω να σέ ρωτήσω κάτ σπουδαίο, 'Εντι! της είπε με ταραχή. Πές μου, ι' αγαπάς σ' αληθεία, ή με θέλεις μόνο για τα λεφτά μου;

—Μά τί είν' αυτά που λές; διαμαρτυρήθηκε ή 'Εντι. Θά-

μουν δική σου, κι' ε' ε'κόμα δεν είχες πεντάρα!

Η καρδιά του Λανς Ράντελ ξαναδούλησε τον κανονικό ρυθμό της. Δεν ήταν δυνατόν να του λήψω ψέμματα ή 'Εντι, αφού είχε άναπνεύσει κι' αυτή το «αέριο της αληθείας»... Την αγκάλιασε και της ζήτησε συγγνώμην.

Την ίδια ώρα, ο καθηγητής Μέρλο άκουγε τα νέα στο ραδιοφωνείο. 'Η 'Υπηρεσία 'Υγιεινής ανακοίνωνε ότι είχε έμφανισθή στην πόλη μιά παράξενη επιδημία τρέλλας, που έκανε όλους να προφέρουν «άναρμωστες» και συχνά ύβριστικές φράσεις.

—Είπε φυσικό να δημιουργηθή στην αρχή κάποια σύγχυση, μουρμούρισε ο καθηγητής.

Ωστόσο αισθανόταν τώρα μιά άοριστη άνησυχία. Κι' άρχισε ν' αγωνιά πραγματικά, όταν άκουσε στο ραδιοφωνείο μιά σειρά από τραγωδίες, που είχαν ξεσπάσει στην πόλη. Σύζυγοι είχαν σκοτώσει τις γυναίκες τους, γιατί είχαν όμολογήσει τις άπιστίες τους. Άλλοι είχαν εκδικηθή αίματηρά φίλους ή συγγενείς τους, γιατί είχαν μάθει απ' τους ίδιους διάφορες προδοσίες τους. Οί άρρωστοι αυτοκτονούσαν, όταν μάθαιναν απ' τους γιατρούς πώς ήσαν καταδικασμένοι. Ένας γνωστός εκατομμυριούχος και φιλόανθρωπος είχε όμολογήσει, μ' ένα γράμμα του προς την αστυνομία, κάποιο παλιό του έγκλημα, κι' έπειτα είχε τινάξει τα μυαλά του.

Μιά διαδύλασις από άντρες και γυναίκες γύριζε στους δρόμους κι' άπειλούσε ταραχές κι'

αίματοχυσία. Ήσαν όλοι υπάλληλοι, που είχαν έγκαταλείψει τις δουλειές τους, αφού είχαν πη καθαρά στους εργοδότες τους ότι σκέπτονταν γι' αυτούς.

—Θέέ μου! μουρμούρισε με συντριβή ο Μέρλο. Πρέπει κάτι να γίνη... και γρήγορα μάλιστα! Θά διαλυθώ, βέβαια, το αέριο σε 24 ώρες, μα ως τότε όλη ή πόλη μπορεί νάχει βουτηχτή στο αίμα!...

Ποιά λύσι όμως να βρη;... Δεν ήξερε ακόμη το αντίδοτο του αερίου!...

Μιά έμπνευσι φώτισε ξαφνικά το μυαλό του. Το νερό κατέστρεφε το «αέριο της αληθείας». Άν έφευγε μιά βροχή, ή πόλις θά σωζόταν...

Ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος. Μά το Μετεωρολογικό Γραφείο, στο όποιο τηλεφώνησε ο Μέρλο, τον πληροφορήσε πώς δεν πρόβλεπε βροχή πριν απ' το έπόμενο βράδυ.

Πώς θά μπορούσε να βρέξει ενωρίτερα, άμέσως;... Το μυαλό του καθηγητού δούλευε πυρετωδώς. Καί βρήκε πάλι τη λύσι: Μερικά αεροπλάνα φορτωμένα με μεγάλες ποσότητες άμμου, θά τις σκόρπιζαν πάνω στην πόλη. Θά «εμβάρδιζαν» δηλαδή τα σύννεφα με άμμο και θά προκαλούσαν έτσι ή σωτηρία βροχή!

Ο Μέρλο άρπαξε άμέσως το τηλέφωνο κι' έδωσε τις άπαιτούμενες εντολές.

Στο μεταξύ ο Ράντελ είχε μάθει τις τραγωδίες που άναστατώνσαν το Γουέστον κι' είχε σκεφθή ότι έπρεπε ν' απομακρύνει το ταχύτερο την ά-

γαπημένη του 'Εντι απ' το έπικίνδυνο εκείνο περιβάλλον. Ξαναγύρισε διαστικά στο διαμέρισμά της.

—Ετοιμάσου γρήγορα κι' έλα μαζί μου! της είπε.

Όταν κατέβηκαν στο δρόμο της έδωσε περισσότερες εξηγήσεις:

—Άκουσε, λατρεία μου! Το Γουέστον έχει καταντήσει φρενοκομείο! Συμβαίνουν καταστροφές, χρεωκοπίες, δολοφονίες, αυτοκτονίες... Πρέπει να φύγεις το γρηγορότερο! Έγώ θά μείνω, για να ιδώ τί θά γίνη. Κινδυνεύω, ξέρεις, να παρασυρθώ κι' εγώ απ' αυτό το φοβερό «κράχ» και να μείνω χωρίς πεντάρα...

—Άλήθεια, υπάρχει τέτοιος φόβος; ρώτησε ξερά ή 'Εντι.

—Μά φυσικά, αφού χρεωκόπησαν τόσες έπιχειρήσεις, όπου είχα καταθέσει κεφάλαια. Δεν με νοιάζει όμως, αφού εσύ θά μείνεις κοντά μου, κι' αν ακόμη φτωχύνω!

—Τρελλάθηκες; πρόφερε ή 'Εντι, άνασφώνοντας τους ώμους της. Τί να σέ κάνω, φτωχό; Σε θέλω μόνο για τα λεφτά σου. Άν τά χάσω, καλύτερα να μη ξαναφανήσω μπροστά μου!

Ο Ράντελ την κύτταξε, με το στόμα ανοιχτό. Έπειτα την έγκατέλειψε κι' έφυγε σαν τρελλός... Καταλάβαινε τώρα ότι το αέριο την είχε ανάγκασει να του πη την αλήθεια. Μά πώς δεν την είχε έπηρεάσει προηγουμένως;... Ουμμήθηκε ξαφνικά κάτι που του είχε πη ο Μέρλο: Το «αέριο της αληθείας» ήταν βαρύτερο απ' τον άέρα. Είχε μείνει λοιπόν στα κατώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα και δεν είχε μπόρσει ν' άνεβή ως το διαμέρισμά της 'Εντι...

Μά τώρα ο Ράντελ ήξερε όλη την αλήθεια! Σωστά λοιπόν του είχε πη ή Ντόρις... Ουμμήθηκε ακόμη τα τελευταία λόγια της... Ώστε τον αγαπούσε αληθινά ή γλυκειά και καλόκαρδη αυτή κοπέλλα! Κι' αυτός είχε κοντά του την πραγματική ευτυχία, δίχως να το φαντάζεται...

Πηρε πρώτα στο τηλέφωνο τον καθηγητή Μέρλο κι' έμαθε το σχέδιό του για την έξουδετέρωσι του αερίου. Έπειτα πήδησε στο αυτοκίνητό του και πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι της Ντόρις.

Είχε άρχισει στο μεταξύ να βρέχι. Κι' οι χοντρές σταλαγματιές της βροχής περιέριχαν κόκκους άμμου... Το νερό έφευγε απ' τον ουρανό, ξεπλένοντας την τρέλλα, τη θλίψη και το θάνατο που είχε σκορπίσει το «αέριο της αληθείας».

Ο Ράντελ πρόλαβε τη Ντόρις τη στιγμή πουβγαίνει απ' το σπίτι της. Έτρεξε κοντά της και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

—Γλυκειά μου! της μουρμούρισε. Σε λατρεύω! 'Ημουν τόσο καιρό τυφλός, ανόητος! Εκείνη σφίχτηκε στο στήθος του τρισευτυχισμένη.

—Κλαίς;... Γιατί; πρόσθεσε ο Ράντελ, κυττάζοντάς την στα μάτια.

—Δεν... δεν είνε δάκρυα... δικαιολογήθηκε ή κοπέλλα. Είνε σταλαγματιές της βροχής!

Ο Ράντελ της σκούπισε με το μαντίλι του τα μάτια και τα μάγουλα και της ψιθύρισε τρυφερά:

—Ψέυτρα!... ΝΤΕΒΙΝΤ Ο' ΜΠΡΙΕΝ

Πώς έτιμήθησαν οι κόρες του δικαίου 'Αριστείδη

Από τα πανάρχαια της 'Ελλάδος χρόνια, όσοι προσέφεραν στο δήμο ή στην πατρίδα εξαιρετικές υπηρεσίες έτρωγαν σ' όλη τους τη ζωή στο «Πρυτανείο».

Τα πρυτανεία ήσαν για τις πόλεις, ό,τι τα ιδιωτικά σπίτια για τις οικογένειες. Όπως σε κάθε οικογένεια τό σπίτι ήταν ή έστία της, έτσι και για κάθε πόλη ή κράτος τό πρυτανείο ήταν ή κοινή έστία των κατοίκων της ή των πολιτών του και λεγόταν «έστία πόλεως». Οι 'Αχαιοί τό ώνόμαζαν «Λήϊτον» από τό «λεώς», λαός.

Στην εποχή του Θεμιστοκλή ζούσε στας 'Αθήνας ο δικαίος 'Αριστείδης. Ήταν περίφημος στρατηγός και πολιτικός. Έπειδή ήταν ο δικαιότερος απ' όλους τους 'Αθηναίους, φθονήθηκε γι' αυτό τό λόγο και, όπως είναι γνωστό, εξωρίστηκε. Οί 'Αθηναίοι όμως, όταν πέθανε, μετάνιωσαν για την πράξι τους και τίμησαν τις κόρες του.

Ο δήμος των 'Αθηναίων τις υιοθέτησε και «τιμής ένεκεν» σιτίζονταν στο πρυτανείο. Όταν μάλιστα παντρεύτηκαν, οι γαμπροί πήγαν και τις πήραν ως νύφες από κεί. Ο γάμος τους ήγινε ως δημόσια δαπάνη. Ο δήμος έψιφισε μάλιστα και προίκα τριών χιλιάδων δραχμών για την καθεμιά από τις θυγατέρες του 'Αριστείδη, όπως αναφέρει ο Πλούταρχος.

Μεγάλη ήταν ή τιμή να τρώη κανείς στο πρυτανείο. Όποιος αποκλειόταν απ' αυτό ήταν σαν να του έκαναν πολιτικό άφορισμό.

Στας 'Αθήνας τους ξένους τους φιλοξενούσαν πάντα σ' αυτό. Αναφέρεται πώς στα χρόνια του Κόδρου ένας ξένος απ' τους Δελφούς τιμήθηκε μ' αυτό τον τρόπο. Έξοχοι πολίτες έτρωγαν εκεί είτε μονάχα μιά μέρα, είτε σ' όλη τους τη ζωή. Οί άπεσταλμένοι των 'Αθηναίων που γύριζαν από έπιτυχμένη άποστολή έτρωγαν τιμητικά στο πρυτανείο. Μέρα παρ' ήμερα έτρωγαν και οί πρυτάνεις ή πρόεδροι της βουλής.

Ισόβια έπίσης έτρωγαν αυτού και οί άπόγονοι εκείνων που είχαν προσφέρει άνεκτίμωτες υπηρεσίες στην πα-

Τό φαγητό άρχισε με προσευχή στους θεούς και με σπονδές.

Τρίδα ή στην πόλη. Τότε λέγονταν «αείσιτοι». Από την έστία της μητροπόλεως μετέφεραν τό ιερόν πυρ στα πρυτανεία των άποικιών, όπου διητηρείτο άσβεστο για πάντα. Άν ποτέ συνέβαινε να σβυστή, τότε τό ξανάναθαν. Σημείο της ανεξαρτησίας της πόλεως ήταν τό πρυτανείο των 'Αθηνών, λέει ο Θουκυδίδης, που βρισκόταν κάτω απ' τό βόρειο τείχος της 'Ακροπόλεως, κοντά στην 'Αγορά.

Πριν καθιερωθούν τα πρυτανεία, φαίνεται πώς πρώτα στην Κρήτη έπεκράτησε τό έθιμο να τρώνε όλοι οί κάτοικοι της πόλεως τό κύριο φαγητό της ημέρας μαζί, δηλαδή σε «συσσίτια». Τα συσσίτια ή «άνδρεια» διατηρήθηκαν πολύν καιρό και στη Σπάρτη, στα Μέγαρο, στην Κόρινθο και σ' άλλα πολλά μέρη. Αυτό έτρωγαν μονάχα άντρες ή νέοι, σε μερικές όμως δωρικές πολιτείες φαίνεται ότι δεχόνταν και τις κόρες.

Ο 'Αριστοτέλης λέει πώς τα συσσίτια της Κρήτης τα ίδρυσε ο Μίνως. Ο Λυκούργος τα μεταχειρίστηκε στη Σπάρτη με τό σκοπό να συνδέσει στενότερα τους Σπαρτιάτες. Από άρχαία έπίσης πηγή πληροφоруεθα ότι σ' όλη την Κρήτη υπήρχαν ανά δυο «δημόσιοι οίκοι». Ένας πού χρησίμευε για καλύψμα των ξένων και λεγόταν «κοιμητήριο» και άλλος για τη χρήση των πολιτών, πού δνομαζόταν «άνδρειον».

Τα κρητικά συσσίτια διακρίνονταν για την απλότητα και την εγκράτεια τους. Τό φαγητό άρχιζε με προσευχή στους θεούς και με σπονδές. Παράθεταν στον καθένα ίση μερίδα. Έξαιρέσεις γινότανε μόνο για τόν άρχοντα, πού έπαιρνε τέσσερις μερίδες, μιά ως πολίτης, δεύτερη ως άρχοντας, τρίτη για τό σπίτι και τέταρτη για τα σκεύη.

Την έπιμέλεια του συσσιτίου είχε μιά ελεύθερη γυναίκα, πού φροντίζε να περιποιηται με τις καλύτερες μερίδες τους άνδρες και τους σοφούς. Την βοηθούσαν τρεις ή τέσσερις άντρες και όχτώ δούλοι «ξυλοφόροι».

Τό κρασί τό έπιναν πάντα νερωμένο, γιατί απαγορευόταν με νόμο τό άνόθευτο.

Οί νέοι ως τα 18 χρόνια τους, όπόταν καταταζόνταν στις άγέλες, συνόδευαν τους πατέρες τους στα συσσίτια μαζί με τα όρφανά εκείνων πού είχαν σκοτωθή για την πατρίδα, ή και των άλλων πολιτών.

Τα Σπαρτιατικά συσσίτια έμοιαζαν με τα Κρητικά. Οί νέοι και τα παιδιά έτρωγαν χωριστά σε «άγέλες» και «ίλες». Ένώ όμως στα Κρητικά ή δαπάνη τους αντιμετώπιζόταν από τα δημόσια έσοδα, στα Σπαρτιατικά ο καθένας έδινε και έναν ώρισμένο φόρο τό μήνα για τη λειτουργία τους.

Ούτε και σ' αυτούς τους βασιλείς δεν έπιτρεπόταν να μην παρευρίσκωνται στα συσσίτια, εκτός αν είχαν πάει σε κυνήγι ή θυσία.

Και στη Σπάρτη και στην Κρήτη διασκέδαζαν τρώγοντας με τραγούδια. Διηγείσαι πολεμικές και διαλέξεις και συζητήσεις για ζητήματα της πόλεως ήταν άπαραίτητες.

Σε ώρισμένες γιορτές διοργάνωναν δημόσιες ή ιδιωτικές «κοπίδες», δηλαδή πανηγύρι και δείπνο. Τότε παράθεταν απλή μερίδα κρέατος «φυσίκελον» (τηγανίτες), χλωρό τυρί και «φύσκη» (άλλαντικά). Τέλος τους έδιναν ξερά σόκα, φασόλια και κουκιά χλωρά για... έπιδόρπια! Έπακολουθούσε φυσικά γλέντι τρικούβερο και ή γιορτή συνοδεύονταν με τραγούδια και με άφθονες σπονδές στο Βάκχο. Οί «κοπίδες» αυτές ήταν κάτι πού συγκέντρωνε πάντα μεγάλο αριθμό συμποσιαστών.

Έτσι, τα συσσίτια, είχαν διαδοθή σ' όλη την άρχαία 'Ελλάδα κι' ο θεσμός τους, τροποποιημένος, πέρασε και στις σημερινές μέρες μας.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Σκέψεις για τα παιδιά

★ Ρωτούσαν τόν άρχαίο φιλόσοφο 'Αριστοππο τί έπρεπε να διδάσκουν στα παιδιά.

Τις υποχρεώσεις των, όταν θά γίνουν άντρες, απάντησε ο φιλόσοφος.

★ Τα παιδιά, έγραφε ο Κικέρων, δεν είναι όλα τα ίδια. Άλλα έχουν ανάγκη από φρένο και άλλα από σπρηουή.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΦΕΡΝΕΙ ΚΑΤΑΠΤΩΣΗ

Η αύξησης του σακχάρου στο αίμα

Οι περισσότεροι καπνιστές, αλλά κι αρκετοί γιατροί, πιστεύουν ότι το κάπνισμα φέρνει μια ευχάριστη διέγερση στον οργανισμό. Το αποδίδουν δε στην αύξηση της ποσότητας του σακχάρου μέσα στο αίμα, που προκαλείται απ' τη νικοτίνη.

Τα σχετικά όμως επιστημονικά πειράματα δεν έχουν αποδείξει τίποτε τέτοιο. Είνε γεγονός ότι η νικοτίνη αυξάνει την περιεκτικότητα του αίματος σε σάκχαρο. Το ίδιο όμως αποτέλεσμα φέρνει κι η θανατηφόρος στρυχνίνη, καθώς και διάφορες σοβαρές αρώσεις, όπως η γρίπη, η φυματίωση, ο καρκίνος, κλπ. Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι, σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, λειτουργεί αποτελεσματικότερα ο οργανισμός μας. Κάθε άλλο, βέβαια! Η αύξησης αυτή του σακχάρου στο αίμα αποτελεί συμπτώμα βαρείας άσθενειας ή δηλητηρίασης.

Οι προσπάθειες αυτές να διασφραγίσουν τη νικοτίνη, πραγματικότητας γιά να διαφραγίσουν το κάπνισμα ως ωφέλιμο, άρχισαν πριν από 20 χρόνια περίπου. Είχε εξακριβωθεί τότε γιά πρώτη φορά τί συμβαίνει με την εισπνοή του καπνού: "Επειτα από λίγα δευτερόλεπτα, η νικοτίνη διεγείρει τους επινεφριδίου αδένες, που εκκρίνουν αδρεναλίνη μέσα στο αίμα. Η επίδραση της αδρεναλίνης κάνει το σπύκι και τους μύς να παραχωρούν στο αίμα περισσότερο απ' το σάκχαρο που έχουν αποταμιεύσει."

Ήταν γνωστό έξ άλλου ότι η πείνα κι η κόπωση εξαφανίζονται, αν αυξηθεί το σάκχαρο του αίματος. Συνδυάζοντας λοιπόν αυτά τα στοιχεία, οι ενδιαφερόμενοι συνεπέραναν ότι με το κάπνισμα ενός τσιγάρου ζωογονείται ο οργανισμός.

Όπως θα ίδουμε όμως άμέσως, η λογική αυτή είναι τελείως λανθασμένη κι αβυσσική.

Συνήθως, το αίμα περιέχει μια ποσότητα σακχάρους που προέρχεται απ' την τροφή μας. Άλλο σάκχαρο αποταμιεύεται στο σπύκι και στους μύς. Σ' εξαιρετικές λοιπόν περιπτώσεις ανάγκης, με την επίδραση των νευρών στους επινεφριδίου αδένες αυξάνεται το σάκχαρο του αίματος. Αυτό συμβαίνει όταν είμαστε θυμωμένοι, ή τρομαγμένοι, ή πολύ χαρούμενοι. Το αίμα παίρνει τότε μια πρόσθετη ποσότητα του αποταμιευμένου σακχάρου, γιά να μπορεί ν' αποδώσει περισσότερη ενέργεια. Αυτή είναι μια πραγματική, αληθινή ζωογόνοση του οργανισμού.

Πολύ διαφορετική όμως είναι η αύξησης του σακχάρου του αίματος, που συμβαίνει όταν εισχωρήσουν σ' αυτό μικρόβια άσθενειών ή δηλητηρίαση σαν τη νικοτίνη. Το σπύκι και οι μύς παρέχουν τότε στο αίμα πρόσθετο σάκχαρο, όχι γιά να ζωογονήσουν τον οργανισμό, αλλά γιά να βοηθήσουν στην εξουδετέρωση της δηλητηρίασης ή της μόλυνσης. Με τη χρησιμοποίησή του, επιταχύνονται οι καύσεις του σώματος και καταστρέφονται οι ανεπιθύμητες χημικές ουσίες ή τοξίνες.

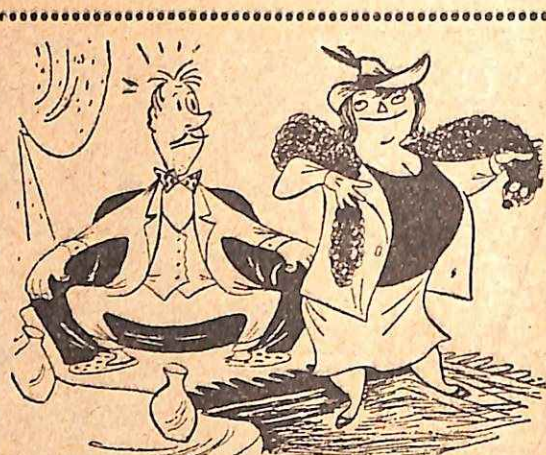
Αυτό ακριβώς γίνεται, όταν εισπνεύσουμε τον καπνό του τσιγάρου. Η νικοτίνη του είναι ένα ισχυρό δηλητήριο. Αν συγκεντρώνεται μέσα στο αίμα, θάφερνε απώλεια των αίσθησεων και θάνατο. Γιά να εξουδετερώσει λοιπόν αυτό τον κίνδυνο, ο οργανισμός μας φροντίζει ν' αυξηθεί το σάκχαρο του αίματος — με το μηχανισμό που περιγράψαμε πιο πάνω — ώστε με την καύση του να καταστραφεί σιγά-σιγά η νικοτίνη.

Στην πραγματικότητα λοιπόν, η νικοτίνη δεν ζωογονεί καθόλου τον οργανισμό. Απεναντίας, με τις νωκτικές της ιδιότητες φέρνει μια κατάπτωση. Όλοι οι καπνιστές ξέρουν καλά ότι το τσιγάρο τους «καλμάρει», χαλαρώνει το σώμα. Γιατί το πρόσθετο σάκχαρο που υπάρχει τότε στο αίμα, δεν αυξάνει την ενεργητικότητά του, αλλά καταναλώνεται γιά την ταχύτερη καύση της νικοτίνης.

Έξ άλλου, με τον καιρό, το κάπνισμα προκαλεί μια μονιμότερη και σημαντικότερη βλάβη. Σκεφθείτε ότι, με κάθε τσιγάρο — δηλαδή είκοσι ή και περισσότερες φορές την ημέρα — καταναλώνεται μια ποσότητα του αποθέματος σακχάρου που υπάρχει στο σπύκι και στους μύς. Το σάκχαρο αυτό πηγαίνει εντελώς χαμένο, έφ' όσον δεν χρησιμοποιείται ωφέλιμα απ' τον οργανισμό. Συγχρόνως, ο καπνιστής τρώει λιγότερο, γιάτί η νικοτίνη του κόβει την όρεξη, κι έτσι δεν βοηθεί το σώμα του ν' αναπληρώσει την απώλεια του σακχάρου του. Το αποτέλεσμα λοιπόν είναι μία χρόνια έλλειψη σακχάρου στο αίμα, με αντίστοιχη ελάττωση της ενεργητικότητας του ανθρώπου.

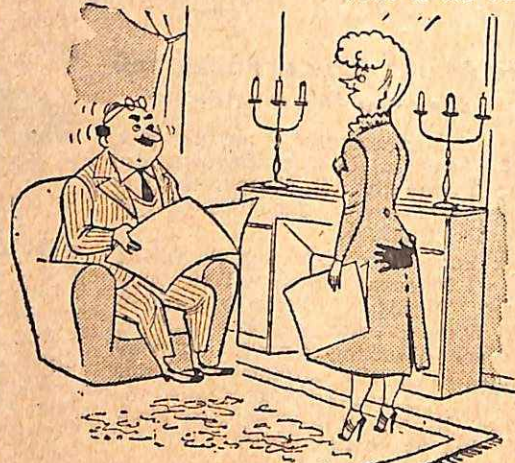
Να γιάτί οι ειδικοί συμβουλεύουν πάντα τους άθλητες να μη καπνίζουν στις περιόδους της προετοιμασίας τους.

Έκτος λοιπόν απ' την ειδική βλαβερή επίδρασή του στην καρδιά και στους πνεύμονες, το κάπνισμα εξαγνίζει το απόθεμα ενέργειας του σώματος. Δεν προκαλεί διέγερση και ζωογόνοση του οργανισμού, αλλά μία πραγματική κατάπτωση.

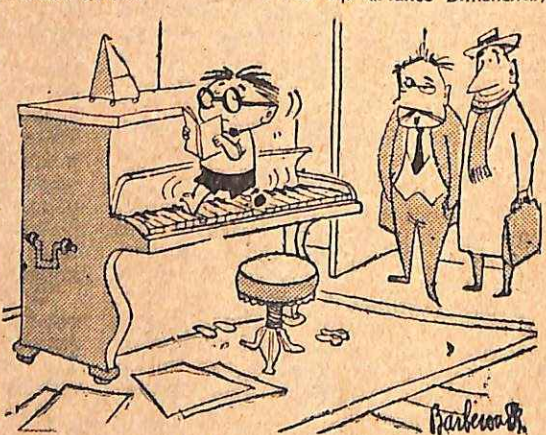
— Πήρα αυτή τη ρενάρ, χρυσέ μου, γιάτί ξέρω πως αγαπάς πολύ τα ζώα!...

(Από το «Id Paris»)

Ο σύζυγος: Πιστεύεις έσύ ότι υπάρχει «Μαύρη χείρ»;

(Από την «France Dimanche»)

— Δεν μπορεί να μελετήσει χωρίς μουσική υπόκρουσι!...

(Από την «France Dimanche»)

— Τώρα που πήραμε υπηρέτρια, ο άντρας μου περνά περισσότερες ώρες από πριν στην κουζίνα...

(Από το «Id Paris»)

Άγριοι και ήπιοι ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Οι περιεργές ιδιοτροπίες του θερμόμετρου

Οι μετεωρολόγοι απόφυγαν έφετος να κάνουν κατά το φθινόπωρο προβλέψεις γιά το χειμώνα, από φόβο ίσως μήπως διαψευσθούν, όπως είχε συμβεί άλλοτε. Όπως δὴποτε, ο χειμώνας έγγίζει στο τέλος του και μπορούμε να ελπίσουμε ότι θα συνεχιστεί όπως περιπτώσεως τώρα: ούτε πολύ κρύος, ούτε πολύ «άνοιξιτικός», όπως ήταν π.χ. ο χειμώνας του 1935.

Αλλά, όλοι οι χειμώνας δεν ήταν πάντα το ίδιο ήπιοι. Μερικοί απ' αυτούς άφησαν τραγικές αναμνήσεις και διεδραμάτισαν το ρόλο εξολοθρευτών όχι μόνο των ανθρώπων και των ζώων, αλλά και αυτών ακόμη των φυτών.

Το χειμώνα του έτους 401 μ.Χ., όπως αναφέρουν οι ιστορικοί της εποχής, συνέβη ένα γεγονός μοναδικό στην ιστορία του κόσμου: η Μαύρη Θάλασσα πάγωσε από τη μιά άκρη της ως την άλλη. Είπε ιστορικά εξακριβωμένο, έξ άλλου, ότι, το χειμώνα του έτους 763 μ.Χ., ο Βασίλειος πάγωσε σε βάθος 10 μέτρων και η πίεσις του στρώματος του πάγου που σχηματίστηκε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε έσπρωκώθησαν ρήματα σε πολλά σημεία των εξωτερικών τοίχων της Κωνσταντινούπολης, μ' όλο που ήταν ισχυρότατα. Γιά την Άδριατική θάλασσα αναφέρεται ότι πάγωσε πολλές φορές τμηματικά, κατά τη διάρκεια του 12ου αιώνας.

Ο μεγάλος Γάλλος ιστορικός Μπελέ γράφει τά έξης γιά τον τραγικό χειμώνα του 1419: «Οι γεωργοί πεθάναν ή άσπναν τά σπύκια τους κι' έτρεχαν στίς πόλεις. Έλαχιστοί είχαν σπείρει και οι σπόρες καταστράφηκαν από τον πάγο. Έβλεπε κανείς πάνω σε σωρούς κοπριάς είκοσι, τριάντα παιδάκια, που πέθαιναν από την πείνα και το κρύο».

Άλλ' ακόμη καταστρεπτικώτερος ήταν ο χειμώνας του 1421. Το κρασί και το ξύδι πάγωσαν στίς αποθήκες. Και το ίδιο έγινε στά πηγάδια. Γιά να διαλυθεί ο πάγος που είχε σχηματιστεί στον πυθμένα τους χρειάστηκαν περισσότερο από τρεις βδομάδες. Οι λύκοι κατέθηκαν στα χωριά και τίς πόλεις και κατεβρόχιζαν τά πα-

Τρομακτικοί ήταν και οι χειμώνας του 1812, που συνέτελεσε όχι λίγο στην άποσύνθεσι της Μεγάλης - Στρατιάς του Ναπολέοντος και του 1870-71, κατά τη διάρκεια του γαλλο-γερμανικού πολέμου.

Αλλά και οι ήπιοι χειμώνας δεν έλειψαν από την ιστορία. Έξαιρετικά ήπιος ήταν ο χειμώνας του 1572. Τα δέντρα άνθισαν από το Μάρτιο, τά γενημάτα ήταν ώριμα από τά τέλη 'Απριλίου και ο τρυγητός στά άμπέλια έγινε στίς αρχές του 'Ιουλίου!

Ήπιοι χειμώνας ήταν ακόμη γών έτων 1785, 1809 και 1816, πράγμα που συνετέλεσε πολύ στην πρόωγη ανάπτυξη των γενημάτων και την άνθιση των καρποφόρων δέντρων. Άλλά και στίς τρεις αυτές περιπτώσεις, η θερμοκρασία έπεσε έξαφνικά κατά το Μάρτιο στίους 10 βαθμούς κάτω από το μηδέν.

Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ
ΣΤΑΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΣ:
Μολών λαβέ!!

γωμένα πτώματα που βρίσκονταν στίους δρόμους, χωρίς κανείς ν' άχη τη δύναμη και το θάρρος να τους δώση. Οι χρονογράφοι της εποχής αναφέρουν ότι είχαν παγώσει ως κι' αυτά τά λείρια των πετεινών!

Κατά τον 16ον αιώνα, το λιμάνι της Μασσαλίας αποκλείστηκε πολλές φορές από τους πάγους. Αναφέρεται επίσης ότι, κατά τη διάρκεια ενός χειμώνας, όλες οι έλληνες της Προηγίας «κάκων» από την παγωνιά.

Στίς 10 'Ιανουαρίου του 1608 ένας Παρισινός ιερέας που λειτουργούσε δεν μπόρεσε να ρίξει το κρασί μέσα στο ιερό κύπελλο, γιάτί είχε παγώσει. Στίς 23 'Ιανουαρίου του ίδιου έτους, ο βασιλιάς 'Ερρίκος ο 4ος, πηγαίνοντας να καθίσει στο τραπέζι, είδε ότι το κρασί ήταν παγωμένο μέσα στά κύπελλα. Το ψωμί είχε σκεπαστεί κι' αυτό από μία κρούστα πάγου.

Και στην Αύλη των Βερσαλλιών επίσης, μ' όλα τά μέτρα που είχαν ληφθεί γιά τη θέρμανσι του άπεραντου ανακτόρου, οι βασιλείς κι' οι αούκοι των κρύων... Βασιλικάτατα! Αναφέρεται, μάλιστα, ότι ο Βασίλειος - 'Ηλίας, υπέφερε ένα χειμωνιάτικο βράδυ του 1662 τόσο πολύ από το κρύο, που σηκώθηκε από το κρεβάτι του και πήγε να ζητήσει λίγη ζέση στο σταύλο των ανακτόρων!

Ο δούξ ντε Σαιν - Σιμόν αναφέρει στά περίφημα 'Απομνημονεύματά του γιά το χειμώνα του 1709 τά έξης: «Η παγωνιά κράτησε περισσότερο από δυό μήνες. Τά καρποφόρα δέντρα πάγωσαν όλη. Δεν έμειναν ούτε καρυδιές, ούτε έλληνες, ούτε μηλιές, ούτε άμπέλια. Οι γεωργοί έκρυψαν τά γενημάτα κι' η τιμή του ψωμιού ανέθηκε πολύ ψηλά. Έκείνο που συμπλήρωσε τη δυστυχία ήταν ότι πολλά ποταμόπλοια που μετέφεραν σάρι αποκλείστηκαν από τους πάγους. Το μεγαλύτερο μέρος του σαριού σάτισε από την ύγρασις».

Κατά το χειμώνα που προηγήθηκε από τη Γαλλική Έπανάστασι, το θερμόμετρο έδειξε πολλές φορές 25 βαθμούς κάτω από το μηδέν, τόσο στην ύπαιθρο, όσο και μέσα στο Παρίσι.

Ένας από τους δριμύτερους χειμώνας ήταν του έτους 1795. Χάρis σ' αυτόν, ο στρατηγός Ρισεγκρού, μαζί με μερικούς ούσσάρους, αίμαλωτισε τον όλλανδικό στόλο, που είχε αποκλειστεί από τους πάγους.

Τρομακτικοί ήταν και οι χειμώνας του 1812, που συνέτελεσε όχι λίγο στην άποσύνθεσι της Μεγάλης - Στρατιάς του Ναπολέοντος και του 1870-71, κατά τη διάρκεια του γαλλο-γερμανικού πολέμου.

Αλλά και οι ήπιοι χειμώνας δεν έλειψαν από την ιστορία. Έξαιρετικά ήπιος ήταν ο χειμώνας του 1572. Τα δέντρα άνθισαν από το Μάρτιο, τά γενημάτα ήταν ώριμα από τά τέλη 'Απριλίου και ο τρυγητός στά άμπέλια έγινε στίς αρχές του 'Ιουλίου!

Η κομψή Κολομπίνια

Ο μόνος τρόπος να συναντηθεί κάπως ιδιαίτερος ο Γιώργος ο 'Ατισδοπούλος με την ώραία και μικροπαντρεμένη κυρία Λέλα Γλυκοπούλου, ήταν να περιμένει τις 'Αποκορές. Η άφεις του Τριωδίου, σήμαινε γι' αυτόν την ευτυχέστερη στιγμή της ζωής του. Δυό χρόνια ολόκληρα την πολιορκούσε η Λέλα κι' επί τέλους, λόγω των στενών οικογενειακών σχέσεων, είχε καταφέρει να την συγκινήσει, μέχρι σημείου... εξαιρετικής επικοινωνίας γιά την κοινωνική υπόληψή του κ. Σάββα Γλυκοπούλου. Κάθε βράδυ που πηγαίνει στο σπίτι του ζευγαριού, ο Γιώργος της «περνούσε», με τρόπο, στο χέρι μία γραπτή περιφλεγμένη εξομολογήσι γεμάτη φτηνές λογοτεχνικές άηδίες απ' αυτές που περιέχουν οι λεγόμενες «έρωτικές ανθολογίες». Κι' η Λέλα τ' άπαντούσε την έπομένη μ' ένα βαστικό λιγόλογό σημείωμα.

(Στίς κυρίες που είν' έτοιμες να προδώσουν το σύζυγό τους, άρρεσι πάντοτε ο λακωνικός τρόπος έκφράσεως.)

Άλλά όπως μπορούσε να καταλάβει ο καθένας, αυτή η... «δι' αλληλογραφίας, κατάκτησις» δεν τον ενθουσίαζε και πολύ το Γιώργο. Δυστυχώς όμως δεν μπορούσε να γίνη και τίποτε περισσότερο. Ο σύζυγος ήταν παθολογικά ζηλιάρης και τη συνόδευε παντού: Στο σινεμά, στο κούρειο, στη μοδίστρα, στο πινάκλ των φίλων, στον οδοντογιατρό και στή μαμά της ακόμα! Η μόνη λύσις

που κατέβασε η δονζουανική μεγαλοφυία του Γιώργου, ήταν η εκμετάλλευσις της 'Αποκοράς. Χοροί πολλοί θα γίνονταν έφετος κι' οι τρεις παρτές θα μπορούσαν να πάνε σ' άρκετους. Στον πρώτο απ' αυτούς η Λέλα κι' ο Γιώργος θα τ' σκαγανε γιά ένα τρίωρο χωρίς ο σύζυγος να καταφέρει ν' ανακαλύψει τίποτε.

Πώς; Αυτό ήταν λογαριασμός του Γιώργου που είχε καταφέρει να σκηνοθετήσει μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια το έρωτικό του σχέδιο.

Τόγραφε με ψιλά - ψιλά γραμματάκια σε χαρτί αεροπορικό, γιά να πιάνη πολύ μικρό χώρο στή φούχτα και το «πασσάρησε» της Λέλας ένα βράδυ καθώς έλεγε τυπικώτατα:

— Καλησπέρα σας, κυρία Λέλα!

Το πήρε η Λέλα, πήγε άμέσως μέσα ν' άναίμαση ένα ούζο, το διάβασε λεπτομερώς και γυρίζοντας με το δίσκο στή σάλλα βρήκε τον καιρό να του έκφραση μ' ένα ευγλωττό βλέμμα τον ένθουσιασμό της. Ήταν σύμφωνη.

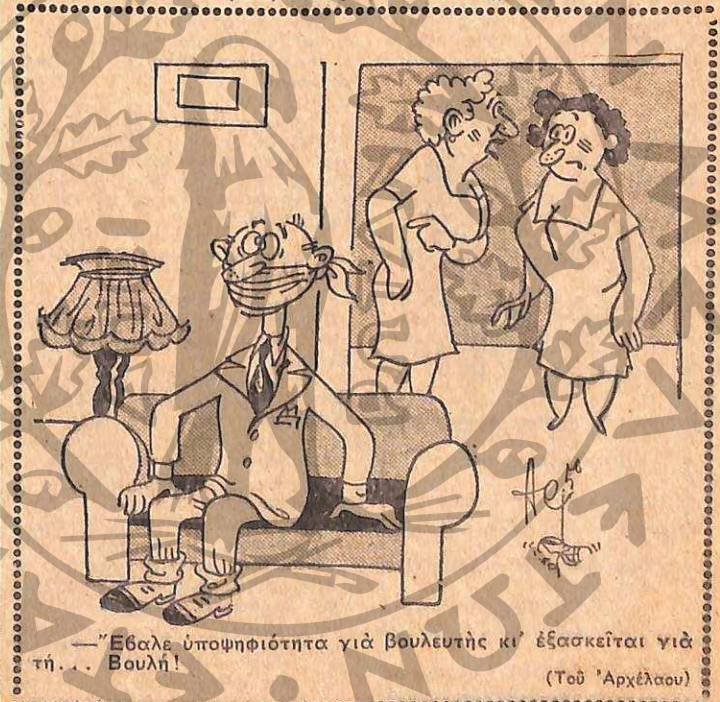
Το ίδιο βράδυ, ο Γιώργος μίλησε γιά το χορό των Συγγραφών που «θα ήταν ένας απ' τους καλλίτερους χορούς» κι' ήθελε να πάνε όπωσδήποτε γιάτί «θα περνώγαμε πολύ ώρες».

Η Λέλα — ο ξανθόμαλλος τσαχυντογαλανομάτης διάβολος — χτύπησε τά χεράκια της παιδικά.

— Άχ! Να πάμε, Σάββα μου! είπε.

— Να πάμε, μαρό μου! συμφώνησε άνυπόπτο το θυμά.

Και την ώριμένη μέρα, η μάλλον νύχτα, ξεκίνησε το τρίο

(Του 'Αρχέλαου)

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Ταξιδεύοντας με την TWA
δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ

5 πτήσεις έβδομ. 31 ώρες

Είδικον ελαττήριον μετ' έπιστροφής διαρκείας 60 ήμερών από τούτε μέχρι της 31ης Μαρτίου

Τώρα ήμωρετέ να ταξιδεύετε δι' Αμερικήν μετ' έπιστροφής με το SKYLINE της TWA, με ελαττήριον χαμηλός τιμής κεράσματα ελαττήριον σας. Ταξίδια τετραήμερη ή εξαήμερη με ήμωρετέ Αμερικανικά αεροπλάνα. Μοιραίτε να απομνημόνευσις εις όλες τας πόλεις της γραμμής, άντι ιδιαιτέρως, επιβαρύνοντες. Πληροφορίες τηλεφ. 20.661 — 26.125 και εις όλα τά γραφεία ταξιδίων.

59

Πρέπει να έπιτραπεί Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ;

Τα επιχειρήματα των οπαδών
και των αντιπάλων της

Πριν από λίγο καιρό, στο Βίρμανκ των Ηνωμένων Πολιτειών, ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου βρέθηκε νεκρός μέσα στ' αυτοκίνητό του, πλημμυρισμένο απ' τα δηλητηριώδη αέρια της εξατμίσεως. Δίπλα του κοιτόταν, ανείσθητη, αλλά ζωντανή ακόμη, η διανοητικώς ανάπηρη κόρη του. Όπως εξακριβώθηκε κατόπιν, ο καθηγητής υπέφερε απερίγραπτα βλέποντας τη μοναχοκόρη του σ' αυτό το χάλι, κι αποφάσισε τέλος να τη σκοτώσει, για να τη λυτρώσει απ' τα βάσανα, και ν' αυτοκτονήσει. Αλλά έπετυχε μόνο το δεύτερο μέρος του σχεδίου του. Πάντως, αν έπιζυξε, το δικαστήριο θα τον έκρινε έπεικέστατα για την πράξη του, έφ' όσον ο σκοπός του ήταν φιλανθρωπικός.

Αυτό απέδειξε κι' όταν οι ένορκοι του Ρήντινγκ (Πενσυλβανία) άθωωσαν μία γεροντοκόρη, που είχε θανατώσει τη γριά μητέρα της με ύπνωτικά χάπια, γιατί δεν άντεχε πια να την βλέπει να υποφέρει απ' τους πόνους μιας άθεράπευτης αρρώστειας της. Είχε πάρει κι' η ίδια άλλα τόσα χάπια για ν' αυτοκτονήσει, αλλά απέτυχε. Άκουσε την απόφαση με δάκρυα χαράς, γιατί — όπως εξήγησε — «την τακτοποιούσε άπέναντί της συνειδήσώς της».

Στην Άγγλία πάλι, μία γυναικα 62 ετών περιποιόταν επί 30 χρόνια τον ήλιθιο και μισοτρελλό γιο της. Όταν όμως χρειάστηκε να υποβληθεί σε μία σοβαρή έγχείρση και φοβήθηκε πως θα τον άφινε μόνο στον κόσμο, τον σκότωσε μ' ένα ναρκωτικό. Το δικαστήριο την καταδίκασε εις θάνατον, αλλά η Κυβέρνηση, υποχωρώντας στην πίεσι της κοινής γνώμης, της έδωσε χάρι.

Μία κοπέλλα 20 ετών, η Κάρολ Πέιτ, στο Κοντέκτικουτ, λάτρευε τον πατέρα της. Όταν λοιπόν έμαθε απ' τους γιατρούς πως υπέφερε από άθεράπευτο καρκίνιο, τον σκότωσε για να μη βασανιστεί απ' τους πόνους. Φίλοι και γείτονες την υπερασπίστηκαν τότε έως μπορούσαν. Κα- νείς δεν έχαρακτήρισε την πράξη της ως έγκλημα. Ήταν για όλους μια έκδηλως υπερανθρώπου θάρρους. Κι' ο γιατρός που είχε διαγνώσει την άπληυστική κατάστασι του πατέρα της, είπε: «Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του να σκοτώσει κανείς κάποιον χρήσιμο στην κοινωνία και κάποιον που θα πέθαινε όπωσδήποτε».

Πρέπει λοιπόν να έπιτραπεί νομίμως η «εϋθανασία», το να θανατώνεται δηλαδή ένας άνιαιτος άρρωστος, για να μην υποφέρει; Οι γνώμες διχάζονται πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

«Γιατί θεωρείται φιλανθρωπία το να βάζουμε τέλος στα βάσανα ενός καταδικασμένου ζώου, όχι όμως ενός ανθρώπου; — ρωτάει ο δόκτωρ Α. Γουόλμπαρστ. Μας φαίνεται έγκληματικό το να μη διατηρούμε στη ζωή έναν άνθρωπο που υποφέρει, κι όμως στέλνουμε την καλλίτερη νεολαία μας στον πόλεμο!».

Και συνιστά να έπιτραπεί το ταχύτερον η εϋθανασία.

Έξ άλλου, σε μία συγκέντρωσι πολυαριθμών γιατρών, ένας όμιλητής είπε να σηκώσουν το χέρι τους όσοι απ' τους παρευρισκόμενους δεν έφήρμοσαν ποτέ την εϋθανασία. Δεν το σήκωσε λοιπόν κανείς! Προφανώς, όλοι είχαν έκτελέσει κάποτε αυτό που θεωρούσαν σαν φιλανθρωπικό καθήκον τους...

Όστόσο, η εϋθανασία δεν έχει έπιτραπεί ακόμη νομίμως στις Ηνωμένες Πολιτείες (ούτε και σε άλλα χώρα). Το Φεβρουάριο του 1947, έγινε μία σχετική συζήτηση στο Κογκρέσσο, αλλά χωρίς να ληφθεί καμία απόφασις.

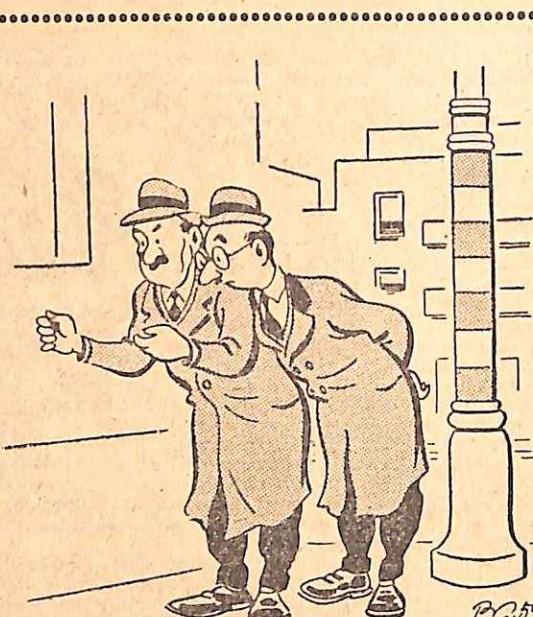
Οι όπαδοί της εϋθανασίας τη θεωρούν ως μία πρόοδο προς την καλύτερησι της κοινωνίας. Γιατί δεν έχει σημασία — λένε — πόσο ζούμε, αλλά πώς ζούμε. Κι' ο κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να πεθάνη ήσυχια κι' ανώδυνα, όταν δεν του μένει πια παρά ένας ζωντανός θάνατος...

Υπάρχουν τρεις σχολές των οπαδών της εϋθανασίας. Η πρώτη την παραδέχεται όταν τη ζητήσει ο ίδιος άρρωστος, ξέροντας πως δεν έχει θεραπεία. Η δεύτερη υποστηρίζει την εφαρμογή της εϋθανασίας μόνο σε διανοητικώς ελαττωματικά παιδιά, καταδικασμένα σε μίαν άχρηστη ζωή. Η τρίτη συνιστά την εϋθανασία για όλους τους άνιαιτους τρελλούς, παραλυτικούς, βαρεία άναπήρους, και γενικώς όσους είνε βάρος στον έαυτό τους και στην κοινωνία. Πάντως, θα εφαρμόζεται από γιατρούς, αφού εξετάσουν προσεκτικά την κάθε περίπτωση. Θα έπιτυγχάνεται δέ μ' ένα ναρκωτικό, που θα βυθίζει τον άρρωστο σ' ένα βαθύ ύπνο δίχως ξύπνημα...

Οι αντίπαλοι όμως της εϋθανασίας έχουν κι' αυτοί τα επιχειρήματά τους. Τονίζουν ότι ο «όρκος του Ίπποκράτους», που δίνουν όλοι οι γιατροί, τους υποχρεώνει να διατηρούν τη ζωή με κάθε τρόπο. Έπειτα, ένας άρρωστος που θεωρείται καταδικασμένος, μπορεί να σωθεί την τελευταία στιγμή με μία καινούργια εφεύρεσι, μ' ένα νέο φάρμακο — ή και μ' ένα θαύμα...

Όστόσο, η γνωστή κοινωνιολόγος Σαρλόττα Περκινς Τζίλμαν, προκειμένου να υποφέρει απ' τους πόνους του καρκίνου, προτίμησε την εϋθανασία. Και δακτυλογράφησε τις τελευταίες λέξεις της, πριν πεθάνη, με τις οποίες εξηγεί ότι ο καταδικασμένος σε θάνατο «έχει το δικαίωμα να προτιμήσει ένα γρήγορο κι' εύκολο τέλος, παρά ένα αργό και φρικτό».

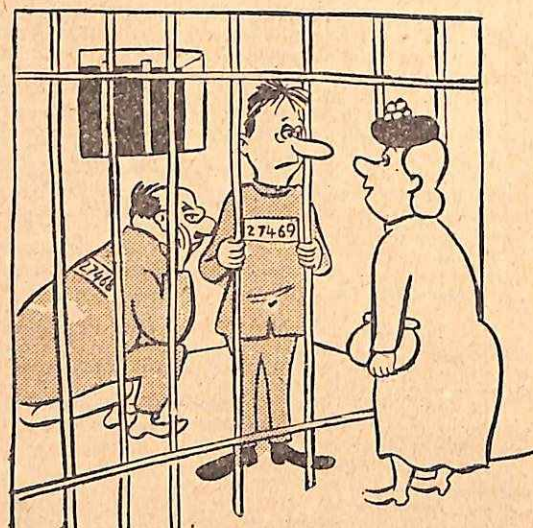
«Γι' αυτό κι' εγώ — προσθέτει — διάλεξα το χλωρόδούμιο μάλλον, παρά τον καρκίνο».

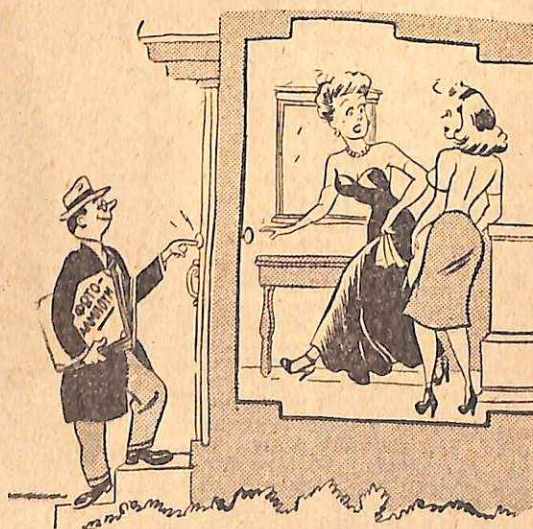
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Ένας μανιώδης αναγνώστης κι' ένας μανιώδης... λαθραναγνώστης!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Είμαι ήσυχη που έχεις, τουλάχιστον, το δικηγόρο σου στο πλευρό σου!...

— Μου υποσχέθηκε να μου δείξη σήμερα όλα τ' αξιοθέατα της πόλεως!...

Η αίματοβαμμένη ΠΡΩΙΑ

Πέντε άγριες δολοφονίες

Η γρηούλα 80 ετών, αδύνατη, λαρμενη, με ματιά υπακραστικά, περνούσε τις ημέρες της πλεονταίας, στην αυλή των φυλακών της Ουάσινγκτον. Βρίσκεται εκεί απ' το 1929. Και θα μείνει για πολύ ακόμη, γιατί η υγεία της είνε εξαίρετη και γιατί δεν προκειται να «γρηώνη» απ' τη φυλακή. Πράγματι, η γυναίκα αυτή έγινε συννοσηρός στη δολοφονία πέντε ανθρώπων.

Αν ωστόσο ένα τέχνασμα δεν αποκάλυπτε την ένοχη της, θα γλύτωναν φτηνά αυτή κι' ο γιός της — ο κύριος δρυστής των έγκλημάτων.

Η μακάβρια αυτή ιστορία αρχίζει το έτος 1920. Η Μαίρη Έλεν Ζμύθ ήταν τότε 50 ετών και ζούσε με το γιο της Ουίλλιαμ, ένα νέο ακόμορφο αδύνατο και σχεδόν φαγκρό παρ' όλα τα 25 μόνο χρόνια του. Μαζί τους κατοικούσε στο έρημικό σπιτάκι τους στη Μοντάνα, και «μνηστή» του Ουίλλιαμ, μία ώμορφη κοπέλλα απ' το Σήτλ, η Ντόροθυ Λακούς.

Όταν όμως ο Ουίλλιαμ συνελήφθη και καταδικάσθηκε σε 2 ετών φυλάκιση, για μία κλοπή αυτοκινήτου, η Ντόροθυ τον εγκατέλειψε και γύρισε στο σπίτι της, στην Ουάσινγκτον. Όταν τόμαθε αυτός, στη φυλακή του, έγινε έξω φρενών.

—Θα την ξαναβρώ, άμα θα βγώ από δω! —είπε στους συντρόφους του κελιού του. Και θα κανονίσουμε τότε τους λογαριασμούς μας!

Πραγματικά μετά την αποφυλάκισή του, τη βρήκε και την έπεισε να γυρίση κοντά του. Και μία νύχτα την ώρα που κοιμόταν, τη χτύπησε μ' ένα σφυρί στο κεφάλι.

— Στάσου μία στιγμή να της βγάλω το βράιο νυχτικό της. Είνε κρίμα να χαλάσει! — του είπε η μητέρα του, που τον βοήθησε στο έγκλημά του.

Αφού πήρε η γριά το νυχτικό, ο γιός της αποτέλειωσε το θύμα του με το σφυρί. Έπειτα μετέφεραν κρυφά το πτώμα της άτυχης Ντόροθυ, από έρημικά μονοπάτια, και το πέταξαν μέσα σε κάποιο έγκαταλελειμμένο πηγάδι μεταλλείου. Η κοπέλλα δεν είχε συγγενείς και φίλους. Κανείς λοιπόν δεν ενδιαφέρθηκε για την εξαφάνισή της. Οι Σμύθ έμειναν ανένοχητοι.

Το 1924, έκαμαν το δεύτερο έγκλημά τους. Ένας εύπορος συνταξιούχος, ο Όλε Λάρσον, είχε εγκατασταθεί ως οικότροφος στο σπίτι τους κι' εξέδηλωσε την επιθυμία να παντρευτεί με τη Μαίρη Σμύθ. Το σφυρί όμως του Ουίλλιαμ έβαλε τέλος στις ερωτοτροπίες του... Ο κακούργος τον σκότωσε, αφού πρώτα τον υποχρέωσε να του υπογράψει ένα τσέκ 750 δολαρίων.

Ένα άλλο παλιό πηγάδι μεταλλείου δέχθηκε το πτώμα του Λάρσον. Ο Ουίλλιαμ εξαγύρωσε το τσέκ. Οι αρχές έκαναν μία έρευνα για την εξαφάνισή του Λάρσον, δεν είχαν όμως κανένα στοιχείο για να διαψεύσουν τη Μαίρη Σμύθ, που κατέθεσε ότι ο οικότροφός της είχε φύγει για τις ανατολικές πολιτείες, αφού της είχε προσφέρει το τσέκ.

Η διαβολική γριά ήφερε καλά ότι, κατά τον αμερικανικό νόμο, ήταν αδύνατον να κατηγορηθεί για φόνο, έφασον δεν είχε βρεθεί το πτώμα του θύματος. Αυτή την αρχή εφαρμόσε σ' όλο το έγκληματικό στάδιό της...

Στα επόμενα χρόνια, ο Ουίλλιαμ έπηρε 7 διάφορα ψευδώνυμα, για την περίπτωση που θα τον παρακολουθούσε η αστυνομία. Καί, σ' όλο αυτό το διάστημα, το σφυρί του έκανε τη δουλειά του... Δολοφόννησε πρώτα κάποιον Μπέννεντ, για να του πάρη μία καινούργια Μπουικ που είχε αγοράσει. Αφού εξαφάνισε το πτώμα με το συνθιγμένο τρόπο και με τη βοήθεια της μητέρας του, πλαστογράφησε ένα πωλητήριο του αυτοκινήτου, για να μπορέσει να το ξαναπουλήσει. Ανακαλύφθηκε

όμως η πλαστογραφία του και καταδικάσθηκε σε 2 ετών φυλάκιση. Η δικαιοσύνη τον υποπτεύθηκε ότι είχε δολοφονήσει τον Μπέννεντ, αλλά δεν είχε καμιά απόδειξι εναντίον του. Όταν βγήκε απ' τη φυλακή, ο Ουίλλιαμ αποφάσισε να εκδικηθεί κάποιο παλιό του φίλο, το Ντέιβ Ράνταλ, γιατί είχε πη στην αστυνομία γι' αυτόν ότι «ήξερε να κάνει ένα τέλειο έγκλημα». Του τηλεφώνησε λοιπόν και του είπε:

— Πέρασμένα ξεχασμένα, Ντέιβ! Έλα αύριο να φάμε μαζί. Η μητέρα μου μαγειρεύει περίφημα.

Κι' αφού του έκαμε το τραπέζι, τον εξαπέστειλε με το σφυρί στον άλλο κόσμο.

Το Σεπτέμβριο του 1928, ο Ουίλλιαμ διάβασε στις εφημερίδες μία άγγελια: Κάποιος Εύγένιος Μπάσσετ πουλούσε ένα περίφημο αυτοκίνητο σε τιμή ευκαιρίας, γιατί επρόκειτο να φύγει για την Άνατολή. Παρουσιάσθηκε ως άγοραστής. Ζήτησε απ' τον Μπάσσετ να δοκιμάσουν το αυτοκίνητο, και σε μία έρμηιά τον σκότωσε.

Στην περίπτωση αυτή όμως, το θύμα του ήταν σημαίνουσα προσωπικότης, αξιωματικός του Ναυτικού. Οι αρχές ενδιαφέρθηκαν ζωηρά για την εξαφάνισή του κι' αναζητήσαν σ' όλοκληρή τη χώρα το χαμένο αυτοκίνητό του. Μετά μία βδομάδα, το βρήκαν στο Όκλαντ της Καλιφορνίας. Το οδηγούσε ο Ουίλλιαμ Σμύθ, συνοδευόμενος απ' τη μητέρα του. Κάτω απ' το κάθισμα του αυτοκινήτου βρέθηκε το ρολόι του Μπάσσετ.

Μητέρα και γιός συνελήφθησαν. Ο Ουίλλιαμ παρουσίασε ένα χαρτί αγοράς του αυτοκινήτου, το όποιο όμως αποδείχθηκε πλαστό. Όσο για το ρολόι, είπε ότι άγνοούσε πώς βρέθηκε εκεί.

Η Μαίρη Σμύθ δεν έδειχνε καμμία άνησυχία, με τη σκέψη πάντοτε ότι δεν μπορούσε να στηριχθεί κατηγορία φόνου κι' ότι το πολύ — πολύ θα καταδικάταν ο γιός της για κλοπή. Μά, αυτή τη φορά, γελάσθηκε κάπως. Ο Ουίλλιαμ δικάσθηκε για ληστεία, κι' επειδή είχε ξανακαταδικασθεί άλλες δυο φορές, το δικαστήριο του επέβαλε την ποινή των ισόβιων δεσμών.

Έξ άλλου, η μητέρα του κατηγορήθηκε για κλοπή του ρολοιού του Μπάσσετ και καταδικάσθηκε στη μεγαλύτερη ποινή που προβλέπε ο νόμος: σε 10 ετών φυλάκιση.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Το 1936, έδωκαν στο ίδιο κελλί της Μαίρης Σμύθ μίαν άλλη κατάδικη, κάποια Μαργκαρετ Φάουσετ. Ο διευθυντής των φυλακών την είχε επιφορτίσει κρυφά να κηρύξει τη Σμύθ να μείνη, να δηλολογήσει το έγκλημά της. Αφού επί 2 χρόνια η Φάουσετ προσπάθησε μάταια να κερδίσει την εμπιστοσύνη της συντρόφισσάς της, την έπεισε τέλος ότι έπρεπε να εξομολογηθεί σ' ένα κληρικό, για να ελαφρώσει τη συνείδησή της προτού πεθάνη. Ένας αστυνομικός μεταμφιέσθηκε τότε σε πάστορα και δέχθηκε την εξομολόγησι της Σμύθ.

Όταν ο γιός της έμαθε ότι θα ξαναδικαζόταν για τους πέντε φόνους, απαγχονίσθηκε στο κελλί του.

Όσο για τη μητέρα του, η μεγάλη ηλικία της την έσωσε απ' τη θανατική ποινή. Το δικαστήριο την κατέδικασε μόνο σε ισόβια δεσμά.

Παράξενα άτυχήματα

Στο Κιγκινάτι, ένας παίκτης μπαιήζ — μπόλ είχε την άτυχία να δεχτεί τη μπάλλα στη μύτη. Άποτέλεσμα: η μύτη του στράβωσε προς τα άριστερα. Άποσύρθηκε τότε από το παιχνίδι και διευθυνώθηκε στα αποδυτήρια, για να ντυθεί και να πάη σ' ένα νοσοκομείο. Αλλά, ξαφνικά, όταν ξαναβγήκε έξω η μπάλλα τον ξαναχτύπησε στη μύτη. Άποτέλεσμα: η μύτη του ξαναγύρισε στην κανονική της θέση.

Τρεις κυνηγοί είχαν μπη σ' ένα πλοίο για να διασχίσουν το Μισισσιππί και να κυνηγήσουν σ' ένα δάσος. Την τελευταία στιγμή μία γίδα πήδησε μέσα στο πλοίο, πάτησε με το πόδι της πάνω στη σκανδαλί μιάς καραμπίνας και προκάλεσε την έκπυρσοκρότησή της. Άποτέλεσμα: Η σφαίρα χτύπησε τον ένα από τους κυνηγούς στο πόδι και τον τραυμάτισε αρκετά σοβαρά.

Χιονόδαχωνιά
μή εας φοβίζουν
όταν χρησιμοποιήτε

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ
Katia
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
ΑΡΜΑΤΙΑΣ Φ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

Παλαιοί και σύγχρονοι ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ

Οι αληθινοί επιστήμονες και οι
ταρλατάνοι

Η ιστορία της αλχημείας είναι γεμάτη από μακάβριες σκηνές και φαίνεται σά να είναι εμπνευσμένη απ' το Διάβολο. Αυτή είναι τουλάχιστον η πρώτη, η επιφανειακή έντυπωσις που δοκιμάζουμε ξεφυλλίζοντας την. Να π.χ. ένα σχετικά πρόσφατο περιστατικό: Ο περίφημος μάγος και αλχημίστης Αύγουστος Ροντέζ, ένδοξος και ευγενής, γιατί είχε κατορθώσει, έπειτα από εξαντλητικές προσπάθειες, να επιτύχει τη μετατροπή ευέλων μεταλλών σε χρυσάφι, βγήκε ένα βράδυ από το εργαστήρι του, πλησίασε έναν άγνωστο κοντά στην Εθνική Βιβλιοθήκη, στο Παρίσι, και τον έπεισε να τον ακολουθήσει, για να τον δείξει το θαύμα των θαυμάτων. Τον ώδηγεσε, πραγματικά, στο εργαστήρι του, του έδειξε τα μυστηριώδη σύμβολα του κι' άρχισε να του εξηγεί με ποιο τρόπο είχε κατορθώσει να επιτύχει την κατασκευή χρυσού. "Αλλά, ξαφνικά, σταμάτησε. Είχε προσδώσει σε μια στιγμή ένδοξοισμός του μεγάλο μυστικό του και το είχε παραδώσει σε έναν άγνωστο, που θα το χρησιμοποιούσε πιθανόν εις βάρος της ανθρωπότητας. Μετανοήσε για την πράξη του, δε βρήκε άλλο μέσο σωτηρίας παρά να τον σκοτώσει." Έτσι κι' έκαμε. Σε μια στιγμή, όρπαξε ένα σιδερένιο λαστάκι και του έσπασε το κεφάλι. Ο Ροντέζ τρελλάθηκε έπειτα απ' αυτό το έγκλημα του. και τελείωσε τις ημέρες του στο άσυλο της "Αγίας Άννης."

Αλλά, πίσω απ' αυτές τις πράξεις και τα έγκλήματα, κρύβεται μια υπομονητική εργασία αιώνων, που έφθαιρε τη ζωή αναριθμητών ανθρώπων και τους καταδίκασε στη φτώχεια, τη δυστυχία και την έσχαθίωση. Ποσοί άλλοι δεν σάπρισαν στis φυλακές ή δεν πέθαναν κάτω απ' το τσεκούρι του δμίου ή δεν ανέβηκαν στην πυρά, γιατί οι σύγχρονοί τους, ανίκανοί να καταλάβουν την αγνότητα των προσπαθειών τους, τους θεωρούσαν σαν όργανα του Σατανά και τους καταδίδαν αλύπτητα όπου τους συναντούσαν!

Γύρω σ' αυτούς κινείται ή μεγάλη στρατιά των άπονημένων, των έμμεταλλευτών και των παντός είδους θαυματουργών και τσαρλατάνων, που αμαύρωσαν την αίγλη των αληθινών αλχημιστών κι' έκαμαν πολλούς ν' αμφιβάλλουν για την επιστημονική αξία και την σοβαρότητα των προσπαθειών τους.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους έμμεταλλευτές της αλχημείας ήταν κι' ο περίφημος Γκυ ντε Κρέζενμπουργκ, που κατάφερε να πείση τη Μαρία

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γιατρος Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 4—6 ώς και επί συνευθύνει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

Mia Souviri
Οι ούς πειρα
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΠΟΥΑΡ-ΚΡΕΜΑ
Me de Maintenon
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ
21. ΜΑΡΚΟΥ 11

των Μεδίκων να του φτιάξει ένα εργαστήρι σ' ένα υπόγειο της Βαστίλλης και να του εμπιστευθεί 20.000 χρυσά σκούδα, με την υπόσχεση ότι θα έφτιαχνε μ' αυτά τόσο πολύ άσχημο και χρυσάφι, που τα κρατικά ταμεία θα ήταν αδύνατο να το χωρέσουν. Αλλά ο Κρέζενμπουργκ προτίμησε να κάνει κάτι καλύτερο. Έπειτα από μερικούς μήνες, εξαφανίστηκε. Και μαζί του χάθηκαν και τα 20.000 σκούδα. Η βασιλίσσα της Γαλλίας δεν ήταν, άλλωστε, το μόνο θύμα του. Πολλοί άλλοι ήγέμονες της Ευρώπης εξαπατήθηκαν επίσης από τον καταπληκτικό αυτό τσαρλατάνο.

Η αλχημεία είναι μία παλαιότητα επιστήμη, που γεννήθηκε πιθανότατα στην Αίγυπτο, μέσα στη σιωπή και το μυστήριο των ναών της Μέμφιδος και των Θηβών. Από εκεί την παρέλαβαν οι Άραβες, που την διέδωσαν κατόπιν στην Ευρώπη.

Η άρχη, απ' όπου ξεκινάει ή αλχημεία, είναι ή ακόλουθη: Αφού ή φύσις πραγματοποιεί παντός είδους μετατροπές, γιατί τάχα δεν θα μπορούσε να κάνει και ο άνθρωπος το ίδιο, ακολουθώντας το παράδειγμά της;

Ός γνωστόν, ή σύγχρονη ατομική επιστήμη απέδειξε ότι ή σκέψις αυτή των αλχημιστών δεν ήταν χίμαιρα και ή μετατροπή των καλυμμένων άγεγών μετάλλων σε εύγενη δεν αποτελεί κάτι το ανέφικτο και το ακατόρθωτο.

Η αλχημεία χρησίμευσε, έξ άλλου, ως βάσις για τη δημιουργία της χημείας. Σ' αυτήν οφείλεται ή ανακάλυψις του άντιμωνίου, του βισμούθιου, του ψευδαργύρου, του «βασιλικού ύδατος», του βεικικού όξος, του ύδροχλωρικού όξος, της άμμωνίας, των άλκαλιών, του φωσφόρου, κλπ.

Η αλχημεία, όπως κάθε επιστήμη, είχε κι' αυτή τα θύματα της. Και το πρώτο ίσως απ' αυτά ήταν κάποιος αλχημιστής, που κατόρθωσε επί της εποχής του Τιβερίου, να εξαγάγει από άργιλο άλουμίνιο. Ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ φοβήθηκε, όμως, μήπως το νέο μέταλλο χρησιμοποιηθί ως μέσον νοθείας του άργύρου και διέταξε τη θανάτωσι του δυστυχισμένου έρευνητού και την καταστροφή όλων των σημειώσεων και των όργάνων που είχε στο εργαστήριό του.

Οι «άτομικες» κατακτήσεις της εποχής μας δεν έκαναν τους αλχημιστές να παρατηθούν από τις προσπάθειές τους. Μια πρόσφατη έρευνα αποκάλυψε ότι εκατοντάδες αλχημιστών βρίσκονται σήμερα στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Άγγλία και άλλες χώρες. Στη Γαλλία λειτουργεί, μάλιστα, από πολλά χρόνια ή καλυμμένη «Αλχημιστική Έταιρία», που περιλαμβάνει στους κόλπους της διακεκριμένους επιστήμονες. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν να επιτύχουν τη μετατροπή των άγεγών μετάλλων σε χρυσό με μέσα πιο απλά από τα άτομικά. Πολλοί ισχυρίζονται, μάλιστα, ότι το έχουν επιτύχει. «Η φύσις, παρατηρούν οι σύγχρονοι αλχημιστάι, δεν χρησιμοποιεί ούτε ήλεκτρόνια, ούτε ατομικές στήλες για να φτάση στους σκοπούς της. Τα μέσα της είναι τόσο απλά, που κι' ένα παιδάκι ακόμη θα μπορούσε να τα μιμηθί».

Προσβουλευτεί το Θιβέτ

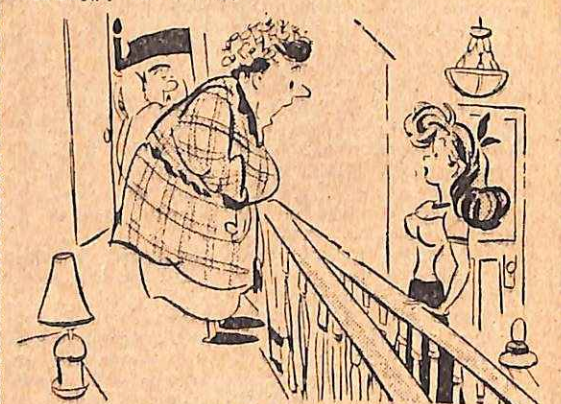
Για πρώτη φορά, ο Δαλάι - Λάμα του Θιβέτ πρόκειται να στείλ ηπρεσβευτάς του στο έξωτερικό. Η επιλογή των έγινε με μεγάλη προσοχή από ένα συμβούλιο Λάμα που έχουν έγκυψη στην αστρολογία.

— Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που παίζει φάλτσα!...

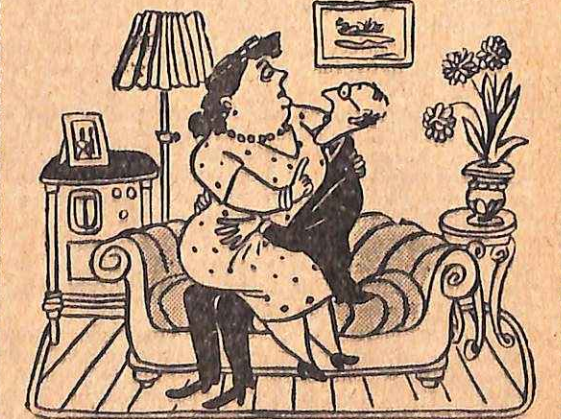

— Τόχασες πάλι το πανί που σουδωσα για να σκουπίσεις τα πιάτα;

ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ

— Τρεις μετά τα μεσάνυχτα και γυρίζεις στο σπίτι, Νίκη; Μήπως μάλωσε με το φίλο σου;...

— Πώς σου πέρασε ή ιδέα ότι δεν σ' αγαπά όπως πρώτα, γυναίκούλα μου; Απλώς, βάρυνες λιγάκι και μουδιάζαν πιο γρήγορα τα γονατά μου!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΡΑΣ ΜΑΚ ΚΟ-Υ.

ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΑΝΤΙΛΑΞΑΝ ΜΙΑ
ΘΕΡΜΗ ΧΕΙΡΑΦΙΑ.

Ο υπέρτης έτοιμάστηκε να φύγει.
— Ρούστογκ, είτε ή Μάργκαρετ, είδοποίησε τον πατέρα μου ότι ήθελε ο κύριος Μόρφου. Θά είμαστε στο μπάρ.
— Μάλιστα, μίς Μάργκαρετ, απάντησε ο υπέρτης, κάνοντας μια βαθεία υπόκλιση. Τα βηματά του χάρηκαν σε λίγο στο βάθος του διαδρόμου.

Η Μάργκαρετ πήγε κοντά στον Πάλ και πέρασε το χέρι της κάτω από το μπράτσο του. — Είμαι πολύ ευχαριστημένη που ήρθες, ξαναείπε. "Αν ήξερες πόσο κοπίσσα για να σε ξετρύπωσω! Όθελεις να περάσω με στο μπάρ;

Το μπάρ ήταν μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη τραπέζια και μεγάλες δερμάτινες πολυθρόνες. Ένας μαύρος μπάρμαν με λευκή μπλούζα στεκόταν πίσω από τον πάγκο.
Η Μάργκαρετ τραβήξε προς τα εκεί τον Πάλ.

— Ένα τζίν - φιτζ για μένα, Ραφαέλ, είπε. Τί προτιμάς Πάλ;
— Μια βότκα Μαρτίνι.
— Η νέα τον κύταξε με έκπληξη.

— Βότκα; είπε, σαν ν' άκουγε πρώτη φορά αυτή τη λέξη. — Έπειτα, γύρισε προς το μέρος του μπαρμαν.

— Έχομε βότκα, Ραφαέλ; ρώτησε.
— Μάλιστα, δεσποινίς.
Η Μάργκαρετ κι' ο Πάλ κάθισαν σε δυο πολυθρόνες ντυμένες με κόκκινο δέρμα, ο ένας άπεναντι στον άλλον.

— Ένα τσιγάρο, Πάλ;
— Ευχαριστώ, Μάργκαρετ, απάντησε ο νέος. Δεν αισθάνομαι τη διάθεσι να καπνίσω.

— Είμαι ευχαριστημένη που σε βλέπω ήρεμο, είπε ή νέα. — Όταν με ήπρες στο τηλέφωνο, μού φάνηκε πως ήσουν θυμωμένος. Έκαμα άσχημα που πήγα στο Μάντον;

— Όχι, Μάργκαρετ.
— Δεν ήξερα πως να σε δω, γιατί δεν μου είχες πη που μένεις... Άλήθεια, που μένεις;
— Κάπου... ανάμεσα σε τέσσερες τοίχους.

— Γιατί σου άρέσει να είσαι τόσο μυστηριώδης;... Ο Μάντον δεν ήθελε να μου πη που μένεις... Και σ' τώρα αρνείσαι να μου το πης...
— Αφού με βρήκες γιατί να το ρωτάς; είπε ο Πάλ.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ή νέα. Αλλά αν ήξερες πόσο κοπίσσα για να σε βρω!... Ήμουν σαν τρελή... Φοβά-

μουν μήπως είχες φύγει από την πόλι.

— Σ' αυτό το ζήτημα μπορώ να σε διαβεβαιώσω απόλυτα. Δεν έχω σκοπό να φύγω από την πόλι.

Εκείνη τη στιγμή ένας νέος μπήκε στο μπάρ. Είχε την ηλικία περίπου του Πάλ Μόρφου κι' ήταν ψηλός, αδύνατος και ήλιοκαμένος. Από το ύφος του καταλάβαινε κανείς πως ήταν ένας Ντόμπσον. Πλησίασε ναμογελώντας.

— Έλα, Ρούντυ, είπε ή Μάργκαρετ. Σου παρουσιάζω τον Πάλ Μόρφου... Πάλ, ο αδελφός μου Ρούντυ...

Ο Πάλ σηκώθηκε. Οι δυο νέοι έσφιξαν τα χέρια.

Ο Ρούντυ ήταν ντυμένος με μεγάλη κομψότητα κι' είχε τρόπους πολύ ευγενικούς. Ο γκάνγκστερ τον έξετασε, για μια στιγμή από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Σπουδάσατε στο πανεπιστήμιο του Πρίνσετον; ρώτησε.

— Ναί.
— Η έρώτησις αυτή δεν του φάνηκε παράξενη. Η Μάργκαρετ, αντίθετα, κύταξε τον Πάλ με έκπληξη.

— Πώς το κατάλαβες; ρώτησε.
— Δεν ξέρω, απάντησε ο γκάνγκστερ. Το μάντεψα από την πρώτη στιγμή.

— Σπουδάσατε και σ' στο Πρίνσετον;
Ο γκάνγκστερ προσποιήθηκε ότι δεν άκουσε την έρώτησι.

Η Μάργκαρετ γύρισε προς το μέρος του αδελφού της.
— Κάθισε, Ρούντυ, είπε.

— Με μεγάλη μου ευχαρίστησι, απάντησε ο νέος, πέφτοντας σε μια πολυθρόνα. — Αν και πρέπει να ξέρεις, Μάργκαρετ, ότι έχω άρνησι... Αλλά είναι για μένα μια ξεχωριστή ευχαρίστησι, κύριε Μόρφου...

— Πάλ, είπε διακόπτοντας ο γκάνγκστερ.
— Κι' εγώ σας παρακαλώ να με φωνάξετε Ρούντυ...

Οι δυο νέοι χαμογέλασαν ο ένας στον άλλον.

— Έλεγα, λοιπόν, συνέχισε, ότι πολύ σπάνια ή αδελφή μου μας έδωσε την ευχαρίστησι να φέρη στο σπίτι έναν τέξεντλεμαν...

— Ρούντυ! φώναξε ή Μάργκαρετ.
Ο αδελφός της έσκαψε στα γέλια χωρίς να γυρίση προς το μέρος της.

— Άλλοτε μας φέρνει έναν αδελφό του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

Ο Ρούντυ πήγε κοντά στην αδελφή του.

— Προσπάθησε νάρθηκες, της είπε.
— Έπειτα βγήκε.
— Η Μάργκαρετ γύρισε προς το μέρος του Πάβλ.
— Μίλησέ μου για το Μάντον, είπε. Από πόσο καιρό τον γνωρίζεις;
— Ω, δεν είναι πολλός καιρός, απάντησε ο γκάνγκστερ.
— Τον γνώρισε μόνο όταν ήρθες εδώ;
— Ναι.
— Κι' είναι ο δικηγόρος σου;
— Ο Πάβλ ένοιωσε μία μικρή ταραχή. Τί σήμαινε αυτή η έρώτηση; Κατάλαβε, ωστόσο, πως δεν έπρεπε να τ' άρνηθη, γιατί τα πράγματα έδειχναν καθαρά πως συνδεόταν με τον Μάντον.

— Ναι, απάντησε.
— Γι' αυτό το λόγο ήρθες να βρής το δόκτορα Γκρήν-έ-κιντο; Δεν είν' άλλη-θια πως ζητούσες το Μάντον;
— Ναι.
— Ξέρεις τί φήμη έχει αυτός ο Μάντον;
— Όχι άκριβώς. Τί φήμη έχει;

— Κακή, πολύ κακή...
— Ο γκάνγκστερ κατέβασε μία γουλιά από τη βότκα του.

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΛΙΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟ ΚΑΤ/ΜΑ
ΜΙΧ.Ι.ΜΕΤΑΞΑ
ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 5Α

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Βραβείον τηλεπαθείας Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Δέχεται καθ' έγκαστον, όδός Κρήτης 6, πάροδος Λοισίων. Τηλέφ. 52 - 869.

Εμπιστευθείτε μας
τά ΠΙΑΝΑ σας
δι' Επισκευάς και
Χορδίσματα.
Αγοραπωλησίαι
με τας πλέον συμφε-
ρουσας τιμάς.
Ι.ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΥΟΥΘΟΥ 7 (ΟΜΟΝΟΙΑ) ΤΗΛ. 51-278

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Πανάδες, Τριχόπτωσης, Άκμή (σπυρία νεότητος): Ρυτίδες, Φακίδες, Κρεατοελιές, Λιπαρόν και ξηρόν δέρμα κλπ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039. Συμβουλαί δωρεάν. (Διά τας επαρχίας δι' άλλη-λογραφίας).

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΟΝ
Ο ΜΟΝΟΣ ΥΠΟΜΟΝΕΥ ΚΑΤ' ΕΚΔΗΛΩΣΙΝ
ΑΙΔ ΕΥΓΕΝΕΙΣΜΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ Α.Θ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΣΗΣ
ΑΙΔ ΤΑ ΒΕΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

— Δεν καταλαβαίνω τί έννοείς, είπε. Τί είδους κακή φήμη έχει ο Μάντον;
— Έχει τη φήμη πως συνεργάζεται με τους κακοποιούς...
— Θά προτιμούσα να μην τον ξαναϊδής...
— Αν έχης ανάγκη από τίς συμβουλές ενός δικηγόρου, σου συνιστώ τον Φρέντ Γκόλντλιν...
— Είπε εξαίρετος άνθρωπος...
— Αυτό πρέπει να κάνης στο μέλλον...
— Φυσικά. Γιατί από δω και πέρα θα συνεργασθής με τον πατέρα μου.
— Νομίζω ότι σου εξήγησα καθαρά στο τηλέφωνο, είπε ο Πάβλ, ότι δεν επιθυμώ να έργασθώ με τον πατέρα σου.
— Η Μάργκαρετ έκαμε ένα μορφασμό.

— Ενδιαφέρεται προσωπικά για σένα, συνέχισε. Από τη στιγμή που θα μπής στην εταιρία, μπορείς να είσαι βέλ-βαιος ότι θα τραβήξης γρήγο-ρα μπροστά...

— Ο Πάβλ πήρε σοβαρό ύφος.
— Άκουσε, Μάργκαρετ, εί-πε. Ξέρω πως οι προθέσεις σου για μένα είναι εξαίρετες. Το κα-ταλαβαίνω πολύ καλά και σ' ευχαριστώ μ' όλη μου την καρ-διά γι' αυτό. Άλλα γιατί δεν έννοείς να παρατηρήσης από αυ-τή την ιδέα σου; Σου είπα ότι δεν επιθυμώ να μπώ στην εται-ρία... Κι' ούτε θέλω την υπο-στήριξη του πατέρα σου...
— Έχω μερικές δικές μου δουλειές...

— Άλλα και σ' αυτές ο πα-τέρας μου θα μπορούσε να σε βοηθήσει. Δεν καταλαβαίνεις ό-τι, από τη στιγμή που θα έν-διαφερθής για σένα, θα σου δώ-σει ό,τι του ζητήσης για να πραγματοποιήσης τα σχέδιά σου...
— Ο πατέρας μου είναι μία μεγάλη δύναμη, όχι μόνον εδώ αλλά σ' όλη την Άμερι-κή...
— Θά μπορούσα, μάλιστα, να σου πώ σ' όλο τον κόσμο...

— Τό ξέρω, απάντησε ο Πάβλ.
— Άφησε, λοιπόν, τους έν-δοιασμούς σου, συνέχισε η νέα, και άκουσε τί έχω να σου πώ. Προσπάθησε να φανής ευγενι-κός μαζί του και να συγκρα-τήσης τα νεύρα και τους θυ-μούς σου...
— Είπε, άλλωστε, κι' αυτός οξύθυμος κι' ύπαρχει κίνδυνος να τσακωθεί μαζί...
— Σήμερα, μάλιστα, είναι ευκόλυ-τερα από κάθε άλλη φορά, για-τί βρίσκεται σε μεγάλο ένκεν-ρισμό από το άπογευμα... Σε παρακαλώ, να είσαι πολύ προ-σεχτικός...

— Ο Ρούσινγκ έμφανίστηκε στην πόρτα.
— Ο κύριος Ντόμπσον σάς περιμένει μίς Μάργκαρετ, είπε.
— Ευχαριστώ, Ρούσινγκ, ά-πάντησε η Μάργκαρετ.

— Έπειτα σηκώθηκε, πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του Πάβλ και βγήκαν μαζί στο χώλ.
— Ύστερα διέσχισαν ένα μεγάλο διάδρομο και σταμάτησαν μπροστά σε μία βαρειά δρύινη

πόρτα. Η Μάργκαρετ χτύπησε ελαφρά με το χέρι της κι' ύ-στερα την έσπρωξε.
— Ήταν η βιβλιοθήκη. Ο Έρ-ζα Ντόμπσον καθόταν στο βά-θος πίσω από ένα πελώριο γραφείο. Σηκώθηκε άμέσως μό-λις είδε τους δύο νέους.
— Νά, λοιπόν, Μάργκαρετ που τον βρήκες! Είπε γελώντας στην κόρη του.
— Έπειτα έδωσε το χέρι του στον Πάβλ.
— Ξαναδελεπόμαστε, Μόρφυ, είπε.

— Ο γκάνγκστερ χαμογέλασε, αλλά δεν απάντησε τίποτα.
— Κι' ελπίζω, συνέχισε ο Ντόμπσον, ότι η τρίτη αυτή συνάντησίς μας θα είναι πιο ευχάριστη για όλους μας από τίς δυο προηγούμενες. Σας ζη-τώ συγγνώμη, γιατί σας έ-καμα να περιμένετε...
— Άγαπη-τή μου Μίτσι, είναι καλύτερο να μάς άφήσης μόνους με το Μόρφυ...

— Άλλά, πατέρα, διαμαρτυ-ρήθηκε η νέα, με θυμωμένο ύ-φος, δεν είμαι πιά κοριτσάκι...
— Άκουσε, μικρούλα μου, ξαναείπε ο πατέρας της, θά ή-θελα να συζητήσω ήρεμα με τον Πάβλ.

— Πατέρα...
— Σε παρακαλώ, Μίτσι...
— Το ύφος του ήταν ίκευτικό.
— Άκουσε, Μάργκαρετ, εί-πε ο Πάβλ, μ' επιτακτικό ύφος, πρέπει να κάμης αυτό που σου ζητάει ο πατέρας σου... Έχει απόλυτα δική.

— Καλά, Πάβλ, απάντησε η νέα, κατεβάζοντας το κεφάλι. Πηγαίνω ν' αλλάξω ρούχα και θά σε περιμένω στο μπάρ.
— Βγήκε κατόπιν κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα.

— Ξέρετε πως πρέπει να της μιλάτε, είπε ο Ντόμπσον.
— Συγχωρέστε με που άνα-κατεύθηκα στη συζήτησί σας...
— Άλλά δεν κάματε κανένα κακό, φίλε μου. Σκέφτομαι μό-νο το εξής: Της λέω να κάμη κάτι και άρνεϊται. Της τό λέτε σεις και σάς άκούει άμέσως.

— Σταμάτησε για μία στιγμή κι' έπειτα εί-πε:
— Καθίστε, λοιπόν. Σας ζη-τώ και πάλι συγγνώμη, γιατί σας έκαμα να περιμένετε, άλλ' είχα ένα σωρό φασαρίες από τίς τρείς το άπόγευμα...
— Αυτοί οι άνόητοι έκαμαν άπεργία στο εργοστάσιό μου... Ένωώ αυ-τούς που διευθύνουν τα συνδι-κάτα.

— Είπε θλιβερό, παρατήρησε ο Πάβλ.
— Θλιβερό γι' αυτούς. Από αύριο θά κάνουν «ούρα» μπρο-στά στα λαϊκά συστήτια... Για-τί εγώ δεν πρόκειται να ύπο-χωρήσω... Κρατάω την κατά-στασι στο χέρι μου. Η άστυ-νομία είναι με το μέρος μου. Κι' έκτός από την κρατική ά-στυνομία, έχω μία ιδιαίτερη, δική μου...
— Θά μπορούσα, αν ήθελα, να σπάσω από την πρώ-τη στιγμή την άπεργία τους,

άλλά δεν θέλω να καταφύγω σε βία μέσα...
— Κτύπησε από το κεφάλι ως τα πόδια τον Πάβλ.
— Δεν είχατε ποτέ δσοσολη-ψίες με τα συνδικάτα;
— Όχι.
— Πόσων χρόνων είσαστε;
— Τριάντα.

— Έχετε την ίδια ηλικία με το Ρούντυ. Κι' αυτός επίσης δεν έχει ιδέα από τους άγώ-νες με τα συνδικάτα... Γνωρί-σατε τον Ρούντυ;
— Ναι. Ήτιame μαζί ένα ποτηράκι στο μπάρ.

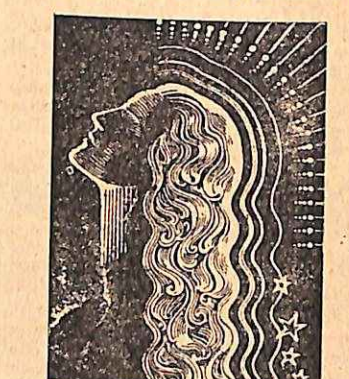
— Ο Έρζα Ντόμπσον γέλασε.
— Αυτό είναι πολύ εύκολο με το Ρούντυ, παρατήρησε.
— Σταμάτησε και πάλι.
— Άς μιλήσωμε για σάς τώρα, είπε σε λίγο. Ξέρετε, κουρασθήκαμε πολύ για να σας βρούμε...

— Ληλήθηκα πολύ γι' αυτό, απάντησε ο Πάβλ. Θά ήμουν πολύ εύτυχης αν μπορούσα να σας απαλλάξω από αυτό τον κόπο...
— Άλλά δεν τώξερα πώ-ς να ζητούσατε. Είχα την έντύ-πασι πως όλα είχαν τελειώσει.

— Κι' εγώ επίσης, εί-πε ο Ντόμπσον. Είχα χάσει σχεδόν κάθε ελπίδα ότι θά εύρισκε...

Τό Άμερικανικής έπινοήσεως
ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΓΑΛΛΑ
"FIGARO"

Βγάζει σπουδαίες Περμανάντ με μα-λίσ άπαλά σαν μετάξι και γυαλίστε-ρα σαν κορδέλλα. ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΩΜΟΡΦΙΑΣ! Δικαίως μερικοί Κομ-μωταί το άνόησαν μανόγαλο των μαλλιών. Τό ΓΑΛΛΑ Φίγκαρο εύρί-σκεται εις όλα τα καλά Κομμωτήρια και παρα τή αντιπροσωπεία: Α. ΒΑΛΣΑΜΗ, Θησώς 11. Άθήνα.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
Με δόσεις
ΠΑΤΚΟΣΜΙΟΥ
ΛΗΨΕΩΣ
Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ
ΤΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 3 ΤΗΛ 31533

ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΑ ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ιατρός
Μάγερ 23α, 9 — 2 και 4—7
Τηλέφ. 53-708

Μ. ΓΟΥΔΑ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ Ι
(ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

ποτέ η Μάργκαρετ έναν άνθρω-πο που να την ένδιεφερε.
— Σας βεβαιώνω ότι δεν έ-καμα τίποτε για να την ένθα-ρυνω...

— Ο Ντόμπσον του έρριξε ένα καλοδούλο, πατρικό σχεδόν βλέμμα.
— Κι' αν ακόμη το προσπα-θούσατε, πρέπει να ξέρετε ότι δεν θά βρισκατε καλύτερο τρό-πο απ' αυτή την ύπεροχη περι-φρόνησι που δείκατε για το χρήμα, είπε. Έχω την έντύπω-σι — και δεν δυσκολεύομαι να σας το πώ καθαρά — ότι ως εκείνη τη στιγμή δεν ήταν ξε-τρελλαμένη μαζί σας. Κατόπιν όμως...

— Σεις και η κόρη σας, ά-πάντησε ο Πάβλ, κάνατε ένα πολ-λύ μεγάλο λάθος στις κρίσεις σας για μένα. Δεν περιφρονώ το χρήμα. Περιφρόνησα τα χρή-ματα που μου δώσατε. Δεν μού άρέσει να τα κερδίζω μ' αυτό τον τρόπο.

— Ο Ντόμπσον άνασκήκωσε τους ώμους.
— Όπωςδήποτε, εί-πε, ήταν μία έξαιρητη τακτική. Πραγ-ματικά έξαιρητη...

— Ο Πάβλ γέλασε.
— Φαίνεται, σ' αλήθεια, εί-πε, ότι είναι η καλύτερη τα-κτική που μπορεί να χρησιμo-ποιήση κανείς, για να κατα-κτήση την κόρη ενός πλουσίου άνθρωπου σαν καί σάς...

— Σηκώθηκε από το καθισμά του.
— Δυστυχώς, πρόσθεσε, πρέ-πει να πιστέψετε ότι δεν επι-θυμώ τίποτε από ό,τι υποσέ-τε να μού προσφέρετε: ούτε την κόρη σας, ούτε τα χρήμα-τά σας, ούτε μία θέσι στις έ-πιχειρήσεις σας... Είμαι πολύ άπασχολημένος κύριε Ντόμ-πσον...
— Αν είχατε την καλω-σύνη να μού επιτρέψετε να φύ-γω...

— Ο Ντόμπσον τον κύτταξε χωρίς να ταραχτεί.
— Καθίστε, σάς παρακαλώ, εί-πε. Κι' εγώ επίσης είμαι πολ-λύ άπασχολημένος.

— Χωρίς άμφιβολία, θά έ-χετε περισσότερες άσχολίες ά-πό τίς δικές μου, παρατήρησε ο Πάβλ. Και είσαστε ένας άν-θρωπος άπειρώς πιο σημαν-τικός από μένα. Μπορείτε να κά-νετε τους ανθρώπους να σας περιμένουν. Κολακεύονται γι' αυτό. Άν, όμως, έχω άφήσω κάποιον να με περιμένι, θά μού κάμη κατόπιν μία τρομερή σκηνή. Και, άκριβώς, αυτή τη στιγμή, κάποιος άνθρωπι να με περιμένουν.

— Θά τους πείτε ότι είσα-στε μαζί μου.
— Μιλούσε με το ύφος άνθρώ-που που είχε συνείδησι της δυ-νάμεως και της έπιβολής του.

— Και νομίζετε πως θά βρουν αυτή τη δικαιολογία ά-κετή; ρώτησε ο Πάβλ.

— Πολύ άρκετή, απάντησε με την ίδια πεποίθησι ο Ντόμ-πσον. Και τώρα προσέδετε τί έχω να σας πώ, Μόρφυ... Σας κάλεσα να έρθετε γιατί θέλω να σας μιλήσω σχετικά με τη Μάργκαρετ. Δεν θέλω να σας επιβάλω αυτή τη συζήτησι, αλλά θά με ύποχρεώσετε άκού-γοντάς με... Πρέπει να ξέρετε πως είμαι πνιγμένος στη δου-λειά... Δεν μπορείτε να φαντα-σθήτε πόσο μ' έχει άπασχολή-σει αυτή η ύπόθεσις της άπερ-γίας... Καί, κοντά σ' όλες τίς άλλες άσχολίες μου, πρέπει να προσπαθώ να σώσω την κό-ρη μου. Νομίζα πως δεν θά είχα πιά αυτή την εύθυνη στούς ώμους μου και πως κάποιος από τους δέκα ή δώδεκα άνθρω-

πους που γνώρισε θά με γλύ-τανε απ' αυτή τη φροντίδα. Άλλ' όλοι αυτοί οι άνθρωπι ήθελαν μόνο τα χρήματά της κι' όχι τη Μάργκαρετ. Άν ξε-ρατε πόσο δουλοπρεπείς και άηδιστικούς τους έκανε ο πό-θος του χρήματος. Άλλ' η δου-λοφροσύνη δεν είναι ο καταλλη-λος τρόπος για να συγκινήση κανείς τη Μάργκαρετ. Από τη στιγμή που θά έτιβληθη σε κά-ποιον, αυτός ο άνθρωπος παύει πιά να την ένδιαφέρει. Τον βρί-σκει κουραστικό. Εκείνου που της χοιιάζεται είναι ένας άν-θρωπος που να τον αγαπάη και να τον σεβεται...

— Είπε νέα, εί-πε ο Πάβλ και δεν θά δυσκολευθί να βρή κά-ποιον...

— Ο Έρζα Ντόμπσον κούνη-σε με δυσπιστία το κεφάλι του.

— Εγώ, όμως, δεν μπορώ να περιμένω, παρατήρησε. Δεν...

... (Text continues in the original image, partially obscured by the illustration)

La L'Orange
θα μαρμαρίσει
... (Text continues in the original image)

L'Orance Bennett
MADE IN U.S.A.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ

ΥΠΕΡΧΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙ-ΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥ-ΝΑΙΚΩΝ

... (Text continues in the original image)

Γερά μωρα
σε γερα εμματα
ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΑΙΟΝ
SEBEN SHZ
SEVEN SEAS

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

μου άρέσει η άδεβαιδιότητα... Η κόρη μου έχει άπομακρυνθί πολύ από το σωστό δρομό...
— Θά πρέπει, άλλωστε, να το ξε-ρετε...

— Για ποιά πράγμα μιλάτε; ρώτησε με κάποια έκπληξι ο Πάβλ.

— Την βλέπατε κάθε βράδυ σχεδόν, απάντησε ο Ντόμπσον. Ξέρετε, λοιπόν, τί θέλω να πώ. Έχει τη μανία να τρέχη πίσω απ' τους φακίρες και τους τσαρλατάνους και τρελλαινεται για τίς νέες θρησκείες και για άλλες παρόμοιες άνοησίες. Αυ-τά όλα θά καταστρέψουν τη ζωή της, αν αυτό δεν έχι γί-ναι ως τώρα. Άν συνεχίση την ίδια τακτική, θά καταντήση σί-γουρα σε κανένα φρενοκομείο. Κι' αυτό θά ήταν τρομερό. Ε-γώ, όμως, είμαι άνίκανος να την άποσπάσω απ' αυτή τη νο-σηρή μυστικοπάθειά της κι' οι ψυχιάτροι δεν μπορούν να κά-μουν τίποτε, γιατί η ίδια δεν θέλει να τους βοηθήση σ' αυτή την προσπάθεια. Με σάς, όμως, το πράγμα διαφέρει. Είμαι βέλ-βαιος ότι θά καταφέρετε να την ξαναφέρετε στον ίδιο δρό-μο...

— Προέπει να συμπεράνω από τα λόγια σας, ρώτησε ο Πάβλ, ότι μού προτείνετε ν' αναλάβω τη φροντίδα της Μάργκαρετ;
— Αυτό άκριβώς ήθελα να σας ζητήσω, απάντησε ο Ντόμ-πσον.

— Δεν νομίζετε, όμως, ότι θάπρεπε να ηή κι' η ίδια τη γνώμη της πάνω σ' αυτό το ζήτημα;
— Την εί-πε. Γι' αυτό σας κάλεσα εδώ.

— Άλλά δεν ξέρετε τίποτε για μένα, εί-πε ο Πάβλ. Για σάς είμαι ένας ξένος, ένας άγνω-στος. Θά μπορούσα να είμαι παντρεμένος π.χ. Θά μπορούσα ακόμη να είμαι ένας κλέφτης, ένας δολοφόνος, ένας γκάν-γκστερ, ένας δραπέτης των κα-τέργων...

— Όταν έναν άνθρωπος που κινδυνεύει να πνιγί, απάντησε ο Ντόμπσον, πιδάνεται από μία σανίδα, δεν λογαριάζει τίς άγ-γίδες που πιθανόν να χωθούν μέσα στις σάρκες του. Δεν μ' ένδιαφέρει τί είσαστε τώρα ή τί μπορεί να ήσαστε στο πα-ρελθόν. Αυτό μπορεί να προ-σπαθήσω να τό μάθω άργότερα ή να μην ένδιαφερθώ ποτέ να τό μάθω. Από το άλλο μέρος, δεν άνησυχώ για τα αισθημα-τά σας άπέναντι της Μάργκα-ρετ. Άνησυχώ μόνο για τα αι-σθηματά της Μάργκαρετ άπέ-ναντι σας...

— Τα λόγια κι' οι κρίσεις σας για μένα με κολακεύουν πολύ, εί-πε ο Πάβλ. Άλλά, δυ-στυχώς, δεν μπορώ να σας βο-ηθήσω.

— Ο Έρζα Ντόμπσον δεν βρή-κε του γούστου του αυτή την άπάντησι, αλλά προσπάθησε να μην τό δείξη.

— Δεν θά ήθελα να ρίξω ό-λο το βάρος της δύναμώς μου στην πλαστήγισι, Μόρφυ, εί-πε. Άλλά δεν θά ήταν άσκοπο να σας ύπενημύσω ότι τό να άπο-τελή κανείς μέλος της οικογε-νείας μου είναι ένδιαφέρον για-τί μπορώ να προσφέρω, μερικά πολύ σοβαρά πλεονεκτήματα σ' έναν φιλόδοξο άνθρωπο...

— Δεν έχω την παραμικρή όμφιβολία γι' αυτό.

— Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να καταλαβαίνετε επί-σης ότι όσο μπορώ, από τό έ-να μέρος, να εύνοησω τα σχέ-δια σας, άλλο τόσο μπορώ, από τό άλλο, να αντίδρσω σ'

αυτά και να τα κάμω να ναυα-γήσουν.
— Και γι' αυτό επίσης δεν έχω την παραμικρή άμφιβολία, παρατήρησε ο Πάβλ, προσπα-θώντας να κρύψη την αγανά-κτησι που του προκαλούσε το ύπεροπτικό ύφος του συνομιλι-τού του. Άλλά θά ήθελα να σας ρωτήσω: με ποιά δικαίωμα μπαίνετε στη ζωή μου και μού ζητάτε να κάμω αυτό ή εκείνο; Το μόνο που επιθυμώ από σας είναι να μ' άφήσετε ήσυχο.

— Ξεχνάτε, όμως, ότι παν-τρευτήκατε μία φορά την κόρη μου, εί-πε ο Έρζα Ντόμπσον.
— Ήμαστε μεθυσμένοι κι οί δυο έκεινο το βράδυ, άπάν-τησε ο Πάβλ. Δεν ήξερα ούτε ποιά ήταν.

— Τώρα, όμως, τό ξέρετε.
— Σας ξανατονίζω, έπέμεινε ο γκάνγκστερ, ότι τίποτε από ό,τι κατέχετε δεν μ' ένδιαφέρει. Τό μόνο που ζητάω από σας...

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

... (Text continues in the original image)

Δραματικό διήγημα

Έθρεχε ελαφρά. 'Από κάμποση ώρα, η σελήνη είχε χαθή κι' ολόμυρα σύννεφα είχαν σκοτεινιάσει τον ουρανό. Ο Τζάκ Ζεφρουά, τυλιγμένος στο αδιάβροχό του, βάδιζε αδιάφορος. Τι τον ένοιαζε για τη βροχή; Καί τι τον έμελλε αν ο αέρας δυνάμωνε ολόενα, προμηνύοντας τη θύελλα; Σε λίγο θάφτανε στο σπίτι της αγαπημένης του. Καί θα έβρισκε στην αγκαλιά της Γκριζέλντας την ευτυχία. 'Όπως και το περασμένο βράδυ. 'Όπως τόσα άλλα βράδια.

Η Γκριζέλντα ήταν μοναχοκόρη ενός πλούσιου κτηματία, που είχε χάσει από πολύ νωρίς τη γυναίκα του κι' είχε καταντήσει από τότε εγωϊστής και μισάνθρωπος. Ζούσε μόνο για την κόρη του και τα πλούτη του. Κι' έμιγε μ' έναν περίεργο τρόπο αυτά τα δυο πράγματα μέσα στη σκέψη του. 'Ηθελε να μάθει τη Γκριζέλντα νάνε περήφανη κι' ακατάδεχτη για τους ανθρώπους και να την πείσει πώς κανένας δεν ήταν άξιος να σηκώσει τα μάτια του πάνω της. 'Από τ' άλλο μέρος, απόδιωχνε με σκαίο και βάνουσο τρόπο όσους είχαν τολμήσει να του κάμουν μια πρόταση ή έστω κι' έναν απλό υπαινιγμό για την κόρη του.

Μά η καρδιά της Γκριζέλντας είχε σκιρτήσει κάποτε για το Ζάκ Ζεφρουά κι' οι δυο νέοι, που δεν ήθελαν να έχουν άλλον οδηγό εκτός από την αγάπη τους, βρήκαν τον τρόπο να συναντιούνται, χωρίς να λογαριάσουν πόσο αυτό ήταν επικίνδυνο. Κάθε βράδυ, ο Ζάκ πήγαινε στο σπίτι της αγαπημένης του, έμπαινε στον κήπο από μια μικρή πόρτα — η Γκριζέλντα του είχε δώσει το κλειδί — κι' έπειτα ανέβαινε στο δωμάτιό της με μια σχοινένια σκάλα, που η νέα κρεμούσε απ' το παράθυρό της.

Αυτές οι συναντήσεις ήταν βέβαια κάτι το προσωρινό. Γιατί ο Ζάκ κι' η Γκριζέλντα δεν μπορούσαν να κρύβουν πάντα την αγάπη τους. Κι' όπως, από τ' άλλο μέρος, δεν έλπιζαν ότι θα κατάφεραν να μαλακώσουν την ψυχή του γέρου — ο Ζάκ ήταν νέος από καλή οικογένεια, αλλά χωρίς περιουσία — είχαν πάρει την απόφαση να το σκάσουν κρυφά, για να πάνε να ζήσουν κάπου μακριά. Μόνο που ακόμα δεν είχαν βρή την κατάλληλη ευκαιρία.

Κείνο το βράδυ, τα πράγματα έγιναν όπως τόσες άλλες φορές. Ο Ζάκ μπήκε στον κήπο από τη μικρή πόρτα, βρήκε τη σχοινένια σκάλα να κρέμεται απ' το παράθυρο της Γκριζέλντας κι' ανέβηκε στο δωμάτιό της, όπως έκανε πάντα.

Κείνο που γινόταν συνήθως ήταν ότι η Γκριζέλντα έτρεχε να ριχτεί στην αγκαλιά του κι' αυτός την έσφιγγε τότε μέσα στα χέρια του, γεμίζοντάς την φιλιά.

Κείνο το βράδι όμως, η Γκριζέλντα έμεινε ακίνητη στο βάθος του δωματίου κι' όταν ο Ζάκ έκαμε να πάη κοντά της, άπλωσε τα χέρια της με μια έπιτακτική κίνηση, που έδειχνε πώς δεν έπρεπε να την πλησιάση.

— Τι συμβαίνει, Γκριζέλντα; ρώτησε ο νέος έκπληκτος γι' αυτή την αναπάντεχη υποδοχή.

Η Γκριζέλντα ήταν κατακίτρινη. 'Αλλά δεν φαινόταν ανήσυχη. Το πρόσωπό της είχε μια πλαγερή ηρεμία.

— Ζάκ, απάντησε, θα σου ανακοινώσω μια απόφασί μου, που θα σου φανή ίσως σκληρή, αλλά που είνε ανέκκλητη. Ξέχασα για ένα διάστημα την κοινωνική μου θέση, τη μεγάλη διαφορά που μ'αξ χωρίζει, την τιμή του πατέρα μου και τη δική μου και παρασύρθηκα σ' ένα αξιο-

ΜΙΑ
ΤΡΑΓΙΚΗ
ΝΥΧΤΑ

—'Αλλά δεν πρόκειται να γίνει ποτέ γυναίκα κανενός άλλου! της φώναζε βιάζοντας το περιστροφό του.

πάντα!

Ο Ζάκ τ'α είχε χαμένα. Κατάλαβε ωστόσο πώς δεν χρειαζόταν σε τίποτε να επιμένει. Και κινήθηκε προς το παράθυρο. 'Αλλ' όταν έφτασε εκεί, γύρισε απότομα. Μια ξαφνική υποψία είχε περάσει απ' το μυαλό του.

—'Αγαπάς άλλον, Γκριζέλντα; ρώτησε.

Τα χείλη της νέας έμειναν κλειστά. Ο Ζάκ ερμήνευσε τη σιωπή της σαν ομολογία.

—'Ωστε αυτό είνε! είπε. 'Αγαπάς άλλον!

Και ξαναείπε δυο τρεις φορές την ίδια φράση. Η φωνή του δεν ήταν πιά ήρεμη όπως πριν. Το ύφος του είχε γίνει, ξαφνικά, έξαλλο και τα μάτια του έλαμπαν παράξενα.

—'Αγαπάς άλλον! ξαναείπε άλλη μια φορά.

Και γέλασε σαρκαστικά. —'Αλλά δεν πρόκειται να γίνει ποτέ γυναίκα κανενός άλλου, πρόσθεσε με βραχνή φωνή. Κανενός άλλου!

Λέγοντας αυτά, έβγαλε με μια άστραπιαία κίνηση το περιστροφό που έπαιρνε πάντα μαζί του, κάθε φορά που πήγαινε να την επισκεφτεί και πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη. Οι τρεις σφαίρες θρήκαν τη Γκριζέλντα στο στήθος και την κοιλιά και την ξάπλωσαν νεκρή.

Τη στιγμή που η νέα σωριαζόταν στο πάτωμα, ο Ζάκ διασκέλιζε το παράθυρο. 'Επειτα κατέβηκε από τη σχοινένια σκάλα και θγήκε τρέχοντας από τον κήπο. Πίσω του ακούγονταν φωνές. Κάποιος πυροβόλησε δυο τρεις φορές έναντιον του. 'Αλλ' οι σφαίρες πέρασαν πλάι του χωρίς να τον αγγίξουν... 'Επειτα, οι θόρυβοι έπαψαν ν' ακούγονται κι' η νυχτερινή ηρεμία τον τύλιξε μέσα στα δόλωμαυρα πέπλα της.

Ο Ζάκ δεν σκέφθηκε ούτε στιγμή να φύγει. Για ποιο λόγο; Η ζωή δεν είχε πιά το παραιμικό νόημα γι' αυτόν. 'Αν ήθελαν να τον πιάσουν, θα μπορούσαν να τον θρούν στο σπίτι του, όπου γύρισε λίγη ώρα μετά το έγκλημά του.

'Αλλ' όταν μπήκε στο δωμάτιό του, είδε ένα γράμμα πάνω στο γραφείο του. Κάποιος τ' είχε φέρει μετά την ανα-

νήσης. Στην περίπτωση αυτή, δεν πρέπει να βρω ένα πρόσχημα για να δικαιολογήσω τα πράγματα και να κερδίσω καιρό ως αύριο. 'Αν, όμως, το γράμμα μου δεν σ'ε προφτάση, τότε σ'ε παρακαλώ να με συγχωρήσεις για τη μικρή ψυχρολουσία που θ' ακούσης απόψε από το στόμα μου.

Και τώρα ας μιλήσουμε για μ'αξ τους δυο. 'Αγαπημένο μου Ζάκ, έπειτα από ό,τι έγινε, δεν έχω τον παραμικρό διασταγμό να φύγω μαζί σου, όπως μου πρότεινες τόσες φορές. 'Αν διάσταξα, ήτάν γιατί έλπιζα πώς θα κατάφερνα να μαλακώσω την ψυχή του πατέρα μου. 'Αλλά τώρα δεν το ελπίζω πιά... 'Αγαπημένο μου, δεν έχωμε πιά καιρό να χάνωμε. Περίμενε με αύριο κατά τα ξημερώματα κοντά στη μικρή πόρτα του πάρκου. Θα φύγουμε μαζί για να θρούμε τη χαρά και την ευτυχία... Συχωρέσε με και πάλι για τη μικρή λύπη που θα σου προξενήσω απόψε...

Η Γκριζέλντα σου που σ'ε λατρεύει» Ο Ζάκ έμεινε με το στόμα ανοιχτό, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός. Για μια στιγμή νόμισε πώς δεν ήταν αλήθεια όλα αυτά, πώς έβλεπε κάποιο κακό όνειρο, κάποιο απάισιο εφιάλτη.

Έξαφνα το γράμμα τούππεσε απ' το χέρι. Τα γονάτα του άρχισαν να τρέμουν, το πάτωμα σάλευε, όλα στριφογύριζαν γύρω του...

—Θέε μου!... Θέε μου!... τραύλισε. Σκότωσα την αγαπημένη μου Γκριζέλντα!... Τα λόγια της ήταν ψευτί-

κα... Είμαι ένας καταραμένος φονιάς! Τι τη θέλω πια τη ζωή χωρίς την αγαπημένη μου;...

Ήταν γλωμός σαν νεκρός, τ'α μάτια του είχαν βουρκώσει κι' άφθονα δάκρυα τρέχανε στα μάγουλά του.

—Γλυκειά μου Γκριζέλντα, ψιθύριζε. Ποιος να μου τ'έλεγε πώς θα σ'ε σκότωνα, πώς θα σ'ε έστειλνα εγώ ο ίδιος στον τάφο!...

Τι την ήθελε πια τη ζωή; Τι να κάνει σ' αυτό τον κόσμο, μόνος κι' έρημος, χωρίς τη λατρευτή του, με την καρδιά του για πάντα κομματιασμένη;

—'Αυοιρη Γκριζέλντα!... Ποιό να φανταστή ότι τα σκληρά της λόγια δεν ήσαν παρά μια κωμωδία; Γιατί τον τιμώρησε τόσο σκληρά η Μοίρα; Γιατί να μη λάβη το γράμμα της αγαπημένης του λίγο πιο νωρίς, πριν πάη να τη συναντήσει;

Είχε πέσει θύμα μιας τραγικής παρεξηγήσεως...

—'Ολα εύρισκαν τώρα την εξήγησί τους.

Ήταν όμως πιά πολύ αργά. Το κακό είχε γίνει. Κι' ήταν ανεπανόρθωτο... Έβγαλε τότε το περιστροφό του, στήριξε την κάννη του στον κρόταφό του και πυροβόλησε... 'Ετσι, τουλάχιστον, θα φαινόταν πιστός στο ραντεβού που τ'αυ έδινε η Γκριζέλντα... Καί θάφευγαν μαζί. Μόνον ότι απ' αυτό το ταξίδι δεν θα ξαναγύριζαν ποτέ.

ΚΛΩΝΤ ΑΡΒΑΛ

'Αποκρηάτικο φέρεμα από... γραμμάτισμα!

Πρό έτών, μια 'Αμερικανίς από τη Βαλτιμόρη, η δεσποινίς 'Αντανιέττα Ουάρλτις είχε ράψει μόνη της για έναν αποκρηάτικο χορό το πιο περίεργο κοστούμι που μπορεί να σκεφθή γυναικείο μυαλό. Το φόρεσε στο χορό, διακρίθηκε και πήρε το α' βραβείο.

Το μοναδικό αυτό κοστούμι ήταν από... γραμματόσημα — 30.000 το όλον — που η μίς Ουάρλτις κόλλησε καταλλήλως με τα ίδια της τα χέρια. Για να γίνει το πολυχρόμο αυτό κοστούμι μάζεψε γραμματόσημα από όλα τα κράτη, πράγμα που χρειάστηκε αρκετούς μήνες προ της 'Αποκρηάς.

Η φούστα και το κορσάκι ήταν ραμμένα από άσπρη μουσελίνα, στην οποία κολλήθηκαν τα γραμματόσημα σε αρμονικώτατο συνδυασμό χρωμάτων και σχεδίων.

Στο μπροστινό μέρος της φούστας ήταν σχεδιασμένος ο αμερικανικός αέρας, όλος από βαθύχρωμα γραμματόσημα της Κολομβίας. 'Από τα νύχια του αέτος κρέμονται η ύδρογειος σφαίρα και μνημεία από κυανά αμερικανικά φάρσσημα κι' οι δε μεσημβρινοί της σφαίρας αποτελούντο από Κολομβιανά γραμματόσημα. Δεξιά κι' αριστερά της σφαίρας κυμάτιζε η αμερικανική σημαία από κόκκινα και κυανά γραμματόσημα.

Στο κορσάκι εκατοντάδες ολόκληρες από ποικιλόχρωμα και ποικιλόχρωμα γραμματόσημα, όλων των εθνών, σχημάτιζαν ένα θώρακα, στο κέντρον του οποίου βρισκόταν το πορτραίτο του Ουάσιγκτον φτιαγμένο από κινητά χαρτόσημα. Τα φουσκωτά μανικάκια ήσαν από κόκκινα και κυανά γραμματόσημα με φραγματάδες σχηματισμένους από γραμματόσημα ευρωπαϊκά.

Η μίς Ουάρλτις στον χορό εκείνο φόρεσε επίσης ένα ψάθινο καπέλο του Λιόβουρου, σκεπασμένο κι' αυτό από κυανά και κόκκινα γραμματόσημα καλλιτεχνικάτα κολλημένα. Στο πρόσωπό της φορούσε μάσκα από κατακόκινα γραμματόσημα όλων των κρατών. Μια βεντάγια από κατακόκινα γραμματόσημα συμπληρώνε την ιδιότροπη και πρωτότυπη αποκρηάτικη τουαλέτα της.

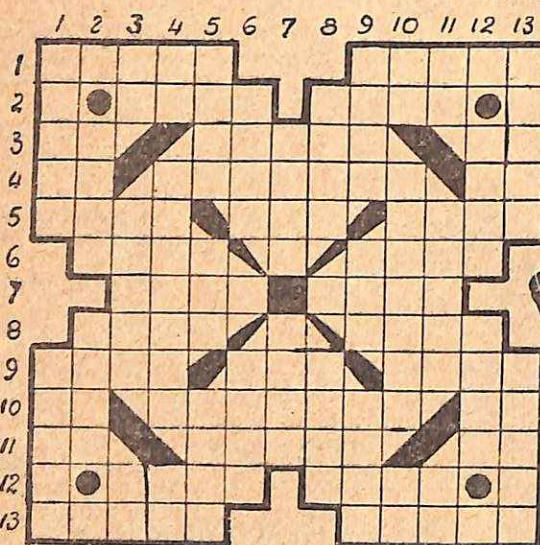
Το γυναικείο μυαλό είνε εφευρετικώτατο όσον αφορά τον καλλωπισμό και τη γυναικεία κοκεταρία. Μόνο μια γυναίκα και μάλιστα 'Αμερικανίδα θα μπορούσε να σφαιστή αυτή την ιδιότροπη πρωτοτυπία

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο ιδιότροπο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

(Στο σταυρόλεξο αυτό οι λέξεις που θα τοποθετηθούν θα σχηματίζουν συγχρόνως και καθέτως στις ίδιες ακριβώς θέσεις).

1) Νησάκι του Σαρωνικού. — Πράσινα στη θέση τους, κίτρινα στο έδαφος.

2) Σημείο της βελόνας (καθ). — Έμπνευσαν σεβασμό.

3) Θεότης των σταυρολέγων. — Παραγωγός ελληνικών φιλμ. — Υποθετικός.

4) Στα άγγλικά σημαίνει «έν τάξει». — Έλλην ποιητής. — Σύμφωνος.

5) Όρος γνωστό μας από την Ίερα Γραφή. — Είς διπλούν σημαίνει ξεπούλημα. — Αίσθησις (γεν.).

6) Μουσικός όρος. — Χρησιμοποιείται εύριτα στον πόλεμο.

7) Γιορτάζει την Πρωτοχρονιά. — Χρονικός σύνδεσμος.

8) Εκεί ήκουσθη φωνή. — Αριθμητικό (γεν.).

9) Μας απαλλάσσει από τους ποντικούς. — Χρονικός σύνδεσμος. — Αποτελούν το σώμα μας.

10) Βραμερό ζώο (καθ). — Μ' αυτό μας πηγαίνουν στην τελευταία μας κατοικία. — Προηγούνται ύψηλο τίτλου.

11) Νότα. — Ελληνική κινηματογραφική εταιρεία. — Νότα.

12) Θεός. — Κινηματογραφικό πρόσωπο.

13) Επίγραμμα: ανόθευτα. — Γίνονται χωρίς τη μεσολάβηση άλλου (ούδ.).

Γ. ΠΑΧΗΣ

Τα ταξίδια

Πόσον καιρό διήρκεσαν τα παρακάτω περίφημα ταξίδια;

1. Η πορεία του Μωυσή προς τη Γη της Επαγγελίας.

2. Ο γύρος του κόσμου απ' το Φιλέας Φόγκ.

Για να περάσουν το ποτάμι

Τρεις κανιβαλοί και τρεις ιεραπόστολοι θέλουν να περάσουν ένα ποτάμι, όχι όμως κολυμπώντας γιατί υπάρχουν κροκοδείλοι. Έχουν μια μικρή βάρκα, που χωρεί δύο άτομα. Οι τρεις ιεραπόστολοι ξέρουν να τραβούν κουπί. Απ' τους κανιβαλούς ξέρει κουπί μόνον ο ένας. Δεν πρέπει έξ' άλλου, για λόγους προνοίας, να βρεθούν ποτέ, στη μία ή στην άλλη όχθη, περισσότεροι κανιβαλοί μαζί με λιγότερους ιεραποστόλους. Με ποιόν τρόπο θα μπορέσουν να περάσουν το ποτάμι με τη βάρκα;

Γιατί διεκρίθησαν

Μπορείτε να δώσετε τα ονόματα των παρακάτω ανθρώπων, που έγιναν ξεκουστοί μέσα στα τελευταία 50 χρόνια; Ο λόγος που διεκρίθη ο καθένας τους, ήταν:

1) Για τις εφευρέσεις του (μια απ' αυτές ήταν ο φωνογράφος).

2) Για τη φυλετική θεωρία του και τα κοσμοκρατορικά του όνειρα.

3) Για την ικανότητά του στην αρχηγία ενός κράτους, στη ρητορική και στη λογοτεχνία.

4) Για τη θεωρία του ότι η μεγάλη κατανάλωσις φέρνει το κέρδος.

Ερωτήσεις

1) Ποιά ήταν εκείνη που έκανε πέτρα όποιον έβλεπε, κι εκείνος που έκανε χρυσάφι ό,τι άγγιζε;

2) Αν ταξειδεύατε με μια ρουκέτα, με ταχύτητα 1.000 μιλίων στο δευτερόλεπτο, πόσον καιρό θα χρειάζονταν για να φτάσετε ως τον πλησιέστερο άπλανη άστέρα; 80 χρόνια, 800 χρόνια ή 8.000 χρόνια;

3) Ποιά είναι η άδελφή της «στάρ» του Χόλλινγουντ Τζόαν Φονταίν;

Σωστό — λάθος

1. Είπε πιδ επικίνδυνο να τρυπηθεί κανείς με μια καρφίτσα, παρ' με μια βελόνα.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

2. Ο Φρανκεστάιν ήταν ένα τέρας.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3. Το φράγμα της λίμνης του Μαραθώνος υψίσταται δόλοκληρο το βάρος του νερού που ύπάρχει πίσω του.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Το έπισκεπτήριο

Ο. Ι. ΓΕΠΗΣ

ΑΡΤΑ

Βοηθούμενοι από τα γράμματα που αποτελούν το έπισκεπτήριό του, μπορείτε να δώσετε τις επόμενες απαντήσεις; Όλα τα γράμματα θα χρησιμοποιηθούν μια μόνο φορά.

Πώς έλεγαν τον πατέρα τους;

Ξέρετε, δέβαια, τα ονοματεπώνυμα των παρακάτω διασημών προσωπών, ίσως όμως αγνοείτε το όνομα του πατέρα τους. Αλλά μπορεί να μη το θυμάστε καλά. Στην περίπτωση αυτή, θα το θυμηθίτε αν ιδίτε το αρχικό ψηφίο του:

1. Ούιντον Σ. Τσώρσιλ.

2. Κλήμεντ Ρ. Άττλιν.

3. Χάρρυ Σ. Τρούμαν.

4. Ίωσήφ Β. Στάλιν.

Το ένομα του ταμιά

Ο άντρας της νύφης σας είναι ταμίας σε μια Τράπεζα. Την περασμένη Δευτέρα, στην πρώτη ώρα της εργασίας του, εξαργύρωσε δεκά επιταγές 20 εκατομμυρίων κι άλλες τρεις 200 δολαρίων και πλήρωσε 3.500.000 δραχμές σε καταθέτες της Τράπεζας. Ποιο είναι το έπιθετό του; Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Η «όρθοπτική» διορθώνει τα μάτια των παιδιών

Άσκήσεις με το στερεοσκόπιο

Στα μέσα του περασμένου αιώνα, οι Γάλλοι οφθαλμολογοί μελέτησαν τον τρόπο με τον οποίο συνεργάζονται τα δύο μάτια του ανθρώπου έτσι που να βλέπουν μια μόνο εικόνα. Βρήκαν λοιπόν ότι βλέπει κανείς διαφορετικά με το ένα μάτι, παρά με τα δύο μαζί. Στη δεύτερη περίπτωση, η εικόνα έχει «βάθος», είναι, όπως λέμε, «στερεοσκοπική», ενώ στην πρώτη φαίνεται απλώς επίπεδη.

Η παρατήρησις αυτή ώδηγησε στην επινόησι του οπτικού οργάνου, που λέγεται «στερεοσκόπιο» και που λειτουργεί ως εξής: Φωτογραφίζεται μια σκηνή ή ένα αντικείμενο με μια ειδική διπλή φωτογραφική μηχανή, που έχει δύο φακούς στην ίδια απόστασι των ματιών του ανθρώπου. Όταν λοιπόν κυττάξω κανείς μια τέτοια διπλή φωτογραφία με το στερεοσκόπιο, που έχει κι' αυτό δύο φακούς, την βλέπει σαν πραγματική, με τρεις διαστάσεις.

Το στερεοσκόπιο αποτέλεσε μια διασκεδαστική παληού καιρού, ως ότου εφευρέθηκε ο κινηματογράφος. Αλλά και τώρα ακόμη δεν έχει εγκαταλειφθεί. Μόνο που χρησιμοποιείται για επιστημονικό σκοπό, για τις «όρθοπτικές» ασκήσεις των παιδιών.

Με τις ασκήσεις αυτές διορθώνεται ο στραβισμός, και τα αλλοίωθρα μάτια παίρνουν την κανονική τους θέση.

Πού οφείλεται όμως ο στραβισμός;

Κάθε μάτι μπορεί να συγκριθί με μια μικρή και πολύπλοκη φωτογραφική μηχανή. Η κόρη αποτελεί το διάφραγμα που ανοίγει κλείνει ανάλογως της έντασως του φωτισμού. Ο φακός που βρίσκεται πίσω απ' αυτήν, γίνεται κάθε στιγμή περισσότερο ή λιγότερο κυρτός, για να σχηματίση καθαρές τις εικόνες των κοντινότερων ή μακρινότερων αντικειμένων πάνω στο ευαίσθητο στρώμα του αμφιβληστροειδούς.

Όταν λοιπόν το κάθε μάτι είναι τέλεια σχηματισμένο, συντηρίζουν αυτόματά και τα δύο μαζί να βλέπουν το ίδιο αντικείμενο. Αυτό γίνεται συνήθως στους πρώτους 9 μήνες της ζωής. Στο μικρό βρέφος τα μάτια μπορούν να κινούνται ανεξάρτητα το ένα απ' το άλλο. Αν όμως, μετά τον ένατο μήνα, εξακολουθήσουν ν' αλλοιωνίζονται, υπάρχει κάποια ανωμαλία που ποτέπει να διορθωθεί.

Συμβαίνει π.χ. το ένα μάτι νάναι τέλειο και το άλλο υπερμετρωπικό. Στο δεύτερο λοιπόν, ο φακός κουράζεται περισσότερο για να σχηματίσει τις καθαρές εικόνες των αντικειμένων. Αυτό δυσκολεύει τη συνεργασία των δύο ματιών και κάνει ν' αλλοιωθώρη το ένα, το ελαττωματικό.

Το ίδιο συμβαίνει μ' όλα τα ελαττώματα της όρασως, όπως τον αστιγματισμό, τη μυωπία, την υπερμετρωπία, κλπ., όταν υπάρχουν στο ένα μάτι περισσότερο απ' το άλλο.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, το ελαττωματικό μάτι λειτουργεί λιγότερο κι' αδυνατίζει σιγά - σιγά. Για να εξασκηθί και πάλι, πρέπει να σκεπασθί το ισχυρότερο μάτι και να μείνι μόνο το άλλο σε λειτουργία. Ο γιατρός παρακολουθεί κάθε τόσο την όραση του αδύνατου ματιού και λιγοστεύει σιγά - σιγά το χρονικό διάστημα που μένει κάθε μέρα σκεπασμένο το υγιές, ως ότου η όρασις γίνι φυσιολογική.

Με τις «όρθοπτικές» ασκήσεις, τα δύο μάτια συντηρίζουν λίγο - λίγο να συνεργάζονται κανονικά μεταξύ τους. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται διάφορα όργανα, απ' το απλό στερεοσκόπιο ως τις πολύπλοκότερες συσκευές.

Μια τέτοια συσκευή είναι π.χ. το «αμβλυοσκόπιο», κατάλληλο ιδίως για τα μικρά παιδιά. Το δεξιό μάτι βλέπει την εικόνα μιας σκοτιάς και το αριστερό βλέπει ένα στρατιώτη. Έπειτα το παιδί μετακινεί δυο στελέχη της συσκευής, ως ότου ιδί το στρατιώτη μέσα στη σκοτιά.

Οι ασκήσεις αυτές αρχίζουν όταν το παιδί είναι αρκετά μεγάλο ώστε να ενδιαφέρεται για τις εικόνες, και ικανό να συγκεντρώση την προσοχή του επί 10 λεπτά το λιγότερο. Η ηλικία αυτή δεν είναι η ίδια σ' όλα τα παιδιά.

Δεν πρέπει όμως εξ' άλλου να καθυστερήση πολύ η έναρξη των όρθοπτικών ασκήσεων, γιατί όσο γρηγορότερα γίνι η θεραπεία αυτή, τόσο καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει.

Αν αποδειχθούν ανεπαρκείς οι όρθοπτικές ασκήσεις σ' ένα παιδί 6 - 7 ετών, χρειάζεται έγκληρησις για να ξαναβρούν τα αλλοίωθρα μάτια του την κανονική θέση τους. Συγχρόνως, πρέπει ν' αλλοιωθώρη τού στραβισμού, αλλιώς μπορεί ν' αλλοιωθώρη και πάλι τα μάτια του, όσο θα μεγαλώνη.

Το άμιλhto Βασιλόπουλο

Τ' ο παρχμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα κι' είχαν ένα γιού πουχε χάσει ξαφνικά τη λαλιά του.

Όταν μεγάλωσε το βασιλόπουλο, η βασίλισσα φρόντιζε να το παντρεύη με καμιά καλή κοπέλλα, γιατί οι βασιλόπουλες δεν τον θέλανε γι' άντρα, έτσι βουδός που ήταν.

Αντίκρισε στο παλάτι καθόταν μια γυναίκα με τις τρεις θυγατέρες της. Μια μέρα η βασίλισσα στην κάλεσε και τις είπε:

— Δεν μου στέλνεις τη μεγάλη σου κυγατέρα στο παλάτι μου, για να την έχη συντροφιά ο γιός μου;

— Μετά χαράς, βασίλισσά μου, της αποκρίθηκε εκείνη.

Πρωί - πρωί πήγε στο παλάτι στολισμένη η κοπέλλα.

— Σ' έφερα εδώ, κοπέλλα μου, της είπε η βασίλισσα για να δώ μήπως το βασιλόπουλο σ' αγαπήση και τότε θα σε κάνω νύφη μου.

Το κορίτσι πήγε και κάθηκε σ' ένα ντινάνι. Το βράδυ που γύρισε το βασιλόπουλο απ' το κυνήγι, μπηκε στη κάμαρά του και χωρίς να κυττάξη την κοπέλλα πλάγιασε και κοιμήθηκε.

Το πρωί μόλις η βασίλισσα έμαθε τί συνέβη της χάρισε ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι και την παρακάλεσε να στείλη στο παλάτι την δεύτερη αδελφή της.

Πάει την άλλη μέρα η δεύτερη, πιο πλούσια στολισμένη, καθέται στο ντινάνι και περιμένει το βασιλόπουλο.

Έκείνο όμως, μπηκε στην κάμαρά, και δε γύρισε να την κυττάξη ούτε αυτή. Τότε η βασίλισσα παρακάλεσε να της στείλουν τη μικρότερη αδελφή στο παλάτι.

Η μικρότερη ήταν πολύ έξυπνη κι' ωραία.

Σαν ήρθε το βασιλόπουλο, χωρίς να την κυττάξη κι' αυτή, πήγε να πλαγιάση. Η κοπέλλα δεν απελπίστηκε. Και το πρωί, όταν τη ρώτησε η βασίλισσα:

— Τι σου είπε ο γιός σου;

— Μόλις μπηκε, της λέει, μου είπε καλησπέρα!

Χάρηκε η βασίλισσα και την παρακάλεσε να καθήση στο παλάτι και το δεύτερο βράδυ.

Το βράδυ αυτό η κοπέλλα πήρε μια περσική κι' έγραψε: «Γιατί δεν μιλάς, καλό μου βασιλόπουλο;» Το βασιλόπουλο έγραψε τότε στην ίδια περσική: «Μια μάνισσα μου πήρε τη λαλιά και δεν θα γίνω καλά, αν δεν πιδ αίμα από τα χείλη μιας άμορφης κι' άγνης κόρης».

Η κοπέλλα μόλις τη ρώτησε την άλλη μέρα πάλι η βασίλισσα της είπε πως το βασιλόπουλο της είχε λίγα λόγια. Κι' η βασίλισσα, ευχαριστημένη πια την άφησε να μείνη στο παλάτι. Στο διάστημα αυτό το βασιλόπουλο συμπάθησε την κοπέλλα. Μα κι' εκείνη αγαπούσε το άμιλhto βασιλόπουλο. Είχαν γίνι πια αχώριστοι και συνεννοούνταν γραφοντας πάνω σε περσικές χαρτίτσες, που έβγαζαν το μυαλό γαμψές. Η κοπέλλα βάζανε τις χαρτίτσες για να να καταλάβη τι έβγαζαν, το για της κακής μάγισσας, που έβγαζε το βασιλόπουλο θ' αποκτούσε τη λαλιά του όταν βάζανε αίμα από τα χείλη μιας άγνης κι' άμορφης κόρης. Και δεν έβγαζε γι' αυτήν καμία κόρη. Μια νύχτα που άκανένα συμπέρασμα. Μια νύχτα που άκουμπουσε το κεφάλι της στον ώμο του βασιλόπουλου, εκείνο έσκυψε και τη φίλησε. Και ήταν τόσο θερμό το φίλι του που τα χείλη της κοπέλλας μάζωσαν κι' έβγαζαν κόκκινα τα δικά του!...

Αμέσως τότε τα μάγια λύθηκαν και το βασιλόπουλο απόκτησε τη λαλιά του. Γονάτισε άμέσως εμπρός στην κοπέλλα και της είπε:

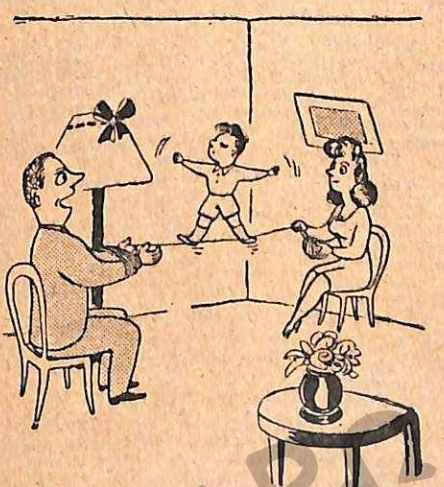
— Άγνη κι' ωραία κόρη, έσύ μου ξανάδωσες τη φωνή μου! Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Η κοπέλλα δέχτηκε με πολλή χαρά.

Πάμε τώρα να φιλήσουμε το χέρι της μητέρας και του πατέρα μου και να τους ζητήσουμε την ευχή τους πρόσθεσε το βασιλόπουλο.

Ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα χάρηκαν πολύ για το θάυμα που έγινε και ξαναβρήκε το μοναχικό παιδί τους τη λαλιά του. Και την άλλη μέρα άμέσως τους πάντρεψαν με μεγάλη πομπή και παράδει, κι' έζησαν εκείνοι καλά κι' έμεις, παιδιά μου, καλύτερα.

Ο Ο Ο Ο Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Βλέπεις που φτάσαμε με το ν' άφινης διαρκώς το μικρό να κάνη ό,τι θέλει;

Η μάνα

Τ' ο ποιηματάκι σας

«Μάνα», κρζει το παιδάκι, «μάννα» ο γιός και «μάννα» ο γέρος, «μάννα» άκουσ σε κάθε μέρο άχ! τί όνομα γλυκό!

Τη χαρά σου και τη λύπη με τη μάνα τ μοιράσεις, ποητά την άγκαλιάσεις, δεν της κρύβεις μυστικό.

Μες στον κόσμο άλλα πλάσμα δε θα βρης να σε μαντεύη σαν τη μάνα, που λατρεύει, σαν τη μάνα, που πονεί.

Γην ύγειά της, τη ζωή της, όλα ή μάνα τ άψηφεί, για το τέκνο π' αγαπάει, για το τέκνο, που φίλει.

Όπου τρέχει πάντα ή μάνα με το νου ή συντηρεί, σε προσμένει, σε γυρεύει, μ' άνυπομονη καρδιά.

Δύστυχος όποιος τη χάνει, ο καυμός είναι μεγάλος. Σαν τη μάνα δεν είναι άλλος μεσ' στον κόσμο θησαυρός.

Κι' όποιος μάνα πιδ δεν έχει, «μάννα» κρζει στ' όνειρό του πάντα ή μάνα στον καμμό του είναι ο μόνος στενγμένος.

Γ. ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Παιγνιδάκι!..

Η ιστοριοϋλά σας

Ο μπαμπά Μαθίος, που κάθεται στο άντικρυνό στίπ, συναντά τον μικρό Τοτό στο δρόμο και τον ρωτάει:

— Μόνος σου πηγαίνεις στο σχολείο, Τοτό; Που είναι η αδελφούλα σου η Λιλή;

— Είναι άρρωστη, στο κρεβάτι, άπαντα ο Τοτός.

— Άρρωστη;... Το καυμένο το κορίτσι... Δεν πιστεύω να έχη τίποτε σοβαρό.

— Όχι, όχι, άπαντα ο Τοτός.

— Μα τί έπαθε άκριδώς;

— Μικροπράγματα, μπαμπά Μαθίε. Παίζαμε με τη Λιλή ένα παιγνιδάκι. Ποιός θα μπορούσε να σκύψη περισσότερο έξω από το παράθυρο. Και η αδελφή μου... κέρδισε!...

MIKY MAOVS

Χιούμορ

Ο πατέρας, Πώς πήγε ο μικρός στο μάθημα της Ιστορίας;

— Η μητέρα. Όχι και τόσο καλά. Άλλα το λάθος δεν είναι δικό του. Το ρώτησε το καυμένο το παιδί ο δάσκαλος για πράγματα που συνέβησαν πριν γεννηθί!

*

Η μικρή Σοφία. Μαμά, θυμάσαι αυτό το βάρο που λέγαμε ότι διασώζεται και περνά από γενεά σε γενεά;

— Η μητέρα. Ναι, παιδί μου, το θυμάμαι.

— Η μικρή Σοφία. "Ε, λοιπόν, ή σημερινή γενεά το έσπασε!

*

— Μαμά, παίζαμε το «ζωολογικό κήπο»;

— Δεν το ξέρω αυτό το παιγνίδι, Τοτό μου.

— Δεν είναι δύσκολο, μαμά. Έγώ θα είμαι ο έλέφανς και συ ή έπισκέπτρια που θα μου δίνης γλυκά...

*

— Έλεντισα, πήγαμε να δής αν ξύπνησε ο Σπύρος για να πάτε μαζί στο σχολείο.

— Μην έρχεσαι, μη, φωνάζει από το κρεβάτι του ο Σπύρος. Κοιμάμαι ακόμα, κοιμάμαι!...

*

Ο Πετράκης είναι τρομερά ταπεινός. Δεν έννοει ν' ανοίξη βιβλίο και να διαβάση.

Στο σχολείο τον έχουν φορτώσει οι δάσκαλοι του με μηδενικά. Μηδενικά σ' όλα τα μαθήματα.

Η μάνα του, η κ. Πηνελόπη είναι καταστενοχωρημένη γι' αυτό. Διαρκώς τον συμβουλεύει, αλλά για τον Πετράκη... πέρα βρέχει!...

— Γιατί, παιδί μου, δεν διαβάζεις; του λέει μια μέρα. Δεν σου είπα τόσες φορές ότι με τη μελέτη θα προκόνης και θα γίνης άργότερα ευτυχισμένος;

— Μαμά μου, απαντάει ο Πετράκης άπαθώς, και τώρα, χωρίς τη μελέτη, είμαι ευτυχισμένος... Και πολύ ευτυχισμένος μάλιστα!...

*

Ο δάσκαλος: Όταν από μια ομάδα άσπείρεστε τα 4)4 τί θα μείνη;

— Καμιά άπάντησις.

— Προσέξτε καλά να το καταλάβετε. Αν κόβαμε ένα καρπούζι στα τέσσερα και τρώγαμε και τα τέσσερα κομμάτια, τί θα έμεινε;

— Οι φλούδες, δάσκαλε!

'Ασυμβίβαστη

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΞΥΛΟΚΟΤΤΑ

О КАРАМЕТ

Υποψήφιος

σου, εγώ θα βγώ
έψω τσιφτιτέλ.

Τηλεφωνήματα σὲ ἀγνώστους

Φείον «Νέο Οικονομία», Δωρο
5 ν' (τον πάππο) Αδελφοί Λώ.

ἐνδομασιδῶν σγλοίμο, κόψιμο, σκώ-
ροφάνωμα, ἐφθαρμίοι καθάροι
διορθώνονται δι' ὁφάνσεως παρ' ἐι-
δικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς
τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστού-
ρια, παλτά καὶ καμπαντίνες, Ρα-
φείον «Νέο Οἰκονομία», Δώρου
5 ν' (ἰόν πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λω-
λη, Ἰηλές 55314.

που φιλοτέχνησε ή ίδια με πα-
ρὰ το ζωγραφικόν της ταλέντου.

Η ΛΙΝΤΑ ΝΤΑΡΝΕΛ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ἡ ὀρασιότης στὰς τοῦ Χάλλουγγου Λίντα Ντάρνελ, δὲν ἔχει μόνο
ταλέντο ῥητορικοῦ. Τίς ἐλευθέρας ἀρετὲς τῆς ἀσχολεῖται μετὰ τῆς ζωγραφί-
κης, καὶ τὰ καταγράφει ἀκριτὰ καλὰ. Ἡ παραπάνω προσωπογραφία
τοῦ συναδέλφου τῆς Κλάρκ Γκέιτνι, ποὺ φιλοτέχνησε ἡ ἴδια μετὰ
στέλ, ἀποτελεῖ ἀναμνηστικὴ ἀπόδειξις τοῦ ζωγραφικοῦ τῆς ταλέντου.

του, σ'ας συμβουλευώ να προσέχετε πολύ-πολύ στις σχέσεις σας. Μην ξεχνάτε και τη σοφή παροιμία: «Όπου ακούεις πολλά κεράσια, κρύα και μικρό καλδί!»...

Λέει ο Κ. Φ.: Το να τσακύνετε όλοένα, και να ρίχνει ο ένας το βάρος στον άλλον, δεν μου φαίνεται λογικά πράγματα. Καλύτερο θα είναι για μία τελευταία φορά, να εξηγηθείτε τι επιδιώχετε με τις σχέσεις σας και πώς θα το πετύχετε. Άλλοιως είναι προτιμώτερο να διαλύσετε αυτόν τον ακατανόητο δεσμό που καταπιέζει τη ζωή σας, αντί να την εξωραΐζει.

Αναμένουνσαν «Ε.»: Είναι πολύ διολογημένες και όρθες οι σκέψεις σας και οι ερωτήσεις σας. Πρέπει ο νέος να μιλήσει και γρήγορα μάλιστα στον πατέρα του. Είναι βεβαιότητα ότι, αν τού έκθεσε την κατάσταση και τού πού πόσο καλή του στάθηκε σε, πόσο τον φροντίζε, πώς τον αναμορφώσατε ήθικά, κι' ακόμα ότι σε είστε η μέλλουσα γυναίκα του, τότε ο πατέρας του δεν θ' άρνηθη τη συγκατάθεσή του, αφού άλλωστε θα εκτίμησε κι' εσάς και θα μάθη για την οικογένειά σας. Αν γίνουν έτσι τα πράγματα, τότε αρραβωνιάζεστε επίσημα κι' όταν με το καλό ξεμπερδεύει ο νέος με το στρατιωτικό του, κανετε και το γάμο σας.

Ζέει λ. α. ν. Πάτρας: Για να βρ'ετε άγαπητή μου, έδω έργασια, είναι μεγάλο πρόβλημα. Μά' επειδή η σημερινή σας ζωή με τις συνθήκες που σ'ας δημιουργήσε η νέα κατάσταση του πατέρα σας, είναι στενόχωρη και σ'ας απογοητεύει, νομίζω ότι καλόν είναι να καταφύγετε στη μητέρα σας, όπου μπορεί να βρείτε μεγαλύτερη στοργή. Άρκει, φυσικά, να μην είχατε και μεγάλες αξιώσεις και να δείχνετε υποχωρητική στις δικές της αντιλήψεις.

IPANTA

Ζακύνθινος ν. ναντήλι, Κομοτηνή: Άγαπητή μου, αν ο νέος είναι άξιος κι' έχει σοβαρό σκοπό κι' έσεις τον συμπόητε, πρέπει να τον ενθαρρύνετε με τρόπο ευγενικό να εκδηλώθ' πιο ελκρινά. Και τότε τα κανονίστε προσωπικά με τον πιο καλό και τίμιο τρόπο.

Δράμα Μαρτίου — 1820: Μικρούλα μου μαθήτριά, βρίσκω την ερώτησή σου άφελη. Πώς θέλετε να ξέρω εγώ γιατί ο νέος που σ'ας τριγυρίζει, ξοφικά σ'ας εγκατέλειψε κι' έσεις τώρα υποφέρετε; Φαίνεται πως ήταν κάτι το παροδικό χωρίς καμμία σοβαρότητα. Έκτος αυτού τέτοιες περιπτώσεις δεν ταιριάζουν στο χαρακτήρα σας και στην ηλικία σας και συνεπώς δεν αξίζει να πικραίνεσθε.

Απελπισμένοι νέον 3-8: 'Η αγανάκτησής σας είναι δι-

καίολογημένη άπολύτως. Γιατί όμως αυτή η κακή συμπεριφορά των γονέων της εναντίον σας; Μήπως επειδή φερθήκατε σ'εις ελκρινά και τίμια; Γι' αυτό, σ'ας συμβουλευώ να τους κάνετε ένα σοβαρό, σεμνό γράμμα και να τους τα εκθέσετε όλα με την τιμιότητα, που σ'ας χαρακτηρίζει και να λυθ'ετε όριστικά από τις υποχρεώσεις που εκουσίως αναλάβατε απέναντί τους και που αυτοί δεν εινε εις θέσιν να τις εκτιμήσουν.

Στα φύλι Μιραμπέλο υ: Δεν είναι σωστό, άγαπητέ μου, να παίρνετε τόσο μελοδραματικά τα πράγματα. Το ότι είστε φτωχοί δεν μπορεί να παίξει ρόλο στην εκτίμησή μου, πού πρέπει να τρέφουν οι γνωστοί άνθρωποι για την ήθική σας. Αξία και τον τίμιο χαρακτήρα σας. Το ότι δεν έχετε φίλους κι' ακόμα κανέναν αισθηματικό δεσμό, αυτό δεν είναι, όπως νομίζετε, αποτέλεσμα της φτώχειας σας. 'Αν εκδηλωθήτε και σ'εις με ελκρινεία, ασφαλώς θα βρεθούν άνθρωποι που θα ζητήσουν τη φιλία σας και κάποια ευαίσθητη καρδιά θα εκτίμησε τα ψυχικά σας χαρίσματα. Χρειάζεται, λοιπόν, θάρρος κι' έργασία για να πετύχετε στη ζωή σας και σ'ας το εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Δυστυχισμένη ν. κ. ρ. ο υ λ. α. ν. Πειραιά: Έχω τη γνώμη, άγαπητή μου, ότι παρεγγίετε τη στάση της μητέρας σας. Δεν μπορεί ποτέ μία μαννα ν' άγαπήσει τη μία κόρη και την άλλη να την μισή, όπως νομίζετε. Μήπως σ'εις ζηλεύετε την αδελφή σας κι' αυτό σας κάνει να βλέπετε διαφορετικά την κατάσταση; Μά' ό,τι κι' αν συμβαίνει δεν είναι λογικό καθόλου να σκέπτεσθε ν' αυτοκτονήσετε! Μήπως η αδελφή σας είναι μεγαλύτερη σας; 'Αν ναι, τότε όλες οι μητέρες τις περιποιούνται περισσότερο σαν «μπροσκοπέλλες», όπως λένε, πού εινε. Πάντως σ'εις κανετε πως δεν βλέπετε, φαν'ετε γενναίοφρονη και μη δείξετε ούτε κακία στην αδελφή, ούτε απέχθεια στη μητέρα σας. Αυτή ακριβώς η στάσις θα τις κάνει ν' αλλάξουν συμπεριφορά απέναντί σας. Όσο για το αισθηματικό σας ζήτημα, φαν'ετε αξιοπρεπής, μη δίνετε θάρρος, κρατήστε με σοβαρότητα τη θέση σας και τον αληθινό έρωτα θα τον νοιώσετε κι' άργότερα, όταν με την ηλικία σας μεγαλώσει κι' η κοινωνική σας πείρα.

Θ. Μωρ. Ζακύνθος: 'Εκτιμώ την κλίση σας να γίνετε χορεύτρια. Άλλά τα πράγματα δεν εινε εύκολα, όπως τα νομίζετε. Δεκάεξη χρόνων παιδί, δίχως μέσα και με την κρίσιμη οικονομική κατάσταση που περνάει σήμερα ο τόπος, θάταν έγκληματικό ν' αφήσετε την ώραία σας πατρίδα να νάρθε στην Αθήνα να γίνετε ηθοποιός, πουλώντας ακόμα και ταίγαρα! Αφήστε να μεγαλώσετε πρώτα κι' άργότερα πραγματοποιείτε τον ώραίο σας πόθο.

ΕΡΗ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μικρή Τσιγγάνα: Οι αντίσπαστικές πλατείες ραβδώσεις που παρουσιάζονται τοπικά στα διάφορα μέρη του σώματος, στους μαστούς ή στην κοιλιά, οφείλονται στην απότομη αύξηση του υποδερμικού λίπους (παχυσαρκία), η αντίθετος σε μεγάλη άπώλεια του (αδυνατισμός). Η χειρομαλαγία, ως και το τοπικό ηλεκτρομαγνητικό είναι τα πλέον αποτελεσματικά μέσα για την εξαφάνισή των. Έφ' όσον δεν είστε έδω, επαλείψετε τοπικά τα μέρη καθ' ήμεραν με όλαιο άμυγδαλάδα και κατόπιν με μία λεία ελαφρόπετρα βρεγμένη μ' άμυγδαλάδα και επαναλάβετε έλαφρώτα, με κυκλικές πάντοτε κινήσεις. Κατόπιν τα πονδράρετε μ' άφθονο τάλκ.

Π. Υ. πάλληλον 'Αγροτική κ. λ. ε. ο. σ.: 'Η κατάσταση που μου περιγράφετε οφείλεται σ' έλάττωσι της ανδρικής όρμησης χρισίμου για την ανάπτυξιν των οργάνων και των δευτερογενών γεννητικών χαρακτηρισμών της τριχοφυΐας του προσώπου και των διαφόρων μερών του σώματος. Να κάνετε στην περίπτωση σας την εξής θεραπεία: 'Επί 5 έβδομάδες από τρεις ενέσεις έβδομαδιαίας και ένδομιακής Ορελόν των 25 mll η Testoson forte, και κατόπιν άλλον ένα μήνα θα εξακολουθήσετε την θεραπεία παίρνοντας ένα δισκίο καθ' ήμεραν από τα ως άνω φάρμακα. Μετά δίημο διακοπή και άναλόγως των αποτελεσμάτων, μπορείτε να επαναλάβετε την θεραπεία.

Γ. κ. ρ. ν. τ. ο. ν. Ρέξ: Παρομοία περιπτώσις πού «Π. Υ. πάλληλον 'Αγροτικής Θεο.»: 'Ακολουθήσατε και σ'εις την ίδια θεραπεία και πρό πάντως να σταματήσετε το κακό ελάττωμά σας...

Α. τ. ο. λ. ο. ν. τ. ο. λ. μ. ρ. ο. ν. Κ. Σ.: Και σ'ας παραπέμπω στην απάντησιν που γράφω πρὸς «Π. Υ. πάλληλον 'Αγροτικής Θεο.». Παρομοία ακριβώς περίπτωση.

Α. γ. ν. η. Δ. Ε. Π.: Τα διαδιδόμενα οφείλονται σε άγνοια των προόδων της αισθητικής. Έχω γράψει επανειλημμένως γι' αυτή τη μέθοδο. Εινε τελείως άδελφής όταν εφαρμόζεται από έμπειρο επιστήμονα ιατρό και όχι από άδελφες τσαλατάνους που άρπάζουν ένα μηχανήμα και εγκαθίστανται στα διάφορα κουρείοι-στιλντο και όποιον πόση όχάσει! μαθώνοντας στού κασίδη το κεφάλι. Άλλά σ' αυτό δεν φταίνε αυτοί, άλλ' όσοι έμπιστεύονται τόσο λεπτή θεραπεία στα χέρια του πρώτου τυκόντος. Όλα τα μηχανήματα εινε επικίνδυνα σε χέρια άπειρων και ξένων της Επιστήμης. Τα παρακάτω εινε προσωπική σας υπόθεσις.

Α. ν. υ. τ. ο. μ. ο. ν. ο. υ. σ. α. ν. 'Αλεξάνδρειαν: Δεν νομίζω ότι η απόκτησις παιδιού θα επιδράση δυσμενώς στην κατάσταση, τούναντίον συμφωνώ με την γνώμη του μαιευτήρος ότι μάλλον έξ αυτού βελτίωσης θα παρατηρηθ'η. Άλλά τί να σ'ας πώ. Αυτά τα περί «νευρικής φύσεως» δεν εινε και πολύ σοβαρά. Μία επισταμένη και λεπτομερής εξέτασις και παρακολούθησις από ειδικό γιατρό, θα φανερώση την αίτια και θ' απαλλαγ'η της έννευρικής αυτής και ένκολλητικής καταστάσεως.

Σ. έ. κά. πο. ι. α. ν. π. ο. υ. ή. ο. γ. ρ. ά. φ. έ. τ. α. ι. 'Αγγλιστί, Πειραιά: 'Η υπερτρίχισις του προσώπου σας, τα έξανθήματα και τα λοιπά άλλα συμπτώματα, οφείλονται έξ ολοκλήρου στην παρατηρουμένη άκαταστασία, λόγω της άνεπάρκειας. Άρχισατε την θεραπεία με καταποτία και κατόπιν άναλόγως των αποτελεσμάτων κάνετε και ενέσεις. Μετά το τέλος έκστης άδιαιεσίας, να παίρνετε επί 15 ήμερας καθ' έκαστον μήνα από τρία χάπια ήμερησίως πρό φαγητόν, από Tabl. Onofimol η Hogival. Αυτό θα το κάνετε επί τρεις συνεχείς μήνες και αν δεν τακτοποιηθήτε, τότε πρέπει ν' άπευθυνθήτε άπαραιτήτως πρὸς εξέτασιν σε γυναικόλογον ιατρόν. Λυπούμαι για τις τόσο καθυστερημένες ιδέες της μητέρας σας. Άλλωστε υπάρχουν και γυναικείες μαιευτήρες Ιατροί...

Π. ο. ρ. τ. α. ρ. ι. α. ς. Γ. η. ρ. ο. κ. ο. μ. ε. ι. ο. ν. Μ. Κ.: Εινε θέμα ξένο πρὸς την ειδικότητά μου και άπο-

εργών να το εκλαϊκώσω. Πάντως, νομίζω, ότι χρειάζεται η άσφαισής τους, γιατί ή έν διατηρήσι παραμονή των έγκυμων μεγάλους κινδύνους για την υγεία σας. Να βασισθήτε στην γνώμη του ειδικού συναδέλφου.

Ε. ν. α. ν. π. ο. λ. υ. φ. ο. β. τ. σ. ι. α. ρ. η. ν.: Μου φαίνεται ότι η θεραπεία άποσταυρώσεως εινε υπερπρεκή. Πάντως, αν καθ' εξάμηνον κανετε από μία εξέταση αίματος δεν εινε κακό. Και εγώ νομίζω ότι εινε περιττή ή εξέτασις του σφαιικού ύγρου, έφ' όσον δεν υπάρχει συγκεκριμένη αίτια. Άλλωστε μία κατά διαστήματα παρακολούθησις υπό τού κουράντε ιατρόν εινε επιβεβλημένη. Νομίζω ότι όι φόβοι σας εινε υπερβολικοί και δηλητηριάζουν τη ζωή σας.

Μ. π. έ. μ. π. α. Κ.: 'Εταύθα: 'Η αισθητική έγχείρησις δεν άφηνε σημάδια. Πρέπει να υποβληθ'ετε σ' αυτή μόνο αν υπάρχει πραγματική ανάγκη και όχι για ψύλλου πήδημα. Γιατί περί αυτού, μου φαίνεται, πώς τρώκεται. Περσάτε, αν θέλετε, να σ'ας δώ προσωπικάς.

Φ. ι. λ. η. δ. ο. ν. υ. Θεολογική: Μην παραφορτώνετε με θεραπείες, γιατί πολλές φορές έχουν αντίθετα αποτελέσματα. Μία άνικανότης δεν εκδηλούται άναλόγως των ώρων και των μηνών..., αλλά πάντοτε. 'Η κατάσταση σας οφείλεται μόνο σε καθάρως ψυχολογικούς λόγους: φόβον, πιθανά νοσήματα κτλ., ώστε άφαστε τα πράγματα ως έχουν, και άποφύγετε τις ξένες συγκινήσεις!!

Κ. ω. ν. σ. τ. Χ. Κ. ο. μ. ν. η. ν. α.: Εινε κι' αυτό, όπως και τα άλλα συνήθη για τον σκοπό αυτό, διαφημιζόμενα φάρμακα. Όστε άρκεσθ'ετε στην διαίτα και τα λουτρά. Υγιάτες, στα όποια πρέπει να πηγαίνετε επί σειράν ετών κάθε καλοκαίρι το παλαιότερον έδω, αν δεν πρόκειται δάκι σας. Έκτος, αν δεν πρόκειται περί εκζέματος, άλλα περί άλλης δερματικής πάθησεως. Δυστυχώς, κάθε ερεθισμό του δέρματος ή κάθε άλλη δερματική πάθησις, οι πολλοί το άποκαλούν εκζέμα. Μία εξέταση από ειδικό γιατρό, αν δεν παρατηρηθ' ειδική βελτίωσις από τα λουτρά, έσχετική βελτίωσις από τα λουτρά, έσχετική επιδελμημένη, πρὸς καθορισμέν έπακριβούς διαγνώσεως και της σχετικής θεραπείας.

Α. Κ. Σ.: Βόλον: 'Ο άναμάρτητος πρώτος τον λίβον βαλ'ετα. Λησμονήσατε τα όσα συνέβησαν κι' άκολουθήσατε την φυσική εξέλιξη με κολλούρησιν κα. προφυλαξιν. 'Η μεσαφροσύνη κα. προφυλαξιν. 'Η με γάλη και άνευ αίτιας άποψη, ειναι το πρώτο σκαλοπάτι της άνικανότητος. 'Ο φόβος και ή έντροπή εινε ισότις άράχνης άνικανος ν' αναχαίτση τις όρμες των ένστικτων μας. Άστε...

Ρ. ω. ξ. ά. ν. η. Ρ.: Όταν έλθετε έδω, θα σ'ας κατατοπίσω επί τού ζητήματος κατόπιν εξέτασεως, χωρίς αυτή δεν μπορώ θετικά να σ'ας διαβεβαιώσω, γιατί πολλές ζήτησον άνευ λόγου αισθητικές επεμβάσεις.

Δ. Θ. Σ. α. τ. ο. υ. θ. ρ. ι. α. ν.: 'Η μεγάλη άποχή συντελεί στην αίματοσπερμία. Χρειάζεται όμως και ειδική εξέτασις του προστάτου, γιατί πολλές φορές και ή προστάτιτις προκαλεί παρομοία συμπτώματα. Για το λόγο αυτό, σ'ας συμβουλευώ εξέτασιν άνευ άναβολής, από ειδικό άφροδιολόγο ή ουρολόγο γιατρό. 'Η κατάσταση σ'ας δεν εινε διόλου φυσιική και χρειάζεται προσοχή.

Ο. ρ. έ. σ. τ. η. ν.: Σ'εις, στην ηλικία των 72 ετών είστε ήρωας και πρέπει να τιμηθ'ετε με το μετάλλιο της πεινής ρώμης!! Όποτε εινε άδύνατον λόγω τα παρόπανα, πρὸς πύασιολογικήν, γιατί με τον τρόπο άνωσιν πυρών, γιατί με τον τρόπο αυτό θα έπληθ' τάχιστα, πλην της αυτό θα έπληθ' τάχιστα, πλην της άφλογιστίας, και μεγάλη έξάνθησις του όργανισμου και των πνευματικών σας δυνάμεων.

Μ. Π. 'Α. μ. α. ρ. ο. υ. σ. ι. ο. ν.: Στην περίπτωση σας, μόνον ή έφαρμύγη των υπεριώδων ακτίνων θα συντελέση στην πύκνωσιν και την άναστροφήν στην κατεστραμμένην τριχών της κεφαλής. Όσαύτως, το λουσιμο των μαλλιών με κρόκο αλγού, όπως γράφω στο σχετικό λεπτομερές σημείωμά μου: 'Η υγιεινή περιποίηση των μαλλιών.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός - Δερματολόγος

Ο πόλεμος με μικρόβια

Το μυστήριο της «άποικίας» της Μαντζουρίας

Τον περασμένο μήνα δικάσθηκαν στο Χαμπάρντσκ της Σοβιετικής Ρωσίας 12 Γιαπωνέζοι αξιωματικοί — τρεις στρατηγοί και έννεα κατώτεροι. 'Η κατηγορία που τους βάρινε, ήταν ότι είχαν προετοιμάσει μικροβιακό πόλεμο κατά της Ρωσίας.

Κατά το κατηγορητήριο, οι 12 αυτοί αξιωματικοί διηύθυναν δυο μυστικές υπηρεσίες, πού είχαν ιδρυθ' άπ' το 1936 κι' άποτελούντο από 3.000 έπιστήμονες. Σε μία «άποικία» άπομονωμένη άπ' τον υπόλοιπο κόσμο, 20 μίλια μακριά άπ' το Χαμπάρντσκ της Μαντζουρίας, πίσω από ψηλά κι' άπαραδίαστα τείχη, είχε άρχισ' η όμαδική παραγωγή θανατηφόρων μικροβίων για πολεμικούς σκοπούς. 'Ως «πειραματόζωα» χρησίμευαν Κινέζοι και Ρώσοι αιχμαλώτοι.

Δεν μπορεί κανείς να ξέρη αν ήσαν αληθινές οι κατηγορίες αυτές. Πάντως, ή δική του Χαμπάρντσκ ζώηρε με και πάλι το παγκόσμιο ένδιαφέρον για το μικροβιακό πόλεμο.

Είναι ή αλήθεια ότι το πρωτόκολλον της Γενεύης, πού υπεγράφη το 1925 άπ' τη Μεγάλη Βρετανία, τη Γερμανία και πολλά άλλα κράτη, απαγόρευε τον πόλεμο με μικρόβια. Κα- νείς όμως δεν δίνει πιά σήμερα σημασία σ' αυτό το χαρτί, κι' οι διάφορες Κυβερνήσεις έχουν έπιδοθ' σ' έναν άγώνα προετοιμασίας επιθέσεως και άμύνης για την περίπτωση ένός τέτοιου πολέμου. Οι Γιαπωνέζοι κι' οι Γερμανοί έπιστήμονες έκαμαν την άρχη, μεταξ' των ετών 1936 και 1939. Οι 'Αγγλοι κι' οι 'Αμερικανοί ήκολούθησαν τα ίχνη τους, το 1941. Σήμερα, υπολογίζεται ότι περισσότεροι από 4.000 έπιστήμονες εργάζονται γι' αυτό το σκοπό στις 'Ηνωμ. Πολιτείες.

Κατά τους Ρώσους, οι κατηγορούμενοι Γιαπωνέζοι αξιωματικοί πειραματίζονταν ιδίως με μικρόβια πανώλους, τύφου και χολέρας. Είχαν παραγάγει μεγάλη ποσότητα άπ' αυτά και σκόπευαν να τα διασκορπίζουν με ψεύτικους στυλογράφους ή μέσα σε πορσελάνινα δοχεία πού θα τα πετούσαν με άεροπλάνα.

Ευτυχώς, οι έρευνές τους δεν είχαν προχωρήσει ως το σημείο όπου έχουν φτάσει σήμερα οι έπιστήμονες της Δύσεως. 'Ετσι, πίστευαν π. χ. ότι θα μπορούσαν να σκορπίσουν χολέρα σε μία μεγάλη πόλη, μολύνοντας το νερό της. Στην πραγματικότητα, όμως, θαδάζαν απλά τους κατοίκους αυτής της πόλεως στον κόπο να βράζουν το νερό πριν το πίνουν, και να υποβληθούν σε αντιχολερικό έμβολιασμό. Τίποτε παραπάνω... Γιατί τα μικρόβια της χολέρας δεν ειναι καθόλου άποτελεσματικό πολεμικό όπλο.

Για παρόμοιους λόγους, δεν μπορεί κανείς να προκαλέση έπιδημίες πανώλους ή τύφου μέσα στο έδαφος του έχθρου. Τελευταίως, οι καλλίτεροι έπιστήμονες της 'Αγγλίας προσπάθησαν με κάθε τρόπο να προκαλέσουν μία θανατηφόρο έπιδημία ανάμεσα στα άμέτρητα άγριοκούνελα πού άφανίζον τις άυστραλιανές φυτείες. Είχαν σκεφθ' ότι θάταν ένας έφελος, πολύ εύκολος να άποδεκαπύρηνον τα έπιβλάδη αυτά τρωκτικά.

Ενώ όμως μέσα στο εργαστήριο ειναι εύκολο και άπλο να μολυνθούν τα κουνέλια με διάφορες ασθένειες θανατηφόρες, το πράγμα γίνεται πρακτικώς άδύνατον όταν πρόκειται για τα ζώα πού ζουν ελεύθερα και σκορπισμένα σε μεγάλη έκτασι. Πράγματι, τα άγριοκούνελα της Άυστραλίας έμειναν άθι- κτα άπ' τα μικρόβια πού σκόρπισαν οι έπιστήμονες. Κι' ή άποτυχία αυτή άπέδειξε πόσες δυσκολίες παρουσιάζει ο μικροβιακός πόλεμος, και μάλιστα προκειμένου για ανθρώπους, πού έξον βέβαια να προφυλαχτούν καλλίτερα άπ' τα κουνέλια...

Οι περισσότερες λοιπόν άπ' τις γνωστές μικροβιακές ασθένειες άποκλείεται να χρησιμοποιηθούν για πολεμικούς σκοπούς. Οι έπιστήμονες της Δύσεως έχουν στρέψει καλλον την προσοχή τους στους ιούς (τους μικροσκοπικούς αυτούς νοσογόνους πα- ράγοντες, πολύ μικρότερους άπ' τα μικρόβια), τις τοξίνες ώρι- σμένων μικροβίων και τις ασθένειες φυτών και ζώων.

Προβλέπουν π. χ. τη χρησιμοποίησι των ιών της «πανώλους των όρνιθων» και της «χολέρας των χοίρων», για την έξόντωσι αυτών των ζώων. 'Εξ άλλου, ειναι δυνατόν να σκορπισθούν στο έχθρικό έδαφος άλογόμυγες μολυσμένες με μικρόβια «τρυπανοσωμιάσεως», για να θανατώνουν με το τσίμπημά τους χιλιάδες άλογα και βώδια.

Άλλες ασθένειες μπορεί να καταστρέψουν τη γεωργική παραγωγή του έχθρου.

Όσο για τους ανθρώπους, ειναι ένδεχόμε- νον να χρησιμοποιηθούν εναντίον τους ιδίως οι ιοί πού μεταφέρονται άπ' τον άέρα. Για τις περισσότερες άπ' αυτές τις ασθένειες, δεν υπάρχει άποτελεσματική θεραπεία, ούτε και μπορεί να παρασκευασθούν προφυλακτικά έμβόλια σε μεγάλη κλίμακα. Μερικές τέτοιες άρρώστειες ειναι ο κίτρινος πυρετός, ο γυνώ-

στός μας οάγκειος, ή ψιττάκωσις, κλπ... Άλλά κι' ή γρίπη, ή παρωτίτις κι' ή ιλαρα μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν για να ριζούν στο κρεβάτι, δόλοκληρους πληθυσμούς και να παραλύσουν την πολεμική προσπάθεια μιάς χώρας.

Τέλος, υπάρχει ένα είδος τοξίνης, πού ειναι 10 χιλιάδες φορές ισχυρότερη άπ' το γνωστό κεραυνόβολο δηλητήριο πού λέγεται «κυανούχον καλίου».

Πάντως, τα σχέδια για το μικροβιακό πόλεμο άποτελούν μυστικά πού φυλάσσονται άκόμη πιο ζήλοπυα κι' άπ' τις λεπτομέρειες της άτομικής βόμβας. Το γεγονός δε ότι ή Μεγ. Βρετανία έχει διαθέσει 1.000.000 λίρες γι' αυτές τις έρευνες, δείχνει πόση ειναι ή σπουδαιότης πού τους άποδίδου.

Πρέπει δε να σημειωθ' ότι με το μικροβιακό πόλεμο δεν συμβαίνει ό,τι με τον «άτομικό». Δεν απαιτεί έλασθή τε-

ράστια έξοδα ή προπαρασκευή του, ούτε και κολλασίσεις βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Συνεπώς, μπορεί να τον έξαπολύσουν άκόμη και χώρες σχετικώς φτωχές, ενώ τα «άτομικά» όπλα κατασκευάζονται μόνον από έλαχίστα μεγάλα κράτη.

Αντιβιωτικά για εισπνοές

'Η νέα μέθοδος εισπνοής λεπτοτάτης σκόνης πενικιλλίνης ή αρεπτομυκίνης με τη βοήθεια μιάς μικρής ειδικής συσκευής από διαφανή πλαστική ουσία, χρησιμοποιείται μ' άρκετη έπιτυχία σε περιπτώσεις χρονίων μολύνσεων των άναπνευστικών όργάνων (άμυγδαλίτιδες, βρογχίτιδες, άσθμα, κλπ.). Όφελει άκόμη και στο κοινό κρυολόγημα, όταν υπάρχουν έπιπλοκές από μικρόβια (πνευμονοκόκκος, κλπ.) ευαίσθητα σ' αυτά τα αντιβιωτικά φάρμακα.

—Είδες τί μου κατάφερε ή γυναίκα μου; Μούδωσε τά παπούτσια στο χέρι, έπειδή λέει, δεν τά γυάλισα με βερνίκι CAMEL

Το Λονδίνο, παγκόσμιο πυγμαχικό κέντρο

Τέσσερις αγώνες το 1950 για παγκόσμιους τίτλους

Αν και οι Αμερικανοί πυγμαχοί που έρχονται ν' αγωνιστούν στην Εύρωπη, δεν κερδίζουν τόσα χρήματα όσο όταν παίζουν στην Αμερική, ωστόσο τελευταία δείχνουν ζωηρή προτίμηση για αγώνες προ πάντων στην Αγγλία. Έτσι η Μεγάλη Βρετανία, και ειδικά το Λονδίνο, γίνεται, χάρις στις προσφορές του περιφημου διοργανωτή πυγμαχικών αγώνων Τζακ Σόλομονς παγκόσμιο πυγμαχικό κέντρο.

Μεγάλα και ανυπέρβλητα ήταν τα εμπόδια γι' αυτό το κατορθώμα. Οι προπονητές άρχισαν εϋθὺς ἀμέσως με τη λήξη του II Παγκόσμιου Πολέμου. Μέσα σε πέντε χρόνια έγιναν πάρα πολλά. Φανταστήτε πως κατά τη διάρκεια του 1950 θα διεκδικηθούν στο Λονδίνο τέσσερις παγκόσμιοι πυγμαχικοί τίτλοι!

Ο πρώτος είναι μεταξύ του Βρετανού πρωταθλήτου του κόσμου, Φρέντ Μίλλας και του Αμερικανού Τζοε Μαξίμ για το παγκόσμιο στέμμα της κατηγορίας ημι-βαρέων βαρών. Ο Τζακ Σόλομονς τον διοργάνωσε με μαεστρία στο «Γίρλς Κώρτ Στάντιουμ» στις 24 Ιανουαρίου. Ο Μαξίμ, «ο νεαρός του Κλήβελαντ» μ' ένα «ντιρέκτ» άριστο και

Ο Διεθνής Πυγμαχικός Κέντρο

εϋθὺς ἀμέσως ένα δεξί «κροσσέ» τον έριξε νικητή στο δέκατο γύρο και ειδικώς μάλιστα στο 154^ο του δέκατου γύρου. Ο χρονόμετρος μετρούσε τα δευτερόλεπτα, ενώ ο Μίλλας βρισκόταν στο κέντρο του ρινγκ. Παρά τις προσπάθειες του δεν κατώρθωσε να σηκωθεί και έτσι ο Τζοε Μαξίμ ανακηρύχθηκε πρωταθλητής του κόσμου. Πάντως ο Μίλλας πυγμαχάσε με ομητικότητα και ανήσυχσε το Μαξίμ με τα περίφημα άριστά του χτυπήματα.

Ο δεύτερος αγώνας για παγκόσμιο τίτλο είναι μεταξύ του Μεξικανού πρωταθλήτου του κόσμου Μανουέλ Ορτίθ και του Βρετανού πρωταθλήτου Ντάννυ Ο' Σάλλιβαν για το παγκόσμιο στέμμα της κατηγορίας «μπαρμάντ». Η 28η Φεβρουαρίου έχει οριστεί ως ημερομηνία του αγώνος. Τόπος τελέσεως το «Χαρινγκ-κέντ Στάντιουμ» του Λονδίνου. Το μάτς «κλειστήκε» με τη γνωστή ταχύτητα, που διακρίνει τις δουλειές του Σόλομονς. Ο Ορτίθ που «μανατζάρε» μονάχος του τον έκτο του δέχτηκε την τηλεφωνική πρόσκληση του Σόλομονς και από τηλεφώνου συμφώνησαν για όλες τις λεπτομέρειες του μεγάλου αγώνος.

Ο Μπέννυ Χάντμαν, μάνατζερ του Ο' Σάλλιβαν, επιδόθηκε αμέσως στο βαρύ έργο. Απαγόρευσε στον προστατευόμενο του τις πυγμαχικές επιδείξεις και του κανόνισε μαζί με τον προπονητή ένα αυστηρό πρόγραμμα έντατης προπόνησης.

Ο Ο' Σάλλιβαν είναι κάτοχος του Βρετανικού τίτλου από το Δεκέμβρη. Νί-

κησε τον 27ετή Τέντυ Γκάρντνερ, που εγκατέλειψε τον άγωνα στον 9ο γύρο, ύστερα από καταθλιπτική υπεροχή του Ο' Σάλλιβαν.

Ο αγώνας του Ο' Σάλλιβαν - Γκάρντνερ ήταν μοιραίος για τον τελευταίο. Αφού είχε σκληρά αγωνιστή και νικήσει πέντε πρωταθλητές μέσα σε 15 μήνες (τον Βρετανό Στάν Ρόουαν, τον Ουαλλό Νόρμαν Λέβις, τον Σκότ Μπάντ Ντόραν, τον Σκότ Τζέκυ Πάτερσον και τον Βέλγο Βάν ντερ Μπός) είδε τα όνειρα του να διαλύονται μπροστά στην ακατάβλητη όρμη και τη μεγάλη δύναμη του Ο' Σάλλιβαν.

Ο Ο' Σάλλιβαν ανήκει σε μία από τις πιο δημοφιλείς πυγμαχικές οικογένειες της Μεγάλης Βρετανίας, όπου περιλαμβάνονται και οι Τουρπινς και Μπάττονς. Η μεγαλύτερη στενοχωρία του Ο' Σάλλιβαν είναι πως το μεγάλο του αγώνα με τον πρωταθλητή του κόσμου Μανουέλ Ορτίθ δεν θα μπορέσει να τον ιδή ο πατέρας του, που πέθανε το 1940 και δεν αξιώθηκε να τον παρακολουθήσει ν' ανεβαίνει μ' επιτυχία στα επαγγελματικά πυγμαχικά ρινγκ. Τι λέει όμως σχετικά για τον Ο' Σάλλιβαν ο πρωτοπυγμαχος Κήναν; Την απάντησι μονάχα ο Σόλομονς μπορεί να τη δώσει...

Ο τρίτος μεγάλος αγώνας που θα γίνει στο Λονδίνο είναι μεταξύ του Αμερικανού Λη Σαβόλντι και του Βρετανού Μπρούς Γούντκοκ. Από τον καιρό που ο Τζοε Λούις εγκατέλειψε το παγκόσμιο πυγμαχικό στέμμα των βαρέων βαρών ο τίτλος χρεώσε, αν και η Πολιτεία της Νέας Υόρκης ανακήρυξε παγκόσμιο πρωταθλητή τον Έιζαρντ Τσάρλς. Έπομένως ο αγώνας του Μαϊού ή Ιουνίου στο Χουάιτ Σίτυ του Λονδίνου Γούντκοκ - Σαβόλντι θα είναι προκριματικός του παγκοσμίου πρωταθλήματος βαρέων βαρών. Ο νικητής θα αντιμετωπίσει τον νικητή του αγώνος Έιζαρντ Τσάρλς. Τζοε Τζοε Γουάλλοτ, που θα γίνει στην Αμερική. Τελευταία ο Τζοε Λούις έριξε νικητή σε αγώνες επιδείξεως τρεις δυναμικούς Αμερικανούς πυγμαχούς. Το γεγονός αυτό πανηγυρίστηκε από τους φανατικούς οπαδούς του, Ο Τζοε δεν απάντησε σε ερώτημα «αν θα ξαναγυρίσει να παίξει για τον τίτλο του». Ακόμα ακούστηκε πως ο Γουάλλοτ έρχεται στην Εύρωπη για να παίξει με τον πρωταθλητή της Γερμανίας Χέιν Τένχοφ. Όλα αυτά αϋξάνουν το ενδιαφέρον για τον αγώνα Γούντκοκ - Σαβόλντι.

Ο τέταρτος αγώνας για τον παγκόσμιο τίτλο θα γίνει στο Λονδίνο μεταξύ του Αμερικανού Τζακ Λαμόττα και του Αυστραλού Ντέιβ Σάντς. Ο Λαμόττα είναι πρωταθλητής του κόσμου των μέσων βαρών μετά τον απροσδόκητο θάνατο του Γάλλου Μαρσέλ Σερντάν σε αεροπορικό δυστύχημα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Σταυρέλεξο ιδιότροπο
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ
1. ΠΟΡΟΣ — ΦΥΛΛΑ. 2. ΑΚΙΣ — ΡΑΣΑ. 3. ΡΑ — ΝΟΒΑΚ. 4. ΟΚ — ΠΑΛΑΜΑΣ. 5. ΣΙΝΑ — ΟΣΑ. 6. ΑΦΗΣ. 7. ΒΑΣΩ. 8. ΡΑΜΑ — ΕΝΟΣ. 9. ΦΑΚΑ. 10. ΟΤΕ. 11. ΛΑ — ΦΙΝΟΣ. 12. ΑΡΗΣ — ΣΤΑΡ. 13. ΑΓΝΩΣ — ΑΜΕΣΑ.

Τὰ ταξείδια
1) 40 χρόνια. 2) 80 ημέρες. Για να περάσουν το ποτάμι

Ας παραστήσουμε τους ιεραποστόλους με το γράμμα Ι, τους δυο κανιβαλούς με Κ και έκείνον που ζέρει κουπί με Κ. Στο πρώτο λοιπόν ταξίδι της δάρκας περνούν Κκ. Γυρίζει πίσω Κ. Περνούν Κκ. Γυρίζει Κ. Περνούν ΙΙ. Γυρίζουν Ικ. Περνούν ΙΚ. Γυρίζουν Ικ. Περνούν ΙΙ. Γυρίζει Κ. Περνούν Κκ. Γυρίζει Κ. Περνούν Κκ.

Γιατί διεκρίθησαν
1. Έντισον. 2. Χίτλερ. 3. Τσώρτσιλ. 4. Ερρίκος Φόρντ.

Ερωτήσεις
1. Η Μέδουσα κι' ο βασιλεύς Μίδας. 2. 800 χρόνια. 3. Η Όλβια ντε Χάβιλαντ.

Σωστό — Λάθος
1. Λάθος. 2. Λάθος (ήταν ο γιατρός που δημιούργησε το τέρας). 3. Λάθος (ή πίεσις του νερού εξασκείται εξ ίσου προς όλες τις διευθύνσεις).

Το έπισκεπτήριο
ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ.

Πώς έλεγαν τον πατέρα τους;
1. Σπένσερ. 2. Ρίτσαρντ. 3. Το Σ. του Τρούμαν δεν είναι το όνομα του πατέρα του. Το πρόσθεσε στο όνοματεπώνυμο του, για να ευχαρίστηση και τους δυο παππούδες του συγχρόνως, που λέγονταν Σίπ και Σολομών. 4. Βησαριονίδης.

Το όνομα του ταμιά
Είναι το ίδιο με το δικό σας επίθετο (αν είσθε γυναίκα, με το οικογενειακό σας). Γιατί ο άντρας της νύφης σας είναι η γυιός σας ή αδελφός σας. Η λύσις του 262ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1. ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ — ΛΙΣΤΑ. 2. ΧΑΡΟΣ — ΝΕΡΑ — ΑΜΙΛΑΡΑ. 3. ΑΝΕΥ — ΜΙΛΑΝΟΝ — ΑΠΩΝ. 4. ΣΕΠ — ΟΑΣΟΣ — ΜΑΣ — ΑΜΑ. 5. ΕΡ — ΒΑΣΟΣ — ΦΟΡΟΣ — ΑΣ. 6. ΣΙΓΑΛΑΣ — ΧΟΥΑΡΕΖ. 7. ΑΝΗΡ — ΓΕΝ — ΣΟΒΑΡΑ. 8. ΣΟΛ — ΣΥΝ — ΛΟΣ — ΣΑΜΟΣ. 9. ΑΡΗΣ — ΚΟΠΩΣΙΣ — ΣΑΛΙ. 10. ΝΑΝΟΣ — ΚΑΝ — ΑΚΕ — ΙΟΣ. 11. ΑΝΟΔΟΣ — ΜΕΝ — ΙΡΑΚ. 12. ΣΑΛΑΜΙΣ — ΠΕΙΡΑΜΑ. 13. ΟΜ — ΣΑ — ΤΗΡ — ΣΥΡΟΣ — ΟΡ. 14. ΡΑΦ — ΝΑΤ — ΦΑΡΟΝ — ΜΥΣ. 15. ΙΣΟΣ — ΝΕΜΕΣΙΣ — ΡΑΜΙ. 16. ΑΚΡΑΤΑ — ΑΞΩΝ — ΡΑΝΙΣ. 17. ΑΔΡΟΣ — ΞΕΝΗΛΑΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1. ΧΑΣΕΣ — ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ. 2. ΠΑΝΕΡΙ — ΟΡΑΝ — ΜΑΣΚΑ. 3. ΕΡΕΠ — ΓΑΛΗΝΟΣ — ΦΟΡΔ. 4. ΡΟΥ — ΒΑΝ — ΣΟΔΑΣ — ΣΑΡ. 5. ΙΣ — ΘΑΛΗΣ — ΣΟΛΩΝ — ΤΟ. 6. ΜΑΖΑΡΥΚ — ΣΑΤΑΝΑΣ. 7. ΑΝΙΣ — ΝΟΚ — ΜΑΕ. 8. ΤΕΛΟΣ — ΠΑΜΙΡ — ΦΕΞΕ. 9. ΟΡΑΣ — ΧΕΛΩΝΕΣ — ΣΑΣΩΝ. 10. ΣΑΝ — ΦΟΝΟΣ — ΣΑΞΩΝ. 11. ΟΜΟΥ — ΣΙΑ — ΠΥΡΙΝΗ. 12. ΛΑΝΑΡΑΣ — ΣΚΙΕΡΟΣ. 13. ΙΜ — ΣΟΡΟΣ — ΕΡΙΟΝ — ΡΑ. 14. ΣΠΑ — ΣΕΒΑΣ — ΑΡΣ — ΡΑΣ. 15. ΤΑΠΑ — ΖΑ — ΜΑΓΚΑ — ΜΑΝΙ. 16. ΑΡΩΜΑ — ΡΟΛΟ — ΜΟΥΜΙΑ. 17. ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΑΡΣΙΣ.

Η χώρα με το άμετρητο ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Κάνουν μπάνιο με... θούτο

Πουθενά δεν υπάρχουν τόσο πολλοί καλόγεροι, ανάλογα με τον πληθυσμό, όσοι στο Θιβέτ. Στη μακρινή κι' εξωτική αυτή χώρα, υπολογίζεται ότι το ένα τέταρτον των ενηλίκων ανδρών ζουν στα άμετρητα μοναστήρια. Οι κυριότερες διασκεδάσεις του λαού είναι οι θρησκευτικές τελετές, τα προσκυνηματά κι' οι ιεροί χοροί.

Σε μία απ' αυτές τις τελετές, τη «Γιορτή των Λουλουδιών», μαζεύονται χιλιάδες Θιβετιανοί γύρω απ' το μοναστήρι του Κουμ Μπούμ Γκόμπα. Καθένας τους πέφτει χάρω μπρούμυτα, τεντώνει τα χέρια του όσο μπορεί μακρύτερα προς τα εμπρός και κάνει με τα δάχτυλά του ένα σημάδι στο έδαφος. Σηκώνεται έπειτα, πατάει πάνω σ' αυτό το σημάδι, ξαναπέφτει κάτω και χαράζει δεύτερο σημάδι, πιο μακριά απ' το πρώτο. Έπαναλαμβάνει δε το ίδιο ως ότου κάμη ολοκληρω το γύρο του μοναστηρίου, ενώ συγχρόνως απαγγέλλει διάφορες προσευχές.

Τα είδωλα των θεών που προσκυνούν οι Θιβετιανοί, είναι συχνά φτιαγμένα... από βούτυρο! Έχουν φυσικό μέγεθος, ή κι' ακόμη μεγαλύτερο, και όλες τις παραμικρότερες λεπτομέρειες του δέρματος, των ρούχων και των κοσμημάτων. Υπάρχουν εκατοντάδες τέτοιες μορφές, που παριστάνουν ανθρώπους, ζώα, έρπετα, με άτελείωτη ποικιλία.

Αλλά το βούτυρο δεν χρησιμεύει μόνον ως... υλικό για γλυπτικά έργα! Οι Ιθαγενείς το τρώνε επίσης, ή τρίβουν μ'

ΟΠΟΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ 10-20 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ

Ας ακολουθήση τον εύκολο αυτόν τρόπο.

Από σός εξαρτάται να εξαφανιστείς τις ρυτίδες σας και ν' αποκτήσετε τη φρεσκάδα μιας κοπέλλας 16 ετών. Καταργήσατε τους ανοήτους πόρους και τις ατέλειες της επιδερμίδας σας.

Χρησιμοποιήστε τη λευκή κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ για τη μέρα και ροζ ΤΟΚΑΛΟΝ για τη νύχτα που είναι η θαυμαστή ανακάλυψη ενός διασημού από τον κόσμο δερματολόγους. Γυναίκες 50 ετών μπορούν να φαίνονται ότι είναι μόνον 30.

εϋτό το σώμα τους. Το τρίψιμο με βούτυρο αντικαθιστά το λουτρό! Πολλοί Θιβετιανοί δεν έχουν πλυθεί ποτέ στη ζωή τους. Για να βγάλουν το βούτυρο απ' το γάλα, μεταχειρίζονται μία πρωτόγονη μέθοδο: Ράβουν μία προβιά, με το τρίχωμα προς τα μέσα, φτιάχνουν έτσι ένα τουλούμι, το γεμίζουν με γάλα, το κλείνουν κι' έπειτα το κυλάνε εδώ κι' εκεί και το χτυπάνε, ως ότου αποχωρισθί το βούτυρο!

Υπάρχουν στο Θιβέτ αρκετοί έρημιτες, που περνούν τον παγωμένο χειμώνα μισόγυμνοι ή τελείως γυμνοί μέσα σε σπηλιές των χιονισμένων βουνών, σε ύψος 6 χιλιάδων μέτρων. Με τη δύναμη της αὐθιγοβολής, καθώς και μ' ένα ειδικό τρόπο αναπνοής κατορθώνουν ν' αντέχουν στο δυνατό κρύο.

Μάλιστα, όταν εξασκηθούν αρκετά, υποβάλλονται σε μία δοκιμασία αληθινή... ανατριχιαστική. Μία παγωμένη νύχτα, με δυνατό άνεμο, πηγαίνουν σε μία λίμνη ή σ' ένα ποτάμι και καθνούν στην όχθη, σταυροπόδι και γυμνοί. Σπάζουν έπειτα τον πάγο που σκεπάζει το νερό, βουτάνε μέσα μεγάλα σεντόνια, τα τυλίγουν γύρω στο κορμί τους και τ' αφήνουν ως ότου στεγνώνουν!... Έπαναλαμβάνουν δε την ίδια τακτική ως τα ξημερώματα.

Δεν είναι όμως όλοι οι Θιβετιανοί τόσο ανθεκτικοί στο κρύο. Οι άνθρωποι του λαού φορούν ρούχα πλατεία, με πολύ μακριά μανίκια, για να προφυλάγονται απ' την παγωνιά. Συχνά δε, κουβαλούν απάνω τους ένα μικρό αναμμένο μαγκάλι! Έξ' άλλου, φροντίζουν να ξεσταίνουντας έσωτερικά, πίνοντας 40 - 50 φλυτζάνια τσάι την ημέρα, ανακατεμένο με αλάτι και με ταγκό βούτυρο.

Οι άσκηται μένουں βαμμένοι επί πολλά χρόνια μέσα σε κελιά ολοσκότεινα, σαν τάφους, γυμνάζοντας τη σκέψη τους και τη θέλησι τους μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Έπειτα, όταν πλησιάζη ο καιρός να βγούν απ' την εκούσια φυλακή τους, συνηθίζουν σιγά - σιγά τα μάτια τους στο φως της ημέρας, ανοίγοντας μία μικρή τρύπα στον τοίχο και μεγαλώνοντας την από λίγο κάθε μέρα, επί αρκετούς μήνες, ως ότου γίνη σαν ένα παράθυρο.

Οι Θιβετιανοί έχουν παράξενα έθιμα σχετικά με το θάνατο. Όταν πεθάνη κανείς, οι δικαί του του φορούν τα ρούχα του ανάποδα, τον δένουν και τον βάζουν μέσα σ' ένα καζάνι. Αμέσως μετά την ταφή του, χρησιμοποιούν το ίδιο αυτό καζάνι για να βράσουν τσάι ή σούπα για τους ξένους.

Οι νομάδες του Θιβέτ δεν θάβουν τους νεκρούς των, αλλά τους αφήνουν εκτεθειμένους στα σκυλιά και στα όρνια, πάνω σ' ένα λόφο, κοντά στην κατασκήνωσί τους. Αν δεν έχη φαγώθι το πτώμα σε λίγες μέρες, αυτό θεωρείται σημάδι ότι ο μακαρίτης έζησε βουτηγμένος στην αμαρτία...

Αυτή είναι η παράξενη και μισητή οδός όρεινη χώρα, πέρα απ' τα Ιμαλάια, όπου μερικοί ιεραπόστολοι, απ' το γνωστό μοναστήρι του Αγίου Βερνάρδου των Άλπεων, ριψοκινδυνεύουν συνεχώς τη ζωή τους για να προσηλυτίσουν τους Ιθαγενείς στο Χριστιανισμό.

Τα γράμματα που προδίδουν

Από δέκα πέντε μέρες ο Ζωρς Λαντιέ ήταν χωρίς δουλειά, γιατί τον είχαν διώξει απ' το εργοστάσιο. Κι' αυτό είχε γίνει τρεις - τέσσερις φορές ως τότε. Κάθε φορά που οι προϊστάμενοί του ανακάλυπταν ποιος ήταν, τον έδιωχναν χωρίς να του δίνουν καμιά εξήγηση. Κι' ο ίδιος, άλλωστε, δε γύρευε να μάθι γιατί τον έδιωχναν. Το ήξερε.

Αφορμή όλες αυτές της δυστυχίας του ήταν η Ντενίζ, η πολυαγαπημένη του Ντενίζ, που κοιτόταν τώρα παράλυτη σ' αυτό το άπομερο σπιτάκι, στην άκρη του δάσους του Φονταινεμπλώ, όπου έμεναν.

Αλλ' ούτε όσα είχε υποφέρει, ούτε το σημερινό κατήντημά του, ούτε ακόμα η αρρώστεια της Ντενίζ είχαν λιγοστέψει την αγάπη του Ζωρς Λαντιέ. Την αγαπούσε πάντα μ' έναν παράφορο και παθολογικό σχεδόν έρωτα κι' ήξερε πως αν του παρουσιαζόταν η ευκαιρία δεν θα δίσταζε να ξανακάμη εκείνο που έκανε την πρώτη φορά για να την σώση και να της δώση τη χαρά και την ευτυχία.

Ο Λαντιέ ήταν ταμίας σε μία Τράπεζα, όταν πρωτογνώρισε τη Ντενίζ. Την έρωτεύθηκε αμέσως και σε λίγο την παντρεύτηκε.

Έμεναν τότε σ' ένα διαμέρισμα πολυκατοικίας κι' η ζωή τους θα μπορούσε να είναι ήσυχως πολύ ήρεμη κι' ευτυχισμένη, χωρίς τα αιώνια παράπονα

Οι γιατροί, ωστόσο, δεν ά-

Μωρέ, τι λαθραναγνώστης είσαι σύ, χριστιανέ μου; Δεν βλέπεις πούχω μαριδες μέσα στο χωνί;... (Του Β. Χριστοδούλου)

πελίζονταν. 'Η Ντενίξ μπορούσε ακόμα να σωθεί. Μόνο ότι θα χρειαζόταν πολλές και- ρός και πολλά λεφτά γι' αυτό. Κι' ο Ζώρξ Λαντιέ δεν είχε τα μέσα ούτε να την συντηρήσει.

Είχαν αποτραπεί τώρα σ' αυτό το άπορο σπιτάκι, μα- κριά απ' τον κόσμο κι' η ζωή τους κυλούσε εκεί φτωχικά και δυστυχισμένα. 'Ο Ζώρξ Λαντιέ είχε βρή μερικές δουλειές. 'Αλλά τον έδιωχναν πάντα μό- λης μάθαιναν το παρελθόν του. Κι' η μόνη διέξοδος που τους έμενε γι' να μπορέσουν να ζή- σουν ως τη στιγμή που θαόρι- σκε μια καινούργια δουλειά ή- ταν τα λιγοστά έπιπλα που είχαν κατορθώσει να διασω- σουν από την καταστροφή. 'Ε- φευγαν ένα - ένα για τους πα- λιατζήδες και το σπίτι άδεια- ζε ολοένα.

Το ίδιο είχε γίνει κι' αυτή τη φορά. 'Ο Ζώρξ Λαντιέ είχε κατορθώσει να προσληφθεί στο λογιστήριο ενός εργοστά- σιου. 'Αλλά τον έδιωξαν κι' από κει στο τέλος του δευτε- ρου μήνα, χωρίς να του δώ- σουν καμμία εξήγηση. 'Όπως πάντα.

'Ο Ζώρξ Λαντιέ άρχισε πάλι να γυρεύει δουλειά. 'Αλλά δεν έβρισκε πουθενά. Και το χειρότερο ήταν πως τα λιγο- στά χρήματα που του έδωσαν, όταν έφυγε απ' το εργοστά- σιο, σώθηκαν στην αρχή της δεύτερης έβδομάδας. Δύο μι- κροδάνεια επέτρεψαν στους δυο συζύγους να ζήσουν άλλες τέσσερις ή πέντε μέρες. 'Αλλ' όπο έκοις τέσσερις ώρες τώ- ρα, δεν είχαν βάλει ούτε που- κιά στο στομάχι τους.

Στο τέλος, ο Ζώρξ Λαντιέ πήρε την απόφαση του. Θα πουλούσε το μεγάλο δρύινο ντουλάπι που τους είχε μείνει. Με τα χρήματα που θα έπαί- ρε θα μπορούσαν να ζήσουν μια - δυο βδομάδες. Δεν θα εί- χαν, βέβαια, πού να βάλουν τα πράγματα τους αν το που- λούσαν. 'Αλλά τους είχαν απο- μείνει πια τόσο λίγα! Κι' έ- πειτα, δεν μπορούσε να γίνει τίποτ' άλλο.

Μόλις πήρε αυτή την από- φαση, ο Ζώρξ Λαντιέ έτοιμά- στηκε για να πάει να φωνάξει κανένα παλιατζή. Μα, προτού ξεκινήσει, σκέφτηκε ν' αδειάσει το ντουλάπι από τα πράγματα.

Και τότε έκανε τη μεγάλη ά- νακάλυψη. 'Ανάμεσα στα ά- σπρόροχα βρή μερικά γραμμάτια. 'Ο γραφικός χαρα- κτήρας δεν ήταν δικός του, ού- τε της Ντενίξ. 'Ο Ζώρξ Λαντιέ ξεδίπλωσε ένα και το διάβασε. 'Επειτα έν' άλλο γραμμάκι ύστερα ένα τρίτο...

Αυτά τα γραμμάτια προέρ- χονταν από κάποιον Ζάκ, που, όπως έδειχνε το περιεχόμενό τους, έπρεπε να ήταν φίλος της γυναίκας του, φίλος της! 'Η Ντενίξ, λοιπόν, τον άπα- τούσε!

'Ο Ζώρξ νόμιζε για μια στιγμή πως το πάτωμα έδινε απ' τα πόδια του. 'Επειτα, άρχισε να εξετάζει τις ήμερο- μηνίες. Τα πρώτα γραμμάτια ή- ταν προγενέστερα απ' το γά- μο τους. Τα άλλα όμως ήταν μεταγενέστερα. Κι' άναφταν σχεδόν όλα για τις κρυφές συ- ναντήσεις των δυο έρωτευμένων και για τις εύχυστες στιγ- μές που είχαν περάσει στο δω- μάτιο του Ζάκ ή σε κάποιο έ- ξοχικό κέντρο...

Οι έπιστολές σταματούσαν την εποχή που η Ντενίξ προσ- βλήθηκε για πρώτη φορά από παράλυσι. 'Ο Ζάκ, σαν φρό- νιμος άνθρωπος, είχε αποτρα- πεί, μη βρίσκοντας πια κα- νένα ενδιαφέρον στην παραλυ- τική.

Μ' ένα πήδημα, ο Ζώρξ Λαν- τιέ βρέθηκε κοντά της Ντενίξ και της έβαλε μπροστά στα μάτια τα γραμμάτια του Ζάκ. 'Η παραλυτική τ' αναγνώρισε άμέσως κι' άφησε μερικές ά- νερθρες κραυγές. Αυτή ήταν η μόνη αντίδρασή της. Κι' αν ή- θελε να δικαιολογηθεί για τη ζή-τηση απ' το Ζώρξ να την συγ- χωρήσει δεν ήταν σε θέση να το κάνει. Μα και το βλέμμα της ήταν κι' αυτό άγριο και δίχως έκφραση.

'Ο Ζώρξ ξέχασε στη στιγμή το ντουλάπι, την πείνα τους, τα πάντα. 'Η ζωή είχε πάψει, ξαφνικά, να έχη το παραμικρό ενδιαφέρον γι' αυτόν. Αίσθανό- ταν μόνο μια απέραντη άδεια κι' ένα τρελλό πόθο να γλυ- τώσει μια για πάντα από τις έγ- νιες και τις σκοτούρες. Ναι, θα ταρματίζε τη ζωή του. 'Αλλ' όχι χωρίς να εκδιική τη Ντε- νίξ. Θα έκανε την αυτοκτονία του, που θα ήταν γι' αυτόν μια απόλυτη σιωπή, όργανο έκδική- σεις για την άπιστη.

Χωρίς να χάνει καιρό, άρχι- σε τότε τις προετοιμασίες για το μεγάλο αυτό ταξίδι. Πήρε ένα σχοινί, το πέρασε από ένα δοκάρι του ταβανιού κι' έφτια- ξε στο κάτω μέρος του μια θηλειά. 'Επειτα, ανέθηκε σε μια καρέκλα και πέρασε αυτή τη θηλειά στο λαιμό του. 'Ε- πειτα από μια στιγμή, το σώ- μα του, με τη γλώσσα πεταγ- μένη έξω απ' το στόμα, ταλαν- τευόταν στο κενό, σε απόστα- σι ενός ή δυο μέτρων μόλις, από την πολυθρόνα, όπου ήταν καθισμένη η Ντενίξ.

...

Το άλλο πρωί, μερικοί κυνη- γοί που περνούσαν απ' το δα- σος άκουσαν ένα υποκάφο βογ- γητό, που έρχονταν από το μι- κρό απόμερο σπιτάκι κι' απο- φάσισαν να μπουν μέσα για να δουν τι συμβαίνει. 'Αντίκρισαν τότε ένα ανατριχιαστικό θέα- μα. Το σώμα του Ζώρξ Λαντιέ κρεμόταν πάντα απ' τη θηλειά της κρεμάλας και το πρόσωπό του είχε γίνει κατάνυχο απ' το αίμα που είχε σταματήσει στο κεφάλι του. Πιο πέρα, η Ντενίξ, που είχε πέσει από την πολυθρόνα της κι' είχε σωρια- στεί στο πάτωμα ψυχροπαγού- σε. 'Ολόγυρα ήταν σκορπισμέ- να μερικά γραμμάτια, που έ- κρυβαν μέσα στις γραμμές τους την εξήγηση αυτής της ά- σπαστης τραγωδίας...

Οι κυνηγοί δεν μπόρεσαν να τώσουν τη Ντενίξ. 'Η παραλυ- τική, που είχε ζήσει μια νύχτα απερίγραπτης φρίκης και άγω- νίας, πλάνη στο πάτωμα του Ζώρξ Λαντιέ, ξεψύχησε έπειτα από λίγη ώρα.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΘΕΟ

Με τη δύναμη της προσευχής

"Όταν ο Πάτ Ο' Μπράιεν βρισκόταν ακόμη στην αρχή του σταδίου του, απομονώθηκε κάποτε επί 24 ώρες απ' όλο τον άλλο κόσμο, γονατιστός και βυθισμένος σε προσευχή που ανέβαινε απ' τα βάθη της ψυχής του...

Αυτό έγινε πριν από 12 χρόνια, όταν η κορούλα του Μά- δουρνην — 3 ετών τότε — είχε αρρωστήσει σοβαρά. Οι γι- ατροί είχαν κάνει ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν για να την σώ- σουν, μα στο τέλος είχαν χάσει κάθε έλπιδα. 'Η ζωή της βρι- σκόταν πια στα χέρια του Θεού. Καί σ' Αυτόν κατέφυγε ο πα- τέρας, με τις προσευχές του... Σήμερα, η Μάδουρνην είναι ένα χαριτωμένο κοριτσάκι 15 ετών. Είχε λοιπόν δίκιο ο Πάτ Ο' Μπράιεν, όταν έγραψε κάποτε, σ' ένα άρθρο του που δηλο- σιεύθηκε σ' ένα αμερικανικό περιοδικό, ότι «η προσευχή είναι το μυστικό όπλο των 'Αμερικανών». 'Ελαβε μάλιστα χιλιάδες γραμμάτια που συμφωνούσαν μαζί του.

'Αλλά κι' η Βιρτζίνια Μάγιο είχε πολύ θρήσκα, και δεν λεί- πει απ' τις λειτουργίες της Προεσβυτεριανής εκκλησίας. 'Ο άν- τρας της Μίκαελ Ο' Σή έχει τις ίδιες αντιλήψεις μ' αυτήν. Πεί- στηκε άλλωστε κι' ο ίδιος για τη δύναμη της προσευχής, στην εξέξ περίπτωση: "Όταν ταξίδευε στο Νέο Μεξικό, έτυχε να πληγώσει κάποιος κυνηγός το αγαπημένο σκυλί ενός μικρού 'Ερυθροδέριου. Το αγοράκι — που είχε άσπαστη το Χριστι- ανισμό — προσευχήθηκε θερμά για τη σωτηρία του ζώου. "Ε- πειτα έφυγε για το σχολείο του, καθυσχασμένο. Στο διάστη- μα της απουσίας του, ένας κτηνίατρος είπε στον πατέρα του ότι το σκυλί δεν είχε έλπιδα σωτηρίας. Τότε εκείνος αποφά- σισε να το σκοτώσει, για να το απαλλάξει απ' τα βασάνια. Πραγματικά, στάθηκε 10 βήματα μακριά του, το σημάδεψε με προσοχή και πυροβόλησε. Μα η σφαίρα του άστοχούσε! Κι' όμως ο 'Ερυθρόδερος αυτός ήταν ένας απ' τους καλλίτερους κυνηγούς...

'Η άποτυχία αυτή του έκαμε τόση εντύπωση, ώστε δεν θέ- λησε πια να ξαναπυροβολήσει. "Όταν το παιδί γύρισε απ' το σχολείο, βρήκε το σκυλί να κοιμάται. Τη νύχτα, το ζώο έφαγε με όρεξη, κι' ως το πρωί είχε λείψει πια κάθε κίνδυνος.

'Ο πάστορ Πάτρικ Πέυτον, που διοργανώνει κάθε Τετάρτη μια ραδιοφωνική θρησκευτική έκπομπή, βεβαιώνει ότι οι περισ- σότεροι στάρ του Χόλλυγουντ δίνουν μεγάλη σημασία στη θρησκεία κι' ότι συχνά οι εκπληκτικές εύνοιες της τύχης τους οφείλονται στις προσευχές τους.

Πριν από 10 χρόνια π.χ., φάνηκε ότι η Μπάρμπαρα Στάν- γουϊκ θ' αναγκαζόταν να εγκαταλείψει όριστικά τον κινηματο- γράφο, γιατί είχε πέσει απ' τ' αλόγο κι' είχε χτυπήσει άσχημα στην πλάτη. Μάλιστα το αλόγο την είχε ποδοπατήσει.

"Ενας γιατρός της συνέστησε να μείνει ακίνητη στο κρεβ- βάτι. 'Εξέφρασε άλλωστε τη βεβαιότητα ότι θα της ήταν άδυ- νατον να σηκωθεί όρθια. "Όταν όμως έφτασαν δυο νοσοκόμοι για να την πάρουν με το φορείο, τη βρήκαν να περπατάει!

"Όπως εξήγησε κατόπιν, είχε νιώσει μιαν ακατανίκητη ανάγκη να προσευχηθεί. "Επειτα αίσθανθηκε την πεποίθη- ση ότι θα μπορούσε να σηκωθεί. "Όταν το δοκίμασε, πόνεσε τόσο πολύ ώστε λιποθύμησε. 'Επέμεινε ώστόσο... και την άλλη μέρα πήγ' να συνεχίσει τη δουλειά της στο στούντιο!

Το βράδυ, την εξέτασε πάλι ο ίδιος γιατρός. Βρήκε λοι- πόν ότι το χτύπημά της ήταν τέτοιας φύσεως, ώστε είχε δη- μιουργήσει συσσωρευσεις αίματος στο κάτω μέρος της σπον-δυλικής στήλης. Με την κίνηση, διαλύθηκε το αίμα αυτό. "Αν όμως, αντί να σηκωθεί και να περπατήσει άμέσως, έμενε ακί- νητη, θα πάθαινε μερικά παράλυσι!

'Ο Θεός είχε εισακούσει την προσευχή της και της είχε υποδείξει τι έπρεπε να κάνει.

Μια Χριστουγεννιάτικη μέρα, ο Μπίνγκ Κρόσμπυ ζήτησε με γρίππη και πονόλαιμο. Κι' όμως επρόκειτο να τραγουδή- σουν το ραδιόφωνο, μαζί με χορωδία... Τηλεφώνησε λοιπόν αμέ- σως στο ραδιοφωνικό σταθμό αλλά όχι για να ματαιώσει το πρό- γραμμά του. Ζήτησε μόνο να γίνουν προηγουμένως μια πρόβα, για να εξακριβώσει μήπως θα «έσπαζε» ή φωνή του σε κάποιο μέρος του τραγουδιού.

"Ε λοιπόν, τόσο στη δοκιμή όσο και στην έκπομπή τρα- γούδιος περίφημα! Κι' όπως εξήγησε κατόπιν, το θαύμα αυτό οφείλεται σε μια προσευχή του.

Πριν από πολλά χρόνια, ενώ ο Κάρολ Νέις ταξίδευε απ' την 'Ανατολή για την 'Αμερική, το πλοίο του συνάντησε μια φοβερή τρικυμία στ' ανοιχτά της Καλιφορνίας κι' έπαθε με- γάλες άβερσιες. Ναύτες και ταξιδιώτες, απελπισμένοι, άρχισαν να προσευχούνται. Ξαφνικά, ο Κινέζος μάγειρος του πλοίου φώναξε πως άκουγε καμπάνες εκκλησίας. "Όλοι τον πέρασαν γύρω, γιατί το πλοίο βρισκόταν πολύ μακριά απ' τη στεριά.

Σε λίγο, εμφανίσθηκε ανέλπιστα μια άκταινός και διέ- σωσε τους ναυαγούς. 'Ο πλοίαρχος της εξήγησε κατόπιν ότι δεν είχε πλησιάσει τυχαίως στο πλοίο. Είχε ακολουθήσει αυτή την κατεύθυνση για ν' ανακαλύψει την προέλευση ενός ανεξήγη- του ήχου από καμπάνες που είχε άκουσει το πηλομά του!...

Μετά την κοιταγίδα

'Η Γιούλα σαν γύρισε από το νεκροταφείο μέσα στην άδεια κα- μαρούλα της ένοιωσε τη μοναξιά να την πνίγει. Το πένθος ήταν ά- πλωμένο απ' άκρη σ' άκρη, κι' όλα εκεί μέσα της φάνταζαν σαν μαύ- ρες σκιές. Μια σκιά κι' αυτή προ- χωρεί και φτάνει μπρος στη φωτο- γραφία του άδελφου της, που της χαμογέλα μεσ' απ' το κάδρο:

— Άδελφούλη μου, ξεφάνισε, γι- ατί μ' άφησες μόνη κι' έδυες; Γιατί δεν με πήρες κι' έμένα μαζί σου; Τί θα γίνει τώρα ή άμιορη!

'Η Γιούλα κι' ο Τώνης ήταν δυο άδελφια δίδυμα, όμοφα από μπέ- ρα και πατέρα. "Όταν πέθαναν οι γονείς τους μέσα στον ίδιο χρόνο, ήταν πέντε χρονών παιδάκια. "Ενα σπιτάκι από τρία δωμάτια ήταν ό- λη η περιουσία που τους άφισαν.

Μια πλούσια θεία τους ανέλαβε να τα μεγαλώσει και να τα μορφώ- σουν. Τα δυο άδελφια αγαπιόντουσαν πολύ και βοηθούσε το ένα τ' άλλο, και στις δουλειές του σπιτιού και στα μαθήματά τους. "Ετσι έγιναν αγαπητά και στους άλλους και η ζωή τους κυλούσε μέσα σε μια ά- τμοσφαιρα γαλήνης και ξεγνοια- σιάς ως τα δεκάξη τους χρόνια.

Μα ξαφνικά η καλή θεία, η ά- δελφή της μητέρας τους, πέθανε και η ζωή μέσα στο πλούσιο σπίτι άλ- λαξε για τα δυο άδελφια. 'Ο άν- τρας της θείας τους ξαναπαντρεύ-τηκε και το πρώτο πράγμα που έ- κανε ή νέα νοικοκυρά ήταν να διώ- ξη τα παιδιά από το σπίτι. Αυτή είχε κόρη στην ίδια ηλικία σχεδόν με τη Γιούλα και δεν ήθελε — όπως έλεγε — ή κόρη της να στε- ρηθεί την αγάπη του πατριού για χατήρι τους. "Ετσι τα δυο άδελφια φύγανε και βρήκανε μια δουλειά σ' ένα εργοστάσιο.

Και ν' τώρα, που έμεινε ολόμο- ναχη η Γιούλα, χωρίς αδελφό χωρίς προστάτη στον κόσμο, νέα κοπέ- λα, ωραία, 22 χρονών. "Όσο είχε τον αδελφό της δεν την ένοιαζαν τα κουνήματα που της έκαναν οι διά- φοροι συναδέλφοι της του εργοστά- σιου και προπάντων ο άνηψός του προϊστάμενός της. Μα τώρα ή μο- ναξιά σ' ένα ολόκληρο σπίτι τη φό- βιζε.

Και μια μέρα αποφάσισε να ξα- ναζητήσει την προστασία του θείου της και να μείνει σπίτι τους. 'Η γυ- ναίκα του όμως άρνήθηκε και πάλι: — Δεν μπορώ να δεχτώ στο σπι- τι μου την άνηψή της πρώτης σου γυναίκας, τού είπε.

'Η κόρη μου έχει μεγαλώσει πολύ διαφορετικά, δεν μπορεί να συναναστρέφεται μ' αυτή.

'Η Γιούλα αποκαρδιωμένη και ταπεινωμένη από τα λόγια της γυ- ναίκας του θείου της, άρξιστηκε να μη ξαναγυρίσει ποτέ πια στο

σπίτι αυτό, που της έκλεισαν ά- σπλαχνα την πόρτα.

Οι μέρες περνούσαν ήρεμα στο εργοστάσιο, με την ήμερία εκείνη που έχουν οι πονεμένοι όταν ο θά- νατος τους παίρνει ό,τι πιο λατρευ-τό έχουν στον κόσμο, ως την ήμερα που η Γιούλα ένοιωσε πως ή καρδιά της, κουρασμένη από τη θλίψη, ζή- τούσε τη χαρά, την αγάπη. Κι' αύ- το το συναίσθημα δυνάμωσε μέσα της από το ευγενικό ενδιαφέρον που της έδειχνε ο άνηψός του προ- σταμένου της, ο Τάκης.

"Ήταν ένα βροχερό βράδυ που η Γιούλα δέχτηκε να τη συνοδέψει ο Τάκης. 'Εβρεγε δυνατά κι' έκεινος σταμάτησε ένα ταξί. "Ετσι η Γιού- λα βρέθηκε σ' ένα έξοχικό κέντρο. 'Η ευγένεια του και ο σεβασμός που της έδειξε τη σκλάβωσαν, κι' από κεινο το βράδι έγινε ένα παι- χνιδάκι στα χέρια του. Μα όταν έπειτα από μήνες, εκείνη τού είπε πως θα γινόταν μητέρα, εκείνος έ- γέλασε και της απάντησε απαθέ- στατα:

— Μη χολοσκάς γι' αυτό, μικρού- λα μου, υπάρχουν τόσα μέσα ν' α- παλλαγούμε απ' αυτό τον μπελά. "Εννοια σου θα φροντίσω εγώ γι' αυτό. Αύριο το απόγευμα δεν θα πας στο εργοστάσιο. Θα πάμε σ' ένα φίλο μου γιατρό, κι' όλα θα τελειώσουν μια χαρά.

"Εκείνη τον κούταξε με τρόμο: — Πώς τολμάς, Τάκη, να μιλάς μ' αυτόν τον τρόπο για το παιδί μας;...

— Άνοησίες!...

— Και ο γάμος που μου έτα- ξες... ήταν ψέματα;

— 'Ν, καμμένη Γιούλα... νεα- νικοί ένθουςιασμοί... Πρέπει να γλυτώσουμε απ' το παιδί.

— Ποτέ! Φώναξε ή κοπέλλα και πετάχθηκε όρθη ενώ την έπνιγαν οι λυγμοί.

Από την άλλη μέρα η Γιούλα δεν ξαναφάνηκε στο εργοστάσιο. Ούτε και ο Τάκης έδωσε σημεία ζωής. Κλεισμένη τώρα στην απελπισία της συλλογίζεται το κατόντημα της και κλαίει ατέλειωτες νύχτες. Πού να πάει; Σε ποιόν να πη τη συμ- φορά της; Ποιά πόρτα να χτυπή- σει; Μέσ' απ' αυτά τα ερωτήματα πήρε την απόφαση να πάει στον προ- ιστάμενό της, το θείο του Τάκη. Και πήγε. Χωρίς να σηκώσει το κε- φάλι, με λίγα λόγια τού είπε τη δυστυχία της.

— Έσύ το έπαθες αυτό!... της είπε με κατάπληξη ο προϊστάμενός της. Έσύ ή πιο φρόνιμη και πιο καλή εγγάτριά μου!

Κι' ύστερα από μια μικρή σιω- πή τη ρώτησε:

— Και τώρα τί θέλεις από μένα παιδί μου; Πας να σε βοηθήσω;

— Να τ'ον αναγκάσετε να με παν- τρευτεί, για να δώσω ένα όνομα στο παιδί μου και στις υποσχόμενες ύστερα θα ξεφάνισω από τη ζωή του, τού απάντησε σταθερά ή Γιού- λα.

'Ο προϊστάμενός της βρήκε τη λύση της λογική και μια Κυριακή τους πήρε και τους στεφάνωσε σ' ένα έξοχικό σπίτι.

'Η Γιούλα μετά το γάμο θέλησε να φύγει, να γυρίσει μόνη στο σπι- τάκι της. Μα ο Τάκης την έπιασε απ' το χέρι και την συγκράτησε.

— Γιούλα, της είπε συγκινημένος είσαι γυναίκα μου και θα ζήσουμε μαζί. Σ' αγαπούσα πάντα, Γιούλα, αλλά φοβόμουν το θείο μου. Συ- χωρέσέ με για τη λιγοθυμία μου. Τώρα, όμως, δεν φοβάμαι τίποτα. 'Ο θείος μου σε συμπαθεί. Παιε, λοιπόν να στήσουμε την οικογενεια-κή φωλιά μας και να περιμένουμε ναρθή στον κόσμο το παιδάκι μας που θα κάνει μεγαλύτερη την ευτυ- χία μας.

Κι' άγκυλισμένοι μπήκαν σ' ένα ταξί, ενώ ο θείος τους κυττούσε ένα αγαθό, δακρυσμένο χαμόγελο...

'Η υγιεινή της έγκυου

Οι προφυλάξεις που πρέπει να πάρεις

'Η έγκυμοσύνη αποτελεί μια ειδική κατάσταση του οργανισμού και υποχρεώνει την έγκυο γυναίκα σε μια ιδιαίτερη ζωή. 'Αλλά ποιες είναι οι προφυλάξεις που πρέπει να πάρεις; Τί πρέπει να προσέξεις; 'Ο κατω- τέρω «δελγός της έγκυου» θα σάς πληροφορήσει για όλα αυτά.

Πριν από τον τοκετό, πρέπει να προσέξετε:

1. Τό βά ρ ο ς σ α ς: Κάθε απότομη και άδι- καιολόγητη αύξηση φανερώει μια αντικανονική συγ- κράτηση υγρών. Το πρόσθετο βάρος της έγκυμοσύ- νης δεν πρέπει να ξεπεράσει τα 7 - 10 κιλά. Κάθε υπέρβαση πρέπει να την πητε στο γιατρό σας.

2. Τά δόν τ ι α σ α ς: Κάθε μολύνσις είναι έπι- κίνδυνη, γιατί ή έγκυμοσύνη ευνοεί την εξάπλωσή της.

3. Τά ν ε φ ρ ά σ α ς: 'Η παρουσία λευκώματος, όταν συνοδεύεται και από αύξηση της πίεσης του αίματος, αποτελεί ένδειξη ένάρξεως της καλουμένης τοξιαιμίας, που είναι μια ειδική μορφή δηλητηρίασεως, κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης.

4. Τό σ τ ή θ ο ς σ α ς: Μην το παραμελήτε κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, γιατί θα μετανοιώσετε πολύ αργότερα. Είναι απαραίτητο το σπυτιν που θα χρησιμοποιήσετε κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης σας να συγκρατεί τα στήθη σας, αλλά, ταυτόχρονα, να μην τα πιέζει.

5. Τή ν κ ο ι λ ι ά σ α ς: Είναι απαραίτητο, κατά τους τέσσερις τελευταίους μήνες, να κάνετε ένα μασ- σάζ της κοιλιάς σας με μια λιπαρή κρέμα. Με τον τρόπο αυτό θα αποφυγείτε τις αντιαισθητικές ζάρες που εμφανίζονται μετά τον τοκετό.

6. Τή ρ ά χ η σ α ς: 'Η έγκυμοσύνη μετατοπίζει το κέντρο της βαρύτητας του σώματός σας και τρο- ποποιεί τη γραμμή της ίσορροπίας σας. Προσπα-θήτε να κρατάτε ίσιο το σώμα σας, γι' α ν' αποφυ- γετε τη χαλάρωση των μυών της ράχης.

7. Τή ν τ ρ ο φ ή σ α ς: 'Η υγεία του παιδιού σας, ή αντίστασής του στην ασθένεια, ή ανάπτυξής των όστων του εξαρτώνται απ' αυτή. 'Εκείνο που σας χρειάζεται δεν είναι ή άφθονη, άλλ' ή έλεκτική τροφή.

Τό γάλα και τα γαλακτικά προϊόντα παρέχουν στον οργανισμό σας το ασβέστιο που τού είναι απαραίτη- το. Κατά τους τρεις πρώτους μήνες, δεν υπάρχει λό- γος να μεταβάλλετε τη συνήθη διατροφή σας. Θα αποφυγείτε μόνο τα άφθονα λιπαρά και τους υδατανθρα- κες, που προκαλούν μεγάλες καύσεις στον οργανι-σμό. Κατά τους έξη τελευταίους μήνες, έχετε ανάγκη από δυναμωτικές τροφές: ασβέστιο, φώσφορο, κτλ. Μην κάνετε κατάχρησι στο αλάτι.

Πρέπει να κάνετε γνωστά στο γιατρό σας:

1. Τά ά κ ό λ ο υ θ α συμπτώματα: Τό συ- νεχές πρόξιμο των ποδιών, τούς συχνούς πονοκεφα- λους, τις ζαλές (έμφάνισις σκέρων κηλίδων μπρο-στά στα μάτια), τη δυσκοιλιότητα, τούς πόνους στην κοιλιά, τις «κράμπες», όταν είναι συχνές, την έπι- σκεσι των ούρων, την άφθονη λευκορροία, την εμφά- νισις τυχόν κηλίδων αίματος και μερικές βδομάδες νωρίτερα στις έπομενες.

2. Τή ν α ί σ θ η σ ι ν α υ τ i α ς, ιδίως το πρωί.

(Τό σύμπτωμα αυτό είναι ασήμαντο. Τα 50 % των έγκυων δοκιμάζουν ένα αίσθημα ναυτίας κατά τις πρώινες ώρες). Πρέπει, όμως, να το ανακοινώσετε στο γιατρό σας.

3. Τό π ρ ώ τ ο σ κ ί ρ τ η μ α τ ο υ παιδιού, που θα επιτρέψει στο γιατρό να προσδιορίσει μ' α- κρίβεια την ημερομηνία του τοκετού. Αυτό το σκίρ- τημα παρουσιάζεται γύρω στους 42 μήνες, όταν πρό-κειται για πρώτη έγκυμοσύνη και μερικές βδομάδες νωρίτερα στις έπομενες.

Πρέπει ν' αποφυγείτε:

1. Τό ο ι ν ά π ν ε υ μ α: Καμμία χρήςις.

2. Τόν κ α π ν ό: Οι γνώμες των έπιστημόνων δεν είναι ξεκαθαρισμένες σ' αυτό το κεφάλαιο. Φαί- νεται, ότι ή κατάχρησις καπνού βλάπτει.

Και τώρα να μερικά άλλα πράγματα που πρέπει να έξερετε:

1) Τα 90% των υγιών γυναικών έχουν κανονικό το- κετό.

2) Οι κίνδυνοι κατά και μετά τον τοκετό είναι σχε- δόν ανυπαρκτοι, χάρις στις σουλφamidες και την πε- νικιλίνη.

3) 'Ο τοκετός δεν είναι ένα πράγμα τόσο σημαν- τικό, όσο φαντάζονται πολλές γυναίκες. 'Η προερα- σία διαρκεί στις γυναίκες που συλλαμβάνουν για πρώτη φορά 12 - 24 ώρες και στις άλλες 6 - 12 ώ- ρες.

4) Οι κίνδυνοι αποβολής είναι μεγαλύτεροι κατά την εποχή που, αν δεν είσαστε έγκυος, θα είχατε έμ- μηνό ροή. Προηγείται απ' αυτές συνήθως μια μικρή απώλεια αίματος. Καλέστε το γιατρό.

Συγκινητικό διήγημα

ΕΡΩ έναν άποτυχημένο ήθοποιό που γινε Παληάτσος — μού-
λεγε ένα βράδυ το φεγγάρι — και που μόλις βγή στη σκηνή
τον υποδέχονται με χειροκροτήματα και κοροϊδίες...

«Κάθε του κίνησι είναι τόσο κωμική, που κάνει τον κόσμο
να ξεραίνεται στα γέλια.

«Από μικρός που έπαιζε στο δρόμο μαζί με τ' άλλα παι-
διά, έμοιαζε με Παληάτσο. Ή φύσι τον είχε φορτώσει με δυο
καμπούρες μία στην πλάτη και μία στο στήθος.

Ο ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ

«Ή καρδιά του, όμως, ήταν
από μάλαμα. Κανένας δεν είχε
τέτοια εύαισθησία, τόσο έξυπνά-
δα, σαν τη δική του.

«Από τη μικρή του ηλικία το
θεάτρο ήταν τ' όνειρό του. Ήν-
ταν καλοκαωμένος και σδέλτος,
θα γίνονταν ένας τέλειος ήθο-
ποιός.

«Ή καρδιά του ήταν γεμάτη
από μεγάλα ύψηλα και ηρωικά
αισθήματα, κι' όμως αναγκάστη-
κε να γίνη Παληάτσος.

«Ο πόνος κι' η μελαγχολία
του μεγάλωναν την κωμική του
σοδορότητα κι' όλος ο κόσμος
γελοούσε γι' αυτό.

«Ή χαριτωμένη Κολομπίνα,
που έπαιζε μαζί του, του είχε
αρέσει και του είχε μπη στην
καρδιά. Μά εκείνη αγαπούσε
και ήθελε να παντρευτεί τον

«Αρλεκίνο. Γιατί... γι' αφα-
στήτε τί αταίριαστο ζευγάρι
θ' αποτελούσαν, αν παντρευ-
όντουσαν και ζευγάρωναν η

«Ωμορφιά με την Άσχημια!...
«Όταν ο Παληάτσος ήταν
συλλογισμένος, μονάχα η ώ-
ραία Κολομπίνα μπορούσε να
τον κάνει να γελάσει. Στην

«Αρχή γινόταν κι' αυτή μελο-
χολική, όπως αυτός, έπειτα
φαινόταν πιο ήσυχη και στο τέλος του έλεγε εύθυμα:

«— Ξέρω εγώ τί σου λείπει έσένα: Ή Άγάπη!...
«Ο Παληάτσος τότε γελοούσε κι' έλεγε:

«— Ή Άγάπη!... Τί δύσφο θα ήταν αν ζευγάρωνα με
την Άγάπη!... Πώς θα χειροκροτούσε το κοινό όταν θα μάς
έβλεπε μαζί!...
«— Ναί! Έλεγε εκείνη, έχεις δίκιο. Έτσι είναι.
«Και με κωμική αισθηματικότητα πρόσθετε:

«— Μ' αγαπάς;
«Ο Παληάτσος τότε πετούσε από τη χαρά του. Άντίο με-
λαγχολία! Ζήτη ή χαρά!...
«Γιατί την αγαπούσε στα σωστά την ώραία Κολομπίνα,
την αγαπούσε τρυφερά, την αγαπούσε όσο αγαπούσε το μεγά-
λο, το ύψηλο, το ηρωικό στην τέχνη...

«Και την ημέρα που εκείνη παντρεύτηκε τον Άρλεκίνο, ο
Παληάτσος ήταν εύθυμος, πολύ εύθυμος. Τη νύχτα όμως τον
πήραν κρυφά τα κλάμματα!

«Ω, πόσο θα χειροκροτούσε ο κόσμος, αν έβλεπε το πα-
ραμορφωμένο από τη θλίψη πρόσωπό του!...
★

«Προχτές η Κολομπίνα πέθανε!
«Την ημέρα της κηδείας της ο Άρλεκίνος δεν βγήκε στη
σκηνή. Ήταν λυπημένος για το θάνατο της γυναίκας του...

«Ο κόσμος όμως έπρεπε να γελάσει, για να ξεχάσει την
δυσμορφή Κολομπίνα και τον εύθυμο Άρλεκίνο που λείπανε...

«Κι' έτσι ο Παληάτσος αναγκάστηκε να τους αντικατα-
στήσει. Πηδούσε και χόρευε, αλλά η καρδιά του σπαράζονταν
απ' τη λύπη και την απελπισία.

«Ο κόσμος τον χειροκροτούσε μ' ένθουσιασμό. Α, μά ήταν
αμίμητος αυτός ο Παληάτσος!...
«Το βράδυ όμως, μετά την παράσταση, τράβηξε ο δυστυ-
χημένος Παληάτσος για το νεκροταφείο, μονάχος.

«Τα στεφάνια στον τάφο της Κολομπίνας είχαν μαραθή...
Κάθισε πάνω στο χώμα ο Παληάτσος κι' ακούμπησε το πη-
γούρι του στα χέρια του, με τα μάτια γυρισμένα, ψηλά στον
ουρανό, προς το φεγγάρι... προς έμένα...

«Τί παράξενη εικόνα!... Έμοιαζε με μία αλλόκοτη και
κωμική ζωγραφιά: Ένας παληάτσος επάνω σ' έναν τάφο!...
«Δίχως άλλο το κοινό, που τόσο τον αγαπούσε, αν τον έ-
βλεπε έτσι θα χειροκροτούσε και θα φώναζε:

«— Μπράβο, Παληάτσο, μπράβο!...
★

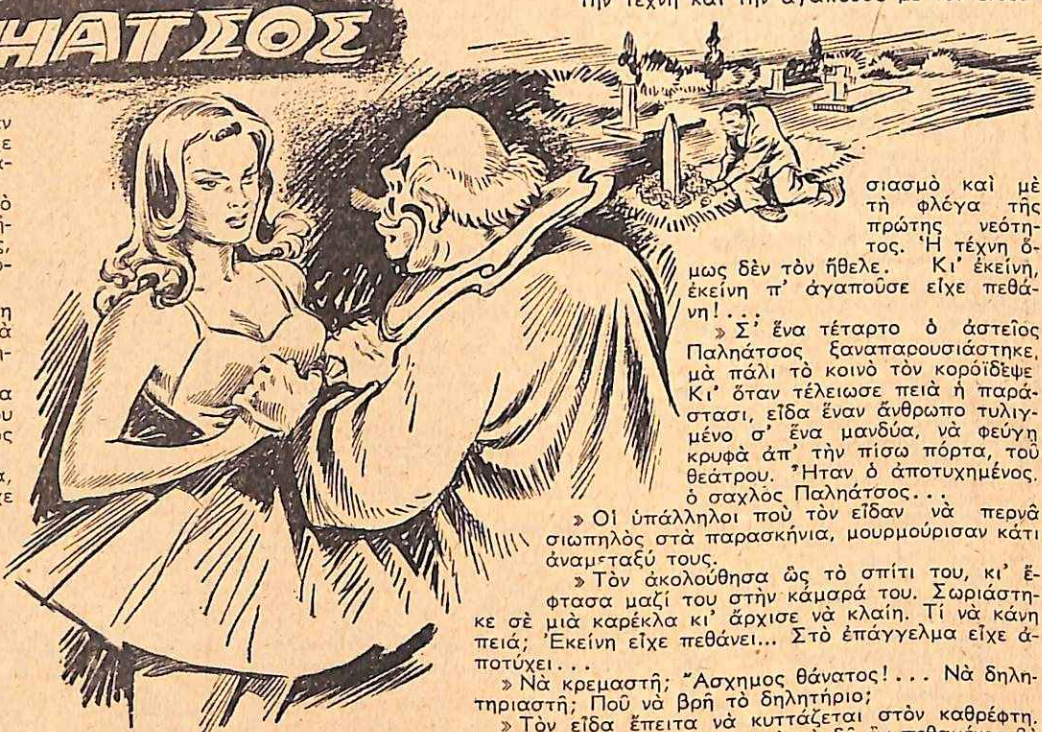
«Το άλλο βράδυ το θέατρο είχε γεμίσει πάλι από τους θε-

ατάς. Πήγαν να γελάσουν ξανά με τον καμπούρη Παληάτσο.

«Οι άχτιδες μου έπεσαν σε λίγο επάνω στο μικρό παρά-
θυρο ενός καμαρινού και φώτισαν ένα βαμμένο πρόσωπο, με το
μέτωπο κολλημένο στο τζάμι...

«Ήταν ο ήρωας της βραδιάς. Ο άστειος Παληάτσος! Μια
γενειάδα ίπποτη στόλιζε το πηγούνι του κι' από τα μάτια του
κυλούσαν δάκρυα, δάκρυα πικρά, γιατί οι θεαταί τον είχαν σφυ-
ρίξει πρό όλίγου, μ' όλο το δίκιο τους. Ήταν τόσο σαχλός κι'
άστειος!...

«Δυστυχισμένο νέε! Αισθανόταν βαθεία
την τέχνη και την αγαπούσε με τον ένθου-

σιασμό και με
τη φλέγα της
πρώτης νεότη-
τος. Ή τέχνη ο-
μως δεν τον ήθελε.

Κι' εκείνη,
εκείνη π' αγαπούσε είχε πεθά-
νη!...

«Σ' ένα τέταρτο ο άστειος
Παληάτσος ξαναπαρουσιάστηκε,
μά πάλι το κοινό τον κοροϊδύε-
κε. Όταν τέλειωσε πειά ή παρά-
σταση, είδα έναν άνθρωπο τυλιγ-
μένο σ' ένα μανδύα, να φεύγει
κρυφά απ' την πίσω πόρτα, του
θεάτρου. Ήταν ο άποτυχημένος,
ο σαχλός Παληάτσος...

«Οι υπάλληλοι που τον είδαν να περνά
σιωπηλός στα παρασκήνια, μουμούρισαν κάτι
ανάμεσα τους.

«Τον ακολούθησα ως το σπίτι του, κι' έ-
φτασα μαζί του στην καμσρά του. Σωριάστη-
κε σε μία καρέκλα κι' άρχισε να κλαίει. Τί να κάνει
πειά; Εκείνη είχε πεθάνει... Στο έπαγγελμα είχε ά-
ποτυχει!...

«Να κρεμαστή; Άσχημος θάνατος!... Να δηλη-
τηριαστή; Πού να βρή το δηλητήριο;
«Τον είδα έπειτα να κυττάζεται στον καθρέφτη.
Μισόκλεινε τα μάτια του για να δει αν πεθαμένος θα
ήταν... ώραιος! Συλλογιζόταν τον θάνατο, την α-
τοκτονία, κι' έκλαιγε μοναχός του, πολύ πικρά. Κι'
όταν απόκαμε πειά να κλαίει, πλάγιασε στο φτωχικό του κρεβ-
βάτι κι' αποκοιμήθηκε...

«Ένας χρόνος πέρασε από τότε.
«Αυτή τη φορά παιζόταν μία κωμωδία σ' ένα μικρούτσικο
θέατρο. Έκει ξαναείδα το φτωχό μου Παληάτσο. Με κυττούσε
θλιβερά. Δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά που τον είχε σφυρίξει
πάλι το κοινό. Το ίδιο άθλιο κοινό!...

«Σε λίγες μέρες, ένα θλιβερό δειλινό, κοντά το βραδάκι
είδα μία νεκροφόρα να βγαίνει από την πόλη...

«Κανένας δεν την ακολούθουσε...
«Κάποιος ήθοποιός, ένας καμπούρης Παληάτσος είχε αύ-
τοκτονήσει: Ο βαμμένος, ο σφυριγμένος Παληάτσος.

«Ο μόνος που συνόδευε την κηδεία ήταν... ο άμαξας της
νεκροφόρας...
«Ανοιξαν ένα λάκκο, σε μία γωνιά του νεκροταφείου και
τον πέταξαν μέσα... Έπειτα ο νεκροθάφτης ξερρίζωσε χόρτα
κι' άγκάθια απ' τους γειτονικούς τάφους, έκανε ένα είδος μπου-
κι, τόβαλε πάνω στον τάφο του καμπούρη Παληάτσου, του
σαχλού κι' άποτυχημένου θεατρίνου, κι' έφυγε γελώντας μ' όλη
του την καρδιά...

«Κι' εγώ από τότε κάθε βράδυ που φαίνομαι στη γή, τον
κυττάω με το θλιμμένο μου βλέμμα και συλλογιέμαι τη ζωή
του φτωχού, του άσχημου, του άποτυχημένου καμπούρη Πα-
ληάτσου που πέθανε τόσο άδοξα. Και δεν έχω τίποτε άλλο να
ληάτσο που πέθανε τόσο άδοξα. Και δεν έχω τίποτε άλλο να
του προσφέρω παρά το χλωμό μου φως που κάνει πιο θλιμένο
τον τάφο του δυστυχισμένου Παληάτσου.

Χ. ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Μάθημα εικονομίας

Σε μία διάλεξι που έδωσε τελευταίως ο οικονομολόγος Πλάν-
κετ, καθηγητής της Έμπορικής Σχολής του Πανεπιστημίου της
Νέας Υόρκης, είπε μεταξύ των άλλων ότι οι άντρες δεν πρέπει
να είναι πολύ γαλαντόμοι στις γυναίκες τους και στα παιδιά
τους, αλλά να κάνουν οικονομίες και να συνθηθίζουν την οικογέ-
νεια τους σε ζωή πιο περιορισμένη. «Έτσι — πρόσθεσε —
δεν θα υποφέρουν πολύ οι δικοί σας, αν άργόχλωσοι βεβαι-
ανάποδα τα πράγματα...». (Όστόσο, οι κακόγλωσοι βεβαι-
ώνουν ότι τόλμησε να μιλήσει έτσι, έπειδή το άκροατήριό του
άπετελείτο έποκλειστικά από άντρες!...

Η «ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΩΝ»

Μεταξύ ζωής και θανάτου

Μέχρι ποίου σημείου άραγε μπο-
ρεί να φτάσει το ξεκούρδισμα του
ανθρώπινου έγκεφάλου;... Και σε
τί αλλόκοτες και άνατριχιαστικές
πράξεις προβαίνουν τότε οι άνθρω-
ποι;

«Αν διαβάσετε την παρακάτω ά-
ληθινή ιστορία θα βρήτε την απάν-
τησι στα δυο αυτά ερωτήματα.

Πρό άρκετών, λοιπόν, χρόνων
ζούσε στη Στουτγάρδη της Γερμα-
νίας, ο διάσημος ανατόμος και φρε-
νολόγος γιατρός Φάυστας Βέρτερ.
Ο Βέρτερ ήταν μέλος πολλών ξε-
νων Άκαδημιών κι' οι επιστημονι-
κές ανακοινώσεις του «επί των ά-
νατομικών άνωμαλιών» των διαφό-
ρων κακούργων, προξενούσαν πάν-
τοτε μεγάλη έντυπασι στους ψυ-
χιατρικούς και έγκληματολογικούς
κύκλους.

Μία μέρα είχε καταδικασθί στον
θάνατο ένας άπαίσιος
κακούργος, που είχε διαπράξει πολ-
λές άγριες δολοφονίες και διαρρη-
ξεις και ήταν ένας απ' τους σπάνι-
ους τύπους των εκφύλων έγκλη-
ματιών. Από την παραμονή ακόμη
της θανατικής εκτέλεσής, ο δόκτωρ
Βέρτερ είχε έπιτιχί την άδεια του
είσαγγελέως, να παραλάβη το πώ-
μα του κακούργου μετά τον άπαγ-
χονισμό του.

Την επομένη το πρωί ο δόκτωρ
Βέρτερ παρέλαβε το πώμα του κα-
κούργου και το πήγε σπίτι του.

Άμέσως το γύμνωσε το ξάπλωσε
στο μαρμάρινο τραπέζι του έργα-
στηριού του, κι' άρχισε να εξετάζει
πρώτα - πρώτα την εξωτερική κρα-
νιολογική διαμόρφωσι του κεφαλιού
του κακούργου.

Μ' ένα κοφτερό νυστέρι στο
χέρι ο Βέρτερ, έκανε μία τομή στο
λαιμό του πτώματος — ακριβώς
στο σημείο που ένώνεται με το στή-
θος — θέλοντας να κόψη το κεφαλί
για να το εξετάσει προσεχτικά. Κα-
τόπιν θα το άνοιγε και θα προχω-
ρούσε στην εξέταση του έγκεφάλου.

Άξαφνα ένα βιαστικό χτύπημα
στην πόρτα του εργαστηρίου, έκανε
τον Βέρτερ να παρατήρη το νυστέ-
ρι και να ρατήση τί τον ήθελεν.

Μία νοσοκόμος του του έλεε ότι έ-
νας προέσδης ξένη Δυνάμεις, που
παραθερίριζε σε κάποια κοντινή έξω-
χή, είχε, πάθει από νευρική υπερ-
διέγερσι και τον περίμενε στην αί-
θουσα του ιατρείου του, για να τον
συμβουλευτή.

Ο Βέρτερ βγήκε έξω.
Όσο όμως διαρκούσε η λεπτο-
μερής εξέταση του ξένου διπλωμα-
του, μέσα στο εργαστήριο συνέβαι-
ναν αλλόκοτα πράγματα. Το ζεστό
αίμα πώμα του κακούργου άρχι-
σε να κινείται έλαφρά. Το αίμα ά-
νέβλυζε από την πλατεία πληγή του
λαιμού κι' από τ' άνοιχτά χείλη
της πληγής αυτής ο άέρας εισορ-
μούσε μ' ένα ανάλαφρο σφύριγμα
στα πλεμόνια του κακούργου που
άγωνιούσε από άσφυξία μετά τον
άπαγχονισμό του.

Σιγά - σιγά δηλαδή, η ζωή είχε
ξαναγυρίσει στο πρό όλίγου άψυχο
πτώμα. Ο πόνος της πληγής είχε
εξυπνήσει τον κατάδικο από τη λη-
θαργική κατάστασι, στην οποία ή-
θαργική κατάστασι, στην οποία ή-
θαργική κατάστασι. Και ξαναφερμένος
ταν βυθισμένος. Και έφερε το
τώρα στις αισθήσεις του, τον λαιμό
χέρι του στην πληγή του λαιμού
του. Ή χλιαρή και γλοιώδης έπαφη
του. Ή ιδίος του του αίματος, τον έ-
κανε να σκιρτήσει, ν' άνασκήσση
το κεφάλι του και να κυττάξη ο-
λόγυρά του με κατάπληξι! Έπειτα
σηκώθηκε όρθος, σπληνώθηκε στα
σηκωμένα πόδια του και λαχτα-
ρισμένος απ' την διαβολική εύνοια
της τύχης, έδεσε με μία πετρεάτα

την πληγή του λαιμού του κι' άρχι-
σε να ντύνεται.

Δεν πρόλαβε όμως ν' άποτε-
λειώσει το ντύσιμό του, κι' ο δό-
κτωρ Βέρτερ ξαναγύρισε στο έρ-
γαστήριό του. Μόλις αντίκρισε τον
κατάδικο ζωντανό και μισοντυμένο,
έβγαλε μία κραυγή θρίκης κι' άπο-
μεινε έμβρόντητος.

— Έλεος, κύριε!... ψιθύρισε
τότε ο κακούργος, χωρίς να χάσει
την ψυχραιμία του. Όλοι με νομί-
ζουν πεθαμένο κι' είναι στο χέρι
σας να με σώσετε όριστικά...

Κρατήστε με κοντά σας κι' εγώ θα
σας άποζημιώσω γι' αυτό με το
παραπάνω. Βλέπω ότι είσαστε γιά-
τρος. Θα σας άποκαλύψω, λοιπόν,
και θα σας περιγράψω όλα τα θαυ-
μάσια, τα όνειρώδη συναισθήματα,
που νιώθουν οι κρεμασμένοι, όταν
πηδούν από τη ζωή στο θάνατο...

Ο δόκτωρ κατάλαβε την άνεκτί-
μητη σημασία, που θα είχαν οι ά-
φηγήσεις του ξαναζωντανεμένου έ-
κείνου κακούργου για την πέραν του
τάφου ζωή, και τον υπέβαλε σε μα-
κρές κι' έξονυχιστικές εξετάσεις.

Στο τέλος τον πήρε μαζί του και
φύγανε για την Άγγλία.

Στο Λονδίνο ο δόκτωρ Βέρτερ
ϊδρυσε την περίφημη στην έποχή της
«Εταιρεία των Κρεμασμένων»,
καθάρως επιστημονική στην άρχή,
και στην οποία γράφθηκαν ως με-
λη πολλοί, σπουδαίοι επιστήμονες
και μάλιστα ψυχίατροι, που είχαν
έμπιστοσύνη στη φήμη του διάση-
μου Γερμανού συναδέλφου τους. Δι-
αδοχικά, τα μέλη της αλλόκοτης
αυτής έταιρείας... κρεμιόντουσαν
από ένα σχοινί, δοκίμαζαν έτσι τις
άποκοσμες συγκινήσεις μιάς κατα-
στάσεως μεταξύ ζωής και θανάτου,
κι' όταν οι άλλοι, με το ρολόι στο
χέρι, έβλεπαν πως άρχιζει ο θάνα-
τος να πλησιάζη, έκοβαν έγκαιρώς
το σχοινί και τους έσωζαν. Υστερα
όλοι μαζί, σε κοινή συνεδρίασι, ά-
νακοίνωναν άμοιβαία τις έντυπώ-
σεις των.

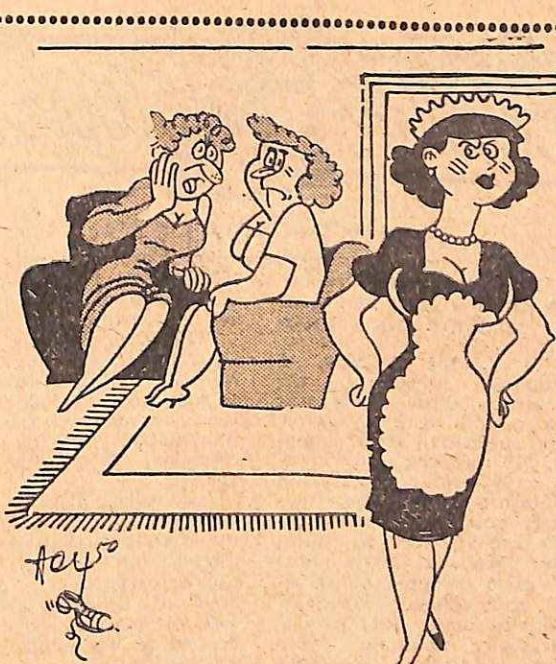
Με την πάροδο όμως του χρόνου
η Έταιρεία άρχισε να εκφυλίζεται.
Διάφορα μέλη της άγγιχθηκε άρι-
στοκρατία, άνθρωποι που είχαν
έξαντλησει όλες τις ήδονες και τις
άπολαύσεις της ζωής, είχαν καταρ-
θώσει, να γραφούν μέλη της, ζητών-
τας στην άγχονη καινούργιες και
άγνωστες συγκινήσεις.

Το σκάνδαλο τότε δεν άργησε να
έκραγη. Και επενέβη η άστυνομία.

Ο δόκτωρ Βέρτερ εξορίστηκε έ-
πειτα από λίγες ημέρες. Ένώ βρι-
σκόταν ακόμη στο Ντόβερ, περιμέ-
νοντας βαπορί για το ξωτερίκο,
συναντήθηκε με το λόρδο Κ... , έ-
ναν μανιακό όπαδο του, που δεν
μπορούσε να χωρίσθι απ' τον προσ-
φιλή του δόκτορα κι' από τις
προσφιλέστερες συγκινήσεις της
άγχονης. Γιόρτασαν λοιπόν την συ-
νάντησί τους στο δωμάτιο του ξε-
νοδοχείου που μένει ο Βέρτερ κι' ύ-
στερα από γενναίο φαγοπότι, θέ-
λησαν να δοκιμάσουν για τελευταία
φορά την ήδονη της κρεμάσεως, του
μετεωρίσματος δηλαδή μεταξύ ζωής
και θανάτου.

Ο πιστός υπηρέτης του δόκτο-
ρος, ο πρώην κακούργος δηλαδή,
κρέμασε το λόρδο και το άφεντικό
του στις πρόχειρες άγχόνες και με
το ρολόι στο χέρι περίμενε την κα-
τάλληλη ώρα για να τους ξεκρε-
μάσει.

Ένώ στεκόταν όμως με το ρολόι
στο χέρι μπρος στους δυο κρεμα-
σμένους του ήρθε ξαφνικά μία σα-
τανική έμπνευσις. Άφισε δηλαδή
τους δυο κρεμασμένους να ταλαν-
τεύονται στις άγχόνες τους, άρπα-
ξε όλα τα πολύτιμα αντικείμενα του
λόρδου και του άφεντικού του, κα-
θώς και τα χρήματά τους και κα-
τώρωσε να δραπετεύση στο Παρί-
σι όπου κάθικαν τα ίχνη του.

— Άστα, κυρία Ευθαλία μου!... Από την ήμέ-
ρα που μπήκε ή δική της κυβέρνησι... ή υπηρε-
σιακή, ούτε να της μιλήσω δεν μπορώ!
(Του Άρχέλτου)

Ο λούστρος: Κύριε, το άλλο!...
(Του Μ. Αναστόπουλου)

— Γιατί φοράς μία άρβύλα, ούρέ;
— Δυο φορές, κύρ λοχαγέ μου! Άλλά ο σκι-
τογράφος έκανε λάθος και μ' έφτιαξε μονάχα μία!
(Του Μ. Παύλου)

Η ΜΙΚΡΗ ΙΘΑΓΕΝΗΣ

Η επίθεσις ήταν απροσδόκητη κι' είχε ξετυλιχτεί με την ταχύτητα της αστραπής.

Ο Άντρε Μερζάν, ο πλούσιος ιδιοκτήτης της Κοντούρν, όταν έμαθε πως ένα κοπάδι από ελέφαντες είχε εμφανιστεί στην περιοχή, δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό να λάβει κι' αυτός μέρος στην καταδίωξί τους. Μα βαυκαλιζόταν από την ιδέα να πιάσει έναν ελέφαντα ζωντανό και γι' αυτό απομακρύνθηκε από τους άλλους κυνηγούς και εισχώρησε μαζί με δυο ιθαγενείς, που τον συνώδευσαν, μέσα στη ζούγκλα.

Κείνο το βράδυ, κατάκοποι από το αδιάκοπο κυνηγητό, είχαν στήσει τη σκηνή τους πλάι στη ρίζα ενός μεγάλου φοινικόδενδρου, σε μικρή απόσταση από το μέρος όπου είχαν σταματήσει οι ελέφαντες. Την άλλη μέρα, από τα χαράματα, η καταδίωξις θ' άρχιζε και πάλι.

Ο Άντρε Μερζάν ήταν βυθισμένος σε λήθαργο, όταν, ξαφνικά, άκουσε φωνές και θόρυβο ολόγυρα του. Προτού προφτάσει να καταλάβει τι συνέβαινε, ένοιωσε να τον σπρώχνουν με όρμη έξω από τη σκηνή.

Εκείνοι που είχαν κάμει την επίθεσις ήταν μια φυλή Μόις, που θεωρούσαν ανέκαθεν τους λευκούς σαν εχθρούς τους και δεν άφηναν καμμία ευκαιρία που να μην εκδηλώσουν το μίσος που ένιωθαν γι' αυτούς.

Αλλά το μίσος τους ήταν ακόμη μεγαλύτερο έναντι των ιθαγενών, που υπηρέτουν τους λευκούς. Κι' ο Άντρε Μερζάν είχε μια καινούργια αποδείξι γι' αυτό. Μόλις βγήκαν από τη σκηνή, οι Μόις ρίχτηκαν πάνω στους δυο υπηρέτες κι' άρχισαν να τους τρυπώνουν με τις λόγχες τους. "Επειτα, τους έκοψαν τα κεφάλια τους και τα πήραν μαζί τους για τρόπαια.

Οι γυναίκες και τα παιδιά των Μόις έτρεξαν άμέσως για να τους υποδεχτούν, κάνοντας ένα δαιμονισμένο θόρυβο. Το θέαμα του λευκού αιχμαλώτου τους

ένθουσιαζε. Και χαλούσαν τον κόσμο ολόγυρά του με τα ξεφωνητά τους.

Ο Άντρε Μερζάν κατάλαβε πως είχε φτάσει η τελευταία του ώρα και ζήτησε την τύχη των δυο ιθαγενών συντρόφων του. Θα προτιμούσε να τον είχαν σκοτώσει κι' αυτόν μαζί τους.

Ο Άντρε Μερζάν κατάλαβε, ωστόσο, πως δεν επρόκειτο να τον εκτελέσουν άμέσως. Οι ιθαγενείς πολεμιστές συζητούσαν μεταξύ τους με μεγάλες κραυγές, ενώ οι γυναίκες εξακολουθούσαν να τον περιεργάζονται.

Καί, ξαφνικά, ο αιχμάλωτος είδε δυο φλογερά μάτια, που ήταν στυλωμένα πάνω του και που δεν εξέφραζαν ούτε μίσος, ούτε εχθρότητα.

Αυτά τα δυο μάτια ανήκαν σε μια νεαρή ιθαγενή, που δεν θάπρεπε να νάνε μεγαλύτερη από δεκάξη ή δεκαεφτά χρόνων. Είχε ένα υπέροχο κορμί, δυο ολόμικρα στήθη και το εβένινο πρόσωπό της είχε την αρμονία ενός αγάλματος.

Για μια στιγμή, ο Άντρε Μερζάν έξελασε την καταστάσι του και στύλωσε το βλέμμα του μέσα στα μάτια της μικρής μαύρης θεάς. Τα χείλη της νέας μισάνοιξαν τότε κι' ο αιχμάλωτος είχε την εντύπωσι πως του χαμογελούσε...

Ένα δυνατό χτύπημα στά νεφρά τον έκανε να συνέλθει από την έκστασι του. Οι δυο δήμειοι του είχαν ξαναγυρίσει κοντά του και τον έσπρωχναν για να περπατήσει. Τον ώθησαν μ' αυτό τον τρόπο σε μια ξύλινη καλύβα, που βρισκόταν παράμερα από τις άλλες και τον έκλεισαν μέσα χωρίς να του λύσουν τα χέρια. Ο ένας από τους δυο ιθαγενείς ξαπλώθηκε μπροστά στην πόρτα της καλύβας, κρατώντας τη μακριά λόγχη του ανάμεσα στα χέρια του.

Οι θόρυβοι έσθυσαν σιγά-σιγά ολόγυρα. Κι' ο Άντρε Μερζάν, που ήταν κατάκοπος από τη νυχτερινή πορεία, αποκοιμήθηκε μ' ένα βαρύ ύπνο.

Πάσες ώρες κράτησε αυτός ο ύπνος; Δεν θα μπορούσε να το πη. Ξύπνησε σε κάποια στιγμή, νιώθοντας πως κάποιος τον σκουντούσε από τους ώμους... Μέσα στην καλύβα, το σκοτάδι ήταν πυκνό σαν πίσσα. Ο Άντρε Μερζάν κατάλαβε, ωστόσο, πως ο άνθρωπος που βρισκόταν κοντά του ήταν γυναίκα. Του είχε λύσει τώρα τα δεσμά του και, πιάνοντάς τον από το χέρι, τον τραβούσε έξω από την καλύβα. Στην είσοδο, ένας άνθρωπος ήταν ξαπλω-

μένος ανάσκελα. Μια λόγχη ήταν χωμένη στο στήθος του. Η γυναίκα, που τον συνώδευε, τράβηξε αυτή τη λόγχη και την έδωσε στο λευκό.

Η σελήνη έλαμπε, όπως και το περασμένο βράδυ, στον ουρανό. Και, κάτω από τις ασπόμενες αχτίνες της, ο Άντρε Μερζάν αναγνώρισε στη γυναίκα που βρισκόταν πλάι του τη μικρή ιθαγενή, που το βελούδινο βλέμμα της τον είχε συγκινήσει το πρωί και κατάλαβε άμέσως τα πάντα. Η νέα αυτή είχε σκοτώσει τον ιθαγενή που φρουρούσε στην πόρτα της καλύβας και τώρα τον τραβούσε μαζί της για να τον σώσει.

Από τη γλώσσα των Μόις ήξερε πολύ λίγες λέξεις. Κατάλαβε, ωστόσο, από τα λόγια που του έλεγε η μικρή φίλη του πως την έλεγαν Άν - Και και πως ήταν κόρη του αρχηγού της φυλής. Η θανάτωσις του είχε οριστεί για το πρωί, με την ανατολή του ήλιου. Το γιατί τον είχε σώσει δεν του το είπε. Άλλ' ο Άντρε Μερζάν το καταλάβαινε. Συνέχισαν σε λίγο το δρόμο τους.

Η μικρή Άν - Και κι' ο Άντρε Μερζάν βρίσκονταν τώρα στο μεγάλο σπίτι της Κοντούρν. Είχαν φτάσει εκεί, έπειτα από πολλές περιπέτειες, αφού κινδύνευσαν αναρίθμητες φορές να πέσουν στα χέρια των Μόις ή να γίνουν βορά των αγρίων θηρίων.

Στην Κοντούρν δεν κινδύνευαν πιά. Κι' ήταν ευτυχισμένοι κι' οι δυο. Γιατί μια μεγάλη αγάπη είχε φουντώσει μέσα στις ψυχές τους. Πέρασαν μερικές βδομάδες.

Ένα βράδυ, γυρίζοντας από τα χτήματά του ο Άντρε Μερζάν βρήκε άναστατο το σπίτι του. Λίγη ώρα μετά το μεσημέρι, ενώ όλοι κοιμόνταν, καμμία πενήντα Μόις μπήκαν μέσα στο σπίτι, πληγώσαν μερικούς από τους υπηρέτες κι' έφυγαν, παίρνοντας μαζί τους και την Άν - Και...

Το πλήγμα ήταν τρομερό για τον Άντρε Μερζάν. Γιατί αγαπούσε τη μικρή ιθαγενή. Άλλα τι μπορούσε να κάνει; Αλλοίμονο! Ήταν αδύνατο σχεδόν να καταδιώξει τους Μόις μέσα στη ζούγκλα, που ήταν το βασίλειό τους. Κι' ωστόσο, δεν δίστανε να το αποφασίσει.

Άλλα δεν πρόφτασε να πραγματοποιήσει τα σχέδια του. Το άλλο πρωί, ένας από τους υπηρέτες του του έφερε ένα δέμα που είχε βρή στην πόρτα του σπιτιού. Ήταν τυλιγμένο με φύλλα μπανανών.

Ο Άντρε Μερζάν παραμέρισε τα φύλλα κι' αντίκρισε τότε το κεφάλι της Άν - Και. Τα μάτια της δυστυχισμένης είχαν εξορυχθεί από τις κόγχες τους κι' η γλώσσα της ήταν κομμένη από τη ρίζα της. Την είχαν βασανίσει προτού την θανατώσουν.

Από τότε ο Μερζάν άρχισε να πίνει για να ξεχάσει τη μικρή ιθαγενή.

Ανατολίτικο Χιονόμωρο

Το πιστοποιητικό

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας διωρίσθηκε γραμματικός του Σουλτάνου Μουράτ Β'.

Αφού έμεινε τρία χρόνια στην υπηρεσία αυτή, ζήτησε να φύγει και να πάει στο χωριό του, κοντά στη γυναίκα του.

Ο Σουλτάνος ευχαριστημένος από τις υπηρεσίες του του είπε:

— Χότζα μου, είμαι πολύ ευχαριστημένος από σένα. Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις κι' εγώ δεν θα σου χαλάσω το κατήρι.

— Πολυχρονομένη μου, δώσε μου μοναχά ένα χαρτί με την υπογραφή σου, ότι έκανα ώριση στην υπηρεσία μέσα στο σεράι... Να δηλαδή ότι...

Και σκύβοντας στ' αυτή του Σουλτάνου συμπλήρωσε τη φράσι του.

Ο Σουλτάνος παραξενεύτηκε, μα του έκανε τη χάρη.

Ευχαριστημένος ο Χότζας, πήρε το σουλτανικό πιστοποιητικό κι' έφυγε. Τη νύχτα έφτασε σε μια πόλι και πήγε να κοιμηθεί στο ξενοδοχείο.

Κοντά τα μεσάνυχτα άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει και πετάχτηκε ανήσυχος. Μια γυναίκα διπλωμένη στο γιασμάκι του ζήτησε εκατό λίρες.

— Άν δεν μου τις δώσεις, τώρα άμέσως θα μπήξω τις φωνές. Οα μαζευτούν όλοι οι πελάτες του ξενοδοχείου και θα τους πω ότι... θέλησες να μου κάνεις μεγάλο κακό, αδιάντροπε!...

— Φώναξε όσο θέλεις, της είπε. Η χανούμ πέταξε το γιασμάκι της, έλυσε τα μαλλιά της κι' άρχισε να φωνάζει ότι της έπετε ο Χότζας.

Άμέσως, ο διευθυντής του ξενοδοχείου, οι υπάλληλοι και οι πελάτες μαζεύτηκαν αγυροευντηνμένοι στο δωμάτιο του Χότζα.

Η χανούμ άρχισε να τους λέει, ψευτοκλαίγοντας ότι ο Ναστραδίν της έπετε ότι ο Χότζας είναι ο πελάτης της.

Τη στιγμή αυτή έφτασε κι' ένας χωροφύλακας.

— Βρέ παραλυμένε, φώναξε στο Χότζα, γιατί το έκανες αυτό;

— Μα τον Άλλαν, δεν την ένόχλησα, κι' ούτε την έξερω ποιά είναι, απάντησε ο Χότζας. Φέμματα σάς λέει η καταραμένη.

— Εσύ λες φέμματα! φώναξε η Χανούμ.

Ο Ναστραδίν δεν έχασε πιά καιρό. Έβγαλε από την τσέπη του το χαρτί του Σουλτάνου και το έδωσε στον άστυνομο. Το χαρτί αυτό έγραφε:

«Ν α σ τ ρ α δ ί ν Χ ό τ ζ α ς
Αρχιυπουργός του Σουλτάνου Μουράτ του Β'».

Επίασαν τότε την πονηρή χανούμ και την πήγαν στο φρέσκο. Κι' όταν ρώτησαν το Χότζα γιατί προμηθεύτηκε ένα τέτοιο χαρτί απάντησε:

— Γιατί απ' όλα τα θηρία της γης, τις γυναίκες φοβάμαι περισσότερο. Και να που δεν έπσα έξω.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγράφου άδείας της Διευθύνσεως του «Πασιού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Συμφωνίας το δρόμο 68, του Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοίκας: Βασίλειος Μπαλάντας. Άγιος Γεωργίου. Φωκικός Μαλακίας. Μεγίστου 9. Αθήναι.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΡΑΧ 150.000

ΣΥΓΓΡΕΙΚΟΝ: Ετήσιο 75.000

Εξάμηνο 40.000

Εισαγωγή Εισαγωγικός Διά ταχυδρομική επιταγή και Έξωτερικός Διά ταχυδρομική επιταγή, προς τον «Ιωάννη Παπαγεωργίου».

Η ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Παράξενο διήγημα

Λέγονταν Σουλβάν, Ραυμόν και Ζανίν. Ήσαν τρία άγγελουδια, με ξανθές μπούκλες, τριανταφυλλένια μάγουλα και μάτια γαλάνα σαν τον ουρανό.

Η μητέρα τους είχε πεθάνει όταν ήσαν ακόμη πολύ μικρά. Όταν θυμόντουσαν τα μενεξεδένια μάτια της και τα μακριά και λεπτά χέρια της, που χάιδευαν τα μαλλιά τους και πλημμύριζαν μ' εύτυχια την ψυχή τους... Είχαν αποστηθήσει τα τελευταία της λόγια που πρόφερε με φωνή μισόσβυστη: «Αγαπημένα μου παιδάκια!... Θα σάς βλέπω κι' από μακριά!...».

Δεν καταλάβαιναν γιατί τάχε άφισει μόνα τους, που είχε πάει. Μα έλεγαν συχνά μεταξύ τους:

— Μας βλέπει!

Ο πατέρας τους, ο μυθιστοριογράφος Σαντερίδ, δεν είχε μπορέσει πιά να μείνει στο παλιό τους σπίτι, γιατί του θυμίζει τη χαμένη του ευτυχία. Είχε εγκατασταθεί με τα παιδιά του σε μια απομονωμένη επαύλη, που ήταν ένας παλιός πύργος ανακαινισμένος και τριγυρισμένος μ' ένα άπεραντο πάρκο.

Τι τρελλά παιχνίδια έκαναν τα τρία παιδάκια σ' αυτό το πάρκο! Ο Σουλβάν, ο μεγαλύτερος, κρυβόταν πίσω απ' τα δέντρα για να φοβίση τη μικρή Ζανίν. Ο Ραυμόν, που είχε κληρονομήσει τη φαντασία του πατέρα του, αναζητούσε παντού μια νεράιδα, που την είχε βαφτίσει Λευκούλα, με τ' όνομα δηλαδή της γατίτσας τους.

Μια μέρα λοιπόν, έφαχνε μαζί με τ' αδελφία του στα ύπogieια του πύργου, όταν παρατήρησε ένα κρικό κολλημένο στον τοίχο. Τον τράβηξε μηχανικά, κι' άμέσως άνοιξε μια κρυφή πόρτα και φάνηκε μια σκάλα σκοτεινή και μουχλιασμένη.

— Ελάτε! φώναξε ο Ραυμόν. Βρήκα τη φωνή της νεράιδας!...

Τα τρία παιδάκια άρχισαν να κατεβαίνουν τη σκάλα. Ο Ραυμόν πήγαινε μπροστά, μετρώντας τα σκαλοπάτια.

— Πάμε στα έγκατα της γης!... Έλεγε. Για φαντασθήτε αν βρήκαμε χρυσάφι!...

Και κατέβαιναν ολόένα βαθύτερα, στα ύγρα σκοτάδια, απ' όπου ανέβαινε μια βαρειά μυριάδι μούχλας. Ξαφνικά, στο τριακοστό σκαλοπάτι, σταμάτησαν, παγωμένα απ' τον τρόμο, με τα μαλλιά τους ανάστροφα... "Επειτα γύρισαν απότομα και ξανα ανέβηκαν τρέχοντας τη σκάλα, μ' όλο που ο φόβος τους έκοβε τα γόνατα!...

Ο πατέρας τους εργαζόταν στο γραφείο του, βασανισμένος πάντα απ' την ανάνησι της αγαπημένης του γυναίκας, όταν άνοιξε η πόρτα κι' ώρμησαν μέσα τα τρία παιδάκια, κατατρομαγμένα, άνικανα ν' αθρώσουν λέει.

— Τι πάδατε;... τα ρώτησε ο πατέρας μ' ανησυχία. Τι σάς συνέβη;

Ο Σουλβάν έκανε τότε κουράγιο και μουρμούρισε σιγανά:

— Είδαμε πριν από λίγο τη μαμά!...

Ο Σαντερίδ του χάιδεψε τα μαλλιά με συγκίνησι και του είπε, αναστενάζοντας:

— Η χρυσή σου μαμά έχει πεθάνει, μικρούλη μου. Δεν μπορεί να ξανάρθει για να τη δούμε!

— Μα την είδα κι' εγώ! φώναξε ο Ραυμόν. Ήταν ντυμένη κάτασπρα. Φάνηκε ξαφνικά μπροστά μας!...

— Κι' εγώ την είδα! πρόσθεσε η Ζανίν. Τη γνώρισα απ' τα μάτια της... Ήταν τόσο όμορφη!... Ο συγγραφέας έμεινε σκεπτικός μερικές στιγμές.

— Δεν καταλαβαίνω... είπε έπειτα. Παύ τα είδατε, όλ' αυτά; — Ψάχναμε για τη Λευκούλα, τη νεράιδα... του έξηγησε ο Ραυμόν. — Ποιά νεράιδα;

— Νά, είχα πη στη Ζανίν και στο Σουλβάν ότι ζή σ' αυτό το σπίτι μια πεντάμορφη νεράιδα, σαν αυτές που διαβάζουμε στα παραμύθια. Τη βαφτίσαμε Λευκούλα και ψάχναμε παντού να τη βρούμε, για να την παρακαλέσουμε να μας ξαναφέρει τη μαμά!

— Αγαπημένα μου μικρά! μουρμούρισε ο πατέρας με μάτια βουρκωμένα.

Κατεβήκαμε λοιπόν και στα ύπogieια... Έκει βρήκα ένα κρικό, κολλημένο στον τοίχο. Τον τράβηξα, έτσι για να παίξω, κι' άνοιξε τότε μια σκοτεινή τρύπα. Έσκυψα κι' είδα μια σκάλα πέτρινη. Είπα πως είναι η φωνή της νεράιδας κι' άρχισα να κατεβαίνουμε κι' οι τρεις, για να δούμε που θα μας έβγαζε. Προχωρούσαμε σιγά - σιγά, γιατί ήταν πολύ σκοτεινά. Εγώ μετρούσα τα σκαλοπάτια. Όταν φτάσαμε στο τριακοστό, είδα δυο μεγάλα άσπρα χέρια να ξεπροβάλλουν απ' το σκοτάδι και να κάνουν έτσι... έτσι...

Κι' ο Ραυμόν έκανε τη χειρονομία ενός ανθρώπου που θέλει να σπρώξει προς τα πίσω κάποιον άλλον.

— Έπειτα είδαμε ένα πρόσωπο... πρόσθεσε.

— Ήταν η μαμά! φώναξε η Ζανίν.

— Ναι, ήταν η μαμά μας!... Την είδαμε, την είδαμε!...

— Πάμε να μου δείξετε αυτή τη σκοτεινή σκάλα, είπε ο Σαντερίδ. Ο Ραυμόν τον ώθησε ως την κρυφή πόρτα.

— Περιέργω πώς δεν την είχα ανακαλύψει, ποτέ! μουρμούρισε ο συγγραφέας. Έχουν κάτι τέτοια μυστικά οι παλιοί πύργοι... Έδώ μέσα κατεβήκατε;

— Ναι, μπαμπά!

— Δυστυχισμένα! Μπορούσε να σπάζετε τα κεφάλια σας μέσα σ' αυτό το σκοτάδι!

Είπε στα τρία παιδιά να βγούν να παίξουν στο πάρκο κι' αυτός πήρε ένα φανάρι και κατέβηκε μόνος τη στενή σκάλα, ακουμπώντας στους μουχλιασμένους τοίχους.

Στο τριακοστό σκαλοπάτι, σταμάτησε απότομα, με φόκη. Μπορούσε να δει μέσα στο σκοτάδι, στα πόδια του, ένα έλασμα ενός βαθούς και μεγάλου λάκκου... Στο βάθος του τρεμολάμπε κάτι, σαν άσπερι. Ήταν το φως του φαναριού του, που καθρεφτιζόταν σε μια επιφανεία νερού!

Έβγαλε μια πέτρα απ' τον τοίχο και την πέταξε μέσα. Πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα, ως ότου άκουσε ο παλαστής της στο νερό! Ήταν πολύ βαθύ το πηγάδι...

Ανατίναξε σύγκορμος. Τώρα καταλάβαινε... Κι' έληγυσε τη θαυματουργή έμφανισι! Χωρίς εκείνη, τα τρία παιδιά, που δεν έδελαν μέσα στο σκοτάδι, θα γκρεμιζόταν στην άβυσσο! Η όπτασις της μητέρας τους τάχε σώσει!...

Ο ΛΑΠΕΡ

ΚΙΡΣΟΙ

Στην σημερινή εποχή, που η μόδα και τα στέφ, επιβάλλουν την γυμνια των άκρων του σώματος, τα όποια άλλοτε απέκρυπτον τα ένδυματα, η αισθητική Ιατρική και χειρουργική αντιμετώπιζον και την θεραπεία των διαφόρων αντισυθητικών ασχημιών κι' ελαττωμάτων τούτων.

Μια από τις αντισυθητικές αυτές ασχημίες είναι και οι κίρσοι, που για τα αϊτία τους και τη θεραπεία τους θα μιλήσω σήμερα. Οι κίρσοι είναι αποτέλεσμα μιας διαρκούς διευρύνσεως και διοίσεως επιμηκύνσεως του τοιχώματος των φλεβών, που προέρχεται εξ' ασισθησις μηχανικής άστροφης, που έμποδίζει την επάνοδο του αίματος εντός φλεβικού στελέχους, ως η παρατεταμένη ορθοστάσις, ή πείσις σφιχτών καλτσοδετών, ή πείσις εντός της λεκάνης εκ κυήσεως ή άγκυ, κ. τ. λ.

Τα αϊτία που προκαλούν την ελαττωματική κυκλοφορία και στάσι του φλεβικού αίματος είναι διάφορα. Οι κίρσοι των κνήμων, παρουσιάζονται συν πεία της διαρκούς παρακαλύσεως της φυσιολογικής κυκλοφορίας και παλινδρομήσεως του αίματος εις τας φλέβας τών κάτω άκρων, πρῶτα, που ίδιος, συμβαίνει σε άτομα πού χρησιμοποιούν σφιχτάς καλτσόδετες ή κορσέδες, άμα και εις εκείνα τα όποια είναι υποχρεωμένα, λόγω του επαγγέλματος των, εις μακράν ορθοστάσιαν ή αντίθετως εις πολύωρον άκινησίαν (καθήμενοι).

Η διευρύνσις των φλεβών του άπυευθυμένω (αίμορροιδες), παρουσιάζεται κατόπιν χρονίας δυσκολιότητος, λόγω της καθημερινής συντελουμένης κατά την άφώδυσιν ισχυράς πιέσεως των φλεβών του άπυευθυμένου, και της προκαλούμενης, ως εκ τούτου, δυσχερείας, εις την παλινδρομήσιον του αίματος εντός αυτών. Άλλα αϊτία συντελούνται εις την έμφανισιν αιμορροιδών και κίρσων της κνήμης, είναι η πείσις της μητρας και των στελέγγων, οι επανειλημμένες γέννες και ίδιως όταν γίνονται η μία κατόπιν της άλλης και οι διάφοροι όγκοι της μητρας και των ωοθηκών.

Τέλος, η διευρύνσις των φλεβών του σπερματικού τούου (κίρσοις), όφειλεται άφ' ενός εις χρονίας δυσκολιότητά και άφ' άλλου εις πλημμελή ανατομικήν διαμόρφωσιν τούτου, εξ' αϊτίας της όποιας παρακαλύεται η ροή του αίματος στην σπερματική φλέβα.

Συμπτώματα και έπιπλοκά. Εις τούς κίρσοις δύναται να παρουσιασθουν οι εξής έπιπλοκές: Πόνοι και βόρος κατά την βάδισην, πρῆξιματα των κάτω άκρων και ίδιως περί τών σφυρών (άστραγαλός), θρόμβωσις του αίματος, ρήξις του φλεβ. τοιχώματος και αιμορραγία, χρονίο έκζεμα των δερμάτων, δυσίατα κίρσοις έληκ και τέλος γάγγραινα συνεπεία της κακής φλεβικής κυκλοφορίας.

Θεραπεία. Διά τας έμφανισις της καταλήπου γενικής και τοπικής θεραπειάς πολλά ανεξήγητα συμπτώματα και διαταραχές των πασχόντων. Δερματικές, πεπτικές, γενικές και νευρικές, προεξάρχουσιν στην ελαττωματική κυκλοφορία και την στάσι του φλεβ. αίματος εξασκίζονται αποκαθιστάμενης αυτής της κανονικής κυκλοφορίας εις το πάσχον μέλος. Πάει, συγχρόνως, να ύφισταται και μια έκδοσις και αντισυθητική άσχημια, ήτις είναι πολλές φορές όρατη άκομή και κάτω από κοινήν κάλτσας.

Η τοπική θεραπεία των κίρσων γίνεται δι' ένέστιον εις τας διευρυνθείσας φλέβας, άλλοταύτην διευρύνων, που είναι τελείως άκίνητος και θεραπείαν την σοβάρι αυτή κυκλοφορική και αισθητική διαταραχή. Άμέσως μετά την ένέστιον το πάσχον, δύναται ελευθέρω να βάδιση. Πάστας η γενική έλαφρά χειρομακρία των μιών, έλαττωμένην εν συνδυασμῳ με' ήπιον γυμναστικόν άσκήσιαν είναι άξιοσύστατος, ως διευκολύνουσα την επίδρασιν του μυικού συστήματος επί της φλεβικής κυκλοφορίας.

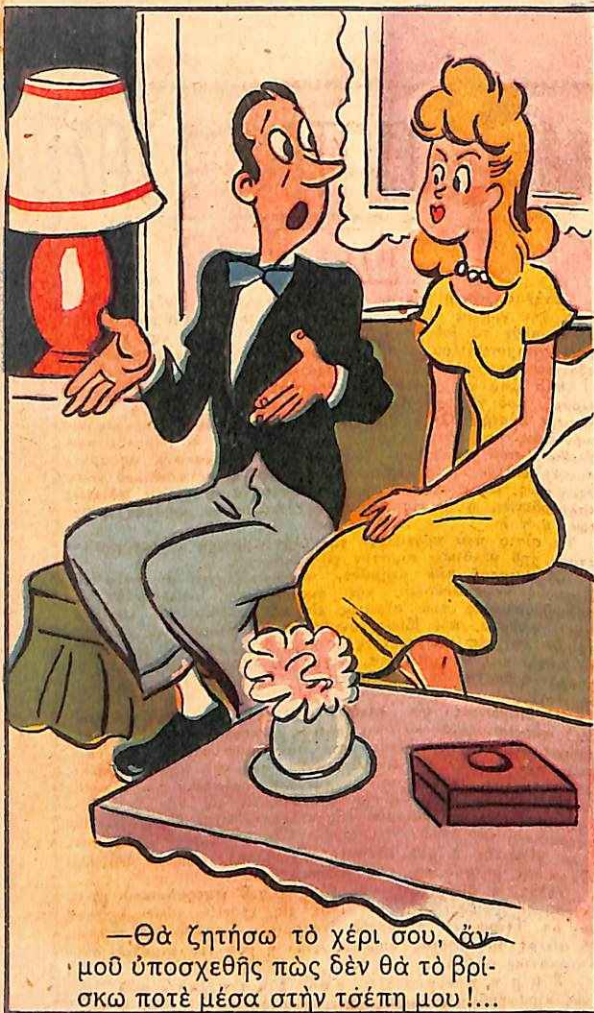
Προς άνακούφισιν των πασχόντων, και άσκι πρός θεραπείαν των, άλλα για την πρόληψιν μεγαλύτερας διευρύνσεως των φλεβών, χρησιμοποιοῦνται ελαστικές ταινίες ή κάλτσες, δια της χρήσεως των όποιων παρεμποδίζεται η στάσις του φλεβ. αίματος. Αυται όμως, πρέπει ν' άφαιρούνται πρό της κατακλίσεως, ήτις δε ν' αποφεύγεται παντελῶς η χρήση των όταν υπάρχουν έκζεματα, κίρσοις έληκ ή έκδηλωσις όξείας φλεβίτιδος.

Υπάρχει και η έγχειρητική θεραπεία των κίρσων. Αυτή εφαρμόζεται έπιτυχεστάτα, όταν η φλεβεκτασία είναι περιωρισμένη επί μιας φλεβῆς ή τμήματος φλεβῶν, επί περιωρισμένων νεαρών πασχόντων, επί επανειλημμένων προσβολών φλεβίτιδος ή πρός θεραπείαν γρον πολλοπλών κίρσων έληκ.

Επί φλεβῶν. Σε πολλές γυναίκες παρατηρούνται στην έξωτερική επιφανείαν των μιών η και την έσωτερικήν, καθώς και στο έσω μέρος του αστραγάλου, σπανιότερον δε στις κνήμες, φλεβικά πλέγματα, κυανώδη, εν είδει διακλάδων καταλαμβάνοντα μικράς κυκλικῆς ή διαφόρου σχήματος έκτάσεις. Οι σχηματισμοί αυτοί δεν πρέπει να συγχέονται με τούς πραγματικούς κίρσους. Ο κίρσος είναι διευρύνσις μιας μεγάλης ή μετρίας φλεβῆς, ενώ τα πλέγματα αυτά σχηματίζονται από λεπτότατα άγγεια, σχεδόν τριχοειδή.

Οι κίρσοι, εξ' άλλου, γίνονται εις τών υποδόριων και εις τών κατά βάθος ιστών, ενώ τα κυανώδη αυτά φλεβ. πλέγματα γίνονται εντός του δερμάτος, όπως ακριβῶς και τα διασταλμένα άγγεια του προσώπου, που κάνουν την ροδόχρυν άκμή (couperose). Τέλος, υπάρχει και ανώδυνη διαφορά ως πρός την θεραπείαν των δύο τούτων παθήσεων. Οι κίρσοι θεραπείονται, ως είδαμεν, μ' ένέστιον που γίνονται εντός των πασχόντων φλεβών, ενώ τα αντισυθητικά αυτά κυανώδη πλέγματα, θεραπείονται διά θερμότητας. Υπό την επίδρασιν του ηλεκτρισμού και της πείσεως του περιεχομένου αίματος των φλεβιδίων αυτών εξασκίζονται όμοιως η αντισυθητική πάθωσις και το δερμα επανέρχεται εις την προτέραν φυσιολογικήν του κατάστασιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ Ιατρός Δερματολόγος

—Θά ζητήσω τὸ χέρι σου, ὦν
 μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς δὲν θὰ τὸ βρί-
 σκω ποτέ μέσα στὴν τσέπη μου!...

—Ζαχαρία μου, θὰ εἶσαι τὸ ὠραιότερο κοτιγιὸν τῆς
 βραδυᾶς!...

—Μὴν ἐπιμένεις, Ἀλέκο, ἐγὼ θὰ πληρώσω τό ταξί!...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΝΤΙ

—Λυποῦμαι μαμά, ἀλλὰ δὲν μπο-
 ρῶ νὰ στή συστήσω γιατί δὲν ξέρω
 τὸ ὄνομά της!...